

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 52
ΔΡΧ. 5

ΓΚΑΣΤΟΝ
ΡΙΣΑΡ

ΣΕΛΙΔΕΣ
72

ΝΟΥΒΕΛΛΑ

Η λαβρεπιβάτις

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ

Ούτε τ' ἀηδόνια, ούτε τὰ δάση,
του ἥλιου τὸ φῶς μέσ' στὰ νερά
κι' ἡ πρωϊνὴ δροσιά στὰ φύλλα
πιά δὲ βολεῖ νὰ ξεκουράσῃ
τὴ μεθυσμένη μου καρδιά
ποὺ λιώνει ἀπ' τὴν ἀνατριχίλα.

Κι' ἀπ' τὴν ἀνάγκη τοῦ ἔρωτά σου,
γυναικα, ποὺ ἦρθες μιὰ βραδυά,
ποὺ ἦρθες μπροστὰ στὰ βήματά μου—
περίλαμψη ἔπεσε ἡ σκιά σου
στὴν κοιμισμένη μου καρδιά
κι' ἔτσι, ὥς ἐστάθηνες μπροστὰ μου.

ῥοδα σὺ φράχτη εἶχαν ἀνθίσει
κι' ἡ λυγισμένη γιασεμιά
μέσα στὸ μοσκοδόλημά σου,
σὰ νάχε αἰφνίδια ἀγαπήσει
τὴ λυπημένη σου ὁμορφιά,
ἔρριξε τ' ἄνθη στὰ μαλλιά σου.

Ι. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ὁμοσπονδία
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΦΕΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α'. ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 52

ΑΘΗΝΑΙ 4 ΙΟΥΝΙΟΥ 1939

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19

Γνωριμίες

ΜΕ ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΜΕ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΑ ΠΕΝΗΝΤΑΧΡΟΝΑ ΤΟΥ κ. Γ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ.
—ΕΝΑΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ.— ΨΥΧΑΡΗΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ.— Η ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΥΦΟΥΣ.

Τόν τελευταίο καιρό ξεδόχη ένα τεύχος πανηγυρικό για τα πενήνταχρονα του Γρηγορίου Ξενοπούλου. Δεν μου έτυχε η ευκαιρία να ξεφυλλίσω το τεύχος αυτό, ούτε καν ν' ακούσω σχετικές κρίσεις, κι' έτσι δεν ξέρω αν είναι επιτυχημένο αν είναι αντίξιο δηλαδή του όγκου και της σοβαρότητας ενός έργου όπως είναι το έργο του Ξενοπούλου. Ένας έργο, δηλαδή ιστορικής σημασίας για την λογοτεχνία μας, ενός έργου που γεμίζει ασφαλώς μισόν αιώνα της φιλολογικής μας ζωής.

Γιατί είναι αναμφισβήτητο —και είναι καιρός να το παραδεχθούμε πλέον όλοι αυτό— ότι ο Ξενοπούλος αποτελεί την ζωντανή ιστορία της σύγχρονης λογοτεχνίας μας. Κανένας άλλος λογοτέχνης μας δεν είναι τόσο «άρτιος» κανένας δεν ξεδιήλωσε τόσο ολόκληρα ωμά την εποχή του. Μπορεί άλλοι να εξέφρασαν ωρισμένες ψυχικές καταστάσεις, ωρισμένες «στιγμές» —τις «στιγμές» των χαρακωμάτων στον πόλεμο π. χ. ή μεταπολεμικές «καταστάσεις» ιδιαιτέρως φύσεως — πέρα όμως από τις επιτυχημένες αυτές «στιγμές» τους, δεν κατώρθωσαν να κάμουν μεγάλα πράγματα... Ένω ο Ξενοπούλος...

Ο Ξενοπούλος υπήρξε πραγματικός δημιουργός ζωής, σε ό,τι κι' αν καταπιάστηκε. Η τέχνη του Ξενοπούλου υπήρξε ο δυνάστης κρίκος όλων των μεταβατικών περιόδων της εποχής μας.

Για να το νοιώσετε αυτό, φαντασθήτε προς στιγμήν την φιλολογική μας ζωή των τελευταίων 50 χρόνων χωρίς τον Ξενοπούλο.

Αμέσως θα σάς γίνη αντιληπτό το τεράστιο κενόν που τα παρουσιάζονται στο θέατρο, στο μυθιστόρημα, στο διήγημα, στην κριτική ακόμη αν έλειπε το έργο του Ξενοπούλου. Θα έλειπε κυρίως — ξ, ναι, αυτή είναι η αλήθεια — η πολιτισμένη γραμμή που υπήρξε αντίρροπος κάθε ακρότητας. Και, κυρίως, είναι ζήτημα αν θα είχε διαμορφωθεί όπως διεμορφώθη το φιλολογικό μας «ύφος». Γιατί αν ο Ψυχάρης έπαιξε σημαντικό ρόλο στην διαμόρφωση της φιλολογικής μας γλώσσας, μη λησμονούμε ότι ο Ξενοπούλος έπαιξε ακόμα σημαντικότερο ρόλο στην διαμόρφωση του λογοτεχνικού μας ύφους.

Και αυτά μὲν για τον Ξενοπούλο, ως λογοτέχνη, ως τεχνίτη - δημιουργό.

Δυό λόγια τώρα και για τον Ξενοπούλο ως άνθρωπο.

Ήταν, θυμάμαι, η εποχή όπου ο «Νουμάς» — το περίφημο μαχητικό περιοδικό — δόσανε τον φανατικό δημοτικιστών — έκανε αγρία

πολεμική έναντιον του Ξενοπούλου. Τα πρωτοπαλλήκαρά του Ψυχάρη, θεωρώντας τον Ξενοπούλο ως αποστάτη του Αγώνος έπειδη δεν έννοούσε ν' ακολουθήσει κι' αυτός τυφλά, όπως τόσοι άλλοι κορυφαίοι λογοτέχνες της εποχής εκείνης, τα κελεύσματα του «Δασκάλου». Τον χτυπούσαν αλύπητα. Ο Ξενοπούλος είχε απάντησει πολύ ληκαρίσια στις επιθέσεις τους... Και είχε άρchiσει τότε ένας τρικούβερτος φιλογολικός καυγάς, όπου, οι αντίπαλοι του σημερινού Ακαδημαϊκού θέλοντας να τον νεντρίψουν, έφθασαν μέχρι του σημείου να τον θίξουν και προσωπικά ακόμμη...

Το γλωσσικό ζήτημα είχε εξάρσει πολύ τα πνεύματα, θλέπετε, την εποχή εκείνη...

Ένα από εκείνα τ' απογεύματα, λοιπόν, έπηγα να επισκεφθώ τον Ξενοπούλο στο σπίτι του. Περιμένα να τον δω έξαγριωμένο, «μύενα πνέοντα» για τις άδικες επιθέσεις που του έγιναν.

Τον βρήκα ήρεμάτατο. Κι' όταν έφερα εγώ την ομιλία επάνω στο «φλέγον ζήτημα» της ημέρας, στον φιλογολικό καυγά δηλαδή που νενχιζόταν ακόμη, αυτός μου είπε χαμογελώντας με αγαθότητα:

«Δε θαρυέστε... Δεν αξίζει να γίνεται λόγος... Όλον αυτόν τον καυγά τον έπρονάλεσα εγώ για να παίξω μόνο... Μην τους άκούτε τί λένε... Δεν πιστεύω να έχουν κακία με μένα... όπως κι' εγώ δεν έχω κακία με κανένα...»

Μου άνοιξε την ψυχή του εκείνη τη στιγμή ο Ξενοπούλος. Και δεν έλησμονήσα ποτέ τα λόγια του.

Όλη η έως τώρα ζωή του απέδειξε, πράγματι, πως ποτέ του «δεν είχε κακία με κανένα».

Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

«ΠΡΟΣΦΑΤΑ» ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

(ΑΠΟ ΤΗΝ «ΕΣΤΙΑ» ΤΟΥ 1889

—Ευρέθη έσχάτως έν Λιθουανία της Πολωνίας, γυνή νεαρής ηλικίας, ήτις φέρει επί του άλλως κανονικωτάτου μετώπου της δύο μικρά κομψότατα... κέρατα... Η γυνή αυτή από τριών ετών είναι έγγαμος, έχουσα δέ μορφήν εύρεστον και άγγελικήν ψυχήν— μεθ' όλον τό διαβολικόν τουτο διάδημα— λατρεύεται υπό του συζύγου της.

—Όχι μόνον Ιατροί, όχι μόνον δικηγόροι, αλλά και... πλοίαρχοι. Δύο γυναίκες εξέτασθειςαι έσχάτως έν Νέα Υόρκη κατά τα νενομισμένα, έλαβον πτυχίον πλοίαρχου!

—Λειτουργεί από τινος έν Λονδίνο λεωφορείον κινούμενον διά του ηλεκτρισμού. Είλε δέ τουτο τό μόνον καθ' όλον τον κόσμον ηλεκτρικόν όχημα, τό όποίον δύναται να στρέφεται προς δεξιά και άριστερά και να κινήται επί της κοινής όδοϋ ταχύτερον ή τα συρόμενα δι' ίππων.

—Κατά τή ένεστώσ έτος συμπληρούται αιώνας άφ' ότου εισήχθη είς την Εύρώπην τό χρυσάνθεμον, και έγγένετο γνωστή είς την Αγγλίαν ή δαλία, ήν πρώτη έφερεν ή μαρκησία Βιούτ.

—Τήν 9ην παρελθόντος Ιανουαρίου έγγένετο έν Νέα Υόρκη ή πρώτη θανατική εκτέλεσις δι' ηλεκτρισμού. Ο θανατωθείς εκλείτο Ράιτ.

—Τύρας, ό περίφημος κύων του Βίσμαρκ, ό επικαλούμενος «Σκύλος της αυτοκρατορίας», έξεμέτρησε του ζήν άφείς άφαντον λύπην είς τον σεπτόν αυτού κύριον.

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

—Η αύστηρότης είναι απόδειξις εκτιμήσεως, ένφ στην έπείκεια πολλές φορές ύπάρχει όσους περιφρονήσεως.

—Τά χρέη μοιάζουν σαν τά παιδιά. Όσο μικρότερα είναι τόσο περισσότερο φωνάζουν.

—Η αλήθεια είναι άκουσία συγχώρησις.

—Οι περισσότεροι άνθρωποι απαιτούν μ' ένθουσιασμό τά βιβλία και άποφεύγουν να τά διαβάσουν.

—Η πλάνη είναι από τά λίγα ένθρώπινα πράγματα, που έρχονται γρήγορα και φεύγουν άργά.

—Συνήθως ό φίλος όλου του κόσμου δεν έχει κανέναν φίλον. Είναι φίλος όλου του κόσμου.

—Η μητέρα δέκα παιδιών μπορεί να δώση ολόκληρη την ψυχή της σε καθένα απ' αυτά.

—Εγώ! Τό πάν για τους μαρούς! Όσο μικρότερος είναι κανείς τόσο μεγαλύτερο είναι ή εγώ του.

ΕΙΔΥΛΛΙΑ 'Επαγγελματικά

Μιά έμμετρη σατυρική σειρά
του συνεργάτου μας ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ

Είλαι ταχώς και βιαστικός, άπρόοπτος, δραστήριος και ζωηρός στον έρωτα ο δημοσιογράφος, μόνο που είναι φλύαρος, πολύ, ο άλιτρίσιος κι' οδδέποτε έγγεμυθος ή, όπως λένε «τάφος».

—Αν κάρη έστω και μικρό έρωτικόν άμάρτημα, εύθως παντού τό διαλαλεί εις... έκτακτον παράρτημα.

★

—Όσάκις έρωτεύεται, μπορεί κανείς να είπη πως τό έπάγγελμα ποτέ δεν τον έγκαταλείπει. Όταν μιά νέα όμορφη του πέση είς τό μάτι, εκφράζει ένθουσιωδώς τους λόγους του αυτούς: —Αυτή ή νέα, φίλοι μου, είναι καλό κομμάτι. Και δη κ ο μ μ α τ ι... τ ρ ι σ τ η λ ο, με τίλους κτο...

★

Λίγο πριν πάη ραντεβού μ' αυτήν που άγαπά,

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΥ

—Ο άστρονόμος άγαπά αϊθέρια κι' άγνά κι' άνέρχεται ο έρωας του ψηλά-ψηλά στα άστρα. Μόνο που κάνει σύγχυσι στα πράγματα συχνά και έτσι στο ειδύλλιο κάνει τρανή χαλάστρα.

—Όταν μιά νέα όμορφη στο δρόμο άντικρύση, με φράσεις άστρονομικές εύθως θα την ύμνήσῃ: —Ω, ναι, την είδα, θα είπη, έντός ένός στενού δι' όφθαλμού γυνού!

Είχε τό βλέμμα φωτεινόν σαν φώς της άμφιλόκης εκείνο τό ζιζάνιον, ήταν ή κόμη της μακρά, ως κόμη Βερνίκης, τό σώμα της ούράνιον, τό μέτωπό της άγυροϊόν, ώσαν λειψό φεγγάρι και τό κεφάλι της λαμπρόν, σαν τον πλανήτη Άρη που, όπως, φεύ! θρυλλείται ίσως νά... κατοικείται.

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ

Και για τον γόνιμ κυνήγον ένταύθα θα μιλήσωμεν, αλλά συντόμως, όσον δει, τον χώρο μας να κλείσωμεν. —Ο κυνήγος στον έρωτα, ά, είναι ικανός κι' όσες θηρεύει καρδιές τις βάζει έντός ψυχείου. Είς τό κυνήγι θηλυκόν είναι πολύ δεινός έφ' όσον έχει θέβαια και... έδειαν κυνήγου. Την νέα που ο κυνήγος με πάθος θ' άγαπήσῃ μ' άπρόοπτα επίθετα θα την διακοσμήσῃ: —Σέ άγαπώ, θα της είπῃ, σε άγαπώ, καλή μου, μπεκάτσα μου, τρυγόνά μου, όρτύκα μου, πουλί μου.

ποτέ του δεν σιωπά, μα στην έφημερίδα του τηλεφωνάει πρώτα: —Απόψε, ως προβλέπεται, θαχουμε... γεγονότα! Και όταν θα συναντηθῇ με την μικρή του φίλη, ήτις τον έπεριμένε μετά λαχτάρας τόσης, μετά βιασύνης την φιλεί στα τρυφερά της χείλη κι' απ' τό φιλή του της ζητά κατόπιν... έντυπώσεις.

★

Είλν' ο συντάκτης πάντοτε πληροφοριακός. Μ' αυτό τό πλεονέκτημα τον προίκισεν ή φύσις. Γι' αυτό και θέλει ο έρωας του να έχῃ ως είκος, πάντοτε συνταρακτικές... ν υ κ τ ε ρ ι α ς είδήσεις. Σαν είναι με την φίλη του κι' άρχισῃ και μιλή, θαρρεί πως κάνει έρευνα ή και άποστολή και απαιτεί δηλώσεις της, ότι τον άγαπά και τά λοιπά και τά λοιπά.

Μα κι' ως μητέρα άργότερα θαῖν τρανήν άξίαν. Τό στήθος της ύπόσχεται σπουδαίον... Γ α λ α ξ ί α ν.

★

—Ο άστρονόμος με αυτά τά λόγια του γυρεύει να συγκινήσῃ την μικράν που φλογερώς λατρεύει. Κι' όταν τον πιάσῃ ή τρανή του έρωτος ζαλάδα υπό τό παραθύρι της άρχίζει την καντάδα. Μα ανατέλλει ξαφνικά ύπέρ της κεφαλής του ένας κουβάς, άλλοι του! και τότε πιά εύρίσκεται, ως θάλεγε ο Σόων κάτω απ' τον άστερισμόν— ά, φεύ!—του... Υ δ ρ ο χ ό ο υ! Και όταν τέλος παντρευθῇ κι' αυτός με τη σειρά του κανείς δεν άμφιβάλλει πως με τό τηλεσκόπιον θα ίδῇ την πεθερά του και θα νομίζῃ πως κοιτά την... ά ρ κ τ ο την Μ ε γ α λ η.

—Ένα φίλκι δώσε μου απ' τά άβρά σου χείλια και θα σου τάξω παρ' εύθως... λαγούς με πετραχήλια. Πάτια μου, τώρα θα σου πώ, που έφθασεν ή ζέστη στίχους απ' τις 'Α γ ρ ι ό χ η ν ε ς του Λάσκου του 'Ο-ρέστη.

—Άγάπησέ με και θα πάν όλα καλά και άγία, γιατί την δόλια μου καρδιά την πήρανε τά σκάγια. Έτσι αυτός στην «πάτια του» με πάθος τραγουδά. —Εκείνος είλν' ο κυνήγος, μα κείνη τόν... μ α δ α.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ

Μιά σειρά δημοσιογραφικών άναμνήσεων

Δ. ΜΟΣΧΟΝΑ

40 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Ξαναζωντανεύουν γεγονότα και πρόσωπα μιας άλησμόνη-

της και ένδόξου εποχής

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

Βασίλισσα της Αιγύπτου, του πρώτου αιώνα πρὸ Χριστοῦ, πού ἀπέθανε σὲ ἡλικίαν τριανταεννέα χρόνων, ἀφού ἄφησε στὴν ἱστορία ἕναν θρύλο πολυτελείας, μεγαλείου καὶ πάθους.

Όταν ὁ Ἀντώνιος, ὁ ρωμαῖος ἐκεῖνος στρατηγός πού ἐστάλη γιὰ νὰ τὴν πολεμήσῃ, κατέλαβε τὴ χώρα της, ἐδῆκε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ μὲ μιὰ χρυσή γαλέρα μὲ ἀσημένια κατάρτια καὶ μὲ τὴν πρώτη ματιά της, κατέκτησε τὸν κατακτητὴ, πού ἔπρεπε γο-

νατιστὸς στὰ πόδια της, τρελλὰ ἐρωτευμένος. Ἀργότερα, θέλησε νὰ κατακτήσῃ καὶ τὸν Ὀκτάβιο, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσε. Τότε ἡ Κλεοπάτρα ἀπεφάνισε ν' αὐτοκτονήσῃ καὶ ἔβαλε στὸν κόρφο της ἕνα φίδι φαρμακερὸ πού τότε κρυμμένο μέσα σ' ἕνα καλαθάκι.

Ήταν μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἱστορικο-θρυλικὲς φαντασιώσεις τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Μεγάλη ὡς γυναῖκα καὶ ὡς βασίλισσα, καὶ οἱ ἄνδρες δὲν θὰ ἐξέλεον ἐννοεῖ τὸ ὄνομά της.

ΙΣΑΒΕΛΛΑ Η ΚΑΘΟΛΙΚΗ

Είχε γεννηθῇ στὸ Μαντρινιάλ. Ήταν κομψή, αὐστηρή, περιπαθής, καὶ κάποτε προληπτική, μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ κρατήσει ἐπάνω της τὸ πονηκάμισο πού φορούσε κατὰ τὴν διάρκεια τῶν νικηφόρων μαχῶν της. Κατέκτησε μόνη τὸ βασίλειό της, πολεμώντας κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Πορτογαλίας, τὸν ὁποῖον ἐνίκησε στὸ Τόρε καὶ στὴν Ἀλμπουμέρα.

Πολύτιμος σύμβουλος τοῦ ἀνδρός της, Φερδινάνδου τῆς Ἀραγωνίας, ἔβαλε μεγάλη τάξι στὰ οικονομικά, κατέστειλε τὴ ληστεία, ἐθέσπισε νέους νόμους, ἐδίωξε τοὺς Μαυριτανούς τῆς Γρενάδας. Χωρὶς αὐτὴν καὶ χωρὶς τὴν ὑποστήριξί της, ὁ Χριστόφορος Κολόμβος δὲν θὰ μπορούσε νὰ ξεκινήσῃ γιὰ τὸ ἱστορικὸ ἐκεῖνο ταξίδι, πού κατὰ συνέπειάν δὲν θ' ἀνεκάλυπτε τὴν ἀμερικανική!

Ἱστορικές βασίλισσες ΠΟΥ ΥΠΗΡΞΑΝ μεγάλοι βασιλεῖς!

ΜΑΡΙΑ - ΘΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ

Αυτοκράτειρα τῆς Γερμανίας, βασίλισσα τῆς Οὐγγαρίας καὶ τῆς Βοημίας, ἀρχιδούκισσα τῆς Αὐστρίας, ἡ Μαρία Θηρεσία παντρεύτηκε στὰ 1736 τὸν Φραγκίσκο τῆς Λορραίνης, μὲ τὸν ὁποῖον ἀπέκτησε δεκαῆξι παιδιά. Ἐνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν ἡ Μαρία Ἀντουανέτα, πού θὰ γινόταν ἀργότερα βασίλισσα τῆς Γαλλίας. Ἐγινε διάσημη γιὰ τὶς ἀρετὲς της καὶ τὴν δραστηριότητα πού ἐδείξε κατὰ τὴν διάρκεια τῆς βασιλείας της. Ἐμεινε ὡς μιὰ μάστιγος «πεφωτισμένος δεσποτισμός» γιὰ τὸν τρόπο πού ἐκυβερνοῦσαν τότε οἱ βασίλεις. Ἐργάστηκε μὲ ζήλο γιὰ νὰ ἐλαττώσῃ τὸν λαὸ της ἀπὸ τὰ φορολογικὰ βάρη, νὰ ἐνθαρρύνῃ κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς ἐπιθεωρήσεως τοῦ στρατοῦ, ἐκάλεσε κοντά της ἕναν στρατιώτη καὶ τὸν ἀγκάλιασε μπροστὰ σ' ὅλον τὴν ὥρην. Ὅλη ἡ ζωὴ της εἶναι γεμάτη ἀπὸ τέτοιες χειρονομίες πού ἔμειναν ἱστορικέ.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ ΟΤΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΑΜΑΖΟΝΩΝ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΥΒΕΡΝΟΥΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ; ΠΟΣΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΧΟΥΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣΕΙ ΑΠΟ ΤΟΤΕ, ΠΟΣΕΣ ΕΚΥΒΕΡΝΗΣΑΝ, ΠΟΣΕΣ ΕΓΓΡΑΨΑΝ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΤΩΝ!

«ΜΕΓΑΛΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ» ΕΧΟΜΕ ΤΟΣΕΣ, ΟΣΟΥΣ ΠΕΡΙΠΟΥ ΚΑΙ «ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ»,

ΜΕΓΑΛΕΣ ΣΤΑ ΠΡΟΤΕΡΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΤΑ Ε-

ΛΑΤΤΩΜΑΤΑ ΤΟΥΣ ΑΚΟΜΗ.

ΕΛΙΣΑΒΕΤ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Η Ελισάβετ, ἡ «γυναῖκα χωρὶς σύζυγο», ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες βασίλισσες τῆς Ἀγγλίας καὶ ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποῖαν ἔζησε, πού ἐπῆρε καὶ τὸ ὄνομά της, ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς γονιμότερες γιὰ τὴν εὐρωπαϊκὴ φιλολογία. Τότε καὶ ὁ Σαίξπηρ ἐγραφε τὰ ἀριστουργήματά του. Ἡ μεγάλη αὐτὴ βασίλισσα ἐκυβέρνησε τὴ χώρα της μὲ τὴν σταθερὴ θέλησιν ἑνὸς μεγάλου πολιτικοῦ καὶ ἐφήρμοσε τὴν πολιτικὴν τῆς ἐξαπλώσεως. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς βασιλείας της, ἡ καταστροφὴ τῆς Ἀητιήτου Ἀρμάδος ἐσημείωσε τὸ τέλος τῆς ναυτικῆς ἡγεμονίας τῆς Ἰσπανίας. Δραστηρία, ἀπότομη, ἰδιότροπη μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ μὴ δεχθῇ εἰς ἀκρόασιν ἕναν ὑπουργό της ἐπειδὴ φοροῦσε μπότες πού δὲν της ἄρεσαν, εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες ἐκείνες πού ἄφησαν βαθύτατα τὰ ἴχνη τους στὴν ἱστορία τῆς Εὐρώπης.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Β' ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Γεννημένη στὴν Πρωσία, ἡ Αἰκατερίνη Β', ἡ Μεγάλη Αἰκατερίνη, ἡ Σεμίραμις τοῦ Βορρά ὅπως τὴν ἀπεκάλεσε ὁ Βολταίρος, ἐκυβέρνησε μόνη τὴν χώρα μετὰ τὴν παραίτησι τοῦ ἀνδρός της Παύλου Γ', στὰ 1762. Αὐταρχική, ἀπότομη ἀλλὰ πάρα πολὺ ἐξυπνὴ καὶ μὲ πλατεῖες ἀντιλήψεις, ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες βασίλισσες τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος. Συνέχισεν τὸ ἔργον τοῦ Μεγάλου Πέτρου, τοῦ δημιουργοῦ τῆς νέας Ρωσίας, ἔχτισε νέες πολιτείες, ἔβαλε τὶς βάσεις ἑνὸς νέου διοικητικοῦ συστήματος, ἐξύψωσε τὴν δικαιοσύνην, τὸν στρατὸ καὶ τὴν ἱατρικήν. Ἐκάλεσε στὴν Αὐλὴ της τοὺς μεγαλύτερους φιλοσόφους τῆς ἐποχῆς της, τὸν Γκιόμ, τὸν Βολταίρο, τὸν Ντιντερό. Μεγάλῃ ἀκόμη καὶ ὡς ἐλαττώματά της, ἡ Αἰκατερίνη ἔκαψε πολλοὺς νικηφόρους πολέμους καὶ πολλοὺς ἐμεγάλωσε τὴν ἐκτετατὴν αὐτοκρατορίαν της.

ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Μόλις ἀνέβηκε στὸ θρόνον τῆς Ἀγγλίας, μὲ τὴν λαμπρότητα τῶν δεκαοχτῶ χρόνων της, ἡ Βικτωρία δρέθηκε περικυκλωμένη ἀπὸ ἕνα σωρὸ πρίγκηπες πού ἦρθαν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης γιὰ νὰ τὴν ζητήσουν εἰς γάμον. Ἀφού ἐστέφθηκε βασίλισσα στὸ Ὑέστμινστερ, τὸ 1837, ἐδιάλεξε ἀπ' ὅλους αὐτοὺς τὸν πρίγκηπα Ἀλβέρτον τοῦ Σάξ-Κοβούργου, ἕναν ἀπὸ τοὺς πρῶτους καὶ ντροπαλοῦς, τόσο πού ἡ Βικτωρία ἀναγκάστηκε νὰ τὸν ζητήσῃ αὐτὴ εἰς γάμον. Τὸν ἀγάπησε ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς της. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς βασιλείας της, ἡ Ἀγγλία ἐγνώρισε τὶς μεγαλύτερες καὶ ἐνδοξες ἡμέρες τῆς ἐποχῆς τοῦ Ντιορείου, μὲ τὴν κατάρτησι τῶν Ἰνδιῶν. Τότε ἀκριβῶς ἰδρύθηκε ἡ μεγάλη Βρεταννικὴ αὐτοκρατορία πού εἶναι σχεδὸν δημιουργημὰ τῆς βασίλισσας αὐτῆς. Όταν ἡ Βικτωρία ἀπέθανε στὰ 1901, εἶχε γίνει ἀνταξία τῆς λατρείας ἑνὸς μεγάλου λαοῦ καὶ τῆς ὀνόματις τῆς ἀντιθέτης τῆς Εὐρώπης ὅπως τὴν ἀπεκατέστη.

ΜΙΑ ΧΑΜΕΝΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Οταν κουρασμένοι ξαναγύρισαν στο μέρος που είχαν αφήσει το ελικοβολιδοπλάνο τους, ανάμεσα σε κάτι πλατοφυλλόδενδρα, οι δυο νεαροί συντάκτες των «Αιθερίων Νέων» της 'Αφροδίτης, ο Νέν και η Ναβή, ξάπλωσαν στα γύρω παχειά χόρτα ενώ ένας ταυτόχρονος στεναγμός ανακούφισης ξέφυγε από τα χείλη τους.

«Εμειναν για λίγες στιγμές σιωπηλοί και μετά πρώτη η Ναβή διακόπτοντας τη σιωπή, είπε, ενώ ανασηκώνονταν κι' έφερνε το χέρι στο άνοιγμα της φόρμας της.

—Αυτός ο άρχιρρυθμιστής μας δεν ξέρει τί λέει κάπου-κάπου.

—Μά δε φταίει αυτός! Έκαμε ο Νέν, γυρίζοντας προς το μέρος της συντρόφου του.

—Αλλά; ρώτησε η Ναβή καθώς προσπαθούσε ν' ανοίξει το μακρύτενο σωληνάριο που έβγαίνει από τη φόρμα της.

—Εκείνος ο φαντασιόπληκτος, ο Σιράν...

—Ο ανταποκριτής μας στον 'Αρη; —Ολόκληρος.

—Αυτός, δηλαδή, που σε μιά τελευταία τηλεραδιέκδοσι προσπαθεί να αποδείξει πως οι κάτοικοι της Γης είναι οι πιο πολιτισμένοι του διαπλανητικού μας συστήματος, και πως...

—...Και πως έχουν κάμει κάτι ανακαλύψεις, που έμεις ούτε καν τις φανταζόμαστε, συμπλήρωσε ο Νέν. Ναι, χάρις σ' αυτόν βρισκόμαστε τώρα στο ξεροαστέρι αυτό και ποιος ξέρει πόσο θα μείνουμε ακόμα, αφού δεν βρήκαμε τίποτε ως τώρα!

Στο μεταξύ η Ναβή που είχε ανοίξει πιά το σωληνάριο και το άναποδογύρισε μέσα στη φούχτα της, έβγαλε στο στόμα της ένα σταχτι κουφετάκι που πήρε απ' αυτήν και απλώνοντας στον σύντροφό της το χέρι της, τον ρώτησε:

—Πεινός;
—Εκείνος έρριξε μιά ματιά στα κουφετάκια που του έπρότεινε η Ναβή και καθώς άνασηκώνονταν με τη σειρά του, απήντησε:

—Ευχαριστώ, προτιμώ να πάρω ένα δενδρόζουμο.

Και με τα δάχτυλά του έπιασε ένα πρασινωπό κουφετάκι και τώβανε στο στόμα του.

—Και καλά, έκαμε η Ναβή, συνεχίζοντας την πρώτη τους συζήτηση, έπρεπε ο άρχιρρυθμιστής μας, χωρίς

να εξετάσει τα πράγματα, ν' ακούσει, αυτόν τον φαντασιόπληκτο, όπως τον είπες, και να μās στείλει να χάνουμε τις ώρες μας άδικα επάνω στο έρημο αυτό αστέρι;

—Χμ! χαμογέλασε κουνώντας το κεφάλι του ο Νέν. Ξεχνάς φαίνεται, τί περίοδο περνάμε. Ξεχνάς πως όχι μονάχα έμεις αλλά και οι κάτοικοι όλων των άλλων πλανητών ξεμεροβραδύονται τρομοκρατημένοι, ύστερα από τις δηλώσεις διαφόρων δήθεν έπιστημόνων, ότι οι κάτοικοι της Γης, μη μπορώντας να ζήσουν πιά στον γηρασμένο πλανήτη τους, σκέπτεται με κάτι καταπληκτικά μέσα που διαθέτουν, να επιχειρήσουν να φθάσουν στον 'Αρη, στη Σελήνη και όπου άλλου νομίζουν πως μπορούν...

—Λοιπόν; ρώτησε η Ναβή, κυττάζοντας κατάματα τον σύντρόφό της.

—Λοιπόν, τί ήθελες να κάμη ο άρχιρρυθμιστής μας, όταν έρχεται τώρα ο ειδικός αυτός γλωσσολόγος ανταποκριτής μας και του ραδιοτηλεφεί με το δέος ζωγραφισμένος στο πρόσωπό του ότι, μαζί με άλλους συντρόφους του, είδε χθές βράδυ από το ειδικό παρατηρήριο του 'Αρεως, ένα φωτεινό σημείο, που φαινόταν πως προερχόταν από την Γη, να πλανάται στο διάστημα και μετά να κατευθύνεται προς την περιοχή της 'Αφροδίτης;

—Καλά, και τί φαντάζεται ο τρομερός αυτός ο ανταποκριτής ότι ήταν το φωτεινό εκείνο σημείο;

—Κατά την γνώμη του, αν δεν ήταν κάποιο μηχανήμα που μετέφερε κιόλα τους πρώτους ανθρώπους της Γης προς τους πλανήτες, άσφαλώς θάναυ καμμία συσκευή που θα περιείχη ίσως κανένα μήνυμά τους,

καμιά τους προειδοποίηση...

—Καλά, και πως ήξερε ότι το φωτεινό αυτό σημείο θάρχόταν σέ τουτό έδω το ξεροαστέρι και δεν θα πήγαινε κάπου άλλο; ρώτησε πάλι η Ναβή.

—Μά εκείνος δεν είπε τέτοιο πράγμα. 'Ο άρχιρρυθμιστής μας μόλις άκουσε ότι το σημείο αυτό κατευθυνόταν προς την 'Αφροδίτη εξαπέλυσε όλους τους συντάκτες των «Αιθερίων Νέων» προς τα γύρω ξεροαστέρια για ν' ανακαλύψουν κανένα ίχνος του.

—'Α! ώστε δεν είμαστε μόνοι έμεις που χάνουμε την ώρα μας κυνηγώντας τις φαντασιοληξίες του Σιράν, είπε γελώντας η Ναβή. Και γιατί δεν έτρεξε ο ίδιος ο ξευπνος Σιράν ν' ανακαλύψη το περίφημο αυτό φωτεινό σημείο;

—Γιατί αυτός, απήντησε ο Νέν, καθώς σηκώνονταν όρθιος τώρα, είναι νύχτα-μέρα άπρησολημένος μ' ένα μηχανήμα ιδικής του έφευρέσεως με το οποίο λέει σύντομα θα κατορθώσει να συνεννοηθή με τους Γήινους και μάλιστα...

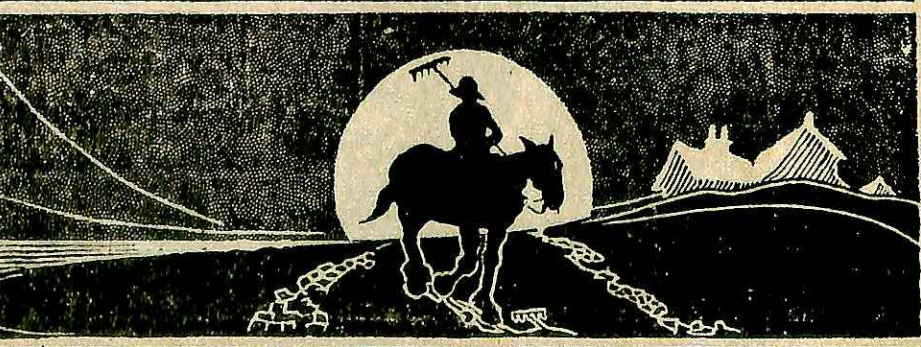
—Ένας συριστικός ήχος, που προερχόταν από το ελικοβολιδοπλάνο τους διέκοψε ξαφνικά τον Νέν, που μ' ένα πήδημα βρέθηκε κι' όλα στη μικρή του πορτίτσα και χάθηκε μέσα στην καμπίνα. 'Η Ναβή τον άκούλουθησε γρήγορα και σκυμμένοι σε λίγο και οι δυο επάνω στο μικρό φωτεινό ταμπλώ του τηλεραδιοπτικού μηχανήματος του ελικοβολιδοπλάνου, έβλεπαν το γελαστό πρόσωπο του άρχιρρυθμιστού των «Αιθερίων Νέων» που έλεγε προς όλους τους άπεσταλμένους στα διάφορα ξεροαστέρια συντάκτες του:

«'Η άποστολή σας έληξε και μπορείτε ήσυχoi να έπιστρέψετε έδω. Πριν λίγες στιγμές μās τηλεραδιοτηλεγράφησαν από τον 'Αρη, ότι ο εκεί ανταποκριτής μας άπεκήρυξε τις περί Γήινων θεωρίες του, έγκυατέλειψε τις σχετικές του έρευνες και πιστεύει πως το φωτεινό σημείο που άνεσπτάωσε όλους μας δεν ήταν παρ άνας διάττων άστήρ, όπως τους άνομάζουν οι φίλοι του Γήινοι...».

—Τόν ήλιθιο! έκαμε ο Νέν, κλείνοντας άπότομα το μηχανήμα.

—Κι' έμεις για λίγες στιγμές πιστέψαμε ότι είναι ποτέ δυνατόν να φθάσουν οι τόσο πρωτόγονοι αυτοί άνθρωποι της Γης στους πλανήτες μας, μουρμούρισε η Ναβή κυττάζοντας ειρωνικά τον σύντρόφό της.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Καμιάς! Έβλεπε κάτι κυρίες κομψές. Κάτι κυρίες νόστιμες. Κάτι κυρίες γοητευτικές — τις λεγόμενες κυρίες του καλού κόσμου. Έπερνούσε έξω απ' το Γιαννάκη και του Ζωνάρ' και τις καμάρωνε. Και δεν έζήλευε τίποτε άλλο ή Σουσοδ απ' τα μεγάλα αυτά πρότυπα των ονείρων της, τίποτε! Ούτε τις τουαλέτες τους. Ούτε την όμορφιά τους. Ούτε τα υπέροχα εκείνα καπέλλα που ύψωνοντο επάνω στα υπέρκομψα κεφάλια τους, σαν μιά ανεξάντλητη ποικιλία κουζινικών ειδών. Και δεν τα έζήλευε αυτά όχι για άλλον λόγο, αλλά γιατί, εις κομψότητα δά και εις γούστο και εις μόδα δεν έπίστευε πως ύστερούσε καμιάς! Διάβολο! Έκείνο που έζήλευε ήταν άλλο. Το μεράκι της, το χαράκι που κατέτρωγε την ψυχή της ήταν οι ξένες γλώσσες, που έχαρακτήριζε συλλήβδην και άθροως ως 'γαλλικά. Όταν έβλεπε καμμία καλοντυμένη κυρία και μιλούσε ξένην γλώσσαν τρελλαινόταν.

—'Αχ, τις άτιμες! Ποιτά μαθαίνουν και τα μιλάνε τόσο όμορφα! Ψαλλίδι πάει ή γλώσσα τους. Ψοφάω να τις άκούω! Κομψάν, κομπράν, βουϊ-βουϊ, αλεβρού - ζάν, νό-νό-νό, σε-ρι, νό, σερερί, μοντιέ... βουϊ - βουϊ - βουϊ, αλεβρού-φρανσά, σκουμπρί, νό - νό-νό - νό, ροδάνι πάει το στοματάκι τους, τις θρωμιάρες!

Κι' όταν έβλεπε καμμία από δαυτές να κρατά στα

χέρια της ξένο βιβλίο, πως την έζήλευε, ή Σουσοδ! Γόν καυμό της δέ μεγάλωνε ακόμα περισσότερο το γεγονός ότι παντού όπου στεκόταν κι' όπου θρικόταν, άκουγε ξένες γλώσσες. Στο Ζωνάρ', όταν περνούσε, στον κήπο του Μουσείου, στο Ζάππειο, που άκουγε τις μπόνες με τα παιδάκια να μιλάνε γαλλικά, την έπιανε άπόγνωσις. Στην τελευταία, μάλιστα, περίπτωσι γινόταν έξω φρενών:

—'Υπρέτριες είναι αυτές! 'Υπρέτριες και να σου μιλάνε γαλλικά! Κι' έγώ μιά κυρία καθώς πρέπει να μην τα ξέρω τ' άναθεματισμένα!

Κάποια μέρα, ή Σουσοδ κατέβαινε την δόδον 'Ακαδημίας. Εκεί, ως γνωστόν, θρικόντο υπαίθρια βιβλία πωλεία όπου άτυχήσαντες φιλομαθείς αγοράζουν άτυχήσαντας πολυιαθείς. Το κόσμου οι συγγραφείς, διάσημοι και μη, είναι άπλωμένοι σε πρόχειρους πάγκους και προσφέροντα αντί δλίγων ταλλήρων. Έσταμάτησε, λοιπόν, τυχαίως ή Σουσοδ εκεί. Έρριξε ένα θλέμα, μισοκλείνοντας πάντοτε άριστοκρατικώς τα έλαφαρα. Καί, ξαφνικά, το πρόσωπό της έφωτίσθηκε από λάμψη χαράς. Είδε μιά ολόκληρη σειρά από ξένα βιβλία και ή ψυχή της άνανάλλασε. Έσκυψε, έπηρε ένα και άρχισε να το φυλλομετρά.

—Θέλετε τίποτε, μοντάμ;

—Μάλιστα. Περικαλώ παλιό το κάνετε τουτό το βιβλίο;

Ο βιβλιοπώλης ήταν ένας συμπαθής νεοντάκος. Έσήκωσε τα μάτια του. Έκύτταε το βιβλίο, το πήρε στα νείρια του και της το ξανάδωσε πίσω:

—Τρία τάλληρα!

—'Αν θέλετε, μοντάμ, δεν κάνουν ποτέ παζάρια. Έσείς είσθε μιά κυρία καθώς πρέπει, μοντάμ. Έπιτρέπεται ποτέ να μού κόψετε έμένα του ρουκαρά το τάλληρο;

Τα λόγια αυτά έθιξαν θα θύτατα την άξιοπρέπειαν της Σουσοδς άφ' ενός και άφ' έτέρου την έκαλάκεψαν εις τόν υπέρτατον θαυμόν:

—Μπαρδόν. Δεν έκαμα και τίποτις!

—'Οχι, πτωχέ μου άνθρωπε! Τρία τάλληρα! Νά μην άστειευθούμε και λιγάκι;

Συγχρόνως άνοιξε με πολλή πόζα το τσαντάκι της και έδωσε τά μοναδικά τρία τάλληρα που περιελάμβανε. 'Υστερα έτράβηξε με τά πόδια στον Βούθουλα, σηκώνοντας, ως συνήθως, σύννεφα σκόνης από πίσω της. Από εκείνη την ήμερα ή Σουσοδ δεν άποχωριζόταν το βιβλίο. Είχε κίτρινο έξωφυλλο κι' έπήγαινε θαυμάσια με την τουαλέττα της. 'Απάνω του, λοιπόν! Το έπαιρνε πάντα υπό μάλης. Μά έπίσκεψι πήγαινε, μά περίπατο έβγαίνει, μά στον μπακάλη κατευθυνόταν, μπορεί το άχώριστο τσαντάκι να της έλειπε, ποτέ όμως το βιβλίο! 'Ολα κι' όλα!

Έτσι, ένα πορινό έπηρε στον Βασιλικό Κήπο. 'Ηταν ήλιος, καλοκαιριά, χαρά Θεού! Έμπήκε με πόζα. Έψαξε ένα μέρος που να έχη περισσότερο κόσμο, εδιάλεξε ένα παγκάκι κι' έστρώθηκε, άνοιξε το βιβλίο και έβουθίσθηκε. Στην μελέτη. Το δυστύχημα ήταν ότι το βιβλίο δεν είχε ούτε μιά εικόνα να ξεκουρασθή το μάτι. 'Αλλά ή Σουσοδ ήξερε ν' άντιμετώπιση με θάρρος και υπομονή τις δυσκολίες της ζωής.

Κάθε τόσο περνούσαν από κοντά της περιπατητάι, άντρες και γυναίκες, και ή Σουσοδ, μόλις έβλεπε κανέναν, έγύριζε το φύλλο για να διαλύσει και την τελευταίαν ύπόνοιαν που μπορούσε να σχηματίσει κανένας κακοήθης, επί του κατά πόσον διάβαζε πράγματι ή όχι. Έτσι συνέβαινε καμμία φορά να περνούν πολλοί ο ένας πίσω από τον άλλον και στον καθέναν ή Σουσοδ γύριζε κι' από ένα φύλλο, τόσο που αν την παρακολουθούσε κανείς θα νόμιζε πως διάβαζε λιγγιωδώς!

Σε μίαν στιγμή ήλθε στο ίδιο παγκάκι και έκάθησε μιά ξερακιανή. 'Ηταν μιά ψηλή, ξανθή και κοκκαλιάρα. 'Η Σουσοδ της έρριξε μιά λοθή ματιά και θυβίστη κε ακόμα περισσότερο στην άνάγνωσι. Έρριξε και ή άγνωστη μιά ματιά στη Σουσοδ, ύστερα στο βιβλίο της.

—Πολλά είναι τρία τάλληρα;

—'Οχι, πτωχέ μου άνθρωπε! Τρία τάλληρα! Νά μην άστειευθούμε και λιγάκι;

—Βουϊ; —Βουζ-ετ φρανσάιζ; —'Αλά-φρανσάιζ; Βουϊ!

Περί το βιβλίο διμύετε; Είνε έκτακτο! Πολύ μού άρέσει!

—'Η κοκκαλιάρα άπόρησε. Έκύτταε πάλι το βιβλίο, έκύτταε την Σουσοδ και είπε με ύφος πιο διστακτικό:

—Ντέν μιλάτε γκαλικός; 'Η Σουσοδ έγινε θηρία: —'Εγκώ ντέν μιλά γκαλικός; 'Αστείο πράγμα!

Στο είδος αυτών των γαλλικών τά έκατάφερνε περίφημα. Και ή άλλη, ή καυμένη, που δεν είχε καμμία πρόθεσι να την θίξη, μιά και μπορούσαν να συννενοηθούν καλύτερα έτσι, συνέχισε:

—Αυτός είναι το άγαπημένος μου βιβλίο!

—Τούτο; Το δικό μου;

—Βουϊ. Σ' έ μανιφέκι! Πολύ ώραιος! Τρέ - τρέ έντε-ρίσάν. Το έντάδασα ντέκα φέρες.

—'Η Σουσοδ έθιγη:

—Τί λέτε καλέ! Και ποδ το είδατε λόγου σας; 'Η γυναίκα έπηρε το βιβλίο στα χέρια της. 'Ηταν ένα μυθιστόρημα παλαιού συγγραφώς που την είχε τέρψει στα νείδια της. Της το έδωκε πάλι άναστενάζοντας:

—Είνε παλαιός βιβλίο!

Κατακόκκινη έγινε ή Σουσοδ. Νομίζοντας ότι ή κυρία της έκανε υπαινιγμό ότι τ' άγόρασε σε τιμήν εύκαιρίας από τά καρροτσάκια, διεμαρτυρήθη:

—'Αστείο πράγμα! Έπειδης και το διαβάζει το άντρας μου κάθε μέρα κι' έγώ, μ' αυτό φαίνεται παληός!

Αυτό μās έλειπε τώρα ν' αγοράσουμε και παληά βιβλία που έχουν και μυρωδιά. Σάματι δεν έχομε λεπτά!

—'Η κυρία όμως θυβισμένη στους ρεμβασμούς και τις άναμνήσεις που της έφερνε το βιβλίο αυτό, δεν έπρόσεξε. Και συνέχισε μιλώντας σχετικώς με το περιεχόμενο του μυθιστορήματος, ενώ ή Σουσοδ κουνούσε πολύ έκνευρισμένη το δεξιό πόδι της.

έπηρε θάρρος και της άπέτεινε τόν λόγο.

—Παρντόν μαντάμ. 'Η Σουσοδ άνησύχησε, ξεροκατάπιε και γύρισε προς το μέρος της:

—Βουϊ; —Βουζ-ετ φρανσάιζ;

—'Αλά-φρανσάιζ; Βουϊ! Περί το βιβλίο διμύετε; Είνε έκτακτο! Πολύ μού άρέσει!

—'Η κοκκαλιάρα άπόρησε. Έκύτταε πάλι το βιβλίο, έκύτταε την Σουσοδ και είπε με ύφος πιο διστακτικό:

—Ντέν μιλάτε γκαλικός; 'Η Σουσοδ έγινε θηρία: —'Εγκώ ντέν μιλά γκαλικός; 'Αστείο πράγμα!

Στο είδος αυτών των γαλλικών τά έκατάφερνε περίφημα. Και ή άλλη, ή καυμένη, που δεν είχε καμμία πρόθεσι να την θίξη, μιά και μπορούσαν να συννενοηθούν καλύτερα έτσι, συνέχισε:

—Αυτός είναι το άγαπημένος μου βιβλίο!

—Τούτο; Το δικό μου;

—Βουϊ. Σ' έ μανιφέκι! Πολύ ώραιος! Τρέ - τρέ έντε-ρίσάν. Το έντάδασα ντέκα φέρες.

—'Η Σουσοδ έθιγη:

—Τί λέτε καλέ! Και ποδ το είδατε λόγου σας;

—'Η γυναίκα έπηρε το βιβλίο στα χέρια της. 'Ηταν ένα μυθιστόρημα παλαιού συγγραφώς που την είχε τέρψει στα νείδια της. Της το έδωκε πάλι άναστενάζοντας:

—Είνε παλαιός βιβλίο!

Κατακόκκινη έγινε ή Σουσοδ. Νομίζοντας ότι ή κυρία της έκανε υπαινιγμό ότι τ' άγόρασε σε τιμήν εύκαιρίας από τά καρροτσάκια, διεμαρτυρήθη:

—'Αστείο πράγμα! Έπειδης και το διαβάζει το άντρας μου κάθε μέρα κι' έγώ, μ' αυτό φαίνεται παληός!

Αυτό μās έλειπε τώρα ν' αγοράσουμε και παληά βιβλία που έχουν και μυρωδιά. Σάματι δεν έχομε λεπτά!

—'Η κυρία όμως θυβισμένη στους ρεμβασμούς και τις άναμνήσεις που της έφερνε το βιβλίο αυτό, δεν έπρόσεξε. Και συνέχισε μιλώντας σχετικώς με το περιεχόμενο του μυθιστορήματος, ενώ ή Σουσοδ κουνούσε πολύ έκνευρισμένη το δεξιό πόδι της.

πού το είχε επάνω στο άριστερό.

—Τό... Άριος! Πάωρ ζεν-όμ! Άνκάπσα τὸ Μαρί-Λουίζ πολὺ - πολὺ σαντμαντάλ! Άλλά τὸ καυμένος ντὲν εἶχε λεπτά!

—Άστραψαν τὰ μάτια τῆς Σουσοῦς:

—Δὲν εἶχα λεπτά;
—Βοῦ! Καὶ τὸ πῆρες κω-
ρις λεπτά!

—Έγώ; Άστεῖο πράγ-
μα!

—Ντὲν εἶσαι ἀστεῖος μαν-
τάμ. Τρέ -τρέ σαντμαντάλ.
Σήμερις ντὲν ἔχει τέτοιο
σαντιμάν. Παλῆος πράμα-
τα! Παλῆος!

Ἡ Σουσοῦ ἐμαίνετο:

—Καλὲ θὰ μὲ θγάλης
ψεύτρα τώρα; Άφοῦ σὰς
λέω ὁ ἄντρας μου τὸ ἡγό-
ρασε ἀπὸ τὸ βιβλιοπωλεῖο!
Ορίστε μας!

—Παρντόν! Λέω σήμερις
τὸ ἄντρας ὅταν ντὲν ἔχει
λεπτά, ζητοῦν λεπτά! Βοῦ!
Ντὲν ἔχεις καρδιά, μαντάμ.
Ψεύτικος εἶνε ὅλα! Αἰσθή-
ματος, σ' ἀγκαπῶ, μ' ἀγκα-
πεῖς, νὸ - νὸ - νὸ, ντὲν πι-
στεύω τίποτις, ψέματος λὲς
ὅλα!

Ἡ Σουσοῦ σηκώθηκε ἐ-
πάνω ἐξαλλή:

—Τὸν κακὸ σου τὸν καιρὸ
παλνοκατοῖκα!

—Παρντόν! Μάριος σοὺ
λέω!

—Γομάριος εἶσαι ἐοῦ καὶ
ὄλο σου τὸ σόϊ παλνοκαρ-
κάξα!

—Άπ' τίς φωνὲς ἐμαζεύτη-
κε κόσμος. Άλλά ἡ Σου-
σοῦ ἐφίμοσε τὸ θιβλίο
κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη τῆς,
ἐσήκωσε τὸ κεφάλι ψηλά,
ἐπῆρε τὴν θαυμασιωτέραν
πόζαν τοῦ κόσμου καὶ ἀπε-
μακρύνθη ψιθυρίζουσα:

—Τὴ συχαμένη! Θὰ μὲ
εἶδε πὺ τ' ἀγόραζα κι' ἦλ-
θε νὰ μοῦ κάνῃ τὸν κάργα!
Άλλά κι' ἐγὼ τὴν ἐσυγύρι-
σα μπιέν!

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

Άπὸ τὴν πρωτεύουσα εἶ-
χε σταλῇ ἓνας διαιτητῆς,
γιὰ νὰ διαιτητεύσῃ σ' ἓναν
ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα τῶν
ὁμάδων δυὸ χωριῶν.

Έφθασε στὸ ἓνα χωριὸ
μιά ὥρα πρὶν ἀρχίσῃ ὁ ἀ-
γὼν καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς μι-
ᾶς ὁμάδος τὸν συνέστησε
στὸν ἀδελφὸ του.

—Γιῶργο, τοῦ εἶπε, 'Άπ'
ἐδῶ εἶναι ὁ διαιτητῆς. Έ-
χει στὴ διάθεσί του μιά ὥ-
ρα. Λοιπὸν περιόδευσέ τον
στὸ χωριὸ νὰ δῇ τ' ἀξιοθέ-
ατα: τὸ ἐργοστάσιον ποῦ
κατασκευάζει τὰ... τοῦβλα,
τὸ νοσοκομεῖο καὶ τὸ νε-
κροταφεῖο!

ΕΠΙ ΤΗ ΕΝΑΡΞΕΙ
ΤΟΥ Β' ΕΤΟΥΣ

ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ
ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ

«Θησαυροῦ»

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

Έκτος τῶν ἄλλων καινοτομιῶν
ΚΑΙ 3 ΝΕΕΣ ΣΕΙΡΕΣ
ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΑΥΤΟΤΕΛῶΝ
ΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ

1ον

Δ. ΜΟΣΧΟΝΑ

40

Χρόνια

ΣΤΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις γεμά-
τες ἀπὸ σπαρταριστὸ ἐνδιαφέρον

2ον

Ι. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΤΑΞΥ ΙΣΤΟ-
ΡΙΑΣ & ΘΡΥΛΟΥ

Αὐτοτελὴ ἱστορήματα βγαλμένα ἀπὸ
τίς πανάρχαιες παραδόσεις τῆς φυ-
λῆς μας

3ον

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΟΛΩΠΟΔΥΤΗΣ
ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Αὐτοτελεῖς ἀστυνομικὲς περιπέτειες
τοῦ θρυλικοῦ ἄσπου
ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

κατ' ἀπόδοσιν
ΓΙΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ
ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ
ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡ
ΜΠΑ ΜΑΘΙΟΥ

Ένῳ κατέβαινε τὸ βου-
νὸ ἤσυχ-ἤσυχ- ὁ γέρο-
Μαθίος εἶδε ξαφνικὰ ἓνα
μεγάλον κοτρῶνι μὲ κάτι
κόκκινα γράμματα ἐπά-
νω.

—«Τί νᾶναι αὐτό;» εἶπε
καὶ πλησιάζοντας περισ-
σότερο ἔβαλε τὰ γυαλιά
του καὶ διάβασε:

—«Άν θέλῃς τὸ καλὸ
σου, γύρισέ με ἀπὸ τὴν
ἄλλη μεριά».

Έβγαλε ἀμέσως ὁ μπάρ
μπα Μαθίος τὸ καπέλλο
καὶ τὸ σακκάκι του καὶ
μὲ χίλια βάσανα κατῶρ-
θωσε καταϊδρωμένους νὰ
γυρίσῃ τὸν βράχο ἀπὸ τὸ
ἄλλο μέρος. Ποιὰ ὑπῆρξε
ὅμως ἡ ἐκπληξίς του ὅταν
μὲ πράσινα γράμματα
αὐτὴ τὴ φορά, διάβασε τὰ
ἑξῆς:

—«Ξαναγύρισέ με τῶ-
ρα, γιὰ νὰ κοροϊδέσω καὶ
ἄλλα κοροῖδα σὰν κι' ἐ-
σέναν».

Νὰ σὰς ποῦμε τὴν ἀλή-
θεια, μ' ὅλη του τὴν φούρ-
κα καὶ τὴν κούρασι ὁ
μπάρμπα Μαθίος τὸν ξα-
ναγύρισε τὸν βράχο ἀπὸ
τὸ ἄλλο μέρος... καὶ ἐφυ-
γε χωρὶς νὰ κυττάξῃ πί-
σω του...

ΒΑΡΑΤΕ ΤΟΥ!

Ένας κυνηγὸς διηγόταν.

—Μιά ψυχρὴ ἡμέρα τοῦ
Δεκεμβρίου κυνηγοῦσα σὲ
μιά μεγάλῃ λίμνῃ, ἡ ὁποία
εἶχε τελείως παγώσει. Πά-
νω δὲ στὴν ἐπιφανείᾳ τῆς
ἦσαν χιλιάδες ἀγριόπα-
πιες, ἔχοντας ἡ καθε μιά
τὰ παγωμένα πόδια τῆς
μέσα στὸν πάγο σκλαθώ-
μένα. Ἡ εὐκαιρία ἦταν
μοναδική κι' ἔρριξα τὸν
πρῶτον πυροβολισμό. Θὰ
τὸ πιστέψῃς; Ὅλο τὸ
κοπάδι πέταξε στὸν ἀέρα
μονομιᾶς πρὶν νὰ φθάσῃ
τὴ λίμνη... μαζί του!

ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

Ένας ξένος ποῦ ἐπισκέ-
φθηκε μιά Σκωτσέζικη πό-
λι γέλασε μὲ τὴν καρδιά
του ὅταν διάβασε στὸ τα-
χυδρομεῖο τὴν ἀκόλουθη
εἰδοποίησι:

«Υπενθυμίζομεν εἰς τὸ
σεβαστὸν κοινὸν ὅτι ἐδῶ
δὲν εἶναι κατ'ἀλλήλο μέρος
γιὰ νὰ γεμίσῃ τὰ στυλό
του μὲ τὸ μελάνι τῆς Ὑψη-
ρεσίας τῶν Ταχυδρομείων».

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤῶΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—
Ὁ θεσκὸς Ἀμῶ εἶχε ζητήσει σὲ νᾶμο τὴν
ὁμορφὴν Σουλαμίτιδα, ἀλλὰ τ' ἀδέρφια τῆς,
ἐπειδὴ ὑπωπτεύονταν πὺς δὲν ἦταν νόμιμη
ἀδερφή της καὶ τὴ μισοῦσαν γι' αὐτὸ, ἀρ-
νήθηκαν νὰ τοῦ τὴ δώσουν καὶ τὴν πούλησαν
σὲ Αἰγυπτίους ἐμπόρους. Ἐπειτα ἀπὸ πολ-
λὰς περιπέτειες, ἡ νέα ἔφθασε στ' ἀνάκτορα
τοῦ Σολομώντος, ποῦ αἰσθάνθηκε ἀμέσως
ἓνα φλογερὸ αἰσθημα γι' αὐτήν. Τὸ πάθος
τοῦ εἶνε τόσο μεγάλο ποῦσιγά-σιγά ἀρχίζει
νὰ θάλωνῃ τὸ λογικὸ τοῦ σοφοῦ βασιλεῖς τῆς
Ἰουδαίας. Ἀφοῦ ἀνάγκασε διὰ τῆς βίας τὴ
Σουλαμίτιδα νὰ πῇ στὸν Ἀμὼρ ψέματα ὅτι
ἐπαύσε νὰ τὸν ἀγαπᾷ πιά, ἀπειλῶντας ὅτι
διαφορετικὰ θὰ διέτασσε τὴ θανάτωσί του,
προσπαθεῖ τώρα νὰ κερδίσῃ μὲ διάφορα μέ-
σα τὴν ἀγάπην τῆς καὶ εἶνε ἑτοιμὸς νὰ κα-
ταφύγῃ σ' ἓνα δευτέρον ψέμα γιὰ νὰ τὸ ἐπι-
τύχῃ).

9ον

—Οἱ ἄνθρωποι σου δὲν τολμοῦν νὰ
σὲ ταραξοῦν, βασιλεῖ, γιὰ νὰ σοὺ φέ-
ρουν φῶς. Πηγαίνω νὰ τοὺς φωνάξω.
Καὶ ἡ νέα διευθύνθηκε ἀποφασιστι-
κὰ πρὸς τὴν πόρτα.

Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ ἐσταύρωσε τὰ
γέρια τῆς στὸ στήθος, προσκύνησε τὸ
Σολομῶντα καὶ ἐβγήκε ἔξω.

Ὁ βασιλεὺς θέλησε νὰ κάμῃ ἓνα
κίνημα γιὰ νὰ τὴν κρατήσῃ.

Άλλά δὲν βοήθη τὴ δύναμι.

Ἡ νέα εἶχε ἀποσυρθεῖ τώρα στὸ γυ-
ναικονίτι.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας εἶχε ἀ-
πομείνει καὶ πάλι μόνος.

Ἐπάνω σ' ἓνα τραπέζι ὑπῆρχαν σω-
ριασμένα τὰ θιβλία του, ἔργα χρόνῳ
πολλῶν πείρας καὶ συλλογῆς.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἀνακτόρου, οἱ ἱε-
ρεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι, τὰ ὀνόμαζαν
«ταμεῖα τῆς σοφίας».

Κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος τα ἐκτιμοῦσε πο-
λὺ, γιὰτὶ ἐκλείναν ἓνα μεγάλο μέρος
—τὸ καλὺτερον ἴσως—ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ
του.

Άλλά τώρα εἶχε φθάσει ἡ στιγμή
ποῦ καὶ ὁ ἴδιος ἔθελπε πὺς ὅλη ἡ
σοφία του δὲν ἦταν παρὰ πλάνη καὶ
ψεῦδος.

Ἡ ἀλήθεια, σκεπτόταν, ὑπάρχει μό-
νο στὴ Σουλαμίτιδα.

Τὶ ὠφελεῖ τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐργασθῇ
ὅλη του τὴ ζωὴ καὶ νὰ ὑποφέρῃ;

Τὶ εἶνε ἡ προσπάθεια, ὁ πόνος, ἡ
πείρα καὶ ἡ γνῶσις;

Τὶ ἄλλο παρὰ ἓνας ἀδιάκοπος μό-
χθος γιὰ τὴν κατάκτησιν αὐτοῦ τοῦ
πράγματος ποῦ λέγεται εὐτυχία;

Άσσοφοὶ καὶ σοφοὶ ἐργάζονται γιὰ
τὴν κατάκτησίν τῆς.

Καθὼς τὴ θρῖσκει κατὰ τὸν δικὸ

ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ

Ἡ ΓΛΥΚΥΤΕΡΗ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΚΩΤΕΡΗ ΜΟΡΦΗ ΑΠΟ ΤΟ

«*Λοῦα σοματιων*» ΤΟΝ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

του τρόπο. Άλλος στὴ δόξα, ἄλλος
στὰ πλοῦτη, ἄλλος στὸν ἔρωτα.

Κι' ὁ Σολομὼν ἀφοῦ μάταια ἐκο-
πίασε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ, γιὰ νὰ συγ-
κεντρώσῃ τοὺς θησαυροὺς τῆς σοφίας,
ἔθελπε τώρα πὺς ἡ εὐτυχία του θρι-
σκοῦσαν μόνο στὴν ἀγάπην τῆς Σου-
λαμίτιδος.

«Ὁ πλοῦτος ἀποκτάται μὲ τὸν κό-
πο καὶ τὸ μόχθο σκεπτόταν, ἡ δόξα
εἶνε ἡ ἀνταμοιβὴ τῶν δυνατῶν καὶ τυ-
χηρῶν, ἀλλ' ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία ἡ
πραγματικὴ ποῦ ἄλλοι μπορεῖ νὰ θρι-
σκειται ἀπὸ τὴν ἀγάπην μιᾶς γυναίκας;
Ἡ ἀγάπη αὐτὴ εἶνε ἡ ἐπιβράδευσις
ὅλων τῶν κόπων καὶ τῶν μόχθων τοῦ
ἀνδρός. Χωρὶς αὐτήν, ὅλα τὰ ἄλλα
εἶνε μάταια καὶ περιττά».

Άλλά πὺς θὰ μπορούσε νὰ φθάσῃ
ὡς τὴν καρδίαν τῆς Σουλαμίτιδος; Τί
ἦταν ἐκεῖνο ποῦ θὰ τὴν ἔκανε νὰ συγ-

κινήθῃ;

Τῆς τὰ εἶχε δώσει ὅλα.

Πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα ἀκόμη εἶχε κά-
μει κάτι ποῦ δὲν τὸ εἶχε κάμει ἔμπρὸς
σὲ καμμιά ἄλλη γυναῖκα. Εἶχε ταπει-
νωθῇ μπροστά της. Καί, μέσα στὴν
συντριβὴ τῆς καρδίας του, εἶχε ἀπλώ-
σει ἔμπρὸς στὰ πόδια τῆς ὅλα τὰ
πλοῦτη, τὴ δόξα καὶ τὸ μεγαλεῖο του.

Τῆς εἶχε προσφέρει νὰ συμμερισθῇ
τὸ θρόνον του.

Άλλά καὶ πάλιν ἡ Σουλαμίτις δὲν

εἶχε συγκινήθῃ. Εἶχε περάσει πλάι ἄ-
πὸ ὅλα χωρὶς νὰ τὰ προσέξῃ καν.

Ἦταν λοιπὸν τόσον περήφανη ἡ ὡ-
ραία αὐτὴ κόρη τῆς Ναδάβ;

Τὸ βλέμμα τοῦ Σολομῶντος γινό-
ταν τώρα μοχθηρὸ καὶ κακὸ. Ἐπρε-
πε μὲ κάθε τρόπο νὰ κατανικήσῃ τὴν
ἀτίστασιν τῆς Σουλαμίτιδος. Τί σημα-
σίαν εἶχαν τὰ μέσα ποῦ θὰ μεταχει-
ριζόταν; Μήπως δὲν εἶχε, ὅπως καὶ
κάθε ἄνθρωπος, δικαίωμα στὴν εὐτυ-

—Εἶσαι ὀχρή, κόρη μου. Φαίνεται πὺς ἔλοιπες πολὺ ὅλες αὐτὲς τίς ἡμέρες ποῦ
δὲν ζητοῦσα νὰ σὲ ἰδῶ, ἀπὸ φόβο μήπως μεγαλώσω τὴ λύπη σου...

χία: Καί τώρα που ήξερε που θρι-
σκόταν ή εύτυχία ή δική του θά υπο-
χωρούσε και θά έδειλιάζε εμπρός
στά μέσα που έπρεπε να χρησιμοποι-
ήση;

Τό πρωί τινάχθηκε ταραγμένος, α-
πό τό κρεβάτι του.

Όλη τη νύχτα δέν είχε βρή ήσυ-
χία.

Οί πιό παράλογες σκέψεις έστρι-
φογύριζαν στο μυαλό του κι' έδιω-
χναν τόν ύπνο από τά μάτια του.

Οί αύλικοί του υποχώρησαν τρο-
μαγμένοι, καθώς τόν είδαν να προ-
χωρή ανάμεσα τους με όγρo πρόσω-
πο και όφι άλλαγμένη.

Ό Σολομών αποσύρθηκε μόνος του
σέ μια αίθουσα και διέταξε άμέσως
να φέρουν τη Σουλαμίτιδα μπροστά
του.

Η εμφάνισή της ήρέμισε κάπως
τό ταραγμένο μυαλό του, αλλά δέν
τόν έκαμε ν' αλλάξει τις σκέψεις του.
Τούναντιον μάλιστα. Όσο την έβλεπε
ωραιότερη, τόσο πιό δυνατή ένοιωθε
μέσα του την έπιθυμία να την κατα-
κτήση.

Η νέα στάθηκε στη μέση του δω-
ματίου, περιμένοντας να της άπευθύ-
νη πρώτος τό λόγο ό βασιλιάς.

Τό ύφος του Σολομώντος ήταν πε-
ρίλυπο, όταν άρχισε να μιλάει.

— Κόρη μου, έπαι, πρέπει να είσαι
δυνατή για ν' άκούσης εκείνο που θά
σού πω...

— Έδοκίμασα τόσες συμφορές από
τότε που έφυγα από την πατρίδα
μου, άπότησε θαρραλέα ή νέα, που
τίποτα πιά δέν μπορεί να μέ τρομά-
ξει...

— Καί όμως, εκείνο που πρόκειται
να σού πω, Σουλαμίτις, θ' αλλάξει ό-
λότελα τη ζωή σου και θά της δώσει
μιόν άλλη τροπή.

Η νέα ένδοιμε πώς ήθελε να της
μιλήσει και πάλι για τη χθεσινή πρό-
τασί του, όταν της είχε ανακοινώσει
την απόφασί του να την κάμει πρώτη
βασιλική μέσα στο παλάτι του.

— Άπ' όλ' αυτά, βασιλιά, άπήν-
τησε με κουρασμένο ύφος, θά προτι-
μούσα να γυρίσω στην πατρίδα μου,
που τόσο την νοσταλγώ μέσα στη
σημερινή μοναξιά μου.

— Αυτό δέν είναι δυνατόν να τό θέ-
λεις πια, άπήτησεν ό Σολομών, καρ-
φώνοντας τό βλέμμα του μέσα στα
μάτια της νέας.

Η Σουλαμίτις τόν έκύτταξε σαστι-
σμένη.

— Τά πλούτη, οί τιμές και ή δόξα
σου δέν με συγκινούν, βασιλιά, ά-
πήτησε. Ξέρω πώς δέν είσαι κατω-
μένος για μένα και γι' αυτό ποτέ δέ
μίλησες μέσα στην ψυχή μου. Η μόνη
χαρά που θά μπορούσες να μου κά-
μης, Κύριέ μου, είναι να μ' άφήσης να
γυρίσω στο Σαλέμ.

— Στο Σαλέμ;... Καί τί θά κάμης
στο Σαλέμ;

— Θά ξανάβρω τόν αγαπημένο μου
και θά ζήσω εύτυχισμένη κοντά του.

Ό Σολομών ήταν ήρεμος και γαλή-
νιος τώρα. Δέν ένοιωθε καμιά ταρα-
χή, γιατί έβλεπε πώς είχε φθάσει ή
στιγμή για να καταφέρει τό τελειωτι-
κό πλήγμα.

— Ό αγαπημένος σου δέν υπάρχει
πιά, άπήτησε.

— Πέθανε; ρώτησε ή Σουλαμίτις
με φωνή που την έπνιγε ή άγωνία.

— Κάτι χειρότερο...

— Μίλησέ μου, βασιλιά. Ικέτευσε
ή νέα. Μή μου κρύψης τίποτα, όσο
τρομερό και να είναι αυτό που έχεις
να μου πής...

— Σ' έλησμόνησε κόρη μου...

— Μ' έλησμόνησε;...

— Καί τώρα παντρεύθηκε μ' άλλη

και ζή εύτυχισμένος μαζί της.

Ό βασιλιάς υπελόγιζε στο αποτέ-
λεσμα που θάφερναν τά λόγια του
και γι' αυτό τά έπρόφερε άργά και
με σιγαλή φωνή:

— Την είδισι μου την έφεραν σή-
μερα τό πρωί οί άνθρωποι μου που
πέρασαν από την κοιλάδα της Να-
δάβ. Οί γάμοι έγιναν πριν από λίγες
ήμερες...

— Δέν είναι δυνατόν, δέν μπορεί
νάγινε αυτό, έπαι μέσα σ' ένα λυ-
γμό ή Σουλαμίτις.

— Είναι κόρη μου, γιατί οί άνθρω-
ποι μου είδαν τόν Άμώρ και μίλη-
σαν άρκετή ώρα μαζί του. Ούτε μια
στιγμή δέν τούς ανέφερε τίποτα για
σένα. Σ' έχει ξεχάσει έντελώς τώρα,
πλημμυρισμένος από την καινούργια
εύτυχία του.

Τό κύτπημα ήταν τόσο θαρό, που
ή Σουλαμίτις δέν μπορούσε να συγ-
κρατηθή περισσότερο.

Σωριάσθηκε έπάνω σ' ένα ανά-
κλιτρο και έκλαιγε με λυγμούς. Πο-
ταμοί κυλούσαν τά δάκρυα από
μάτια της κι' ή άναπνοή της πνιγό-
ταν από τ' άναφυλλήτα.

Ό βασιλιάς δέν μιλούσε πιά.

Δέν έκαμε καμιά κίνηση, ούτε εί-
πε καμιά λέξη για να την παρηγο-
ρήσει.

Μήπως άλλωστε ό ίδιος δέν είχε
προετοιμάσει τό κύτπημα αυτό και
δέν είχε υπολογίσει στο αποτέλεσμα
που θά προκαλούσε;

«Τά δάκρυα σβύνουν τόν πόνο, σκε-
πτόταν. Γιατί του δίνουν μια διέξοδο
και τόν κάνουν να κυλάει σιγά-σιγά
έξω από την ψυχή του ανθρώπου. Τά
δάκρυα θά στερέψουν μια μέρα. Και
την ήμέρα που θά συμβεί αυτό, ό πό-
νος δέν θά ύπάρχη πιά.»

Μά τη στιγμή αυτή ό πόνος ήταν
μεγάλος, ήταν πελώριος κι' αθάνα-
τος για τη Σουλαμίτιδα. Ήταν τό-
σο δρασμένη σ' αυτόν, που δέν κα-
τάλαβε πώς ό Σολομών είχε σηκα-
θή από τη θέση του κι' είχε βγί από
την αίθουσα.

Όταν έπειτα από ώρα πολλή, έ-
πέρασε ό πρώτος παροξυσμός της
λύπης της, ή νέα μάταια αναζήτησε
γύρω της τό βασιλιά, για να του
ζητήσει περισσότερες πληροφορίες
και να μάθει λεπτομέρειες για την
προδοσία του Άμώρ, για την οποία
δέν άμφέβαλλε καθόλου πιά.

Ήταν τώρα έντελώς μόνη.

Σηκώθηκε τότε και με κλονιζόμε-
νο θήμα διευθύνθηκε προς τό γυναι-
κωνίτη. Οί φρουροί, βλέποντας τη
συγκίνηση και τόν πόνο της, παρα-
μέριζαν μπροστά της με σεβασμό,
άλλά πιό πολύ με συμπάθεια.

Η πρώτη γυναίκα που συνήντησε
στο γυναικωνίτη ήταν ή Βελισσά.

Η Σουλαμίτις ρίχτηκε άμέσως στο
λαμό της και άρχισε να κλαίει με
άναφυλλήτα.

— Είμαι τό ίδιο δυστυχισμένη σαν
και σένα, έλεγε ανάμεσα στα δάκρυά
της. Έλα, καλή μου Βελισσά, να
κλαίωμε μαζί..

— Σέ περιφρόνησε λοιπόν και σέ-
να; ρώτησε με συμπόνια ή κόρη του
άρχοντος της Παθούρης.

— Κάτι περισσότερο. Μ' έγκατέ-
λειψε και πήρε άλλη..

Η νέα προσπάθησε να την παρηγο-
ρήσει, σφίγγοντάς την στην άγκαλιά
της.

— Τόν αγαπούσες λοιπόν τό βασι-
λιά και μου τώκρυβες; έρώτησε σ
λίγο.

— Τό βασιλιά; Όχι! Ποτέ μου
δέν τόν αγάπησα τό βασιλιά.. Άλ-
λά δέν σού μιλώ γι' αυτόν...

— Για ποιόν τότε;

— Για τόν Άμώρ, τόν αγαπημένο
μου. Με ξεχάσε και πήρε άλλη..

ΠΡΩΤΗ ΑΝΑΜΕΣΑ Σ' ΟΛΕΣ

Ό βασιλιάς άφησε να κυλίσουν μέ-
ρες πολλές.

Είχε ρίξει τό σπόρο. Δέν έπρεπε
τώρα να διασθή για να μαζέψει τόν
καρπό.

Ήξερε πώς ή ανθρώπινη λύπη δέν
διαρκεί πολύ. Μά πώς είναι άπλησία-
στη τις πρώτες στιγμές της έκρήξεώς
της. Τις στιγμές αυτές δέν ύπάρχει
καμιά παρηγοριά, καμιά δύναμις
που να μπορεί να την μετριάσει και
να την περιορίσει.

Γι' αυτό έπερίμενε υπομονητικά.

Τέλος, ένα πρωί, αποφάσισε να
φωνάξει κοντά του τη Σουλαμίτιδα.

Η νέα υπήκουσε στην πρόσκλησί
του κι' ήρθε με θήματα άργά μπρο-
στά του.

Τό πρόσωπό της ήταν ακόμη όγρo
και τά μάτια της θαθουλωμένα από
τά δάκρυα. Μά έτσι ή όμορφιά της
γινόταν πιό μεγάλη και πιό γοητευ-
τική.

Ό βασιλιάς την κύτταξε επί άρκε-
τές στιγμές με θαυμασμό, χωρίς να
μιλάει.

Ενόμιζε πώς είχε τη δύναμη να
διαβάξει μέσα στις ψυχές τών ανθρω-
πων κι' ή εξέτασις αυτή τόν έπεισε
πώς ή στιγμή ήταν κατάλληλη για
να μιλήσει.

Η Σουλαμίτις υπέφερε θέβαια ά-
κόμη. Άλλ' ήταν φανερό πώς δέν ύ-
πέφερε όπως πριν. Άν ή ήρεμία δέν
είχε εξαγογυρίσει μέσα στην ψυχή
της, ή φυσική όμως αντίδρασις του
όργανισμού της την έκανε ν' αντικρύ-
ζει με θυμό και ίσως με κάποια κα-
κία την έγκατάλειψι της από τόν Ά-
μώρ. Αυτή είχε κατορθώσει ν' αντι-
σταθί σ' έναν βασιλιά, που την πο-
λιορκούσε με τόν έρωτά του κι' έρ-
ριχνε εμπρός στα πόδια της και
πλούτη και δόξα και τιμή. Κι' όμως,
ό άνθρωπος για τόν όποιον είχε θυ-
σισσθή, την είχε ξεχάσει τόσο γρή-
γορα. Δέν τόν αγαπούσε λιγώτερο
γι' αυτό. Άλλά στη σκέψι της δέν
ένιωθε την ίδια αγαλλίασι και την
ίδια χαρά όπως πριν.

Ό βασιλιάς από τό άλλο μέρος
σκεπτόταν:

«Όταν ή λύπη δέν σκοτώνει, ή γι-
ατρέια δέν άργεί νάρθει. Η Σουλαμί-
τις υπέμεινε τό πλήγμα. Δέν θ' άρ-
γήσει να λησμονήσει».

Σέ λίγο, ήρθε να σταθί κοντά της
και της έπαι:

— Είσαι όγρη, κόρη μου. Φαίνεται
πώς έκλαμες πολύ όλες αυτές τις ή-
μέρες που δέν ζήτησα να σε ίδω, α-
πό φόβο μήπως μεγαλώσω τη λύπη
σου.

Η Σουλαμίτις έστεκε με κατεβα-
μένα τά μάτια και δέν άπήτησε τί-
ποτα.

— Έφαντάσθηκες, λοιπόν, έξακο-

λούθησε ό βασιλιάς πώς ένας διακόδ
θα μπορούσε να σ' αγαπήσει τόσο πο-
λύ και πώς θά σ' αγαπούσε αιώνια;

— Άφού κι' έγώ τόν αγαπούσα,
βασιλιά;

— Η ψυχή σου είναι πολύ άθωα,
Σουλαμίτις και δέν σε άφήνει να
διακρίνης την πραγματικότητα. Έ-
καμες μέτρο τη δική σου αγάπη και
τό δικό σου πάθος για να μετρήσης
την αγάπη και τό πάθος τών άλλων.

Γό λάθος αυτό είναι εκείνο που
σέ κάνει να υποφέρεις και να πονάς σή-
μερα. Πώς, άλλωστε, θά μπορούσε
να συμβεί διαφορετικά; Ήταν δυνα-
τόν ένας κοινός θνητός, με τη θάρ-
σαρη και άξεστη ψυχή του, να νιώ-
ση τη δική σου όμορφιά και να συγ-
κινηθή περισσότερο από ό,τι συμβαί-
νει συνήθως στους ανθρώπους; Για
τό φίλο σου ήσουν μια γυναίκα που
είχες θρεθή στο δρόμο του και σε
είχε αγαπήσει. Γι' αυτό κι' όταν έ-
φυγες από τό δρόμο του δέν έδυσκο-
λεύθηκε καθόλου να σε ξεχάσει και
να αγαπήσει μιάν άλλη. Δέν είχε δο-
κιμάσει τόν παλμό μιας άνώτερης
αγάπης, γιατί τά αίσθήματά του
παρέμειναν ταπεινά και δέν είχαν
την πνοή εκείνη που δημιουργεί τό
πραγματικό πάθος και σηκώνει τόν
άνθρωπο πιό ψηλά από τη γή πάνω
στην οποία πατάει. Για να αισθαν-
θή κανείς μια τέτοια αγάπη πρέπει
νάχη μια άνώτερη ψυχή. Τι περι-
σότερο μπορούσε να σού δώσει ό θο-
σκός σου, που ζούσε πάντα ανάμεσα
στα πρόβάτα του και που όλη του ή
υπαρξίς ήταν κλεισμένη μέσα στις
φάραγγες τών θουνών, μαζί με τά
άγρια και τά θηρία; Σ' αγαπού-
σε... Πόσες τέτοιες αγάπες δέν ύ-
πάρχουν όλόγυρά μας; Πάθη ταπει-
νά, εύτελη, τιποτένια, στα όποια
δίνονται τό όνομα της αγάπης χωρίς
να τά αξίζουν. Και ή αγάπη τών
σκουληκίων δέν είναι διαφορετική.
Οί πιό πολλοί άνθρωποι δέν διαφε-
ρουν από τά σκουληκία, Σουλαμίτις.
Κι' όμως δέν δυσκολεύονται να μι-
λούν για αγάπη, ενώ μέσα στην ψυχή
τους δέν μιλάει παρά τό ταπεινό έγ-
στικτο του πόθου, που φέρνει έπειτα
τόν κόπο και την άηδία... Τέτοια ή-
ταν και ή αγάπη του Άμώρ, Σουλα-
μίτις...

— Δέν ήταν σαν τό σκουληκι ό Ά-
μώρ, έπαι δειλά ή νέα. Ήξερε ν' α-
γαπά...

— Άν σ' αγαπούσε, Σουλαμίτις,
θα ζούσε μόνο με την άνάμνησί σου.
Δέν θα γύριζε ποτέ να κυττάξει άλ-
λη γυναίκα, γιατί θάχη θρή σε σένα
τό σύμβολο της αιώνιας όμορφιάς,
που είναι άρκετό να τό αντικρύσει
και να τον φέρει στη ζωή του, για να
μην τό ξεχάσει ποτέ πιά.

Ό Σολομών έσκυψε έπάνω από τό
κεφάλι της Σουλαμίτιδος κι' έξακο-
λούθησε με θέρημ:

— Για να νιώσει κανείς την αγά-
πη κι' όχι τό σαρκικό πόθο που τόν
λέμε κι' αυτόν αγάπη, Σουλαμίτις,
πρέπει ναχη τη δύναμη ενός Θεού μέ-
σα στα στήθη του. Πρέπει ή ψυχή
του να πάλλεται από τόν πόθο μιας
υπέρβιας άρμονίας και να μπορεί ν'
άγκαλιάσει όλόκληρο τό σύμπαν μέ-
σα σ' ένα του βλέμμα. Πρέπει να θρί-
σκειται πιό ψηλά από τούς άνθρώ-
πους για να μπορεί να αισθανθή
την αγάπη που κυλάει ανάμεσα στη
γή και στον ούρανό. Πρέπει ή ψυχή
του να είναι πελώρια όπως ό κόσμος

και τρισβαθι όπως ό Άδης. Μόνο
ένας τέτοιος άνθρωπος μπορεί να
νιώσει την αγάπη και μόνο αυτός ό
άνθρωπος μπορεί να την δώσει και
στούς άλλους. Γιατί ή αγάπη ξεχει-
λίζει τότε από όλη του την ύπαρξη,
γίνεται φωτιά και λαύρα μέσα στο
βλέμμα του, γίνεται άπαλό χάδι και
σκιρτημα ψυχής στο άγγιγμα τών
χεριών του, γίνεται ποίημα και μου-
σική στα χείλη του. Η αγάπη είναι
ή άβυσσος. Και μόνο οί δυνατοί μπο-
ρούν να ζήσουν μέσα στη φωτιά με
την οποία τούς κατακαίει και τούς
πυρπολεί. Η αγάπη είναι ό ούρανό.

Και μόνο οί σοφοί που έγνωρσαν τη
θεία άρμονία και έζησαν μέσα στην
άπλυτη μακαριότητα της ψυχής και
τόν νού, μπορούν να την αισθανθούν
πελώρια και μεγάλη όπως είναι.
Ποιά σέχει έχει ή αγάπη αυτή με την
αγάπη τών κοινών ανθρώπων, Σου-
λαμίτις; Φαντάζεσαι πώς μια τέτοια
αγάπη μπορεί να βρίσκεται ποτέ μέ-
σα στην ψυχή ενός μικρού βοσκού;

Τά μάτια του Σολομώντος άστρα-
φταν τώρα με μια παράξενη φλόγα.
Μια λάμψις είχε χυθεί γύρω από τά
χαρακτηριστικά του κι' έτύλιγε τό
πρόσωπό του σαν μ' ένα στεφάνι ό-
λόλευκου φωτός. Καί τό άνάστημά
του είχε μεγαλώσει κι' ή φωνή του
έγέμιζε όλο τό δωμάτιο με πελώ-
ριους ήχους.

Η Σουλαμίτις τόν έκύτταζε σαν
μαγνητισμένη. Ποτέ άλλοτε δέν τόν
είχε άκούσει να της μιλάει με τόση
θέρημη και ποτέ άλλοτε δέν τόν είχε
αντικρύσει μέσα σ' όλη αυτήν τη
θαμβωτική λαμπρότητα. Ήταν λοι-
πόν άνθρωπος αυτός που της μιλού-
σε έτσι; Ένας καινούργιος κόσμος
είχε ξαφνικά άνοιχθή μπροστά της,
ένας κόσμος που την ύπαρξί του δέν
την είχε ποτέ φαντασθή ως εκείνη την
ήμέρα. Κι' ό κόσμος αυτός ήταν γε-
μάτος από μιάν άγνωστη άρμονία
και λουσμένος μέσα σ' ένα φως που
εισχωρούσε ως τό βάθος της ψυχής
της. Πώς λοιπόν δέν τό είχε αισθαν-
θή ως τώρα;

Η φωνή του Γιοχανάν την εξέπνη-
σε άπ' αυτό τό θαύμα.

Είχε έλθει για ν' αναγγείλει στο
βασιλιά πώς κόσμος πολός είχε έρ-
θει στην αίθουσα κι' έπερίμενε ν'
άκούση την κρίσι του.

Ό Σολομών έκαμε ένα νεύμα στο
Γιοχανάν ν' αποσυρθή και σκύβοντας
πάνω από τό κεφάλι της Σουλαμίτι-
δος της έπαι:

— Η αγάπη μου είναι πελώρια ό-
πως ό ούρανό και άκατάβλητη όπως
ό θάνατος. Γιατί ή αγάπη μου είναι
ή ζωή σ' όλη την άγιωσύνη και την
ιερότητά της. Σάν φωτιά θά σε πυρ-
πολήσει από παντού για να σε φέρη
χαρούμενη και εύτυχισμένη ως αυτή.

Η αγάπη μου είναι ή εύχηση για
σένα, Σουλαμίτις. Όταν στερέψουν
και τά τελευταία δάκρυά σου, θά σκε-
φής τά λόγια μου και ή φωνή μου
θ' άντηχήσει σαν πυρίνη ρομφαία σ'
αυτιά σου, για να σού άποκαλύψη
τό δρόμο που φέρνει στην πραγματι-
κή εύτυχία, που μάταια προσπαθο-
σαν να θρούν οί άνθρωποι, για τούς
όποιους είναι κλεισμένη ή θύρα της
ψυχής και του πνεύματος.

Επρωχώρησε έπειτα άργά προς
την έξοδο και βγήκε από την αίθου-
σα, αφήνοντας μόνη τη νέα.

Στ' αυτιά της Σουλαμίτιδος έφθα-
σε σέ λίγο ό θόρυβος τών έπευφημι-

ών με τις όποιες τό πλήθος ύποδε-
χόταν τόν βασιλέα του. Κι' οί φωνές
αυτές του πλήθους, που εφανέρωναν
τη λατρεία και τό θαυμασμό του, έ-
τάραξαν για πολλή ώρα την ψυχή
της.

Ενοιωθε τώρα μια περιέργη συγ-
κίνηση. Κι' ή σκέψι της έγύριζε θλι-
θερά στον Άμώρ. Γιατί ό άνθρωπος
που αγαπούσε να μη μπορεί να μι-
λήσει όπως της είχε μιλήσει πριν ά-
πό λίγη ώρα ό Σολομών; Γιατί να
μην είναι ό δυνατός κι' ό μεγάλος, ό
άνθρωπος με την πελώρια ψυχή, που
μ' ένα βλέμμα και μια σκέψι του μπο-
ρεί ν' άγκαλιάσει όλόκληρο τό σύ-
μπαν; Γιατί να μην μπορεί να νιώ-
ση την άπέραντη αυτή αγάπη, που
φλογίζει και κατακαίει τις ψυχές
τών ισχυρών και τούς κάνει να ση-
κώνονται σέ άνώτερες σφαίρες, έπά-
νω από τό επίπεδο τών άλλων άν-
θρώπων;

Όλες αυτές οί σκέψεις περνούσαν
μέσα από τό μυαλό της κι' έκαναν
άνησυχη και ταραγμένη την ψυχή
της.

Ως σήμερα δέν είχε κάμει καμ-
ιά σύγκρισι. Δέν της είχε περάσει
ποτέ από τό μυαλό ή ιδέα πώς μπο-
ρούσε να συγκρίνη τόν Άμώρ μ' έ-
ναν άλλο άνθρωπο. Καί να που τώ-
ρα είχε κάμει τη σύγκρισι κι' είχε
βρή τόν αγαπημένο της να ύστερή.

Μήπως λοιπόν είχε θαμβωθεί από
τά πλούτη και τη δόξα του Σολο-
μώντος; Μήπως, χωρίς να τό κα-
ταλάβει, ή ψυχή της είχε παρασυρθή
από τη λάμψι του μεγαλείου και της
δυνάμεώς του;

Όχι, δέν ήταν αυτό που έτά-
ρασε τη σκέψι της Σουλαμίτιδος.

Στό μυαλό της έγύριζαν πάντα τά
λόγια του Σολομώντος:

«Η αγάπη μου είναι πελώρια ό-
πως ό ούρανό και άκατάβλητη ό-
πως ό θάνατος».

Της είχε λοιπόν μιλήσει ποτέ ό Ά-
μώρ μ' αυτό τόν τρόπο; Κι' είχε κά-
μει την ψυχή της να δονηθή, όπως
πριν από λίγη ώρα ό βασιλιάς;

Η Σουλαμίτις δέν ένοιωθε καμιά
έπιθυμία για να τόν δικαιολογήσει.
Τούναντιον μάλιστα ή έγκατάλειψις
του την έκανε να πιστεύη πώς ό βα-
σιλιάς είχε δίκην.

Όστόσο ένοιωθε ένα πικρό παρά-
πονο και μια μεγάλη συγκίνηση μέ-
σα στην ψυχή της.

Η φωνή του Γιοχανάν την εξέπνη-
σε και πάλι από τις σκέψεις της.

Ό βασιλιάς την καλούσε να πα-
ρουσιασθή μπροστά του στη μεγάλη
αίθουσα του θρόνου.

Ήταν εκεί μαζεμένοι όλοι οί άρ-
χοντες του παλατιού και οί μεγάλοι
άξιωματοϋχοι του Κράτους.

Τότε ό βασιλιάς της Ίουδαίας
σηκώθηκε και κατέβηκε άργά τις
βαθμίδες του θρόνου του.

Επειτα έπήρε την Σουλαμίτιδα
από τό χέρι και την άνέβασε στο
πρώτο σκαλοπάτι.

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

Σ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟ Σ. (ΠΕΡΙΟΔ. ΕΛΛΑΔΟΣ)

13

Πρό παντός μήν πήτε τίποτα!

Μοντέρνο διήγημα της
ETIEN ANTERIE

Από το πρωί που είχε φύγει από το Παρίσι κι' έτρεχε στον γαλάζιο δρόμο, ο Ζυλιέν δεν είχε σταματήσει. Τό ένα του δάχτυλο δεν έφευγε από το κλάξον, το πόδι του ήταν διαρκώς έτοιμο να πατήσει το φρένο, για ν' αποφύγει κανέναν άφηρημένο, ή για ν' αφήσει να τον προσπεράσει κανένας «κυριακάτικος σωφής».

Σάν πυκνή λιτανεία, τ' άμάξια ακολουθούσαν το ένα το άλλο, σε απόστασι λίγων μέτρων. Ήταν άβάσταχτο.

Του κάκου προσπάθησε ν' αφήσει το μεγάλο δρόμο και ν' ακολουθήση ένα λιγότερο πολυσύχναστο δρομολόγιο.

Ήταν χειρότερα.

Οί άγροτικοί δρόμοι ήσαν γεμάτοι σταματημένα άμάξια, λές και κάθε ιδιοκτήτης τροχοφόρου, όσο παλιό κι' άχρηστο και νά ήταν, τό είχε καϋμό νά τό βγάλη έξω πρὸς τιμὴν τῆς πρώτης αὐτῆς ἀνοικιᾶτικῆς γιορτῆς. Ὁ αἶρας ὅλης τῆς ἐξοχῆς ἐμόριζε βενζίνα.

Μ' ὅλα ταῦτα ὁ νέος ἐξα-

κολουθοῦσε νά τρέχει. Τό πρόσωπό του εἶχε μιὰ σύσπαισι, τὰ μάτια του ἦσαν στηλωμένα. Οὔτε καί γιά νά προγευματίσῃ δὲν εἶχε σταματήσει. Στό πόδι, σ' ἓνα μικρό μπάρ, εἶχε πάρει ἓνα σάντουιτς κι' εἶχε πιῆ λίγη μύρα χλιαρή. Σέ ποιά πόλι; Οὔτε κι' ἤξερε —δὲν εἶχε προσέξει τόνομά της. Φαινόταν πολὺ βιαστικός.

Ἔτσι, τό ἀπόγευμα, καθὼς ὄγῃκε ἀπὸ ἓναν στενὸ κατηφορικὸ δρόμο, σὺν τοῦ Βιθάρé, καί θρέθηκε σ' ἓναν πιδό πλατὺ δρόμο, δέ μπόρεσε νά προχωρήσῃ.

Εἶχε πέσει ἐπάνω στὴν μεγάλη ὁδὸ τῆς Λυών, κι' εἶδε τόσα άμάξια μπροστά του, νά προχωροῦν μὲ τόσο ἀργὸν ρυθμὸ, πού δὲν εἶχε τό κουράγιο νά μπῇ στή σειρά τους.

—Ἀδύνατον, ψιθύρισε, αδύνατον!

Ήταν ἐξαντλημένος ἀπὸ κόουρασι κι' ἀπὸ λύσσα. Θάθελε νά πέσῃ ἀπὸ τὸ πλάι σὺν τὸν πανάρχαιο κάρρο πού σερνόταν σὺν δρόμο κατάφορο ἀπὸ ἐκδρομείς.

Πάντως θεώρησε πιδό φρόνιμο νά σταματήσει λιγάκι. Ἐπειτα, πῆρε ἓνα μονοπάτι γεμάτο λάσπες κάτω ἀπὸ τὴν σιδηροδρομικὴ γέφυρα...

Καί νά πού θρέθηκε μὲ μιὰς στὴν ἐξοχή. Δὲν ἦταν παρὰ ἓνα μικρὸ μονοπάτι, σκαμμένο ἀπὸ τίς ρόδες, καί τριγυρισμένο ἀπὸ ἀνθισμένες ὀξυές.

Μετὰ λίγα μέτρα, ἔκανε στροφή καί σταματοῦσε σ' ἓνα λειβάδι.

Μὲ λαχτάρια ὥρμησε ὁ Ζυλιέν μ' ὅλη τὴν ταχύτητα τοῦ άμαξιού του, ἐλπίζοντας νά θρῇ μοναξιά μέσῃ στὴ φύσι.

Μὰ ἐξαφνα, ἔκαμε ἄθελα μιὰ κίνησι γεμάτη ἀπελπισία. Μπροστά του, ἐστάθμευε κι' ἐκεῖ ἓνα αὐτοκίνητο.

★

Τρόπος νά τό ἀποφύγῃ δὲν ὑπῆρχε. Ὁ Ζυλιέν πῆρε λοιπὸν τὴν ἀπόφασιν νά προσπεράσῃ.

Ήταν άμάξι μεγάλο, ἀκριβὴ μάρκα. Ἡ μιὰ πόρτα του ἦταν ὀρθάνοιχτη. Στό χῶμα, ἐπάνω σέ μιὰ ἀπλωμένη κουβέρτα καί μὲ στόμα μισάνοιχτο, ἀναπνέοντας δύσκολα, κοιμῶταν ἓνας χοντρός, αἱματώδης κύριος.

Καθισμένη ὀλομόναχῃ σ' άμάξι, μιὰ νέα γυναίκα,

ἐσεκούφωτῃ, μὲ μιὰν ἀνθοπλουμισμένη μπλουτίτσα, διάβαζε ἓνα ρομάντζο. Μάτια χαμηλωμένα, μύτη ζωρμένη, στόμα διπλωμένο — ὅλα της ἔδειχναν μιὰ τόσο κωμικὴ ἀνία, πού ὁ Ζυλιέν, βλέποντας μὲ μιὰ ματιά ὅλη τὴ σκηνή, δέ μπόρεσε νά μὴ χαμογελάσῃ.

Στὸν ἐλαφρὸ θόρυβο τοῦ μοτέρ, ἡ γυναίκα κίνησε τὰ μάτια, ἴσια-ἴσια γιά ν' ἀντικρύσῃ τὸ χαμόγελο — κι' ἐπειδὴ τὸ θιέλιό της τό βαρυόταν, δίχως ἀμφιβολία, κ' ἐπειδὴ ὁ νέος δὲν ἦταν ἀντιπαθητικός, τοῦ ἀνταπέδωσε τὸ χαμόγελό του.

Καί μὲ μιὰς ἡ ἡμέρα μεταμορφώθηκε.

Ἐκεῖ πέρα, σὺν δρόμο πούφευγε, ὅλο ἔφευγε πρὸς τὸ ἀπειρο, ἡ πυκνὴ λιτανεία τῶν αὐτοκινήτων πού οὐρλιάζαν καί κάπνιζαν ἐξαφανιζόταν.

Ὁ χοντρός αἱματώδης κύριος ἔλυανε σὺν εὐωδία σὺν χορτάρι, χανόνταν, μικρὸς σάν κουνούπι. Κι' ἐκεῖ, στὴν νέα ἀνοιξί, δὲν ὑπῆρχαν πιά παρὰ δυὸ πλάσματα, νέα, πού χαμογελοῦσαν.

Ὁ Ζυλιέν, προσεκτικός, ἄφησε τὸ άμάξι του στὴν ἐπόμενη καμπὴ τοῦ δρόμου καί ξαναγύρισε τρέχοντας. Γλυστροῦσε ἐλαφρὰ στὴ λάσπη τοῦ δρόμου, κι' ἡ λάσπη φιλική, δὲν κολλοῦσε

στὰ παπούτσιά του. Ἐφθασε κοντὰ στὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου.

Ἡ νέα γυναίκα, πού δὲν εἶχε πιά ὄρεξι γιά διάβασμα, τὸν περιμένε.

Ἐβαλε τὸ λεπτὸ της δαχτυλάκι μπροστὰ στὴ «διασκεδαστικὴ» μυτίτσα της, καί σὺν στοματάκι της πού ἦταν κόκκινο καί μικρὸ σάν ἀγριοφράουλα, ψιθύριζοντας:

—Σοῦτί!

Ὁ Ζυλιέν προχώρησε στίς μύτες ὡς τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου, γύρισε τὸ χερούλι κι' ἔπιασε ἓνα πολὺ μικρὸ χεράκι.

—Ἐλάτε, εἶπε σιγανὰ!

—Γιατί; ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Καί πού; Δὲν σὰς γνωρίζω.

—Ἐγὼ ὅμως σὰς γνωρίζω. Ἐφύγα χιλιόμετρα σὴν μερὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι, κι' ἔτρεχα ὅλη τὴν ἡμέρα, γιὰ τὴν ἡμέρα πὺς θὰ σὰς συναντήσω. Ἀκολουθήστε με, ἔλατε. Τίποτα δὲ λογαριάζεται σήμερα. Εἶναι ἡ ἐορτὴ τῶν ἀνθῶν.

Ἐλάσε ἀθόρυβα ἡ νέα γυναίκα, κι' ἔρριξε μιὰ ματιά πρὸς τὴν κουβέρτα, ὅπου ροχάλιζε ἀρμονικώτατα κάποιος, πού σίγουρα δὲν ἤξερε πὺς ἦταν ἡ ἐορτὴ τῶν ἀνθῶν.

Τότε αὐτὴ κατέβηκε, χωρίς νά ξεχάσῃ, θέβαια τὴν τσάντα της, πού περιεῖχε τὴν πούδρα καί ἔπιασε χωρίς διατυπώσεις μπράτσον τὸ Ζυλιέν, καί τὸν ἀκολούθησε.

★

Ήταν κοντούλα, καί φοινοταν ἀκόμα πιδό κοντὴ, μὲ τὰ ἴσια, δίχως τακοῦνι παπούτσιά πού φοροῦσε.

Κύτταξε τὸν ψηλὸ καβαλλιέρου της μὲ μάτια συγκινημένα — μάτια βιολετιά.

—Ποῦ μὲ πάτε;

—Ποθενά—πάντως μακριὰ ἀπὸ δῶ! Αὐτὸς ὁ ἄντρας ἔχει μιὰ φριχτὴ κοιλία. Γιά ὅλο τὸν κόσμον δὲ θάθελε νά τό ἀντιληφθῇτε σήμερα, μ' ἓνα τόσο ἀπαλὸ φῶς. Κι' ἔπειτα, ἔξερετε, ἐδῶ, δυὸ θήματα ἀπὸ κεῖ πού σταματήσατε, κυλάει ἴσως ἓνα ποτάμι.

Στὴν τύχη ἄπλωσε ὁ Ζυλιέν τὸ χέρι, δείχνοντας μπροστὰ του, καί παρετήρησε πὺς ὁ δρόμος χανόνταν μέσα σέ πυκνὰ δάση.

—Ἐνα ποτάμι; Τί λέτε, καλέ! Καί πού; ρώτησε μὲ μικρὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο.

Ὁ Ζυλιέν δίστασε μιὰ στιγμὴ, ἀλλὰ ἔπειτα πῆρε θάρρος πάλι.

—Ἐκεῖ, σὰς λέω. Ἐλάτε νά ἰδῇτε, Ζοσιάννα.

—Γιατί, Ζοσιάννα;

—Σὰς πᾶει αὐτὸ τὸ ὄνομα. Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκα ἄλλο. Μελιζίνα, ἀλλὰ δὲν μοῦ φαίνεται σοβαρὸ γιά

τὴν ἐποχὴ μας. Λοιπὸν, σὺν φωνοῖ, Ζοσιάννα;

—Ἔστω, Ζοσιάννα. Ἀφήσαν τὸ μονοπάτι καί περπάτησαν κάμποση ὥρα κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα. Ἐκεῖ χανόνταν ἀπότομα τὸ λειβάδι καί στὴν ἄκρη του κυλοῦσε γρήγορα τὸ νερό.

—Ἐνα ποτάμι! φώναξε ὁ Ζυλιέν, ἐκπληκτος γιά τὴν ἀνακάλυψί του.

—Εἶναι ὁ Ροδανός, εἶπε ἡ Ζοσιάννα, νόμιζα πὺς τὸ ξέρατε. Δὲν εἶναι δημοφές;

Στό πρόσωπο τοῦ Ζυλιέν ἡ συγκίνησις διαδεχόθηκε τὴν ἐκπλήξι.

—Ἀς τρέξωμε, Ζοσιάννα, θὰ σὰς μάθω νά βλέπετε θαύματα.

Ἐτρεχε πίσω του, χανόνταν ὡς τὰ γόνατα σὺν νέο χορτάρι καί τὴν ἀκουγε πού γελοῦσε μὲ χαρὰ καί μ' ἐλπίδα.

Κατέβηκε στίς ὄχθες, ἐκεῖ πού οἱ ραδακινίες, κρυμένες ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν αὐτοκινήτιστῶν, εἶχαν σημασιοτολισθῇ μ' ὅλα τὰ τριανταφυλλιά τους ἀνθη.

Τὸ λειβάδι ἦταν κεντημένο μὲ λουλουδάκια μῶθ, μὲ ἀνεμώνες, κι' οἱ φράχτες ἦταν ὀλοανθισμένοι. Ὅλη ἡ φύσις ἦταν συγκινητικὴ κι' ἀνοστή σάν ξωφύλλο ἐρωτικῆς ἐπιστολογραφίας.

Ἐφθασαν σὺν ποτάμι,

θὰ εἶχε βρέξει πολὺ σὺν βουνό, γιὰ τὸ νερό κυλοῦσε λασπώμενο.

Μιὰ μεγάλῃ ὀξυὰ ἀπλωνε ἓνα κλωνί, σὰ συνένονχο, ἐπάνω σέ μιὰ λιμνούλα, πού σχηματιζόταν ἀπὸ ἓνα παρακλάδι τοῦ ποταμοῦ.

Μέσα ἐκεῖ χαίρονταν τὴ ζωὴ νάρκισσοι, σχοῖνα, ἱριδες φρεσκοανοιγμένες.

Ἐπάνω ἀπὸ ἓκατὸ θαλάσσια βούτηξαν σὺν νερό, σὺν ζυγῶμά τους, σπάζοντας τὸ λεῖο καθρέφτη, ὅπου κοιμῶνταν τὰ νούφαρα.

—Ἐξοχο!, εἶπε μὲ συγκίνῃσι ὁ Ζυλιέν. Νά, τὰ θαύματα πού σὰς ὑποσχέθηκα!

Ἐπese στὴν ὄχθη τῆς λιμνούλας, κι' ἔκαμε νόημα τῆς Ζοσιάννας νά τὸν μιμηθῇ. Ὑπήκουσε, σοβαρῇ.

Τότε αὐτὸς τῆς ἔκανε «σοῦτί!»

Περίμεναν ἀκίνητοι νά ξανσκαίσι γύρω ἀπὸ τὴν λίμνη ἡ γαλήνη πού εἶχε ταραχτῇ ἀπὸ τὸν ἐρχομό τους.

Σέ λίγο, παίρνοντας θάρρος, φάνηκαν στὴν ἐπιφάνεια ἀστραφτερὲς φουσκιτσες νεροῦ, μὲ διάφορα γεωμετρικά σχέδια. Ὁ Ζυλιέν τάδειξε μὲ τὸ δάχτυλο.

Ξεθαρρεμένα τὰ διάφο-

ρα ζουζούνια ἀνέβαιναν στὴν ἐπιφάνεια — χίλια εἴδη, χίλια χρώματα.

Ἡ λιμνούλα ἔδειχνε μὲ καμάρι σὺν δυὸ ἐπισκέπτες τῆς ὅλας τῆς ἄστραφτεράς τοῦ λειβάδα.

Ἡ Ζοσιάννα ρωτοῦσε ἀδιάκοπα, ἤθελε νά μάθῃ γιὰ τὴν καλουριάζουσα αὐτὸ τὸ χαριτωμένο σκουληκάκι, πού δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ ἡ νύμφη τοῦ ἀπαισί-ου κουνουπιού.

Ὁ Ζυλιέν ἤξερε νά τὰ ἐξηγήσῃ ὅλα.

Ἀκουγὲ ἡ Ζοσιάννα, κι' οἱ στιγμὲς αὐτῆς τῆς ἡμέρας, πού εἶχε ἀρχίσει σάν μιὰ ἀτέλειωτῇ Κυριακῇ ἀργία κυλοῦσε δίχως νά τὸ καταλαβαίνῃ. Ἀρχίσε κιόλας ν' ἀπλώνεται στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ ἡ γαλάζια καταχνία πού ἀναγγέλλει τὴ νύχτα.

—Εἶναι ἀπίστευτο πόσα πράγματα μπορεῖ νά ἰδῇ κανεὶς μαζί σας σέ μιὰ λίμνη, εἶπε σιγανὰ ἡ Ζοσιάννα. Κι' ἐγὼ πού νόμιζα πάντα πὺς δὲν ἔχει τίποτε μέσα τὸ νερό! Γιατί ἤλθατε νά μοῦ τὰ δείξετε ὅλα αὐτά;

Ὁ Ζυλιέν δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως.

Ἀκουγὲ ἡ νέα γυναίκα τὴν ἀπαλὴ ἀναπνοή του.

—Ἐπειδὴ εἶναι ἑορτὴ τῶν ἀνθῶν... κι' ἐπειδὴ εἴσατε κι' εἴσεῖς ἓνα ἀν-

θάκι... κι' έπειδή... σ'ας ά-
γαπώ! Κι' έσεις;
Απομακρύνθηκε λίγο, πο-
λύ λίγο, και του άποκρίθη-
κε μοναχά με τ'ο αϊώνιο
χαμόγελό της. Τί άλλο να
κάμει; Ένα λεπτό τώρα,
δέκα το πολύ, τ'ον άγαπού-
σε κι' αυτή.
—Βραδυάξει, είπε προνο-
ητικά.

Γονάτισε άναστενάζον-
τας. Μά γρήγορα, πριν
προφθάση ν' άντισταθί,
την άρπαξε στα χέρια του,
κι' άρχισε να της άραδιάζει
όλες τις κοινοτοπίες που
πάντα άρέσουν.
—Νά έπωφεληθ'ον της στι-
γμής... οι καρδιές που έλ-
νε πλασμένες ή μια γιά
την άλλη... ή άξέχαστη ά-
νάμνησις μιάς μοναδικής
στιγμής, κι' άκόμα οι ά-
δελφές ψυχές...

Στό τέλος, τη φίλησε.
—Συγγνώμη, είπε, ένω
αυτή κατάρθωσε έπί τέ-
λους ν' άνασάνη. Δέν θά
είχα ποτέ τ'ο θάρρος να
φύγω χωρίς να σ'ας φιλή-
σω. Τ'ο ήθελα τόσο!
Μισόκλεισε ή Ζοσιάννα τ'α
μάτια, κοκκίνισε λιγάκι.
—Φεύγετε; Μαικρούα;
—Πολύ μα... ρυά στην 'Α-
φρική.

—Γιά πολύν καιρό;
Ο Ζυλιέν της άποκρίθη-
κε με μιά άόριστη χειρονο-
μία. Ούτε κι' αυτός δέν ή-
ξερε. Κατά πάσαν πιθανό-
τητα, γιά πολύν καιρό.
Στη σιγαλιά, πέρασε ένα
ρυμουλλό, χτυπώντας τ'ο
νερό λαχανιασμένο.

—Φεύγετε μόνος; Ξανα-
ρώτησε ή Ζοσιάννα...
—Βεβαίωτατα!

Ο Ζυλιέν την κύτταξε
και προσάθησε να γελά-
ση. Τ'α βιολετιά μάτια της
άστραφταν παράξενα.

—Κι' άν μένατε; είπε τρέ-
μοντας σύγχωρη.
Τότε ο νέος έκαμε έναν
γύρο, και στάθηκε πίσω
της.

—Αδύνατον, πρέπει να
φύγω.

Μπροστά της τώρα δέν έ-
βλεπε τίποτε άλλο παρά τ'ο
δέντρο και τ'ο ποτάμι που
δέν έφευγαν αυτά.

—Δέ θάχω τίποτε λοιπόν
γιά να σ'ας θυμώμαι έσ'ας
κι' αυτή την ήμέρα;
—Ναί.

Αισθάνθηκε πώς της τρα-
βούσε άπαλά την τσάντα
της. Άκουσε τ'ο τρίξιμο
του μεταλλινού φερμουάρ.
Θάθελε να γυρίση να ιδί,
αλλά δέν τόλμησε. Κάτι
κουδούνισε χτυπώντας χω-
ρίς άμφιβολία στην που-
δριέρα της ή με κανένα
κλειδί. Έπειτα άκουσε τ'ο
φερμουάρ που ξανάκλεισε.

—Ορκισθήτε μου, έλεγε
φιθυριστά ο νέος πίσω της,

πώς δέ θά ζητήσετε να μά-
θετε τ'ονόμά μου, πώς δέ
θα σημειώσετε τ'ον αριθμό
του αυτοκινήτου μου, και
πώς δέ θ' άνοιξετε την
τσάντα σας, παρά τ'ο θρά-
δυ σ'ο σπίτι σας, όταν θά-
σαστε μόνη. Πρό παντός
μήν π'ητε τίποτα σ'ε κανέ-
να!

Έπειτα την συνώδευσε
ώς τ'ο αυτοκίνητο. Όταν
περνούσε μπροστά σ'ο δι-
κό του, γύρισε ή νέα έπι-
δεικτικά τ'ο κεφάλι π'ρος
αυτόν. Ο χοντρός κύριος
κοιμώταν πάντα σ'ο χορ-
τάρι, με τ'ο στόμα μισάνοι-
χτο, με ύφος άυστηρό.

Ο Ζυλιέν έγκατέστησε
τη νέα γυναίκα σ'ο αυτο-
κίνητό της, έκλεισε την
πόρτα κι' έφυγε τρέχοντας.

Όταν ξαναπέρασε με τ'ο
αυτοκίνητό του άργά από
μπροστά της, όσο π'ο άθό-
ρυθα μπορούσε, έκείνη γύ-
ρισε π'ρος τ'ο άλλο μέρος τ'ο
κεφάλι της. Έπειτα άνοι-
ξε την τσάντα της, όνειρο-
πολώντας όλα τ' άπρόοπτα
που της είχε φέρει ή ήμέρα
αυτή, ώσπου τ'ο δροσερό
θραδυνό αεράκι έξυπνησε
π'ια τ'ον κοιμισμένο. Τότε
κατάλαβε ή Ζοσιάννα πώς
όλα είχαν τελειώσει όρι-
στικά.

★

Όπως τ'ο είχε υποσχεθί,
την τσάντα της δέν την ά-
νοιξε παρά τ'ο θράδυ, στην
κάμαρά της, όταν έμεινε
μόνη. Η καρδιά της χτυ-
πούσε να σπάση. Τί θάέρι-
σκε μέσα;... Τ'ο μόνο που
έξακριβώσε ήταν πώς τ'ο
τ'ο πορτοφόλι της είχε έξα-
φανισθί.

ETIEN ANTERIE

Η ύ π η ρ έ τ ρ ι α: Δέν νιρέπεσαι, μικρό παιδί, να
μυελίτς καπνό;
Ο μ ι κ ρ ό ς Τ ο τ ό ς:—Τί φταίω έγώ. Με φίλησε
ή μαμά!

ΣΤΡΩΣΕ

Η ΚΑΛΤΣΑ

Βρισκόταν σ'ο τέλος τ'ου
δρόμο του, όποτε ξαφνικά
σταμάτησε. Τ'ου πέρασε ή
ιδέα ότι είχε φορέσει ά-
νάποδα την κάλτσα του.
Δέν θυμώταν όμως και
τόσο καλά και άρχισε να
σκεπτεται:

«Τ'ο πρωί την είδα εκεί
δίπλα μου. Ήταν άνάπο-
δα και πήρα να την γυρί-
σω από την καλή. Αυτό τ'ο
θυμάμαι καλά. Έπειτα
όμως; Την γύρισα άρα-
γε; Όχι. Τώρα τ'ο θυμή-
θηκα. Είχα τ'ον νου μου
άλλοι εκείνη την ώρα...
και...»

«Και τώρα; Νά πάρη ο
διάβολος που με κατατρέ-
χει! Νά μη προσέξω και
πάλι, άφ'ου ξέρω ότι αυ-
τή μούφερε όλες μου τις
συμφορές! Άνάποδα και
σήμερα! Σήμερα, που πρό
κείται να παρουσιασθώ
πρωί-πρωί σ'ο δ'καστή-
ριο. Και να προχωρήσω
έτσι; Όχι! Πίσω. Άς
μ'ο βάλουν και π'όστιμο.
Πάλι καλά που τ'ο θυμή-
θηκα...»

Και γυρίζοντας πίσω
άρχισε να βαδίζει π'ρος
τ'ο σπίτι του. Τούλάχιστον
να προλάβη τ'ο κακό, να
την γυρίση. Όσο να φθά-
ση όμως σ'ίτι του είχε να
διατρέξη άρκετό δρόμο...
με την κάλτσα άνάποδα.
Χωρίς άλλο — ήταν αδύ-
νατο — κάτι θά τ'ου συμ-

βή. Και τότε π'ια ο θεός
μαζί του.

Όστόσο τρέχει. Στη γω-
νιά, καθώς έστρεφε άφη-
ρημένος, έπεσε μιά σανί-
δα από ένα σ'ίτι που κτι-
ζόταν και τ'ον χτύπησε
σ'ον ώμο. Π'ο έκει πέφτει
έπάνω σ' έναν διαβάτη
που τ'ον σκυλοβρίζει θυ-
μωμένος. Προσέχοντας τ'ο
ρα π'ρος τ'α μπ'ρος γιά ν'
άποφύγη παρόμοια σκηνή,
δέν βλέπει ένα λιθάρι
μπ'ρος σ'α πόδια του και
ξαπλώνεται φαρδύς-πλα-
τύς σ'ο πεζοδρόμιο, ένω
όλα τ'α βλέμματα τ'ων δια-
βατών έπεσαν ειρωνικά
έπάνω του. Κι' άκόμα τ'ου
μένει τ'οσος δρόμος!

Αν έπαιρνε όμως ένα
ταξί; Αλλά, ν' άνεβή σ'ε
ταξί με την κάλτσα άνά-
ποδα; Νά πάθη δηλαδή
χειρότερα; Νά συγκρου-
σθί τ'ο αυτοκίνητο, να πέ-
ση πουθενά; Όχι, όχι!...
Καλύτερα με τ'α πόδια.

Επί τέλους! Πλησιάζει
έφθασε. Η σκάλα όμως;
Ν' άνεβή τη καλά με τ'ο-
σα σκαλοπάτια μ' άνάπο-
δα φορεμένη κάλτσα; Κα-
λύτερα κάτω. Τ'ου φθά-
νουν τόσα. Όρμ' λοιπόν
σ'ο πρώτο δωμάτιο που
βρίσκει μπροστά του και
βγάζει βιαστικά τ'ο πα-
πούτσι του. Τ'ο βλέμμα
του πέφτει περιφρονητικό
έπάνω σ'ο άντικείμενο,
που είναι ή αίτια τ'ων τό-
λων άτυχημάτων του κι'
ετοιμάζεται να τ'ο πετάξη
μακριά όποτε βλέπει κά-
τι τ'ο άπίστευτο. Τόσο δέ
άπιστευτο τ'ου φαίνεται
ώστε παρ' όλο που ήταν
μεσημέρι σχεδόν και ο ή-
λιος φώτιζε πλούσια τ'ο
δωμάτιό του, άνάβει τ'ο
φώς...

Την κάλτσα που την φο-
ρούσε από την καλή.

Η ΑΙΤΙΑ

—Τί σου συμβαίνει, φίλε
μου; Σ'ε βλέπω άπελπισμέ-
νο.

—Είμαι. Πριν έξη ώρες
έτηλεφώνησα στη σύζυγό
μου ότι δέν θά δειπνώσα
σ'ίτι, λέγοντάς της μιά δι-
καιολογία.

—Και ποιός, λοιπόν, ό λό-
γος να στενοχωρήσαι γι'
αυτό;

—Μά έέχασα την δικαιο-
λογία που της είπα.

ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ

Τ'ο θ'ο μ'α.—ΕΙ Αυτό
δέν είναι τ'ο δόντι που έ-
πρεπε να μ'ο θγάλετε.
Ο'ο δ'ον τ'ο'ια τ'ο'ος.
—Υπομονή! Θά φθάσουμε
και σ' αυτό!

Πρωτότυπος διάλογος

ύπό ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ: Κι' όμως αυτό δέν
έπρεπε να τ'ο σκεφθίς ποτέ. Ότι π'η-
γαίνα να σ'ε μπλέξω. Άλλως τε δέν
ήμουν καμιά πτωχή. Είχα την
π'οίκα μου...

Ο ΑΝΤΡΑΣ: Μά ποιός σου μίλη-
σε γιά π'οίκες...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ: Δέν είναι άνάγκη να
μ'ο τ'ο π'ης με λόγια. Μαντεύω τις
σκέψεις σου. Πριν άνοιξης τ'ο στόμα
σου ξέρω τί θά π'ης...

Ο ΑΝΤΡΑΣ: Είσαι κουτή. Αυτό
τ'ο μάντεψες; Έ; Α, μά δέν υποφέ-
ρεσαι σου λέω... (Παρατάει κάπου
νευρικός βολι και δοξάρι. Ά-
νάβει π'οιγάρο).

Η ΓΥΝΑΙΚΑ: Καταλαβαίνω, δέν
θές να προχωρήσουμε. Έχεις δική.
Αν όμως σ'ε άκουπ'ανιερε ή κυρία
Βραχνού σ'ο π'άνο, να πούμε, δέν
θά είχες άντίρρηση να κάνης όχι μιά,
αλλά χίλιες δοκιμές μαζί της...

Ο ΑΝΤΡΑΣ: Άσφαλώς. Καθώς
θά ήσουν κι' έσύ ένθουσιασμένη άν
άκουπ'ανιερες άντί έμένα τ'ον κύριο
Ρόδη, να πούμε...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ: Τί; Τ'ον κύριο Ρό-
δη; Α, ώστε με ύποπτεύεσαι μ' αυ-
τόν τ'ο σαχλό...

Ο ΑΝΤΡΑΣ: Όχι δά... Παίζει
σ'ο βιολί του με τόση δεξιοτεχνία τ'η
«Σονάτα ύπό τ'ο σεληνόφως»...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ: Όχι όμως καλύτε-
ρα άπ' ό,τι ή κυρία Βραχνού σ'ο
π'άνο...

Ο ΑΝΤΡΑΣ: Δέν άντιλέγω. Ή
κυρία Βραχνού έχει ένα αξιόλογο
ταλέντο...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ: Όποτε τ'ο όμολο-
γείς;

Ο ΑΝΤΡΑΣ: Όμολογώ τί;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ: Ότι σ' ενδιαφέρει
ή κυρία Βραχνού.

Ο ΑΝΤΡΑΣ: Βλέπεις ότι είμαι ει-
λικρινής έγώ. Και δέν θ'οίσκω σαχλή
την κυρία Βραχνού καθώς έσύ τ'ον
κύριο Ρόδη...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ: Δηλαδή, με άλλα
λόγια, έννοείς να μ'ο κολλήσης τ'ο
Ρόδη γιά έραστή... Α, μά αυτό
βγαίνει από τ'α όρια (σηκώνεται άπ'α

τ'ο ταμπουρέ με όρμη, κλείνει τ'ο π'ά-
νο με δύναμη).

Ο ΑΝΤΡΑΣ: Δέν σου κόλλησα
τίποτα. Γιατί άν μ'ο πέρανε μιά τέ-
τοια ύποψία... Άς είναι, θάκανα ό,τι
θάκανε σ'η θέσι μου και κάθε άν-
τρας που σέβεται τ'ον έαυτό του κι'
άγαπάει τ'η γυναίκα του...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (ειρωνικά): Άγαπά-
ει τ'η γυναίκα του... Πώς τ'ο θυμή-
θηκες κι' αύτό... Άγαπάς τ'η γυ-
ναίκα σου έσύ...

Ο ΑΝΤΡΑΣ: Με τ'ον τρόπο που
ξέρω να τ'ην άγαπάω...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ: Βρίσκοντας χίλιους
δυό τρόπους να τ'ην κάνης δυστυχισ-
μη (τ'α μάτια της βουρκώνουν. Δέ
μπορεί να συγκρατηθί. Κοντεύει να
την πάρη τ'ο παράπονο).

Ο ΑΝΤΡΑΣ: Τί έχουμε και κλά-
ματα; Α, μά δέν είπαμε έτσι, παιδί
μου...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (δέν μπορεί άλλο να
κρατηθί. Ξεσπάει). Ήθελα νάξερα
γιάτί διάλεξες αυτό τ'ο κομμάτι γιά
μεθαύριο. Τ'η «Σονάτα ύπό τ'ο σελη-
νόφως».

Ο ΑΝΤΡΑΣ: Έγώ τ'η διάλεξα;
Δέ θυμάσαι καλά...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ: Α, ναί, τ'η διάλε-
ξα έγώ... Άλλά τώρα τ'ο μετανοι-
ώνω...

Ο ΑΝΤΡΑΣ: Δέν έχουμε παρά να
διαλέξουμε μιά άλλη σονάτα...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ: Καλύτερα θά κάνα-
με να μη διαλέγαμε καμιά. Νά μ'ην
παίζαμε όλότελα...

Ο ΑΝΤΡΑΣ: Όπως θές...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ: Τ'ο ξέρω, άφορμή
ζηκ'ας... Βέβαια, άν είχες μ'η άλλη
άκομπανιτρις...

Ο ΑΝΤΡΑΣ: Πάλι τ'α ίδια...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ: Τί κουτή που ήμουν!
Τί παιδί! Διάλεξα τ'η «Σονάτα ύπό τ'ο
σεληνόφως». Γιατί; Γιά ποιό λόγο;

Ο ΑΝΤΡΑΣ (τ'ην πλησιάζει. Αυτή
έχει κάτσει σ'ο ντιβάνι και παλεύει
νευρικά με τ'ο μαντηλάκι της). Γιατί
την πρωτοπαίξαμε μαζί τ'ο πρώτο
θράδυ τ'ης γνωριμίας μας...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (κουνάει τάχα αδιά-
φορα τ'ους ώμους).

Ο ΑΝΤΡΑΣ: Τ'ο πρώτο θράδυ που
σ' έβλεπα. Μ'ο ζήτησαν να παίξω
κάτι σ'ο βιολί...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (αυθόρμητα): Προσ-
φέρθηκα να σ'ε συνοδεύσω σ'ο π'άνο.

Ο ΑΝΤΡΑΣ: Ήταν ένα θράδυ
με φεγγάρι...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ: Σάν άπόψε...

Ο ΑΝΤΡΑΣ: Μιά θραδυά άξέχα-
στη...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ: Που είχα τ'ην έλπί-
δα πώς θά κρατούσε όλη μας τ'η
ζωή...

Ο ΑΝΤΡΑΣ (με έξοπασμα). Κου-
τό παιδί... Ποιός τ'ο είπε πώς δέν
κρατάει; Έπειδή είμαστε άνόητοι
και τ'η σναματούμε κάθε τόσο με ά-
δικαιολόγητες παραφωνίες; Ο κύριος
Ρόδης και ή κυρία Βραχνού. Άνοι-
σίες. Έλα, σκούπισε τ'α μάτια σου
και κάτσε σ'ο π'άνο σου (ξαναπαίρ-
νει τ'ο βιολί του. Έκείνη σηκώνεται
ισάν ύπνωτισμένη. Κάθεται σ'ο π'ά-
νο. Τ'ο άνοίγει. Γυρίζει και τ'ον κυτ-
τάζει σ'α μάτια, με άπειρη τρυφερό-
τητα. Είναι μιά νύχτα με φεγγάρι.
Σάν άλλοτε. Σάν τότε. Θά παίξουν
ξανά γι' αυτός τ'ους ήλιους).

Ο ΑΝΤΡΑΣ: Πάμε;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ (με γέλιο άνάμεσα
σ'α δακρυσμένα μάτια): Ναί...

ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

ΟΙ «ΝΥΦΕΣ» Σ' ὅλο τὸν κόσμο

στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ καὶ τὸ...σκάει μ' ἓνα γρήγορο ἄλογο. Αὐτὸς πρέπει νὰ τὴν καταδιώξῃ καὶ νὰ τὴν πιάσῃ, γιατί ἀλλοιῶς χάνει τὸ δικαίωμα νὰ γίνῃ ἄνδρας τῆς.

Στὸ Μεξικό, τὸν παλὸ καιρὸ, γιὰ νὰ θεωρηθῶν οἱ γυναῖκες ὅτι ἦσαν ἱκανὲς νὰ παντρευθῶν ἔπρεπε νὰ κάμουν ἑπτὰ γρήγορες βόλτες γύρω ἀπὸ μιὰ πελώρια φωτιά.

Στὸ Χόλσταϊν τῆς Γερμανίας κατὰ τὸν δέκατο ὄγδοον αἰῶνα, ἡ νύφη ἔπρεπε νὰ βαστᾷ στὰ χέρια τῆς ἓνα χονδρὸ βιβλίο, νάχῃ στὸ φουστάνι τῆς ἓνα μεγάλο ψεύτικο λουλουδί καὶ νὰ περπατᾷ στὴ μέση τοῦ μεγαλύτερου δρόμου τῆς πόλεως μετὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν τῆς γυρισμένα πρὸς τὰ μέσα καθ' ὅλη τὴν διαδρομή.

πονήφιος γαμπρὸς δὲν περάσῃ μιὰ βραδυὰ γλεντιοῦ μαζί τους.

Ἡ νύφη τῶν Μαορί τῆς Νέας Ζηλανδίας, ἂν τὴν τελευταία στιγμή ἀλλάξῃ γνώμη καὶ δὲν θέλῃ νὰ ζήσῃ μετὰ τὸν ἄνδρα ποὺ διάλεξε, μπορεί νὰ τὸν ἐμπορευθῇ καὶ νὰ τὸν ἀλλάξῃ μετὰ ἄλλον.

Ἡ Βραχμάνα νύφη πρέπει νὰ πλύνῃ τὰ χέρια τῆς μέσα στὸ νερὸ ποὺ πρὶν λίγες στιγμὲς ἐχρησιμοποίησε ὁ γαμπρὸς νὰ πλύνῃ τὰ πόδια του.

Τὰ κορίτσια ἐν τούτοις τῆς Βοημίας δὲν ἀναφεύγουν σὲ τέτοιες δουλοπρέπειες. Ἄν δὴ μιὰ νέα ἔναν ἄνδρα ποὺ κατὰ τὴν γνώμη τῆς ἔχει ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα γιὰ νὰ γίνῃ σύζυγός τῆς, τότε τοῦ στέλνει ἓναν συγγενὴ τῆς γιὰ νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ αὐτῆς.

Στὴν Βραζιλίαν ἡ ζούγκλα, ὅπου οἱ ἄνθρωποι ζοῦν σὲ πρωτόγονη κατάστασι, ἡ νύφη κολλᾷ τὸ κάτω χεῖλος τῆς ἀνοιχτὸ στὴ βάση τοῦ καὶ περιμένει ὥς ὅτου αὐτὸ μεγαλώσῃ καὶ ἀποκτήσῃ ἔτσι τὸ «ῥωαῖο νυφικὸ χεῖλος», δηλαδὴ ἓνα χεῖλος δυο-τρὲς Ἴντσες μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ ἑπάνω.

Ἱερὴ ὑποχρέωσις τῆς Ἑλβετίας δὲν εἶναι νὰ προσέξῃ καὶ νὰ περιποιηθῇ τὸ «δένδρο τῆς ἀγάπης» ποὺ ὁ ἄνδρας τῆς ἐφύτευε ἔμπροσθέν τῆς πόρτας τῆς καὶ νὰ τὸ προφυλάττῃ ἀπὸ κάθε κακὸ, ἂν δὲν θέλῃ νὰ βρῇ κακοτυχία τὸ πρῶτο παιδί ποὺ θὰ γεννηθῇ.

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Ἡ νύφη τῆς Τροϊζηνίας τῆς

ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἔκοβε τὰ μακρυὰ μαλλιά τῆς καὶ τὰ προσέφερε θυσία στὴν θεὰ Δήμητρα.

Στὴ Μαδαγασκάρη, οἱ γυναῖκες δὲν παντρεύονταν πρὶν πληρώσουν ἓνα χρηματικὸ ποσὸν στὸν ἐπίσημο ἀκόλουθό τους ποὺ τὶς παρέδιδαν τὸν μέλλοντα ἄνδρα τους.

Στὸ Μαλαϊκὸν ἀρχιπέλαγος, ἡ νύφη ἐκδηλώνει μετὰ μύριους τρόπους τὴν χαρὰ τῆς, τὴν πρώτη βραδυὰ τοῦ γάμου. Λιμάρει τὰ... δόντια τῆς καὶ τὰ βάφει μετὰ τὸν χυμὸ διαφόρων ἐξωτικῶν λουλουδιῶν τοῦ τόπου τῆς.

Τὰ κορίτσια τῶν Σιούζ, μιὰς φυλῆς ἐρυθροδέριμων, δὲν ἀφήνουν ποτὲ νὰ παντρευθῇ ἡ μεγαλύτερη ἀδελφή τους, ἂν προηγουμένως ὁ ὕ-

ΣΤΗ ΝΙΚΑΡΑΓΟΥΑ, ἡ νύφη καθέσεται μαζί μετὰ τὸν γαμπρὸ ἔμπροσθεν μιὰ πελώρια φωτιά. Ὅταν πιά καὶ τὸ τελευταῖο κούτσουρο ἀποτεφρωθῇ, σηκώνονται καὶ πηγαίνουν σπῆτι τους, γιατί ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη θεωροῦνται πιά σύζυγοι.

Ἡ νύφη τῆς Καμυκάτσας τῆς Σιβηρίας φωνάζει ὅλες τὶς γυναῖκες τῆς γειτονίας καὶ δέρνουν τὸν ἄνδρα τῆς μέχρις... ἀναισθησίας. Στὸ τέλος, ὅταν αὐτὸς, καταμωλωπισμένος, μόλις μπορεί πιά νὰ σταθῇ στὰ πόδια του, τρέχει μετὰ κραυγὲς πρὸς τὴν γυναῖκα του καὶ τῆς λέγει ὅτι εἶνε ἡ μοναδική ἀγάπη τῆς ζωῆς του.

Ἡ Λιθουανία νύφη δὲν πρέπει νὰ εἶνε ποτὲ κάτω τῶν 24 ἐτῶν ἂν θέλῃ νὰ τὴν σέβωνται. Ὅλα τὰ προηγουμένα χρόνια τῆς ζωῆς τῆς τὰ σπαταλᾷ στὸ ἀδιάκοπο ράψιμο φορεμάτων. Αὐτὰ ὅμως ποτὲ δὲν συγκαταλέγονται στὴν προίκα τῆς, ἀλλὰ γίνονται μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μοιρασθοῦν τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου στοὺς διαφόρους φίλους τοῦ ἀνδρὸς τῆς.

Στὴν Ἰαβὰ, λίγες στιγμὲς πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ γάμου ἡ νύφη πετᾷ στὰ μικρὰ κοριτσάκια ποὺ τὴν ἀκολουθοῦν ὅλες τὶς κούκλες καὶ τὰ παιχνίδια τῆς γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι εἶνε πιά ὥριμη γυναῖκα.

Ἡ Ούγγρα νύφη πρέπει, κατὰ τὴν νύχτα τοῦ γάμου τῆς, νὰ χορεύῃ καὶ νὰ δῇ φιλιὰ σ' ὅποιον τῆς ζητήσῃ. Εἰς ἀντάλλαγμα, σὰν γυναῖκα ποὺ εἶνε, ἐπιμένει καὶ πληρώνεται μετὰ ἀνάλογα νομίσματα γιὰ τίς... ὑπηρεσίες τῆς αὐτῆς.

Στὸ Καλιφόρνια νύφη, τὴν νύχτα τοῦ γάμου ἀφήνει τὸν γαμπρὸ

ΕΝΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΟΝ ΠΤΟΧΟΝ

ΤΟΝ ΕΑΒΙΕ ΝΤΕ

ΜΟΝΤΕΠΕΝ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—Στὴν πλατεία Λουδοβίκου τοῦ Ἁγίου Κλαυδίου ἔχει συναθροισθῇ ἕπειρο πλῆθος γιὰ νὰ παρακολουθῇ τὸ μαρτύριον τοῦ Πέτρος Πρὸστ (ἱατροῦ τῶν πτωχῶν) τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ κάμουν ζωντανόν. Ὁ κατάδικος ὁδηγεῖται στὴν πυρὰ, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν δὲν τὸν χωρίζουν πιά παρά λίγα ἄνθρωποι).

9ον

Ἐξαφνα, μιὰ μεγάλη βοή ἀκούστηκε ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, καὶ ἡ προσοχὴ ὅλου τοῦ κόσμου, ποὺ ἦταν προσηλωμένη ὡς τότε στὸν κατάδικον, ἐστράφη πρὸς ἄλλο σημεῖο μετὰ τὴν ταχύτητα ἀστρατῆς.

Καὶ τοῦτο ἐπειδὴ μερικά πρόσωπα παρουσιάσθησαν στὸ μαλακόνι ποὺ ἦταν ὡς τότε ἀδειανόν. Καὶ ἀνάμεσα στὰ πρόσωπα αὐτὰ ἦταν ὁ τρομερὸς ἐκείνος ἄνθρωπος, τὸ ζωντανὸ αἶνιγμα, γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχε συγκεντρωθῇ ἀπὸ τὸσον καιρὸ ἡ φλογερὴ καὶ ἀκόρεστη περιέργεια ὅλων τῶν κατοίκων τῆς Ἐλευθέρας Κομητείας.

Ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος ἄρχοντας, ὁ εὐπατρίδης μετὰ τὴν μαύρη μάσκα, στεκόταν ὀρθός, τυλιγμένος στὸν μεγάλο μανδύα του, δίπλα στὸν κόμητα ντὲ Γκεμπριάν.

Ἡ Μαύρη Μάσκα!.. Ἡ Μαύρη Μάσκα!.. ἔλεγαν χίλιες φωνὲς μαζί, ἐνῶ τὰ πλήθη ποὺ ἦσαν συγκεντρωμένα στὴν πλατεία ἐδείχναν τὸν μυστηριώδη ἄνθρωπον, ἀπάνω στὸν ὁποῖον εἶχαν καρφωθῇ βλέμματα γεμάτα μίσος καὶ ἐκδίκηση.

Ἀπαθέστατος σ' αὐτὴν τὴν ὑποδοχὴ, ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν μαύρη μάσκα, μετὰ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος, εἶχε πάρει μιὰ στάσι περήφανη καὶ περιφρονητική.

Τί τὸν ἐμελλε γι' αὐτὲς τὶς φωνές; Τί τὸν ἐμελλε γιὰ τὸ μίσος τοῦ ἀνίσχυρου πλήθους; Αὐτὸς εἶχε ἔρθει γιὰ νὰ δεβαιωθῇ μετὰ τὰ ἴδια του τὰ μάτια ὅτι τὸ θῦμα του δὲν θὰ μπορούσε νὰ γλυτώσῃ. Ἦθε γιὰ νὰ ἰδῇ τίς φλόγες τῆς πυρᾶς ἀπάνω στὴν ὁποῖαν ἐπρόκειτο νὰ καί ζωντανὸς ὁ Πέτρος Πρὸστ, ποὺ θὰ πλήρωνε μετὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἀκούσιου ἐγκλήματος ὅτι ἐγνώριζε ἓνα θαυνάσιμο μυστικόν!

Σὲ λίγες στιγμὲς ἡ ἀπάνθρωπη ἐκείνη ἐπιθυμία του θὰ ἦταν ἱκανοποιημένη, σὲ λίγες στιγμὲς ὁ ἱατρὸς τῶν Πτωχῶν θὰ ἦταν πτώμα...

Αὐτὸ καὶ μόνον, αὐτὸ ἔβλεπε ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν μαύρη

μάσκα. Τὰ ἄλλα τοῦ ἦταν ἐντελὲς ἀδιάφορα.

Ὅπως ὅλοι ὅσοι ἦταν συναγμένοι στὴν πλατεία, ὅπως οἱ στρατιῶτες καὶ οἱ δῆμοί του, ὁ Πέτρος Πρὸστ ἐσκόπευε τὰ μάτια πρὸς τὸ μαλακόνι. Καὶ εἶδε τὸν ἄνθρωπον μετὰ τὴν μαύρη μάσκα.

Ἐνα περιφρονητικὸ χαμόγελο τοῦ ἐξάρωσε τὰ χεῖλη. Ἐστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ, γυρίζοντας πρὸς τὸν τρομερὸν καὶ ἄγνωστον ἐχθρόν του, ἐφώνησε:

—Μὴ χαίρεσαι τόσο γρήγορα! Τὸ μυστικὸ τῆς τρομερῆς ἐκείνης νύχτας τοῦ Γενάρη δὲν πρόκειται νὰ πεθάνῃ μαζί μου!..

Ἀλλὰ τὸ πανδαιμόνιο ποὺ γινόταν ἐκείνη τὴ στιγμή ἔπνιξε αὐτὰ τὰ λόγια, ἔτσι ὥστε δὲν ἔφτασαν στὴν ἀκοὴ τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὴν μαύρη μάσκα.

Ὁ Πέτρος Πρὸστ ἐξηκολούθησε τὸ δρόμο του. Ἄλλως τε, τὸ σταμάτημά του, δὲν εἶχε διαρκέσει παρά ἐλάχιστες στιγμὲς.

Ὁ κόμης ντὲ Γκεμπριάν ἔκαμε ἓνα νεύμα. Τὰ τύμπανα ἄρχισαν πάλι νὰ χτυποῦν καὶ οἱ σάλπιγγες νὰ ἰχοῦν.

Ὁ Πέτρος Πρὸστ εἶχε φθάσει στὰ πρῶτα σκαλοπάτια τῆς πυρᾶς καὶ τ' ἀνέβαινε σταθερὰ, χωρὶς νὰ τὸν συγκρατοῦν οἱ δῆμοι ποὺ τὸν συνόδευαν.

Η ΠΥΡΑ

Στὸ κέντρο τῆς πυρᾶς ἦταν σπημένος ἓνας πάσσαλος, μ' ἓνα σιδερένιο κρικο στὴν ἀκρῇ. Οἱ δῆμοι ἐπέρασαν ἀπὸ τὸν κρικο γύρω ἀπὸ τὸν λαμπρὸν κατὰδικον, καὶ ἀπομακρύνθησαν.

—Φαίνεται πὸς δὲν μπόρεσαν! ἔμουρμούρισε ὁ Πέτρος Πρὸστ στρέφοντας γύρω τὸ βλέμμα πρὸς τὸ πλῆθος ποὺ ἔγινε πάλι σιωπηλόν.

Καί, ξεχνώντας αὐτοὺς ποὺ τὸν ἔφεραν ἐκεῖ καὶ τοὺς ἄλλους ποὺ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν γλυτώσουν, ἄρχισε νὰ προσεύχεται στὸν Θεὸ γιὰ τὴν ψυχὴν του.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς δῆμιους ἐστράφη πρὸς τὸ μαλακόνι, περιμένοντας μιὰ διαταγή.

Ὁ κόμης ντὲ Γκεμπριάν ἄλλαξε μερικαλόγιστα μετὰ τὸν ἄνθρωπον μετὰ τὴν μαύρη μάσκα καὶ ἔδωσε τὴν διαταγή.

Οἱ δύο δῆμοι ἐφύσηξαν τοὺς πυρσοὺς γιὰ νὰ ζωηρέ-

ψουν τὴ φωτιά καὶ ἐπλησίασαν τὴ φλόγα στὰ πρῶτα ξύλα τῆς πυρᾶς.

Τότε, μέσα στὴν νεκρική σιγὴ ποὺ εἶχε γίνῃ, ἀκούστηκε ἓνα ὀξύτατο σφύριγμα.

Μιὰ κίνησις ἀστρεπταίας ἐγίνε στὶς πρῶτες γραμμὲς τοῦ πλήθους.

Κάθε στρατιώτης ἀπ' αὐτοὺς ποὺ εἶχαν σχηματίσει κύκλο γύρω ἀπ' τὴν πυρὰ, ἐνοιωσε δυὸ ἀτσάλενα χέρια νὰ τοῦ σφίγγουν τὸν λαιμὸ καὶ ἀμέσως εἶδαν ἓνα μαχαίρι νὰ λαμφοκοπᾷ μπροστὰ στὰ μάτια τους.

Τὴν ἴδια στιγμή τρεῖς ἄνδρες ἐπὶ ἔπλησαν ἀπάνω στὴν πυρὰ, πατώντας στὸ πέρασμά τους τὴ φωτιά γιὰ νὰ τὴν σβύσουν ἐνῶ ὁ λαὸς χειροκροτοῦσε καὶ ἐξητακράγαζε, βλέποντας ὀρθὸν δίπλα στὸν Πέτρον Πρὸστ τὸν συνταγματάρχην Βαρόζ, νὰ σηκώνῃ τὸ δαυ-

—Προδοσία!.. Ἐδῶ, παλληκάρια, ἀκούζον! Καὶ ἐκδίκηση!

σπαθί του, ενώ ο εφημέριος Μαρκίς έβγαζε το μαύρο ράσο που του σκέπαζε το κόκκινο πουκάμισο και ο Λακουζόν έλευθερώσε τον κατάδι-
κον απ' τα δεσμά του.

Όταν ο λοχαγός τελείωσε την εργασία του αυτή, όταν ο Πέτρος Πρόστ, επί τέλους, έλευθερώσε, μπόρεσε να σφίξει με τα μολυπισμένα χέρια του τα χέρια των έλευθερωτών του οι έπευφημίες του πλήθους έδιπλασιασθηκαν.

Ήταν ύπεροχο και μεγαλο-
πρεπές το θέαμα που παρουσι-
αζόταν εκείνη τη στιγμή στα
δύεμα του πλήθους που εί-
χε μεθύσει απ' τον ένθουσια-
σμό.

Ήταν ώρατος, σαν ένα από
σπασμα της «Ιλιάδος» ο λιπό-
τικος έκεινος ήρωισμός τριών
άνδρων, που έπηγαίναν να έ-
κτεθούν σ' έναν τόσο μεγάλον
κίνδυνον για να σώσουν ένα
σύντροφό τους, σχηματίζον-
τας με τα κορμιά τους μια
τριπλή ασπίδα προστασία του,
άποφασισμένοι να τόν έλευθε-
ρώσουν ή να πεθάνουν μαζί
του.

Ο Βαρόξ, ο ήλικιωμένος έ-
κείνος στρατιωτικός με τα
κάτασπρα μαλλιά, ακλόνητος
σαν τα βουνά εκείνα που οι
κορυφές τους είναι πάντα
σκεπασμένες με χιόνια, κρα-
τούσε ψηλά το άρεμάνιο κε-
φάλι του και άκουμπουσε το
ένα του χέρι στον ώμο του
Ίατρού των Πτωχών.

Ο Μαρκίς, με τα μάτια
σημαμένα προς τον ουρανόν
όπου έστελνε τις ευχαριστίες
του, συγκινημένος και γελα-
στός, είχε το έμπνευμένο
δύεμα ενός προσήγου και
σταθερή στάση ενός στρατιω-
τικού. Τό χλωμό πρόσωπό του
έφωτιζόταν από την κόκκινη
άνταύγεια που έρχιχε το που-
κάμισό του. Και με το ένα χέ-
ρι κρατούσε τον Πέτρον Πρόστ
που έκόντευε να χάσει τις δυ-
νάμεις του απ' τη μεγάλη συγ-
κίνηση.

Μπροστά του, ο Λακουζόν,
με το σπαθί στο χέρι, με τη
χαρά και την περηφάνεια στο
δύεμα, με το χαμόγελο της
νίκης στα χείλη, δεν είχε πο-
τέ μεγαλύτερη την μέθη του
θριάμβου.

Οι όρεινοι, τρομεροί στην
άπειλητική τους ψυχραιμία,
κρατώντας στην αίχμη του μα-
χαίρου των τη ζωή των στρα-
τιωτών, έσυμπλήρωναν την εί-
κόνα, ενώ άπέναντι απ' αυτή
τη σκηνή, στο γοητικό μυαλό,
ο κόμης ντε Γκεμπριάν, και
ο άνθρωπος με την μαύρη
μάσκα δεν μπορούσαν να
πιστέψουν στα μάτια τους, έ-
νώ τα πλήθη από κάτω έφώ-
ναζαν:

—Λακουζόν!.. Λακουζόν!..
Ζήτω ο Λακουζόν!..

Ο κόμης ντε Γκεμπριάν ή-
ταν άνθρωπος τολημής. Από
τη είσι όμως όπου βρισκόταν,
βλέποντας με μια ματιά όλες
τις λεπτομέρειες της δραμα-
τικής έκελνης περιπέτειας που
είχε συντελεσθή κι' εξακολου-
20

θοίσε σε πολύ μεκρότερο διά-
στημα απ' όσο την περιγράφα-
με, εκάταλαβε άμέσως ότι ο
στρατός του ήταν στην απόλυ-
τη διάθεση των όρεινων και
ότι μια χειρωνακική του λοχα-
γού Λακουζόν θα ήταν άρε-
τη για ν' ακολουθήση γενική
σφαγή και ότι ούτε ένας Σουη-
δός δεν θάβγαυε ζωντανός
από τον Άγιον Κλαύδιον.

Έμεινε για μια στιγμή δι-
στακτικός, αλλά η περηφάνεια
δεν άργησε να επιβληθή στη
σύνησι κι' έφώναξε με βρον-
τερή φωνή:

—Αυτό πια είναι πολύ!..
Πύρ, στρατιώτες!.. Πύρ!
Ζήτω η Σουηδία και η Γαλ-
λία!..

Κανείς δεν μπορούσε να ύ-
πακούση και κανείς δεν ύπή-
κουσε.

Ο λοχαγός Λακουζόν, που
είχε κατέβει απ' την πυρά, έ-
σταμάτησε, έστράφηκε προς
το μπαλκόνι και έλεπε με βρον-
τερή αλλά ήρεμη φωνή:

—Καθώς βλέπετε, κόμης ντε
Γκεμπριάν, είμαστε οι δυνα-
τώτεροι! Μην προσπαθήσετε
ν' άρχισετε έναν αίματηρόν ά-
γώνα που θα τελειώσει πολύ
άσχημα για σάς και τους δι-
κούς σας. Αυτή τη στιγμή δεν
είμαι έχθρός αλλά έλευθερω-
τής! Δεν ήθελα παρά να σώ-
σω τη ζωή του θείου μου, και
αν έξαρτάται από μέσα δεν
θα χυθή ούτε μια σταγόνα αί-
μα. Πήτε στους ανθρώπους σας
να κατεβάσουν τα όπλα και να
μās άφήσουν να περάσωμε,
και σās όρκίζομαι στη στρα-
τιωτική μου τιμή ότι δεν θα
πάθουν το παραμικρό. Αύριο,
αν θέλετε, μπορούμε να βρε-
θούμε άλλου αντιμετώποι και
να πολεμήσωμε στήθος με στή-
θος...

Ο Λακουζόν δεν είχε τε-
λειώσει τα λόγια του και οι
Σουηδοί, δίχως να περιμένουν
τη διαταγή του στρατηγού των
άφσαναν κάτω τα όπλα.

Ο Γκεμπριάν, βλέποντας
ότι δεν μπορούσε ν' άντιταχθή
έμεινε σιωπηλός.

Ο Λακουζόν έρμηνεύοντας
αυτή τη σιγή σαν κατάνευσι,
έχαίρετο με το σπαθί του
τον κόμης και έπροχώρησε με
ρικά βήματα, ακολουθούμενος
από τον Πέτρον Πρόστ που έ-
βάδιζε στηριζόμενος από το έ-
να μέρος στον Βαρόξ και από
τ' άλλο στον Μαρκίς. Τα πλή-
θη έταραμέρισαν για να πε-
ράσουν.

Τό έπεισόδιο έπρόκειτο λοι-
πόν να τελειώσει χωρίς την πα-
ραμικρήν αίματοχυσία.

Έξαφνα, άνήχησε ένας πυ-
ροβολισμός.

Ο λοχαγός έστράφηκε προς
όπισω. Ο Πέτρος Πρόστ, ξε-
φεύγοντας από τα χέρια που
τον συγκρατούσαν, σωριάστη-
κε κατά γής, πνιγμένος μέσ'
στο αίμα του, με μια θανάσιμη
πληγή στο στήθος.

Τό χέρι του σημάθηκε τρέ-
μοντας προς το μπαλκόνι και
τά χείλη του έμουρμούριζαν:

—Αυτός... αυτός... ο άν-
θρωπος με τη μαύρη μάσκα...
Ο Λακουζόν έσήκωσε τα

μάτια, άνατριχιάζοντας.

Ο μυστηριώδης εύπατρίδης
ξανθάς στη ζώνη του το πι-
στόλι που έκάνιζε ακόμα.

Όταν τα δύεμα του Λα-
κουζόν έχμηλωσαν πάλι στον
Πέτρον Πρόστ, δεν άντίκρυ-
σαν παρά ένα πτώμα.

Ο λοχαγός άπλωσε το χέρι
πάνω στο άψυχο εκείνο σώ-
μα:

—Άδελφέ του πατέρα μου,
θα σ' έκδικηθώ! Έμουρμού-
ρισε.

Έπειτα, με φωνή που η ά-
γανάκτησις την έκανε θρονε-
ρη σαν σάλπιγγα της Άπο-
καλύψεως, έφώναξε:

—Προδοσία!.. Έδώ παλ-
ληκάρια!.. Λακουζόν!.. Λα-
κουζόν και έκδικήσις!..

Είχοντας την πολεμική του
κραυγή, ο λοχαγός, ακολου-
θούμενος από τον Γκαμπιάς,
τον Σιδεροπόδαρον και τους
άντάρτες του, ώρμησε προς την
πόρτα του μοναστηριού και
άνέβηκε με τα τέσσερα τη σκά-
λα που ώδηγούσε στο μπαλό-
νι, όπου έστεκαν ακόμη ο άν-
θρωπος με τη μαύρη μάσκα
και ο κόμης ντε Γκεμπριάν.

Την ίδια στιγμή διακόπτοι
Σουηδοί έπεσαν σκοτωμένοι
από τους άντάρτες. Αυτοί που
άποτελούσαν τα άποσπάσματα
του Λεσπινασού και οι άλλοι
που ήταν σκόρπιοι ανάμεσα
στο πλήθος, έκαναν άπεγνωσμέ-
νες προσπάθειες για να ένω-
θούν, άδελάζοντας τα πιστό-
λια και τα ντουφέκια τους και
φωνάζοντας:

—Σουηδία!.. Σουηδία!..
Η συμπλοκή έγενικεύθηκε.
Ο Λεσπινασού είχε γίνει ά-
φαντος.

Ύστερα από λίγες στιγμές
η πλατεία Λουδοβίκου ΙΑ' πα-
ρουσίαζε μιάν όψη φοβερή και
τρομερή. Δεν ήταν πια μια κα-
ταπνισμένη σύγκρουσις μεταξυ
στρατιωτών που βαδίζουν
κάτω από διαφορετικές σημαί-
ες, αλλά μια πάλη σώμα προς
σώμα, κατά την όποιαν θα έ-
σώμα, κατά την όποιαν θα έ-
πικρατούσε ο πιο δυνατός
και πιο εύκινητος. Και αυτό
και πια εύκινος. Και αυτό
σημαίνει πως οι άντάρτες ή-
ταν κατά πολύ άνώτεροι απ'
τους άλλους.

Έπειτα, το σφύριγμα του
Λακουζόν, το κόκκινο πουκά-
μισο του εφημέριου Μαρκίς,
για το όποιον έτρεφαν ένα εί-
δος δεισιδαιμονίας κι' επί-
στευαν πως έχει μια κάποια
δύναμι υπερφυσική, ή δολοφο-
νία του Πέτρον Πρόστ που άν-
τι να πεθάνη στην πυρά σκο-
τώθηκε κατά τρόπον τόσο προ-
δοτικό, όλ' αυτά έκαναν μεγά-
λη έντύπωση στους Σουηδούς,
που έτρομοκρατήθηκαν από την
πρώτη στιγμή.

Όστόσο, τολημροί τυχοδιώ-
κτες καθώς ήταν, γνωρίζοντας
ότι δεν έπρεπε να περιμένουν
ούτε λάτρη ούτε οίκτο από τους
έχθρούς των, που θα τους έ-
σφαζαν σαν πρόβατα, άποφά-
σισαν να πουλήσουν άκριδώς
τη ζωή τους.

Καμιά δεκαριά όρεινοι εί-
χαν περικυκλώσει τον έφημέ-
ριον Μαρκίς που, σχεδόν γο-

νατιστός, κρατούσε στην άγ-
καλιά του το άψυχο σώμα του
Πρόστ.

Ο συνταγματάρχης Βαρόξ,
πληδώντας σαν έλάφι πόν' έδώ
και πόν' εκεί, έστριφογύριζε
το βαρύ του σπαθί και κάθε
φορά που το κατέβαζε έσκό-
τωνε και από έναν άνθρωπο.

Ύστερα από λίγη ώρα η
πλατεία είχε μεταβληθή σε μα-
κελειό. Οι Σουηδοί δεν μπο-
ρούσαν να φύγουν, οι άλλοι ό-
μως είχαν άποκλείσει όλες τις
έξόδους τις πλατείας. Έτσι
έπεφταν ο ένας άπάνω στον
άλλον, σκοτωμένοι και πλη-
γωμένοι, ενώ οι όρεινοι, όλε-
ποντας πως είναι νικηταί, έ-
παιρναν νέο θάρρος και πο-
λεμούσαν με νέαν όρμη.

Οι άντάρτες Σουηδοί και Πρά-
σινοι έμπήκαν στην πλατεία
όρμητικά, αλλά με κάποια ά-
ταξία.

Ο Λακουζόν τους άφησε να
πλησιάζουν σε βολή τυφεκίου,
και μετά με το σφύριγμα του
έδωσε το σύνθημα της τρομε-
ρης έφόδου.

Οι όρεινοι, όπως οι Βαν-
δεανοί στα 1793, έσκόπευαν
προτού πυροβολήσουν και πο-
λύ σπάνια άστοχούσαν. Αυτοί
που άποτελούσαν τον πρώτον
έχθρικό στόχο έπεσαν κεραυ-
νοβολημένοι. Έκείνοι του δευ-
τέρου στόχου, όπισθοχωρούν-
τες, άπήντησαν με άραιότερα
πυρά κι' ένας πυκνότερος κα-
πνός έτύλιξε και από τα δύο
μέρη, νεκρούς και πληγωμέ-
νους.

—Ξαναγεμίσατε! έφώναξε ο
Λακουζόν, και άς περιμέ-
νωμε.

Η πρωινή αύρα έσήκωσε
ψηλά τον καπνό που έτύλιγε
τους πολεμιστάς. Τα σουηδι-
κά τύμπανα άρχισαν πάλι να
χτυπούν έφοδο και οι έχθροι
έκέρδισαν πάλι το έδαφος που
είχαν χάσει.

Ο λοχαγός όμως, άντι να
δώσει το σύνθημα μιάς νέας ό-
μοβροντίας, έρριξε μια κραυ-
γή θυμού και ώρμησε μόνος
του προς τα έμπρός.

Είχε διακρίνει, επίσης μό-
νον και επί κεφαλής των δι-
κών του, τον τρομερόν Λεσπι-
νασού, που κρατούσε ένα πε-
λώριο και βαρύ σπαθί, σαν
τις βαρείες εκείνες σπάθες
που έχρησιμοποιούσαν οι Ιπ-
πότες του μεσαιώνος και που
είναι άδύνατον να τις σηκώ-
ση κανείς και με τα δύο του
χέρια.

Οι όρεινοι από το ένα μέ-
ρος και οι Πράσινοι με τους
Σουηδούς από το άλλο, έκα-
ναν μιάν αιώόρημη κίνησι για
να σπεύσουν εις βοήθειαν των
άρχηγών των. Άλλά σχεδόν
άμέσως έσταμάτησαν, σαν ύ-
πακούοντας σε κάποιο σύνθη-
μα, άποφασισμένοι να μείνουν
άπλοί θεαταί της τρομερης
πάλης, σώμα προς σώμα, που
έπρόκειτο ν' άρχισή.

Εκείνη την έποχή δεν ήταν
σπάνια η μονομαχία μεταξυ
δύο αρχηγών, στο πεδίο της
μάχης δύο έχθρικών στρατευ-
μάτων, που σταματούσαν τον
άγώνα για να παραστούν ά-
πλοι άμυτρες της μονομαχί-
ας. Και τις περισσότερες φο-
ρές ο άγώνας αυτός των δύο
άρχηγών έκρινε την τύχη της
μάχης.

Ο Λεσπινασού ήταν ώπλι-
σμένος με το πελώριο σπαθί,

Η τριπλή γραμμή άποτελου-
σε ένα άνυπόκλητο πρόγνωμα
μεταξυ του εφημέριου Μαρ-
κίς, που εξακολουθούσε να
κρατά τον σκοτωμένο και των
επιδρομέων, που διαρκώς έ-
πληθιζαν.

Πέρασε μια στιγμή θαθείας
σιγής και άναμονής. Οι άν-
δρες του Λακουζόν είχαν τα
όπλα έπί σκοπόν, όπως οι κυ-
νηγοί όταν πρόκειται να πυ-
ροβολήσουν.

Οι πρώτοι Σουηδοί και Πρά-
σινοι έμπήκαν στην πλατεία
όρμητικά, αλλά με κάποια ά-
ταξία.

Ο Λακουζόν τους άφησε να
πλησιάζουν σε βολή τυφεκίου,
και μετά με το σφύριγμα του
έδωσε το σύνθημα της τρομε-
ρης έφόδου.

Οι όρεινοι, όπως οι Βαν-
δεανοί στα 1793, έσκόπευαν
προτού πυροβολήσουν και πο-
λύ σπάνια άστοχούσαν. Αυτοί
που άποτελούσαν τον πρώτον
έχθρικό στόχο έπεσαν κεραυ-
νοβολημένοι. Έκείνοι του δευ-
τέρου στόχου, όπισθοχωρούν-
τες, άπήντησαν με άραιότερα
πυρά κι' ένας πυκνότερος κα-
πνός έτύλιξε και από τα δύο
μέρη, νεκρούς και πληγωμέ-
νους.

—Ξαναγεμίσατε! έφώναξε ο
Λακουζόν, και άς περιμέ-
νωμε.

Η πρωινή αύρα έσήκωσε
ψηλά τον καπνό που έτύλιγε
τους πολεμιστάς. Τα σουηδι-
κά τύμπανα άρχισαν πάλι να
χτυπούν έφοδο και οι έχθροι
έκέρδισαν πάλι το έδαφος που
είχαν χάσει.

Ο λοχαγός όμως, άντι να
δώσει το σύνθημα μιάς νέας ό-
μοβροντίας, έρριξε μια κραυ-
γή θυμού και ώρμησε μόνος
του προς τα έμπρός.

Είχε διακρίνει, επίσης μό-
νον και επί κεφαλής των δι-
κών του, τον τρομερόν Λεσπι-
νασού, που κρατούσε ένα πε-
λώριο και βαρύ σπαθί, σαν
τις βαρείες εκείνες σπάθες
που έχρησιμοποιούσαν οι Ιπ-
πότες του μεσαιώνος και που
είναι άδύνατον να τις σηκώ-
ση κανείς και με τα δύο του
χέρια.

Οι όρεινοι από το ένα μέ-
ρος και οι Πράσινοι με τους
Σουηδούς από το άλλο, έκα-
ναν μιάν αιώόρημη κίνησι για
να σπεύσουν εις βοήθειαν των
άρχηγών των. Άλλά σχεδόν
άμέσως έσταμάτησαν, σαν ύ-
πακούοντας σε κάποιο σύνθη-
μα, άποφασισμένοι να μείνουν
άπλοί θεαταί της τρομερης
πάλης, σώμα προς σώμα, που
έπρόκειτο ν' άρχισή.

Εκείνη την έποχή δεν ήταν
σπάνια η μονομαχία μεταξυ
δύο αρχηγών, στο πεδίο της
μάχης δύο έχθρικών στρατευ-
μάτων, που σταματούσαν τον
άγώνα για να παραστούν ά-
πλοι άμυτρες της μονομαχί-
ας. Και τις περισσότερες φο-
ρές ο άγώνας αυτός των δύο
άρχηγών έκρινε την τύχη της
μάχης.

Ο Λεσπινασού ήταν ώπλι-
σμένος με το πελώριο σπαθί,

που το έστριφογύριζε άπάνω
από το κεφάλι του, ένα με-
γάλο και γερό μαχαίρι κρε-
μασμένο από τον ζωστήρα του,
και δυο πιστόλες.

Ο λοχαγός δεν είχε παρά
το σπαθί του. Οι άδειανες πι-
στόλες του και το μαχαίρι του
που έσπασε στην προσπάθεια
για ν' άνοιξη τις πόρτες που
είχε κλείσει πίσω του, φεύγον-
τας, ο άνθρωπος με την μαύ-
ρη μάσκα, δεν μπορούσαν να
του χρησιμεύσουν σε τίποτε.

Έτρεξε λοιπόν άπάνω στον
Λεσπινασού, φωνάζοντας:

—Άθλιε!.. Κακούργε!..
Ληστή!.. Άνανδρε και προ-
δότη!.. Θα το βάλης και
τώρα στα πόδια, όπως έκανες
την περασμένη νύχτα στο
Λογισμαστά:

—Τώρα θα δής αν το βάξω
στα πόδια! άπίντησε ο γίγας.
Και αυτό που θα ίδής δεν θα
το πής σε κανέναν, να είσαι
βέβαιος!..

Και συνώδεψε αυτά τα λό-
για με μια τόσο τρομερή σπα-
θιά, που ο λοχαγός έπρεπε να
σφραγιστή νεκρός, γιατί κανέ-
να ξίφος δεν μπορούσε ν' άν-
τικρυπήση την τρομερή εκείνη
σπάθα.

Όστόσο ο Λακουζόν έγλύτω-
σε. Και την σωτηρία την ά-
φειλε στην καταπληκτική εύ-
κίνησις του και την έλαστι-
κότητα του άτσάλινου κορ-
μιού του.

Προτού πέση η τρομερή
σπάθα του Λεσπινασού, ο Λα-
κουζόν έκαμε ένα πήδημα προς
τα πλάγια, και ενώ ο γίγας
ξανάπαιρνε την πρώτη του
στάσι, ο λοχαγός τον έπλήγω-
σε με το σπαθί του στο άρι-
στερό χέρι, άρκετα θαθεία, ώ-
στε έτρεξε άβηθον το αίμα.

—Έτσι θα σου βάψω το πε-
ριστήθιο και τα παντελόνια!
του έφώναξε ο Λακουζόν παίρ-
νοντας πάλι στάσι έπιθέσεως.
Θα το κάνω πιο κόκκινα από
το πουκάμισο του Μαρκίς!..
Θα σου τρυπήσω όλο το κορ-
μι με το σπαθί μου!..

—Αν μπορούσες κάμε το!
άπίντησε ο Λεσπινασού τρίζο-
ντας τα δόντια. Έμπρός, λοι-
πόν!..

Τρομερός στο άνάστημα και
στη δύναμι, που ο θυμός του
έκανε ακόμη μεγαλύτερη, ο Λε-
σπινασού άρχισε να χτυπά
με το σπαθί του σαν δαίμονι-
σμένος τον Λακουζόν, απ' ό-
λες τις μεριές, με μια τέτοια
ταχύτητα, ώστε το δύεμα δεν
μπορούσε να παρακολουθήση
τους στροβιλισμούς της τρο-
μερης σπάθας.

Ο λοχαγός, χωρίς καν ν'
άποκρούη, πηδούσε διαρκώς
προς όλες τις διευθύνσεις,
ώστε να βρισκεται πάντοτε
έξω από τις γραμμές που διέ-
γραφε το σπαθί του άντιπά-
λου. Πού και πού έένωνε το
χέρι για να βυθισή τη αυτή
που σπαθιού του στο κορμί του
γίγαντος.

Ο Λεσπινασού δεν έπρόφε-
ρε πια λέξε. Μόνο τα σφυγ-
μένα δόντια του χτυπούσαν
τώρα και από το στήθος του

που άνεβοκατέβαινε γρήγορα,
έβγαζαν θαθεία μουγκρίσμα-
τα, ενώ τα μάτια του είχαν
γίνει κατακόκκινα.

Σε λίγο άρχισε να κουράζε-
ται.

Ο Λακουζόν ήθελε να τε-
λειώσει μια για πάντα με τον
τρομερόν άρχηγό των Πράσι-
νων, το δεξί χέρι του άνδρω-
που με την μαύρη μάσκα. Έ-
πωφελήθηκε λοιπόν της σιγής
που ο Λεσπινασού έσήκω-
νε πάλι το τρομερό σπαθί του,
για να τον χτυπήση με το έ-
λαφρό δικό του στο στήθος.

—Άλλά η προσπάθεια αυτή
δεν έπέτυχε. Το σπαθί βρήκε
τον στόχο, αλλά η πληγή που
έκανε δεν ήταν τόσο θαθεία,
ο γίγας δεν έπεσε και το βα-
ρύ σπαθί του, πέφτοντας με
όρμη πάνω σ' εκείνο του λο-
χαγού, το έσπασε στη μέση.

Ο Λακουζόν ήταν άφωπλι-
σμένος πια.

Οι Σουηδοί έρριξαν μια
κραυγή θριάμβου, οι όρεινοι
μια κραυγή τρόμου και φρίκης.

Ο Βαρόξ, ο Γκαμπιάς, ο
Σιδεροπόδαρος και άλλοι ά-
κόμη έκαναν να σπεύσουν εις
βοήθειαν του άρχηγού των.
—Άλλά θα έφθαναν πολύ άργά,
αν ο Λεσπινασού, με μιάν ά-
στρατιαία κίνησι δεν έξουδε-
τέρωνε την ύπεροχή που είχε
άποκτήσει ο άντιπάλος του.

Πετώντας μακριά το μισό
σπαθί που τόδε μείνει στο
χέρι, ώρμησε κατά του γίγαν-
τος, τον άρπαξε από τη μέση,
έφερε τα χέρια ως τους ώμους
του, έσφίξε τα πόδια του γύ-
ρω από τα δικά του, έκαμε κά-
θε προσπάθεια για να τον ρίξη
κάτω.

Ο Λεσπινασού, σαστισμένος
από την άπροσδόκητη εκείνη
έπιθεσι, άφησε το σπαθί του,
που δεν μπορούσε άλλωςτε να
του χρησιμεύση σε τίποτε.

Έκαταλάβαινε πολύ καλά,
ότι με την νέα φάσι που έ-
παιρνε η πάλη, κατά την ό-
ποιαν ένας από τους δύο έ-
πρεπε να πεθάνη, δεν έπρεπε
να υπολογίση στην έξαιρετι-
κή δύναμι του.

Αν, εκείνη τη στιγμή, κρα-
τούσε το μαχαίρι ή ένα από
τα πιστόλια του, θα μπορού-
σε να σκοτώση εύκολότατα τον
άντιπάλο του. Άλλά το μαχαί-
ρι και τα πιστόλια τα είχε στη
ζώνη του και ο λοχαγός δεν
του έπέτρεπε την παραμικρή
κίνησι για να τα πάρη.

Εν τώ μεταξυ ο Λακουζόν
έκανε άπεγνωσμένες προσπά-
θειες για να ρίξει κάτω τον γί-
γαντα, αλλά χωρίς να το κά-
ταρθώνη. Ο Λεσπινασού είχε
στηλωθή στα πόδια του και
στεκόταν ακλόνητος. Τρεις άν-
τρες μαζί δεν θα μπορούσαν
να τον κουνήσουν από τη θέ-
σι του.

Αυτή η κατάσταση μπορού-
σε να κρατήση επ' άπειρον. Ο
Λεσπινασού δεν τον κουνούσε,
και ο Λακουζόν δεν τον άφη-
νε. Οι δυο άντρες έμειναν βου-
βοί και η άνάστη από τους έβγα-
ινε σφυριχτά ανάμεσα απ' τα δόν-
τια τους.

Τότε μια σκέψις πέρασε ά-
πό το νου του Λεσπινασού.

Στην άρχή σκέφθηκε να σφί-
ξει τόσο δυνατά τον λοχαγόν
στο στήθος του, ώστε να τον
σκάσει. Άλλά ήταν πολύ ψη-
λός και δεν μπορούσε να τον
πιάση όπως έπρεπε για να το
έπιτύχη αυτό.

Μετά έσκέφθηκε να τον
στραγγάλισή, σφίγγοντας τον
λαιμό με το μπράτσο του, δυ-
νατά.

Αυτό το μέσον θα ήταν ά-
ποτελεσματικότατο. Εύτυχώς
όμως ο Λακουζόν το κατάλα-
βε και τον παρέλυσε, χώνον-
τας το κεφάλι ανάμεσα στις
πλάτες του άντιπάλου του. Ο
Λεσπινασού ωστόσο δεν τάχα-
σε, παρά έκανε άπεγνωσμένες
προσπάθειες για να μπορέση
να βάλη εις εφαρμογήν το
σχέδιό του.

—Αν ο γίγας κατόρθωνε να
τον πιάση από τον λαιμό, ο
Λακουζόν ήταν κυριολεκτικά
χαμένος. Μπροστά λοιπόν στον
άμεσώτατον αυτόν κίνδυνον,
έκαμε μιάν άπελπισμένη προ-
σπάθεια.

Βλέποντας ότι ο κολοσσός
μαζεύει όλη τη δύναμι του στα
χέρια για να τον στραγγαλί-
ση, άφηνοντας έτσι έλεύθερα
τα πόδια, έμάζεψε όλες του
τις δυνάμεις, έτέντωσε τα
νεύρα του κι' έτράνταξε τόσο
δυνατά τον Λεσπινασού, που
τον άνάγκασε να κλονιστή, να
χάσει την ισορροπία του, τον
έριξε και έπεσε επάνω του.

Ο άγώνας άλλάξε και πάλι
μορφή, και αυτή τη φορά ο
λοχαγός βρισκόταν σε καλύτε-
ρη θέσι από τον άλλον. Άλλά
το πλεονέκτημα αυτό δεν θά
κρατούσε πολύ, γιατί μ' ένα
πήδημα ο Λεσπινασού μπορού-
σε να βρεθή αυτός από πάνω.
Ο γίγας όμως δεν έσκέφθη-
κε παρά το μαχαίρι του, που
τώρα μπορούσε να το σύρη ά-
πό τη θήκη. Τό τραβήξε λοι-
πόν με την ταχύτητα της ά-
στραπής και το σήκωσε επά-
νω απ' το κεφάλι του Λακου-
ζόν.

Ο λοχαγός τον άφησε τότε,
και με τα δύο του χέρια άρ-
παξε το χέρι του άντιπάλου
του που κρατούσε το μαχαίρι,
ενώ έρριχνε το βάρος του κορ-
μιού του επάνω στ' άλλο για
να το παραλύση. Έπειτα, με
μια γερή προσπάθεια, δεν έ-
προσπάθησε να τον άποπλίση
άλλά να του στρίψει το χέρι
και να τον άναγκάση να σκο-
τωθή με το ίδιο το μαχαίρι
του.

Ο Λεσπινασού εκάταλαβα
τον κίνδυνο, έγλύτωσε σαν
φίδι, έκάρωσε τις φτέρνες
στη γή, και τινάζοντας το κορ-
μι του προς τα επάνω, άνα-
σήκωσε τον Λακουζόν και τον
έκύλισε κάτω, για να βρεθή
αυτός στη θέσι του.

Ο λοχαγός, καταλαβαίνον-
τας πως η θέσις του ήταν ά-
πελπιστική, δεν άφησε το ά-
πλομένο χέρι του Λεσπινασού,
που εξακολουθούσε να
κρατά το μαχαίρι.

Ποιος από τους δυο θα νικούσε; Ποιος απ' τους δυο θα κουραζόταν πρώτος; Τώρα πια ήταν μονάχα ζήτημα αντοχής. Οι θεαταί της παράξενης εκείνης μονομαχίας, άρχισαν ν' ανατριχιάζουν, αφού έκαταλάβαιναν ότι πλησίαζε το τέλος της. Καί, σάν να υπάκουαν πάλι σ' ένα σύνθημα, ώρμησαν οι μὲν κατά των δέ, οι δρεϊνοί για νά σκοτώσουν τὸν Λεσπινασού, οι Σουηδοί για νά σφάξουν τὸν Λακουζόν.

Ὁ θάνατος τῶν δύο ἀντιπάλων θά ἦταν τὸ μόνο φυσικό συμπέρασμα τῆς τρομερῆς ἐκείνης πάλης.

Γύρω ἀπὸ τὰ δυὸ ἐκείνα σώματα, πού ἦταν τόσο σφιχτά ἀρραβμένα ὥστε θά μπορούσε κανεὶς νὰ τὰ νομίσῃ γιὰ ἕνα, ἄρχισε ἡ μάχη. Καί ἦταν τρομερή!

Οἱ Σουηδοί καὶ οἱ δρεϊνοὶ ἔκαναν ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ ἐμποδίσουν οἱ μὲν τοὺς δὲ νὰ πλησιάσουν στοὺς δύο ἀρχηγούς, γύρω ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἄρχισαν νὰ σκορπίζωνται τὰ πτώματα σάν γιὰ νὰ σχηματίσουν πρόχωμα.

Ὁ συνταγματάρχης Βαρδὺς, πού εἶχε ἀποκρουσθῇ πολλὰς φορές, ἔριξε τὴν πολεμικὴ κραυγὴ τῶν δρεϊνῶν:

—Λακουζόν!... Λακουζόν!...

Καί, κάνοντας μιά νέα ἐφορδα, ἀνοίξε ἕνα δρόμο ἀνάμεσα στοὺς Σουηδοὺς κι' ἔτσι μπόρεσε νὰ φθάσῃ σὲ ἀπόστασι λίγων βημάτων ἀπὸ τὸν λοχαγὸν καὶ τὸν Λεσπινασού.

Ὁ γίγας ἔκανε μισὴ στροφή τῆς κεφαλῆς, εἶδε τὴ λευκὴ γενειάδα καὶ τὸ βαρὺ σπαθὶ τοῦ γέρου στρατιωτικοῦ, ἐκτάλαβε πὼς δὲν θά μπορούσε νὰ γλυτώσῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ σπαθί, θέλησε νὰ σκοτώσῃ προτοῦ σκοτωθῇ καί, μὲ μιά κίνησι πού ἔκανε ὅλα τὰ κόκαλά του νὰ τρίζουν, κατόρθωσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ὀπλισμένο χέρι του ἀπὸ τὸ σφίξιμο τοῦ λοχαγοῦ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, κάμποσοι Σουηδοὶ ὥρμησαν κατὰ τοῦ Βαρδὺς, πού ἀναγκάστηκε ζοῖσι νὰ ἀποσχωρήσῃ.

Ὁ λοχαγὸς ἦταν πιά ξεγεραιμένος.

Τὸ σημερινό μαχαίρι τοῦ Λεσπινασού ἦταν ἔτοιμο νὰ ξαναπέσῃ καὶ νὰ βυθιστῇ στὸν λαμβό του.

Ἐξαφνα, ἕνας νέος πολεμιστής, πού δὲν φορούσε τὴ στολὴ τῶν δρεϊνῶν, οὔτε τῶν Σουηδῶν στρατιωτῶν, ἔφθασε στὴν πλατεία Λουδοβίκου ΙΑ'. Στὸ δορυμνὸν τρέξιμό του ἔβριχε καὶ ἀναποδογύριζε ὅπου εὗρεσκε μπροστά του.

—Λακουζόν! Λακουζόν! ἔφώναζε κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του.

Καί, πηδώντας ὥς τὸν Λεσπινασού, ἐβύθισε τὸ σπαθί του ὡς τὴν λαβὴ στὴς πλάτες τοῦ γίγαντος πού τὸν ἐκάρφωσε στὴ γῆ καὶ πού μὲ μιά διαστήματα παρέδωσε τὴν ἄθλια ψυχὴ του στὸν ἐλιόβολο.

Ὁ νέος αὐτὸς πολεμιστής,

πού εἶχε φθάσει σὲ μιά στιγμὴ τόσο κατὰ πλῆρη, ἦταν ὁ Ρολάνδος ντὲ Σάμ ντ' Ἰβέρ, ὁ ὁποῖος γιὰ δευτέρη φορὰ ἔσωζε τὴν ζωὴ τοῦ λοχαγοῦ Λακουζόν.

—Εὐχαριστῶ, ἀδελφέ μου! τοῦ εἶπε ἡλποδύτα ὁ τελευταῖος αὐτὸς καθὼς σηκώνονταν.

Ἐπειτα, ἀρπάζοντας τὴ βαρεῖα σπάθα τοῦ Λεσπινασού, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ σπασιμένου ξίφους, τοῦ, ἐφώνασε:

—Ἐμπρός, παιδιά!... Ἐμπρός!... Μὴν ἀφήσετε κανέναν ζωντανόν!...

Καί, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν δρεϊνῶν του, ἔκανε νέαν ἐφορδα κατὰ τῶν Σουηδῶν πού, τρομοκρατημένοι ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν, καὶ μὴ μπορῶντες ν' ἀντιστοῦν στὴν πρῶτὴ ἐπίθεσι, ἐπέταξαν τὰ ὅπλα ἔκαναν μεταβολὴ κι' ἐμπιστεύτηκαν τὴν σωτηρίαν τους στὴν γρηγοράδα τῶν ποδιῶν τῶν.

Οἱ ἀντάρτες τῶν κατεδωμένων, ἀδελφίζοντας πίσω τους πιστόλια καὶ ντουφέκια.

Ἄλλοτε ἀπὸ λίγα λεπτά τῆς ὥρας, στὴν πλατεία Λουδοβίκου δὲν ἔμεινε παρὰ ὁ ἐφημέριος Μαρκίς καὶ οἱ τέσσαρες —πέντε ἄνδρες πού εἶχαν σχηματίσει τὴν σωματοφυλακίαν του.

Ὁ ἐφημέριος τοὺς διέταξε νὰ μεταφέρουν τὸ πτώμα τοῦ Πέτρου Πρόστ στὴν ἐκκλησίαν.

Μετὰ τοὺς εἶπε:

—Δύο ἀπὸ σᾶς νὰ μείνουν μαζί μου, γιὰ ν' ἀποτελέσουν τὴν τιμητικὴ φρουρὰ τοῦ Μεγάλου νεκροῦ, καὶ οἱ ἄλλοι ἄς πάνε μὲ τὸν Βαρδὺ καὶ τὸν λοχαγόν. Νὰ τοὺς πῆτε ὅτι ἐγὼ δὲν ἔχω πιά κανένα φόβον καὶ ὅτι ἂν δὲν τοὺς βρῶ ἀπὸψε στὸ σπῆτι τοῦ Μεγάλου Δρόμου, θά ἰδωθῶμαι αὐριο στὴ σπηλιὰ τῆς Καμπάνας.

Οἱ δρεϊνοὶ ἐθεώρησαν καθήκον τους νὰ ὑπακούσουν ἀμέσως.

Ὅταν ἐβγήκαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου δὲν ἔμειναν παρὰ λίγα λεπτά, ἀντίκρισαν ἕνα πολὺ περίεργο καὶ ἀπροσδόκητο θέαμα.

Οἱ πολῖτες εἶναι σάν τὰ σπουρνίτια: τρομάζουν εὐκολά, ἀλλὰ μαζεύονται ἀνὸμῃ εύκολότερα, σάν καταλάβουν ὅτι ὁ κίνδυνος ἐπέρασε. Ἀρκετοὶ τίμιοι καὶ φεισῆσοι πολῖτες τοῦ χωριοῦ, πού εἶχαν φύγει πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις ὅταν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν μαύρη μάσκα ἀδείασε τὴν πιστόλιαν του, καὶ ἀμπαρώθησαν στὰ σπῆτια τους καθ' ὅλη τὴν διάρκειαν τῆς μάχης, μαζεύτηκαν πάλι στὴν πλατεία Λουδοβίκου, ὅταν κατέλαβαν πὼς οἱ Σουηδοὶ τὸ εἶχαν βάλλει σὲ τάφο.

Ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὰ πτώματα πού εἶχαν σωριαστῇ, ἀνεκάλυψαν τὸ συχαμερὸ πτώμα τοῦ Λεσπινασού, καὶ τὸ ἔσυραν ἀπὸ τὰ πόδια ὡς τὴν πυρὰ.

Ἐπειτα, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς πιδ σιβαροῦς, τὸ ἀνέβασαν στὴν κορυφὴ τῆς πυρᾶς, τὸ ἔδωσαν στὸν πάσσαλο ὅπου ἦταν δεμένος λίγο πρὶν ὁ Πέτρος

Πρόστ, καὶ ἔβαλαν φωτιὰ στὸ ξύλον.

Καί τότε, ὅταν οἱ φλόγες ἄρχισαν νὰ κυκλώνουν τὸ τερατώδες πτώμα τοῦ γίγαντος, πιάστηκαν κύκλω γύρω ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ ἄρχισαν νὰ χορεύουν.

Ἀσφαλῶς, τὰ ξημερώματα τῆς τραγικῆς ἐκείνης ἡμέρας, ὁ Λεσπινασού θά ἦταν ἀδύνατο νὰ πιστέψῃ ὅτι θά πέθαινε στὴν ἴδια ἐκείνη πυρὰ πού εἶχε προστοιμάσει γιὰ τὸν Πέτρον Πρόστ.

Η ΚΡΕΜΑΛΑ

Πρέπει τώρα νὰ ἐξηγήσωμὲ πὼς συνέβη, ὥστε, ὁ Ρολάνδος ντὲ Σάμ ντ' Ἰβέρ, στὸν ὁποῖον ὁ Μαρκίς, ὁ Βαρδὺ καὶ ὁ Κλαυδῖος Πρόστ, εἶχαν ἐμπιστευθῇ τὴν φύλαξιν τῆς Ἐγκλαντίνης καὶ τὸν ὁποῖον εἶδαμε ν' ἀπομακρύνεται μὲ τὸν Γκαρμπάς, πὼς ἔφθασε σὲ τόσο κατὰ πλῆρη στιγμὴ στὴν πλατεία Λουδοβίκου, γιὰ νὰ σφάξῃ τὸν λοχαγόν ἀπὸ τὸ μαχαίρι τοῦ Λεσπινασού.

Ἡ Ἐγκλαντίνη καὶ ὁ Ρολάνδος, ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὸν Γκαρμπάς, πού προχωροῦσε μπροστὰ ὅσο μπορούσε πὺ γρήγορα, μετὰ δεκαπέντε ἢ εἴκοσι λεπτά ἔφθασαν στὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς πολιτείας πού λέγεταὶ κατηγοριὰ τοῦ Πογιά, καὶ πού δὲν ἦταν ἕνας πραγματικὸς δρόμος, ἀλλὰ κάμποσες καλῶδες χωρισμένες μεταξύ τους ἀπὸ ἀγροὺς φυτεμένους μὲ ὀπωροφόρα δέντρα.

Καλῶδες καὶ ἀγροὶ ἦταν ἀπάνω σὲ μιάν ἀπότομη κατηγοριὰ τοῦ λόφου, ὅχι πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸν προμαχώνα ὅπου εἶχαν σκαφαλῶσει ὁ Ρολάνδος μὲ τὸν Λακουζόν τὴν περασμένη νύχτα.

Ἡ κατοικία τοῦ Σιδηροπόδαρου ἦταν ἕνα μικρὸ σπιτάκι ἀπὸ πέτρα καὶ ξύλα, πού ἀποτελοῦσε ἕνα ἰσόγειο χωρισμένο σὲ δυὸ ἰσόμετρα δωμάτια.

Μπροστὰ στὴν πόρταν, μιά μικρὴ πηγὴ ἀπὸ ὀλοκάθαρο καὶ δροσερὸ νερὸ, πού ἀνάβλυζε ἀνάμεσα ἀπὸ τρεῖς γιγαντιαῖες καρυδιές, ἐσημάτιζε ἕνα ρυάκι, πού μὲ τὸ γλυκὺ του μουρουόρισμα, ἐπήγαγε νὰ χαθῇ στὸν ποταμὸν Μπιέν, στὸ βάθος τῆς κοιλάδας.

—Νά, τὸ σπῆτι, εἶπε ὁ Γκαρμπάς. Δὲν εἶναι οὔτε ὠραῖο, οὔτε καὶ πολὺ ἄνετο, ἀλλὰ ἀκριβῶς γι' αὐτὸ εἶναι πιδ ἀσφαλὲς.

Ἀνοίξε τὴν πόρταν, πού ἦταν κλεισμένη μ' ἕνα ἀπὸ μάνταλο, κι' ἐπρόσθεσε:

—Περάστε μέσα, καὶ βάλτε τὴν ἀμπάραν πού θά βρῆτε πίσω ἀπὸ τὴν πόρταν. Καλὰ θά κάνετε νὰ μὴν τὸ κουνήσετε καθόλου ἀπὸ δῶ, γιὰτὶ σὲ λίγο στὴν πλατεία ἔχουν νὰ γίνουν μεγάλα πράγματα.

Ὁ Ρολάνδος καὶ ἡ Ἐγκλαντίνη ἐμπήκαν μέσα καὶ ἡ πρῶτὴ σκέψις τοῦ νέου ἦταν νὰ δάλλῃ τὴν ἀμπάραν, ὅπως τοῦ εἶχε συστήσει ὁ συνοδός του.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἰσως θά φανῇ παράξενο ὅτι τὸ σπῆτι αὐτὸ ἔκλεινε ἀπὸ μέσα καὶ ὄχι ἀπ' ἔξω. Τοῦτο εἶναι πολὺ συνηθισμένο σὲ μερικὰ χωριά καὶ φανερώνει τὴ φτώχεια τοῦ σπιτιοῦ.

Ὅταν ὁ σπιτονοικοκύρης εἶναι μέσα, ἀμπαρώνεται γιὰ νὰ μὴν τὸν ἐνοχλήσῃ κανεὶς πού κοιμάται ἢ ἐργάζεται. Ὅταν ὅμως λείπει, γιὰ πιδ σκοπὸ νὰ πάρῃ μιάν ὁποιαδήποτε προφυλαξί; Εἶναι τόσο φτωχὸ τὸ σπῆτι, ὥστε δὲν ὑπάρχει κανένας φόβος νὰ τὸν κλέψουν.

Προτοῦ γίνῃ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπαρχηγούς τῶν ἀνταρτῶν τοῦ Λακουζόν, ὁ Σιδηροπόδαρος λεγόταν Ἀντωνῖος Γκατέ, καὶ ἀκούσε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ καλαθοποιοῦ. Γι' αὐτὸ λοιπὸν τὸ σπῆτι του ἦταν γεμάτο καλάμια καὶ καλάθια, ἔτοιμα ἢ μισοετοιμασμένα.

Ὁ Ρολάνδος μὲ δυσκολία βρῆκε ἕνα μέρος γιὰ νὰ δάλλῃ τὴν Ἐγκλαντίναν νὰ καθήσῃ. Μετὰ ἐκάθησε κι' αὐτὸς, ἢ μᾶλλον ἀκούμπησε στὴ γωνιά ἐνὸς σαρακοφαγωμένου τραπέζιου.

Ἐδῶ, ἂν εἴμαστε, ἀπλῶς καὶ μόνον μυθιστοριογράφοι, ἂν ἀφήναμε δηλαδὴ μονάχα τὴν φαντασία νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ, θά ἐβάλαμε μιά συγκινητικὴ σκηνὴ μετὰ τῶν δύο νέων, τῶν δύο ἑραστῶν, πού, ἀφοῦ ἔμειναν χωρισμένοι ἐπὶ τόσον καιρὸ, ἔξαναβρίσκονται ἐπὶ τέλους μόνον, καὶ μάλιστα κατὰ τρόπον τόσο περιπετειώδη καὶ ἀπροσδόκητον.

Ἄλλὰ εἴμαστε πρὸ παντὸς ἱστορικοὶ, καὶ χάριν τῆς ἀλήθειας πρέπει νὰ παραδεχθῶμε ὅτι μιά σιγὴ θαύταται ἀπλῶς ὅτι μὲσα σ' αὐτὸ τὸ φτωχόσπιτο πού ἐφιλοξενοῦσε τὸν Ρολάνδο καὶ τὴν Ἐγκλαντίναν.

Οἱ καρδιές τους, ἔλεγον, βέβαια, πολλὰ ἀλλὰ τὰ χεῖλη τους ἔμειναν ἀμίλητα.

Καί πὼς μπορούσε νὰ συμβῇ διαφορετικὰ;

Ἡ Ἐγκλαντίνη, κατὰ λῶμην καὶ σιωπῇ, μὲ χαμηλωμένα μάτια καὶ τὰ χέρια ἐνωμένα, ἔκλαιγε σιωπηλά.

Ἀναλογιζόταν ὅτι σὲ λιγάκι ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ μιά πάλη τρομερὴ, κατὰ τὴν ὁποῖαν οἱ πιδ πιστοὶ τῆς φίλοι θά ἐκινδύνευαν τὴ ζωὴ τους γιὰ νὰ γλυτώσουν τὸν πατέρα της, καὶ κανεὶς δὲν ἔξερε πὼς θά ἐτελείωνε αὐτὸς ὁ ἀγὼνας! Ὁ Λακουζόν, ὁ Βαρδὺ καὶ ὁ Μαρκίς μπορούσαν νὰ σκοτωθοῦν χωρὶς νὰ σώσουν τὸν Ἰατρὸ τῶν Πτωχῶν.

Οἱ σκέψεις τοῦ Ρολάνδου ἦταν κι' αὐτὲς θλιβερές, σάν τῆς μνηστῆς του.

Ὁ νέος σκεφτόταν μὲ πίσκα πὼς οἱ ἄλλοι ἐπρόκειτο νὰ πολεμήσουν χωρὶς αὐτόν, καὶ ὅτι ἐνῶ αὐτὸς καθόταν κλεισμένος μὲ μιά νέα μέσα σὲ μιά καλὴ ἀνὰ τρεῖς ἄντρες τοὺς ὁποίους ἐκτιμοῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, θά ἔχυναν ἴσως τὸ αἷμα τους σὲ μιάν ἐνδοξὴ πάλιν!

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸ γέλιο ἐσκότωσε τὸν ἔρωτα

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ ΟΜΙΛΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΣΤΟ ΓΑΜΟ

Αν καὶ δὲν εἶνε πιά νερὸς ὁ διάσημος Ἀγγλος χιουμορίστας Μπέρναρ Σω, ἐξακολουθεῖ ν' ἀσχοληταί μὲ τὸν ἔρωτα. Ὅχι, βέβαια, πὼς εἶνε ἐρωτευμένος, ἀλλὰ δίνει συμβουλές στοὺς ἐρωτευμένους καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐξηγήσῃ γιὰτὶ τὸ θεῖον αἰσθημα τῆς ἀγάπης βρίσκειται σὲ τὴν παρὰ τὴν ἐποχὴ μας.

Γιὰτὶ εἶνε ἀναμφισβήτητο, ὅτι ὁ ἔρως, ὅπως τὸν ἐγνώρισαν οἱ ἄνθρωποι τῆς προηγουμένης γενεᾶς, εἶνε ἐντελὴς ἀγνώστος σήμερα, καὶ ἂν παρὰ τὴν πρῶτὴν καὶ ἂν κανένα κρούσμα, προκαλεῖ τὴν εἰρωνείαν καὶ τὸν χλευασμό.

«Σήμερα οἱ νέοι, λέει ὁ μέγας Ἀγγλος συγγραφεὺς, δὲν ἔχουν ν' ἀγαποῦν. Ἡ ἑλκασφόρτις εἶνε ἀντικαταστήσει τὴν σοβαρότητα, τὰ ἀστεία πῆραν τὴ θέσι τοῦ αἰσθηματός, τὰ ραντεβουδάκια δὲν ἐπιτρέπουν στοὺς νέους νὰ σκεφθοῦν σοβαρὰ γιὰ τὸν γάμο».

Αὐτὴν τὴν ἰδέαν ὁ συγγραφεὺς τὴν ἔκανε δόγμα καὶ φιλοσοφία. Καί ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἀνθρωπότης θά ἦταν πολὺ περισσότερο εὐχαριστημένη ἂν μπορούσε νὰ πάρῃ στὰ σοβαρὰ.

Αὐτὴν τὴν ἰδέαν ὁ συγγραφεὺς τὴν ἔκανε δόγμα καὶ φιλοσοφία. Καί ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἀνθρωπότης θά ἦταν πολὺ περισσότερο εὐχαριστημένη ἂν μπορούσε νὰ πάρῃ στὰ σοβαρὰ.

Τερα τὴν ἀγάπην· ἂν ἐθεωροῦσε τὸν ἔρωτα σάν ἕνα ἀπὸ τὰ βασικώτερα αἰσθηματὰ πού ρυθμίζουν τὴ ζωὴ μας, ὅπως εἶνε στὴ πραγματικότητα. Ἡ ἰδέα αὐτὴ δὲν εἶνε νέα φυσικὰ, ἀξίζει ὅμως τὸν κόπο νὰ τὴν ἐξετάσωμε, διαβάζοντας τὸ παρακάτω ἀρθρο τοῦ συγγραφέως.

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ

«Δὲν ὑπάρχει καλύτερη στιγμὴ γιὰ νὰ ἐξετάσωμε τὸν χαρακτήρα ἐνὸς ἀνθρώπου, παρὰ ὅταν γελᾷ ἢ ἀστειεύεται, λέει ὁ Σω. Ἡ πραγματικὴ μας ἰδιοσυγκρασία, ὁ χαρακτήρας καὶ ἡ νοοτροπία μας φανερώνονται ὅταν γελᾶμε.

Ἀσφαλῶς, ὅταν ἡ Εὐα, κάτῳ ἀπὸ τὸ δέντρο τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ ἔτρωγε ἡσυχα-ἡσυχα τὸ μήλο τῆς, ἔχαμογέλασε στὸν Ἀδάμ πρὶν τὸν προσκαλέσῃ στὸ σκανδαλιστικὸν γέμια. Οἱ ἀναγνώσταί μου καταλαβαίνουν πολὺ καλὰ τί θέλω νὰ πῶ. Καί πιστεύω ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ καλὸς Θεὸς ἐξακολουθεῖ νὰ δημιουργῇ τοὺς μισοὺς ἀνθρώπους ἀρσενικοὺς καὶ τοὺς ἄλλους μισοὺς θηλυκοὺς, θά ἐξακολουθῇ κι' ἐνῶ ἡσυχία μου ἀναγνώσται, νὰ στέλνῃς ἢ νὰ δαμάσῃς ἕνα ὥραιο χαμόγελο.

Μία ἀπὸ τὸ γέλιο τῆς ἀνθρωπότητος δύο ἀνθρώπων ἀποκαλύπτει κανεὶς τοὺς κοινούς καὶ τοὺς ἐξυπνοὺς μαντεῖας κανεὶς τὸ μῖσος πού σαρκάζει τὴν ψυχὴ μιᾶς γυναίκας ὅταν κουβεντιάσῃ μὲ τὸν ἄντρα της πού νομίζει ὅτι τὴν ἀπατᾷ, διαβλέπει τὰ αἰσθηματὰ τῶν ἄλλων καὶ διαβάζει μὲσα σ' ἕνα βιβλίον. Ἐνας βλακὴς γελᾷ μὲ τὸ τίποτε, ἐνῶ ἕνας ἐξυπνὸς ἔχει μετρημένον τὸ γέλιο του.

Ἐτσι λοιπὸν καὶ προκειμένου περὶ ἀγάπης, μποροῦμε νὰ μαντέψωμε ἀμέσως ἂν εἶνε ἀληθινὴ ἢ ψεύτικὴ ἀπὸ τὸν τρόπο πού γελᾷ ὁ ἐρωτευμένος.

Μιλώντας γιὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὸν ἔρωτα δὲν θέλω βέβαια νὰ συσχετίσω αὐτὸ τὸ αἰσθημα μὲ τὸν γάμο. Ὁ γάμος εἶνε ἕνα ἄλλο ἀποτέλεσμα τοῦ ἔρωτος, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ χωρὶς αὐτόν. Τὶς περισσότερες μάλιστα φορές, στὴν ἐποχὴ μας, αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει. Ἐπειτα ὑπάρχουν γάμοι πού

γίνονται ἀπὸ ἰδιοτροπία, ἀπὸ πείσμα, γιὰ μιά ἀπλή εὐχαρίστησι, γιὰ τὴν ἱκανοποίησι οἰκονομικῶν παραδόσεων καί... γιὰ τὸ χρέμα.

ΤΟ ΓΕΛΙΟ : ΖΩΤΙΚΟΝ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΑΡΞΕΩΣ ΜΑΣ

Ἡ ἀγάπη καὶ τὸ γέλιο εἶνε τὰ δυὸ ζωτικώτερα στοιχεῖα τῆς ὑπάρξεώς μας. Καί ὅμως, μιά κακὴ χρῆσις τοὺς, μιά παρεξήγησις τῆς σημασίας τοῦ γέλιου καὶ τοῦ ἔρωτος μπορεῖ νὰ φέρῃ τὶς μεγαλύτερες κατατροφάς. Καί ἄς ἐξετάσωμε πρῶτα τὸ γέλιο γιὰ νὰ πεισθῇτε ὅτι ἔχει ἀμεσώτατη σχέσι μὲ τὸν ἔρωτα.

Κάποτε, οἱ Κινέζοι ἀντὶ νὰ θανατώνουν τοὺς ἐγκληματίας, τοὺς ἀκρωτίζον κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ μείνουν ζωντανοὶ ἀλλὰ καὶ νὰ εἶνε τὸ περίεργο τοῦ κόσμου. Καί ὁ Οὐγκὸς στὸ περίφημον βιβλίον του «Ὁ ἀνθρώπος πού γελᾷ», παρουσιάζει τὸν δυστυχέστερον ἀνθρώπον τοῦ κόσμου μὲ τὰ χεῖλη κομμένα κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε οἱ ἄλλοι νὰ νομίζουν ὅτι γελᾷ διαρκῶς ἐνῶ ἀπὸ μέσα του ἐσπάραζε ἀπ' τὸν πόνο!

«Ὅσο ζωτικὸ στοιχεῖον εἶνε τὸ γέλιο, τόσο καταστρεπτικὸ εἶνε ὁ περιγέλω. Καί ὅσα ζωτικὰ αἰσθηματὰ εἶνε ὁ ἔρως, τόσο ἀσπίδια καταστρέφει τὸν ἀνθρώπον ὅταν νοθεύεται μὲ τὴν εἰρωνείαν καὶ τὴν διακομώδησι. Τὸ ἀσφαλέστερον μέσον γιὰ νὰ καταστρέψῃ ἕνα ἄνθρωπον, νὰ τὸν ἔχετε γιὰ πάντα δυστυχισμένον, εἶνε νὰ κάμετε τὰ ὠραιότερα ὄνειρά του στόχον εἰρωνείας καὶ χλευασμοῦ.

Ἀλλὰ ἐάν τὸ γέλιο γίνεται δολοφόνος τοῦ ἀνθρώπου σὲ μῖον ἀπὸ τὶς ἐξηγήσεις του, γίνεται ὁ μεγαλύτερος φονιάς τοῦ ἔρωτος σὲ μιά κακὴ σύνθεσι μαζί του. Αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει σήμερα. Τὸ γέλιο ἐσκότωσε τὸν ἔρωτα! Ὁ ἔρως εἶνε ἕνα παλινδῖον, ἀλλὰ ἡ κακὴ χρῆσις αὐτοῦ τοῦ παλινδιδίου ἐγέμισε τὰ δικαστήρια μὲ διαζύγια.

Σήμερα οἱ νέοι θεωροῦν τὸν ἔρωτα σάν ἕνα μέσον προσωρινῆς εὐχαρίστησεως. Θέλουν δηλαδὴ νὰ περνοῦν τὴν ὥραν τους μὲ τὸν ἔρωτα, μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καὶ σοβαρώτερα αἰσθηματὰ, ἀπ' ὅ

σα φωλιάζουν στὴν ἀνθρωπινὴ ψυχὴ.

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Μία ἀπλή συνάντησις σ' ἕνα χορὸ, στὸν περίπατο, στὸ θέατρο ἢ καὶ ἀκόμη στὸ θρανίον ἐνὸς σχολείου, εἶνε πολλὰς φορές ἀρκετὴ ν' ἐκταπατήσῃ δυὸ νεαροὺς ὑπάρχεις καὶ νὰ νομίσουν, πὼς εἶνε ἐρωτευμένοι. Ἐπειτα τὸ συνηθισμένο αὐτὸ ἐπεισόδιον ἐπαναλαμβάνεται μὲ κάποιον ἄλλον, τὰ ἴδια αἰσθηματὰ ἐπακολουθοῦν, ἀρχίζει νέος ἔρως καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Τὸ ἀντικειμενικὸν αἰσθημα γίνεται μὲσον διασκεδάσεως τῆς πλῆθους καὶ τῆς μοναξιάς μας. Κι' ἔπειτα, τὰ ἀνδρόγυνα χωρίζουν, ἀκριβῶς ἐπειδὴ στὴν πραγματικότητά δὲν ἐνώθηκαν ποτὲ ψυχικά. Καί ἡ οἰκονομία διαλύεται γιὰτὶ δὲν στηρίχθηκε ἐπάνω σὲ βάσεις σταθερές.

Τὰ δικαστήρια ἐπικυρώνουν διαζύγια τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐκδοθῇ μόνον τους. Γιατὶ, ἂν ὁ νόμος νομιμοποιῇ τὸν γάμον, ἂν ἡ ἐκκλησία τὸν εὐλογῇ καὶ ἡ τελετὴ τὸν δίνει κάποιον ἐπίσημον χαρακτήρα, μόνον ὅτι γελᾷ διαρκῶς ἐνῶ ἀπὸ μέσα του ἐσπάραζε ἀπ' τὸν πόνο!

«Ὅσο ζωτικὸ στοιχεῖον εἶνε τὸ γέλιο, τόσο καταστρεπτικὸ εἶνε ὁ περιγέλω. Καί ὅσα ζωτικὰ αἰσθηματὰ εἶνε ὁ ἔρως, τόσο ἀσπίδια καταστρέφει τὸν ἀνθρώπον ὅταν νοθεύεται μὲ τὴν εἰρωνείαν καὶ τὴν διακομώδησι. Τὸ ἀσφαλέστερον μέσον γιὰ νὰ καταστρέψῃ ἕνα ἄνθρωπον, νὰ τὸν ἔχετε γιὰ πάντα δυστυχισμένον, εἶνε νὰ κάμετε τὰ ὠραιότερα ὄνειρά του στόχον εἰρωνείας καὶ χλευασμοῦ.

Ἀλλὰ ἐάν τὸ γέλιο γίνεται δολοφόνος τοῦ ἀνθρώπου σὲ μῖον ἀπὸ τὶς ἐξηγήσεις του, γίνεται ὁ μεγαλύτερος φονιάς τοῦ ἔρωτος σὲ μιά κακὴ σύνθεσι μαζί του. Αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει σήμερα. Τὸ γέλιο ἐσκότωσε τὸν ἔρωτα! Ὁ ἔρως εἶνε ἕνα παλινδῖον, ἀλλὰ ἡ κακὴ χρῆσις αὐτοῦ τοῦ παλινδιδίου ἐγέμισε τὰ δικαστήρια μὲ διαζύγια.

Σήμερα οἱ νέοι θεωροῦν τὸν ἔρωτα σάν ἕνα μέσον προσωρινῆς εὐχαρίστησεως. Θέλουν δηλαδὴ νὰ περνοῦν τὴν ὥραν τους μὲ τὸν ἔρωτα, μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα καὶ σοβαρώτερα αἰσθηματὰ, ἀπ' ὅ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗ-
ΓΟΥΜΕΝΑ. — Ένα θράσος, ενώ
συγκεντρωμένη ή οικογένεια Με-
νιέ, συζητούσε την απόφαση του
Λεόν, το να καταταχθώ στο
στράτο, ή Μπέρθα ζητήσε από
τον άνδρα της να της φέρη το
μικρό πονκαμισάκι που φορούσε
ή Τζέννη όταν αυτός την είχε
σώσει, μωρό ακόμα, μέσα από
τον Σηκουάνα. Ο Ζακόμπ εξέτε-
λεσε την επιθυμία της γυναίκας
του και όταν επέστρεψε με το
πονκαμισάκι στο χέρι όρθηκε κον-
τά στους δικούς του και τον
μπάρμπα Βισέτρ, που ήλθε να
τους επισκεφθώ. Η Μπέρθα πήρε
το πονκαμισάκι στο χέρι της, και
θέλοντας να συγκεντρώση την
προσοχή όλων σ' αυτό που ήθελε
να πει:

9ον

Και δεν άργησε να επιτύχη
εκείνο που ήθελε. Στην αρχή
ο Λεόν κι' έπειτα ή Τζέννη
σέρνοντας μαζί της και τον
μπάρμπα Βισέτρ, πλησίασαν
στην πολυθρόνα της άρρωστης.
Εκείνη, κρατώντας πάντοτε
το μικρό πονκαμισάκι, το πε-
ριέστρεφε στα χέρια της, ενώ
τά μάτια της πλημμύριζαν από
δάκρυα.

— Γιατί συγκινείσαι έτσι,
γυναίκα; τόλμησε να ρωτήσει
ο Ζακόμπ. Δεν είχες καμιά
ανάγκη απ' αυτό. Αφ'ότι μου
λοιπόν το πράγμα αυτό που
σου προξενεί τόσες...

— Μου άνακαλεί άναμνήσεις,
φίλε μου, που έπρεπε να μέ-
νουν πάντοτε ζωηρές στη μνή-
μη μου, διέκοψε με στεναγμό
ή Μπέρθα.

— Καλά, καλά! γόγγυσε ο
Μενιέ.

— Τι είναι αυτό, λοιπόν, μη-
τέρα; ρώτησε προχωρώντας ή
Τζέννη.

24

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΝ ΛΑΟΝ

εκείνο, ή Τζέννη θέλησε να
δείξη στο γηραιό της φίλο το
μικρό πονκαμισάκι που φο-
ρούσε όταν ήταν άνομη στην
κούνια.

Ο μπάρμπα Βισέτρ, ποτέ
δεν άποσπούσε τα βλέμματά
του από την εργάτρια όταν πή-
γαινε σπίτι τους και στην ά-
γάπη που είχε γι' αυτήν, ζη-
τούσε να μάθη κάθε τι εύχα-
ριστο ή δυσάρεστο που τις συ-
νέβαινε.

Έτσι κι' άπόψε, από τη
στιγμή που μπήκε ο μπάρμπα
Βισέτρ, νόμιζε ότι διέκρινε
στο πρόσωπο της Τζέννης μια
κάποια εξαιρετική έκφραση.

Είχε ζωηρή επιθυμία να βρε-
θί μόνος με την εργάτρια,
πράγμα που του συνέβαινε ό-
ταν αυτή τον συνόδευε, όπως
συνήθιζε, ως κάτω στην έξω-
πορτα, και ήθελε να την ρω-
τήσει για την μελαγχολία που
νόμιζε ότι διάβαζε στα μάτια
της.

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

— Αυτό, αγαπητό μου παιδί,
είναι ένα μικρό πονκαμισάκι
που θα σου δώσω ό...

Σταμάτησε για μια στιγμή,
μα άμέσως εξηκολούθησε:

—...ό καλός μου Ζακόμπ,
όταν... δεν θα βρίσκομαι πιά
σ' αυτό τον κόσμο. Αυτό είναι
όλη ή κληρονομιά που θα σ'
αφήσω, μικρούλα μου! Κι' ό-
ταν λέγω κληρονομιά, πρόσθε-
σε με όρχο χαμόγελο, έπρεπε
να χρησιμοποιήσω μια άλλη
λέξη, ναι, θα γίνη μια άλλη
απόδοσις, γιατί το πονκαμισά-
κι αυτό σου άνήκει μια φορά...

— Πώς! Το φόρεσα αυτό έ-
γώ; ρώτησε ή εργάτρια. Φο-
ρούσα λοιπόν όμορφα άσπρόρ-
ουχα όταν ήμουνα μικρή;

Και βιαστική ή Τζέννη θέ-
λησε να δείξη στον μπάρμπα
Βισέτρ το αντικείμενο, που
από λίγες στιγμές, ήταν το
θέμα της συζητήσεως.

Ο εργάτης άπλωσε το χέ-
ρι και πήρε με ύφος αδιάφο-
ρο εκείνο που του παρουσία-
ζε ή Τζέννη.

Από τότε που είχε σώσει
την ζωή της εργάτριας, ο
μπάρμπα Βισέτρ, όπως του
είχε πη λίγη ώρα πριν ο Ζα-
κόμπ Μενιέ, θεωρούσαν ότι ά-
ποτελούσε μέλος της οικογε-
νείας. Ταχτικά έρχόταν και
ρωτούσε για την κατάσταση
της ύγείας της άρρωστης και
τά θράδνα δεν παρέλει-
πε να πηγαίνει να συζητή με
την εργάτρια.

Ήταν φανερό πως μεταξύ
της Τζέννης και του άνθρώ-
που του όποιου ή αταπάρνη-
σις την έσωσε, είχε επέλθη
μεγάλη οικειότης.

Δεν ήταν λοιπόν καθόλου
παράδοξο το ότι, το θράδυ

Η Τζέννη ύπνικουσε και άρ-
χιζε άμέσως να διαβάη τα
έξης: «Χίλια φράγκα άμοιού ή
εις όποιον μπορεί να δώση
πληροφορίες περί...

— Περί τίνος; έκαμε ο Με-
νιέ.

— Μα άφισε λοιπόν να έξα-
κολούθησθ, επενέβη ή άρρω-
στη.

Η Τζέννη όστόσο ξανάρ-
χιζε το διάβασμα:

«... να δώση πληροφορίες
περί...»

Αδίκαια όμως πλησίασε την
εφημερίδα πιο κοντά στα μά-
τια της:

— Δεν μπορεί να διαβάσω,
έκαμε. Οι λέξεις είναι όσυσμέ-
νες.

— Εξηκολούθησε, πάρα κά-
τω! έλεγε ή Μπέρθα.

«...το όποιον εξηφανίσθη
τόν 'Ιούνιον...»

— Τόν 'Ιούνιο! φώναξε ο
Ζακόμπ.

Αντίκρισε όμως, τη στιγμή
εκείνη, το βλέμμα της γυναι-
κας του προσηλωμένο επάνω
του και χαμήλωσε τα μάτια.

Επειτα, με μεγάλο κόπο
κατώρθωσε να κινήση την συγ-
κίνησι που άρχισε να τον κα-
ταλαμβάνη και θέλησε να πά-
ρη από τα χέρια της Τζέννης
την εφημερίδα. Η Μπέρθα ό-
μως αντίταχθηκε σ' αυτό και:

— Διάβασε, παιδί μου! έα-
να φωνάξω στη Τζέννη.

Στο μεταξύ αυτό, ο Λεόν
που είχε ρίξει λίγες ματιές έ-
πάνω στην εφημερίδα, φώνα-
ξε χαμογελώντας:

— Μωρέ νέα που τα επιτύ-
χατε! Μα αυτή είναι εφημερίς
του 'Ιουνίου του 1848!

Κι' ενώ συγχρόνως μιλού-
σε ο Λεόν, πήρε από τα χέρια
της Τζέννης την εφημερίδα
και εξηκολούθησε αυτός το
διάβασμα της ειδοποιήσεως
που έλεγε τα εξής:

«...το όποιον εξηφανίσθη ά-
πό του μηνός 'Ιουνίου του
1848. Ο γνωρίζων τι περί αυ-
τού παρακαλείται να το γνω-
στοποιήση εις την 'Αμερικα-
νικήν Πρεσβείαν όπθεν θα
λάβη και την άμοιβήν ήν δι-
καιούται».

Για δεύτερη φορά ο Ζακόμπ
θέλησε ν' αρπάξη την εφημε-
ρίδα, άλλ' ο Λεόν έβρινε τώρα
με το νύχι του το μέρος ό-
που ή Τζέννη δεν μπόρεσε να
βγάλη μερικές λέξεις, γιατί
φαίνονταν σαν μισοσβυσμέ-
νες.

— Για στάσου, τώρα διαβά-
ζεται, έλεε. Νά, κύτταξε και
μόνη σου. Και έδωσε την ε-
φημερίδα στην εργάτρια που
διάβασε φωναχτά:

«Ο ό ί λ λ ι α μ Μ π έ ν
σ ο ν».

— Αλήθεια, παρετήρησεν ο
Λεόν, ο κύριος αυτός, ή κα-
νένας μεγάλος κακούργος θα
είναι ή κανένα πάρα πολύ
όπουδαίο πρόσωπο για να δι-
νουν χίλια φράγκα σ' εκείνον
που μπορεί να δώση πληρηφο-
ρίες γι' αυτόν. Κι' έπειτα,
ποιός ξέρει, πρόσθεσε, μπο-
ρεί και να τον έβρισκαν αυτόν
τόν κύριο Ουίλλιαμ Μπένσον,

από το 1848.

Αλλά ούτε ή Μπέρθα ούτε
ο άνδρας της έδιδαν προσοχή
στην παρατήρησι που έκαμε ο
γυιός τους.

Καθένας βρισκόταν κάτω ά-
πό μια διαφορετική συγκίνη-
σι. Ο Ζακόμπ κατάλαβε την
πρόθεσι της γυναίκας του που
άπαιτούσε το διάβασμα της ε-
φημερίδας, φάνηκε όμως άπο-
φασισμένος να μην ύποχω-
ρήση.

Η άρρωστη το κατάλαβε,
γιατί αφήνοντας βαθύ στεναγ-
μό, μουρμούρισε μέσα στα δόν-
τια της: «Καϊμένη μου άν-
τρα, είθε να μη μετανιώσης
ποτέ με ό,τι κάνεις...»

Ξαφνικά επιφωνήματα και
παράδοξες χειρονομίες του
μπάρμπα Βισέτρ τράβηξαν
την προσοχή όλων προς το μέ-
ρος του.

Πριν από λίγες στιγμές, ο
γέρο κλειδαράς είχε πάρει στα
χέρια του το μικρό βατίστινο
πονκαμισάκι, και το περιε-
γάζονταν με παράδοξη επιμο-
νή σαν ή σκέψις του, τη στιγ-
μή εκείνη, ν' άνέτρεχε σε πα-
ρελόντα γεγονότα...

Η Τζέννη τον κύτταξε και
μέσα της φούσκωνε από χαρά
στη σκέψη ότι, αν ο μπάρμπα
Βισέτρ έδειχνε ένα τόσο έν-
διαφέρον για το άπλο εκείνο
πραγματάκι, ήταν γιατί ήξερε
πως αυτό άνήκω σ' εκείνην.

Και παρακολουθούσε τρυφε-
ρικά την αλλαγή της φυσιο-
γνωμίας του μπάρμπα Βισέτρ,
όταν ξαφνικά της φάνηκε πως
έ φτωχός εργάτης δοκίμαζε
μια ισχυρότερη τώρα συγκί-
νησι.

Στριφογύριζε με χέρια που
έτρεμαν, προς όλες τις πλευ-
ρές, το παιδικό πονκαμισάκι
και μετά το πλησίαζε στα μά-
τια και στα χείλη του και τέ-
λος τον άκουσαν να ψιθυρίση
μισοκοιμένες φράσεις σαν
ν' άπαντούσε σε σκέψεις που
έκανε μέσα του.

Σε λίγο, μια πυρετώδης τα-
ραχή τον κατέλαβε. Τινάχθη-
ζε από το κάθισμά του και
άρχισε να θηματίζει και να χει-
ρονομή, ενώ στο πρόσωπό του
ζωγραφίζονταν ο ψυχικός του
πόνος και τα βλέφαρά του ύ-
γραίνονταν από δάκρυα. Υ-
πόκωφες φωνές έφτεγγαν από
τ άχελύ του που σιγότρεμαν,
ένω τα βλέμματά του σκοτει-
νιάζαν. Όλοι έμειναν σιωπη-
λοι και κατάπληκτοι για το
άνέλπιστο εκείνο θέαμα που
πρώτη φορά τους παρουσίαζε
ο μπάρμπα Βισέτρ.

Εκείνη δε που δεν καταλά-
βαινε τίποτε από την ταραχή
αυτή ήταν ή Τζέννη. Και βέ-
λοντας να επαναφέρη τον γη-
ραιό της φίλο στη φυσιολογι-
κή του κατάσταση, πέρασε το
μπράτσο της κάτω από το
μπάρμπα Βισέτρ και μιλώντας
του με γλυκύτητα, όπως ήθα-
καμε ή τρυφερότερη θυγατέρα.

— Δεν πρέπει να ταραξέσθης
έτσι, κύριε, του έλεε. Εάν
σας βασανίζει τίποτε, πρέπει
να μου πείτε γρήγορα τί είναι

αυτό. Μήπως δεν μ' αγαπάτε
άρεκά για να μου μιλάτε ό-
πως θ' άποτεινόσασταν στο έ-
διο το παιδί σας;

Και εξηκολούθοντας να μι-
λή με τον χαδιάρικο αυτό τό-
νο ή Τζέννη, πήρε τα χέρια
του μπάρμπα Βισέτρ, τον ά-
νάγκασε να καθήση στο κάθι-
σμά του, κάθησε κι' εκείνη
κοντά του, λέγοντάς του:

— Έλάτε, πείτε πως είμαι
κόρη σας. Ο πατέρας δεν θα
θυμώσει γι' αυτό. Κι' έπειτα,
ας σουδεντιάσωμε. Πείτε μου
τί είναι αυτό που σας βασα-
νίζει τόσο πολύ, ώστε να
καίη το χέρι σας σαν νάχετε
πυρετό!...

Και ή Τζέννη σήκωσε το ό-
μορφα μάτια της επάνω στον
μπάρμπα Βισέτρ και τον κύτ-
ταξε με την τρυφερή εκείνη
έκφρασι που έχουν τα μικρά
παιδιά όταν μιλούν στους γο-
νείς τους.

Οι Μενιέ άκουαν τη φλυα-
ρία αυτή της νέας, ενώ ταύ-
τόχρονα παρακολουθούσαν το
άποτέλεσμα που προξένησαν
τά γλυκά της λόγια επάνω σ'
εκείνον προ ετών όποιον άπευ-
θύνονταν.

Και πράγματι. Ο μπάρμπα
Βισέτρ είχε σιγά - σιγά κα-
ταπραυνθή, σαν ή φωνή της
Τζέννης να άσκούσε κάποια έ-
διαίτερη γοητεία επάνω του.
Την άκουε να μιλή και τα χα-
ρακτηριστικά του έδειχναν πό-
σο χαίρονταν ή ψυχή του.

Στο θέαμα αυτό, ή άρρωστη
Μπέρθα έξασε για μια στιγμή
τις θλιβερές σκέψεις της και
συγκινημένη τώρα κι' αυτή ά-
πευθύνθηκε μ'ένδιαφέρον στον
γέρο κλειδαρά:

— Καλέ μου κύριε, του έλεε,
λυπούμαι που μούρεθε ή ιδέα
να δώ το πονκαμισάκι αυτό,

αφού σάς λύτρωσε και σάς συγ-
κίνησε τόσο πολύ, σαν να ξα-
νάφερε στη μνήμη σας λυπη-
ρά γεγονότα... Θα πη ότι εί-
χατε και σεις ένα κοριτσάκι,
δεν είν' έτσι; Τι να γίνη;
πρόσθεσε ή φτωχή γυναίκα με
στεναγμό, όλοι έχομε τις θλί-
ψεις μας σ' αυτό τον κόσμο...

Ακούοντας τα λόγια αυτά
ο μπάρμπα Βισέτρ άρχισε να
είχνη ταραγμένα βλέμματα γύ-
ρω του ενώ τα χαρακτηριστικά
του ξανάπαιρναν πάλι την πρώ-
τη τους άγριάδα. Τα λόγια αυ-
τά φαίνονταν σαν να ξύπνη-
σαν μέσα του φρικτές άναμνή-
σεις, μα ή Τζέννη δεν άφησε
τόν καιρό, στη νέα αυτή κρί-
σι, να άναπτυχθή:

— Α, καλέ μου φίλε, έκαμε,
φαίνεται πως αυτό που σας
είπε ή μητέρα μου σας λυπη-
σε πολύ. Βλέπω όμως καλά
ότι είχατε πράγματι ένα κο-
ριτσάκι που χάσατε, που σας
το πήρε ο καλός Θεός. Έί-
λοιπόν, θα το αντικαταστήσω
έγώ κοντά σας. Μή λυπάσθε
όμως, ύποσχεθήτε μου μονάχα
πως θαρξέσθε συχνά να μάς
βλέπετε...

Εκείνη τη στιγμή, ο μπάρ-
μπα Βισέτρ, φάνηκε σαν να
ξύπναγε από φρικτό έφιαλτι-
κό όνειρο και, χωρίς να έκ-
δηλώση την παραμικρή πιά
συγκίνηση, άκούμπησε το πον-
καμισάκι, στην ποδιά της άρ-
ρωστης άπαθείστατα, σαν να
μην ήταν αυτό το ίδιο που τό-
ση ταραχή του είχε προξενή-
σει πριν λίγες στιγμές.

...Κι' έτσι, για μια φορά ά-
κόμα, ο έγκειφαλος του δύστυ-
χου κόμητος ντε Μοράν επί-
μομα άντιστάθηκε στην προσπά-
θεια που θα μπορούσε να του
άναπαύσθη την διαύγεια

του...
Όστόσο ή ώρα πιά είχε πε-
ράσει κι' ο μπάρμπα Βισέτρ
σπρώχνει για ν' άποκαρτεή-
ση την οικογένεια Μενιέ.

— Να σας ξαναδοίμε, όσο
μπορείτε γρηγορώτερα, καλέ
μου κύριε, του έλεε ή άρρω-
στη με μελαγχολικό βλέμμα.

Η Τζέννη τον συνόδευσε
ως τον διάδρομο και την στι-
γμή που χωρίζονταν τον άνάγ-
κασε να της ύποσχεθί πως θα
ξαναρχόταν την άλλη μέρα.

— Η μητέρα είναι πολύ άρ-
ρωστη, του έλεε.

Κι' ενώ ο μπάρμπα Βισέτρ
κατέβαινε, σκυμμένη στο κε-
φαλόσκαλο ή νέα, τον παρα-
κολουθούσε με τα μάτια ως
που έφθασε στο τελευταίο
σκαλοπάτι. Τότε μόνο άπεφά-
σισε να γυρίση στο διαμέρι-
σμά τους, σαν να λυπόταν
γιατί χωριζόταν από τον γέ-
ρο κλειδαρά.

Γιατί, αλήθεια, ο άνθρωπος
αυτός που πριν λίγες μέρες
μόλις τον γνώρισε, είχε κατα-
λάβει τόσο μεγάλο μέρος στην
ύπαρξί της, που σκεπτόταν ή-
δη να του έμπιστευθή τον μυ-
στικό της έρωτα.

Η φωνή του Ζακόμπ Μενιέ
ήρθε ξαφνικά να την άποσπάση
από τις σκέψεις στις όποιες
είχε θυβιστή σιγά - σιγά.

— Έλάτε, παιδιά μου, έλεγε
ο φτωχός άνθρωπος, που οι
συγκρίσεις της ημέρας τον
είχαν συντρίψει κυριολεκτι-
κά. Είναι καιρός να ξεκου-
ραστούμε λιγάκι. Βοήθησε την
μητέρα σου να πέση στο κρεβ-
βάτι, Τζέννη, και σύ, παιδί
μου, πηγαίνε να κοιμηθής...

★

Όταν, αφού φίλησε τους
γονείς της, ή Τζέννη, άνέβη-
κε στο μικρό της δωμάτιο, ή
πρώτη της σκέψις ήταν γιό
τον Μαρσιάλ και πρώτη της
κίνησι ήταν να πάη να ρίξη
μια ματιά στο άπέναντι παρά-
θυρο.

Η θραυνή αύρα έπαίξε με
τα λουλούδια που κοσμούσαν
τόν μικρό έξώστη της νέας κι'
από ένα κλαδί μιάς τριαντα-
φυλλιάς, ένα μικρό χαρτί με
ρόζ κορδέλλα, πηγαίνοερχόταν
ευθυμικά σε κάθε πνοή του ά-
νέμου.

Η Τζέννη δεν άργησε να
το διακρίνη και ή καρδιά της
άρχισε να χτυπά δυνατά. Ή-
ταν ένας φάκελλος. Άπλωσε
το χέρι της και τον πήρε και
στο φώς της σελήνης μπόρε-
σε να διαβάση την επιγραφή.
Το γράμμα άπευθυνόταν σ'
αυτήν.

Τρέμοντας σύγκοιμη, τρα-
βήχτηκε στο έσωτερικό του
δωματίου της για να το δια-
βάση κι' ενώ έσχιζε τον φά-
κελλο:

«Φθάνει μόνο να μη μου φέ-
ρη καμιά κακή είδησι!»
σκέφθηκε.

Από τις πρώτες όμως γραμ-
μές ένας στεναγμός άνακου-
φίσκος έφύγνε από το στήθος
της και ή χαρά άπλώθηκε στο
γλυκό της πρόσωπο.

25

Ο Μαρσιάλ της έγγραφε:

«Αγαπημένη μου Τζέννη, «Είδα την μητέρα μου και τώρα τα ξέρει όλα. Δεν είχα παρό να της πω ότι σ' αγαπώ και ότι από την ένωση μας εξαρτώταν ή ετυχία μου, για να δεχθώ άμεσως να κάμω το άναγκαίο διάδημα στους γονείς σου.

«Θα την συνοδεύσω λοιπόν στο σπίτι σου αύριο, γιατί διάξομαι να ιδώ πραγματο-ποιούμενα τα όνειρά μας. Στη-ρίζω σ' έσένα, αγαπημένη μου Τζέννη, τις ελπίδες μου» στο να προδιαθής τους γονείς σου, ν' ακούσουν με ευμένεια την αίτηση που θα τους κάμω ή μητέρα μου και να με θεω-ρήσουν, από τη στιγμή αυτή, ως γυιό τους.

«Αύριο θα συναντηθούμε, Τζέννη μου, και νάσαι δεβαία πως τις ώρες που θα διαρρύν-σουν ως τότε θα ζω με την ανώνυμότητά σου.

«Ο άραβωνιστικός σου μπροστά στο Θεό,

Μαρσιάλ».

Όταν τελείωσε το διάβα-σμα ή Τζέννη έτρεμε σύγκορ-μη από την συγκίνηση ενώ δά-κρυα χαράς ανέβλυζαν στα μά-τια της. Και όλη την νύχτα άκόμα, το φτωχό κορίτσι, θα-σανιζόταν από την ιδέα ότι θα ήταν άναγκασμένο την άλ-λη μέρα, να ξανακάνη λόγο για τόν γάμο αυτό, που την πρώτη φορά, τόσο πολύ είχε συγκινήσει την Μπέρθα Με-νιέ...

Η ΑΓΑΘΗ ΜΑ ΔΥΣΤΥΧΗ ΜΗΤΕΡΑ

Όπως είχε υποσχεθί στην κόρη του ο Γκοντράν, πήγε στην επαλή όπου ήλπιζε να συναντήσει τον Μαρσιάλ, μα αυτός δεν είχε κάμει παρά μια λιγότερη επίσκεψη στην μη-τέρα του και διάστριψε να έπι-στρέψη στο Παρίσι για να κατορθώσει ώστε νάχη στα χέ-ρια της ή Τζέννη το γράμμα που παραθέσαμε πιο πάνω.

Πώς σ' φώναζε ο Γκοντράν, μιλώντας πάλι Φραγκίσκα Μπε-ρέν, ο γυιός σας είναι στο Πα-ρίσι και δεν καταδέχθηκε ού-τε καν νάρθη να με επισκε-φθί!

—Ω, δεν είναι βέβαια δυ-νατόν να πιστέψετε ότι το κά-μνει από άχαριςτία. Μόνο που το καυμένο το παιδί βασανί-ζεται από έρωτα για μια νέα που είναι άποφασισμένος να πάρη γυναίκα και ήθελε να μου μιλήσ η' αυτό, πριν από κά-θε τι άλλο, όπως ήταν και καθήκον του ως καλού γιου. Τώρα λοιπόν που τοῦδωσα τη συγκατάθεσή μου, μην άμφι-βάλλετε πως θα σπεύσω να σας επισκεφθί, γιατί αν κά-χει έξασφαλίσει πια το μέλ-λον του, δεν έχασε ότι υπήρ-χατε προστάτης του, ευεργέ-της του! Ποτέ, κύριε Γκον-τράν, δεν θα ξεχάσω, ούτε αυτός ούτε εγώ τί κάματε για

μάς και γι' αυτό θεωρώ ότι πρέπει να σας συμβουλευώμαι για κάθε πράγμα. Και άφου είχατε την καλωσύνη νάρθετε εδώ, θα σας πω άμέσως την άφορη που έφερε τον γυιό μου στο Παρίσι.

—Α! υπάρχει κι' άφορη, άφορη σοβαρή, βέβαια, για-τί ένας άντεισαγγελέας δεν έγκαταλείπει την θέσι του για μια άπλη φαντασιοπληξία. «As ακούσωμε λοιπόν την τό-σο σοβαρή αυτή άφορη!

«Η αγαθή Φραγκίσκα Μπε-ρέν καθόλου δεν δυσκολεύθη-κε ν' άφηγηθί, μ' όλες τις λεπτομέρειες, όσα της είχε πη ο γυιός της, σχετικά με την άπόπειρα εναντίον της Τζέν-νης και ούτε έκρυψε από τον Γκοντράν ότι ο Μαρσιάλ ήταν άποφασισμένος, με την βοή-θεια της Παρισινής άστυνομί-ας, ν' άνακαλύψη τόν ένοχον, και ότι είχε κατορθώσει να έμπνεύση ένδιαφέρον στην ει-σαγγελική άρχή των Παρισίων για την τόσο σοβαρή και συγ-χρόνως τόσο μυστηριώδη αλ-τή ύπόθεση.

«Εάν ή καλή Φραγκίσκα δεν ήταν προσβεβλημένη από την σκληρή εκείνη άρρώστια των ματιών, που άπειλούσε να κα-ταλήξη σε ολοκληρωτική τύ-φλωσι, θα τρώμαζε άσφαλός διέποντας την σκληρή και ην-χρή έκφραση που ζωγραφίστη-κε επάνω στα χαρακτηριστικά του Γκοντράν.

«Η δυστυχής όμως αυτή, έ-πίστευε αντίθετα ότι έκείνος που υπήρξε ευεργέτης του γιου της και στην περίπτω-σι αυτή δεν θα άρνιόταν να τόν βοηθήσ η' και υπέθετε μά-λιστα, ότι ο εκατομμυριούχος θα έθετε την έπιρροή του στη διάθεσι του νεαρού άντεισαγ-γελέως και γι' αυτό του είπε:

—Ξέρετε, ο Μαρσιάλ ελπί-ζει να διορισθί σε λίγο άνα-κριτής στο Παρίσι. Φαίνεται ότι αυτό δεν εξαρτάται παρά από μια άπλη ύπογραφή. «Α! αν θέλατε σεις, είμαι δεβαία, κύριε Γκοντράν, ότι σε δυό το πολύ μήνες θα έκληρώνόταν ο πόθος και ή έλπις του γι-ου μου. Τέλος πάντων με δε-βαίωσε ότι προστατεύεται από τόν ύπουργό και αυτό άρκεί, όπως φαίνεται, για να προα-χθί πρωτίτερα από τους άλ-λους που περιμένουν από πολύ καιρό, έπειδή δεν έχουν λοχυ-ρούς προστάτες.

«Ο Γκοντράν ντ' Ωμόν ά-κουε κάμνοντας νευρικές κι-νήσεις, χωρίς να διακόψη την Φραγκίσκα, που, γελασμένη από την πραγματική σημασία της σιωπής που τηρούσε ο συ-νομιλής της, έξακολουθού-σε να του μιλή για τα σχέδια του Μαρσιάλ.

—Ο Θεός να δώση, συνέχι-σε, να επιτύχ η' ο γυιός μου αυτό που έπιχειρεί και έκείνοι που έκαμαν το κακούργημα έ-ναντίον του δυστυχισμένου κοριτσιού να τιμωρηθούν ό-πως αξίζουν! «Α! ο Μαρσιάλ άρκίστηκε να κινήσ η' και

ούρανό για να κατορθώσ η' το που θέλει. Είδε τόν εισαγ-γελέα και του υποσέθηκε να κινήσ όλόκληρη την άστυνο-μία. Κι' έπειτα ο γυιός μου ίσως να δη και τόν ύπουργό πριν γυρίσ η' θέσι του.

—Καλά! καλά! έκαμε ο Γκοντράν, διακόπτοντας την καλή γυναίκα.

Και σιγά-σιγά, σαν να μι-λούσε στον εαυτό του:

—Τώρα ξέρω άρκετά! μουρ-μούρισε.

—Λοιπόν, κύριε Γκοντράν, παρεκάλεσε ή Φραγκίσκα, θά-χετε την καλωσύνη να βοηθή-σετε τόν Μαρσιάλ να βρη τόν ένοχο; Αυτό δεν θα είναι κα-θόλου δύσκολο σε σας που έ-χετε τόσο ύψηλές σχέσεις!

«Ο Γκοντράν έσφιξε τη γρο-θιά του άπειλητικά, ή φτωχή όμως γυναίκα δεν είδε τίπο-τε και συνέχισε ευχαριστών-τας έκ τών ποτέρων τόν ά-θλιο δολοφόνο, τη σιωπή του οποίου εξέλαβε και πάλι ως παραδοχή τών παρακλήσεων της.

«Ο ντ' Ωμόν έκαμε να φύγη, όπότε μεταβάλλοντας ξαφνικά γνώμη:

—«Ηρθε να σε ιδί ο όφθαλ-μολόγος, κυρά Φραγκίσκα; ρώ-τησε.

—Ναί, κύριε Γκοντράν και δεν φάνηκε και πολύ ευχαρι-στημένος. Μου άφησε λοιπόν μια νέα συνταγή που την έ-δωσε και μου την έκαμαν άμέ-σως. Το μπουκαλάκι είναι στο δομάτιό μου, πάω να σας το φέρω...

—Άφησε, Φραγκίσκα, πη-γαίνω μόνος μου.

Κι' ο Γκοντράν μπήκε δια-στικώς στη κρεββατοκάμαρα όπου με την πρώτη ματιά διέ-κρινε το μπουκαλάκι επάνω σ' ένα έπιπλο.

Τότε ο άθλιος δεν έχασε στιγμή. Έβγαλε ένα μικρότε-ρο μπουκαλάκι από την τσέ-πη του και μ' έπιδεξιότητα φαρμακοποιού, έχυσε μερικές σταγόνες από το υγρό που πε-ριείχε στο μπουκαλάκι που εί-χαν φέρι από το φαρμακείο.

«Έπειτα, άμα τελείωσε το άπαίσιο έργο του άποκαιρέτη-σε την δυστυχ η' γυναίκα, που δεν ύποπτευόταν καν, ότι ο άνθρωπος αυτός για τόν παντός έτρεφε τόσο μεγάλη εύγνωμο-σύνη, δεν έγραζόταν παρά για να παραλύσ η' τους κόπους του όφθαλμολόγου και να την κα-ταστήσ τελείως τυφλή...

ΒΛΕΛΥΡΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ

Όταν ο Γκοντράν επέστρε-ψε στο μέγαρο της όδου «Α-γίου Δομνίκου, ή ταραχή που τόν κατείχε ήταν τόσο ζωη-ρά ζωγραφισμένη στο πρόσω-πό του, ώστε ή Λευκή δεν άρ-γησε καθόλου να καταλάβη ότι κάποια σοβαρή είδησις εί-χε να της άναγγέλλη ο πατέ-ρας της.

Δεν ήρθε όμως τόν κόπο να ρωτήσ η'.

—Κόρη μου! φώναξε προ-καθιόντάς την ο Γκοντράν,

είχατε μια θαυμασία, μα την ά-λήθεια, έμπνευσι, όταν με πα-ρεκίνησες, σήμερα το πρωί, να μην άναβάλω την επίσκεψή που σκόπευα να κάμω στην κα-λή μας Φραγκίσκα Μπερέν...

—Συναντήσατε τόν Μαρσιάλ εκεί, βέβαια.

—Κάθε άλλο. Και ξέρω τό-ρα ότι ο κ. Μαρσιάλ είχε πολ-λά άλλα πράγματα να κάμη παρά νάρθη εδώ.

—Τί μάθατε λοιπόν που σας έξοργίζη τόσο πολύ, πατέρα;

—Εμοθα ότι ο Μαρσιάλ, δεν έγκατέλειψε τη θέσι του παρά για νάρθη να άσχοληθί για ύπόθεσι που δεν υπάγεται στην Εισαγγελία που είναι προσκολλημένος. «Ο κύριος Μπερέν, θέλει με μια λέξη, να βρη τόν ένοχο σε μια ύπόθεσι που είναι της δικαιοδοσίας της Εισαγγελίας των Παρισίων... Πιστεύω να μάντευσες, κόρη μου, ότι δεν πρόκειται παρά για την νέα έκείνη...

—Την Τζέννη; —Ναί, για την εργάτρια έ-κείνη που θα χανόταν στο Ση-κούνα αν κάποιος διαδότη-ενας άγνωστος, δεν την έσω-ζε τη στιγμή που επρόκειτο να πνιγί...

—Ο Μαρσιάλ, λοιπόν, δεν θα βρη αυτό που ζητά; φώνα-ξε ή Λευκή ντ' Ωμόν σε τό-νο άπολύτου βεβαιότητας.

—Και γιατί;

—Έχω ένα προαίσθημα...

—Α! μάλιστα! θα πιστεύα-με τώρα τα προαισθήματά σου! «Η άλήθεια είναι ότι πρό-πει να παραλύσωμε με κάθε θυσία τις έέργειες του νεα-ρού άντεισαγγελέως.

—Θα μπορέσετε να τόν άνα-λάβετε σεις αυτό, πατέρα;

—Δεν είναι και άδύνατο, ξέρω όμως ότι ο Μαρσιάλ εί-ναι έξυπνος και πρό παντός έπίμονος. Θα κάμω το κάθε τι για ν' άνακαλύψη την άλή-θεια. Και δεν πρέπει ν' άνα-καλύψη την άλήθεια αυτή, εί-πε με δυνατή και άγρια φωνή.

«Η Λευκή ντ' Ωμόν χωρίς-σε άπότομα.

—Με τρομάζετε, πατέρα, τραύλισε.

—Δεν υπάρχει λόγος να τρε-μάξ η' προς τόν παρόν. Δεν σου κρύβω, όμως, ότι αν ο Μαρ-σιάλ κατορθώσ η' να πραγμα-τοποιήσ τόν σκοπό που τόν έφερε στο Παρίσι...

—Θα υπήρχε κίνδυνος για μάς, δεν είναι άλήθεια;

—Αηλαδή, θα είμαστε χαμέ-νοι!

«Ο Γκοντράν κτύπησε την κόρη του κατάματα σαν νάρ-θη να βεβαιωθί πως αυτή ή-ταν έτοιμη να καταλάβη τα πάντα.

«Η Λευκή ένοιωσε, γιατί εί-πε με φωνή που τρεμούλιαζε: —Λέτε, πατέρα... Πέστε μου όλες σας τις σκέψεις! Θέλω να μάθω την άλήθεια...

—Θέλει, λοιπόν, να γίνης συνέννοχός μου;

(Ακολουθεί)

ΕΣΥΝΗΘΙΣΑΜΕ να θεω-ρούμε τους «Αμερικανούς ως άνθρώπους που κάνουν τα έξωφρενικότερα πράγματα του κόσμου. Και όμως, οι έ-ξωφρενισμοί αυτοί έχουν κά-ποτε τέτοια πρακτικότητα, που θα ήταν υπερέφανος ένας Εύρωπαίος αν μπορούσε να τούς φαντασθί ή να τούς έ-φαρμόσ η'. Θέλετε ένα παρά-δειγμα; Ακούστε:

Πρό ημερών, οι μεγαλύτε-ρες άγγλικές έφημερίδες, έ-δημοσίευσαν την έξης άγγε-λίαν:

«Κύριε, αν είσατε μεγαλύ-τερος τών 21 έτών και μικρό-τερος τών 28, αν τόν άνάστη-τερος τών 80 έκαστάς, αν εί-μέτρο καί καλάς χορευ-τής, άπ άκαλή οικογένεια, τε-λείοιτος καενός πανεπιστη-λειόφοιτος καενός κερδιστε-μού, μπορέιτε να κερδιστε από δυό έως τέσσερις λίρες την βραδυά, συνοδεύοντας μια ή δυο σ' έστιατόριο, στο θέ-ατρο, στο χορό ή όπου άλλοι θέλήσ η' να πάη. Θα άναλάβ-τε όμως την ύποχρέωσιν να με φλερτάρετε με την πελάτι-δά σας, να μην πίνετε οίνοπνευ-ματώδη ποτά παρ ή ένα ποτήρι-

την ώρα, να την συνοδεύ-ετε μόνον έως την πόρτα του ξε-νοδοχείου της και να κρατή-σετε όλα τα μυστικά του νέου έρωτός σας».

ΕΝΑΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΤΗΝ περίεργη αυτήν άγ-γελία την έδημοσίευσε έ-νας νεαρός «Αμερικανός, κάποιος Τέντ Πέκμαν, που έφθασε τώρα τελευταία στο Λονδίνο για ν' άνοίξ η' ένα ύ-ποκατάστημα του πρωτοτύπου πρακτορείου που έχει στην Νέα Υόρκη.

«Ο «Αμερικανός αυτός, 23 μόλις χρονών, και άπόφοιτος ένός πανεπιστημίου, είναι έ-δρυτής ένός οργανισμού νονα-δικού σόν κόσμο. Κατάρθωσε να συγκεντρώσ η' περί τούς 140 άξιопρεπείς και σοβαρούς νέ-ους κα ινα τούς «νοικιάξ η' σε διάφορες κυρίες που θέλουν να περάσουν ευχάριστα τη βρα-δυά τους και δεν έχουν καθά-λιερό. Από τούς όρους δέ της άγγελίας αυτής, καταλαβαίνε-τε πολύ καλά μέχρι που πε-ριορίζονται οι ύπηρεσίες που προσφέρουν οι καθολλήροι αύ-

τοί στις ντάμες που τούς νοι-κιάζουν για μια βραδυά.

«Ο ίδρυτής του περιφήμου αυτού πρακτορείου θεωρεί το επάγγελμά του ως ένα είδος ευεργεσίας την όποιαν προσ-φέρει στην κοινωνία. «Είναι άδύνατον να φαντασθίτε, εί-πε στους δημοσιογράφους που έ-σπευσαν να του πάρουν συνέν-τευξη, πόσες κυρίες έχω άνα-κουφίσει έως τώρα, που μπο-ρέσαν χάρις σ' έμένα να βρούν έναν άξιопρεπή καθολλήρο για να περάσουν ευχάριστα τη βραδυά τους. Και δεν είναι μόνον οι χήρες, ή οι διατευν-μένες, αλλά κι' αυτές που έ-μειναν μόνες έπειδή ο άντρας τους λείπει σε ταξίδι, ή είναι άπασχολλημένος με τις ύποθέ-σεις του. Έκτός όμως αυτών είναι και τα κορίτσια καλών οικογενειών, που διατηρούν όλη την άνεξαρτησία τους, άλ-λά δεν μπορούν να παρουσια-

σθύν στα διάφορα κέντρα χωρίς καθολλήρο». «Άμέσως μόλις έφθασε στην άγγλική πρωτεύουσα ο ίδρυ-τής του πρακτορείου αυτού ά-νοίξε ένα γραφείο σ' ένα από τα άριστοκρατικότερα ξενοδο-χεία και άρχισε να καταρτίξ η' το προσωπικό του. Δοκιμα-στικός, θα προσλάβη πρώτα δέκα «κοσμικούς κυρίους» για τις ανάγκες της άγγλικής πε-λατείας. Καίεπειτα, αν ή προ-σπάθεια αυτή επιτύχ η', όπως είναι βέβαιος, θα προσπαθήσ η' να βρη μερικούς πραγματικούς ευπατρίδες, με τίτλους ευγε-νείας, που θα έκτιμηθούν πά-ρα πολύ στην «Αμερική, όπου θα τούς μεταφέρει.

«Διώρθωνα την γραβάτα μου μπροστά σ' έναν καθρέπτη, ό-ταν είδα να με πλησιάζ η' μια μελαχροινή κυρία, καμιά τρι-ανταπενταριά χρονών, με με-ρικές άσπρες τρίχες στους κροτάφους. «Ηταν ντυμένη με πολύ γούστο και το μαύρο φό-ρεμά της, με άρκετο ντεκολτέ, μου επέτρεψε να θαυμάσω τις περίφημες πλάτες της.

«Στην άρχή, όμολογώ ότι τα έχασα. Δεν έστρεψε να ξεχάσω, κατά την κρίσιμη έκείνη στιγ-μή, ότι ήμουν πολύ καλός όμι-λητής. Τέλειος χορευτής, άν-θρωπος του καλού κόσμου, με άνατροφή που θα την εξήλεγε κι' ένας ευπατρίδης. «Η άφέ-λεια όμως με την όποιαν ή κυ-ρία αυτή μ' έρώτησε αν ήμουν ο φίλος του κυρίου Πέκμαν, διέλυσε όλους τούς φόβους μου και κάθε συγκίνηση. «Η-ταν μια «Αμερικανίδα, μόνη στο Λονδίνο, που ήθελε να

ΤΟ ΝΤΕΜΠΟΥΤΟ ΕΝΟΣ «ΚΟΣΜΙΚΟΥ ΣΥΝΟΔΟΥ»
ΕΝΑΣ από τούς «Αγγλους συνεργάτες τού Τέντ Πέκ-μαν που έντεμπουτούσ η' σε έ-να τελευταία, περιέργως ως έξης την πρώτη βραδυά που έπέρασε με την συντροφιά μιας κυρίας πελάτισσάς του: «Όταν έπληξα στο άριστοκρα-τικό ξενοδοχείο τού «Ουέστ-Έντ, στο χώλλ του οποίου έ-

περάση τη βραδυά της εχθόρ-
στα, χωρίς τη συντροφιά των
συμπαιριωτών της.

ΟΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΦΑ-
ΚΕΛΛΟΙ

ΣΤΗΝ αρχή την συνώδευσα
σ' ένα μάγ, όπου, την ώ-
ρα που επήλθε το δευτε-
ρο κοκτέιλ μου έδωσε με τρό-
πο δύο φακέλλους. Έγώ τα έ-
χασα, φυσικά, μη μπορώντας
να μαντεύσω τί είχαν μέσα οι
φακέλλοι αυτοί. Και η συνο-
δός μου έσπευσε να μου εξη-
γήσει: ο ένας είχε μέσα δύο
λίρες, που αντιπροσώπευαν
την άμοιβή μου ως τα μεσά-
νυχτα, και ο άλλος πέντε λί-
ρες για τα έξοδα της βραδυάς.
Έσπευσε όμως να προσθέσει
χαμογελώντας πως είχε μαζί
της και άλλα λεφτά και ότι
επομένως μπορούσα να έξο-
δέω χωρίς φόβο.

«Αφού έφαγάμε καλά σ' ε-
να μικρό εστιατόριο σιμά στο
Κόβεντ - Γκάρντεν, διάσημο
γιατί μεταξύ των τακτικών πε-
λατών του ήταν ο Ντίκενς, ο
«Ιρδίν», και ο Έδουάρδος Ζ'
επήγαμε σ' ένα από τα άριστο-
κρατικότερα ντάσινγκ. Πε-
τώντας το κατόπρι αυτού του
κέντρου, ένοιωσα μέσα μου κά-
ποιαν ανησυχία. Γιατί, παρ' ό-
λες τις περιποιήσεις που έκα-
μα κατά τις προηγούμενες ή-
μέρες, δεν είχα κατορθώσει να
μάθω καλά τη ρούμπα και με-
ρικούς άλλους εξωτικούς χο-
ρούς. Με στενοχωρούσε πολύ ή
σκέψις ότι η πρώτη μου πε-
λάτισσα δεν θα έμενε καθόλου
ευχαριστημένη από την χορευ-
τική μου αξία, αφού προέβλε-
πα πως ήταν τελώς άναπό-
φευκτο να την πατήσω.

«Ευτυχώς όμως εγγλύτωσα
από τέτοιο ρεζιλίκι, γιατί ή
κυρία δεν ήθελε να χορέψει
παρά μόνον χορούς εθνοπαί-
κής καταγωγής. Δεν άξιζε τον
κόπο, μου είπε, να έρθω από
την Αμερική για να χορέψω
τους χορούς των άγγλων. Στο
τέλος μάλιστα εξέφρασε τον
θαυμασμό της για την χορευ-
τική μου δεινότητα.

«Τέλος επήγαμε σ' ένα άλ-
λο κέντρο, όπου, αφού έκα-
τεβάσαμε μερικά λικέρ, αρχί-
σαμε να συζητούμε για φιλο-
σοφία, προσπαθώντας να λύ-
σουμε τα μεγαλύτερα προβλήμα-
τα που καταθλίβουν την αν-
θρωπότητα, χωρίς βέβαια να
το κατορθώσουμε. Και κατά τη
μία μετά τα μεσάνυχτα, την
συνώδευσα πάλι στο ξενοδο-
χείο της».

Τώρα, αν λάβωμε υπ' όψιν
ότι ο ίδρυτής και διευθυντής
της καθαρώς αμερικανικής αύ-
της επιχείρησης κ. Πέιμαν,
αίρεινε τα 50 τοίς εκατόν από
όσα εισπράττουν οι συνεργά-
ται του, πρέπει να δηλοποιήσω-
με ότι βγάξε άρμετά καλά το
ψωμί του, χωρίς να διαθέτει
μεγάλα κεφάλαια.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

Ανθρώπινες μονομανίες

ΟΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΕΣ ΣΥΛΛΟΓΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΩΤΕΡΟΙ ΣΥΛΛΕΚΤΑΙ

Τι μαζεύετε; Γιατί πρέ-
πει κάτι να μαζεύετε.
«Η παληές λάμες ξυ-
ρίσματος ή παληά παπού-
τσια και τσιμπούκια. Η
μανία της συλλογής βρί-
σκεται στον καθένα. Ο βα-
ρώνος Ρότσιλντ μάζευε...
ψύλλους και όταν πέθανε
έδωσε την... ψυλλοσυλ-
λογή του που περιελάμβανε
160.000 είδη ψύλλων στο
Βρετανικό Μουσείο. Ο διά-
σημος Άγγλος γλύπτης
σέρ Τσάρλς Ουίτερογκ συ-
νέλεγε με πάθος... πόμοια,
τά οποία εξέθετε μία φορά
το χρόνο στο σπίτι του. Ο
μίστερ Π. Κ. Μούλλικ -
πλούσιος άποικος στην Καλ-
κούττα - μαζεύει αυτοκί-
νητα παληά. Ως τώρα ή
συλλογή του αποτελείται
από πενήντα μόρκερ αυτο-
κινήτων και έχει στην ύπη-
ρεσία του πέντε υπηρέτες
που ή απόκλειστική τους
δουλειά είναι να τὰ διατη-
ρούν καθαρά.

ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ ΕΠΙ 60 ΧΡΟ-
ΝΙΑ

Ο συνταγματάρχης Ο.
Γκράχαμ άρχισε να
μαζεύει μεταχειρισμέ-
να εισιτήρια σιδηροδρόμων
πριν έκραγη ο πόλεμος κα-
τά των Μπόερς : από το
1880. Τώρα ή συλλογή του
αντιπροσωπεύει 141 Βρετα-
νικές σιδηροδρομικές Έ-
ταιρίες και περί τας 100
τών άλλων χωρών. Μερικά
από τὰ εισιτήριά του χο-
νολογούνται από σήμερα
και ογδόντα χρόνια πριν.
Του στέλνονται εισιτήρια
από όλα τὰ μέρη του κό-
σμου και πολλά αντιπρο-
σωπεύουν εταιρίες που δεν
υπάρχουν σήμερα.

★
Η μανία της συλλογής
κουτιών από σπέρτα έχει
προσβάλλει τους κατοίκους
πολλών χωρών. Η μίς Έ-
βανς από το Κίνγκστον Χιλ
έχει περί τὰ 35.000 είδη α-
πό τὰ οποία τὸ ένα λένε
πως είχε το κουτί τὰ σπέρ-
τα που χρησιμοποιούσε ο
βασιλεύς Ουίλλιαμ ο 4ος

της Άγγλίας και τὸ οποίο
έστοιχίσε την εποχή εκείνη
ένα σελίνι. Ο συνταγμα-
τάρχης Πάτ Μπέκετ, από τὸ
Ντόβερ, έχει στην κατοχή
του 30.000 διάφορα κουτιά
από σπέρτα.

ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΠΟ ΤΕΝΕΚΕΔΕ ΝΙΑ
ΚΟΥΤΙΑ

Σε πολλές άλλες χώρες
τὰ κουτιά από σπέρ-
τα μεταχειρίζονται
και για άλλους σκοπούς.
Στη Ρωσία κάθε χρήσι-
μος χώρος της επιφανείας
των κουτιών μεταχειρίζε-
ται για προπαγάνδα, ενώ
στην Ιαπωνία άρέσκονται
να στολίζουν τὰ κουτιά
τους με μινιατούρες έργων
τέχνης.

Μία άλλη λαϊκή μονομα-
νία είναι ή συλλογή προτύ-
πων στρατιωτών. Στο Λον-
δίνο μάλιστα υπάρχει και
μία Έταιρία των Συλλε-
κτών Προτύπων Στρατιω-
τών, με πρόεδρον τὸν λόρ-
δο Γκρήνουϊ, έναν ένθουσι-
ώδη συλλέκτη. Η ειδικό-
της του είναι ο τύποι 'Ιν-
δών στρατιωτών με προπο-
λεμικές στολές.

Μία από τις ωραιότερες
συλλογές είναι και ή συλ-
λογή του Λέστερ Χέουϊτ ά-
πό τὸ Χούνσταντον. Περι-
λαμβάνει ένα στράτευμα ά-
πό 20.000 άνδρες με πλήρη
όπλισμό.

Ο Μάξ Μπέρμαν, γνω-
στός στους θεατρικούς κύ-
κλους, άρχισε μιά μοναδι-
κή συλλογή, όταν ήταν 12
χρονών. Είχε έπισκεφθί τό-
τε τὰ άνάκτορα και τόσο
πολύ επηρεάστηκε από την
αίγλη των κοσμημάτων
του Στέμματος, ώστε, ό-
ταν έπέστρεψε σπίτι του,
άρχισε να κατασκευάζη άν
τίτπου άπ' αυτά με παληά
τενεκεδένια κουτιά. Άργό-
τερα έμπιστεύθηκε την δου-
λειά αυτή σ' έξησκημένους
τεχνίτες και σήμερα ή συλ-
λογή του περιλαμβάνει 2.
000 είδη και στοιχίζει 30.
000 λίρες.

ΕΧΕΙ 800 ΚΑΠΕΛΛΑ

Ο μίστερ Ο. Έλλις άπό
την Άγγλική πόλι
Τσάθαμ, μαζεύει λά-
μπες από ποδήλατα. Έχει
πλέον των 700 και μερικές
χρονολογούνται από την έ-
ποχή που κατασκευάστη-
σαν τὰ πρώτα ποδήλατα.
Ο μίστερ Χόουαρδ φλύν
από τὸ Λονδίνο, έχει μιά
άξιόλογη συλλογή από πα-
ληούς φωνογράφους με πα-
ληές κυλινδρικές πλάκες.
Ένας άπ' τούς φωνογρά-
φους αυτούς λειτουργεί μό-
νον έφ' όσον κουρντίζεται
όλη την ώρα που παίζει.

Σε μιά έκθεση των Δια-
φόρων Συλλεκτών που έ-
λαβε χώραν στη Νέα Υ-
όρκη έδω και μερικά χρό-
νια, ήρθαν σέ φώς πολλές
άσυνήθιστες συλλογές των
έκκεντρικών Άμερικανών.
Κάποιος εξέθεσε μιά συλ-
λογή από κουμπότρυπες, έ-
νας άλλος μιά συλλογή ά-
πό όδοντογυλίδες και έ-
νας τρίτος ένα άπέραντο
δειγματολόγιο από... τσου-
βάλια!

Ο κομικός Έντ Ουάιν
άπεκάλυψε μιά συλλογή
από 800 καπέλλα και μιά
γυναίκα ογδόντα χρονών
μιά συλλογή από χίλια πε-
ρίπου ζευγάρια παντού-
φλες!

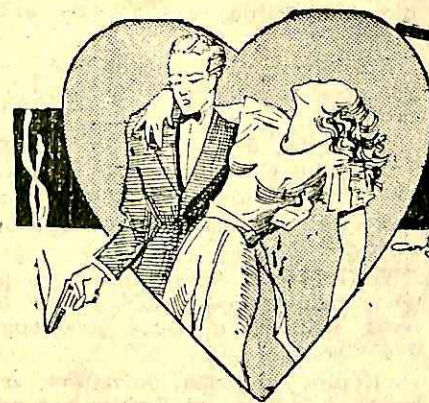
ΕΝΑ ΣΠΙΤΙ ΓΕΜΑΤΟ ΠΙΑ-
ΝΑ

Μία από τις πιό ένδια-
φέροντες Ιστορίες μο-
νανών ανθρώπων άφο-
ρά έναν πλούσιο αρχαιοφι-
λο στην Νέα Υόρκη. Η γυ-
ναίκα του ζητούσε ένα πιά-
νο, εκείνος όμως δεν δεχό-
ταν με κανένα τρόπο να
βάλει πιάνο στο σπίτι του
για τὸ λόγο ότι αντιπα-
θούσε τη μουσική. Επί τέ-
λους όμως υπεχώρησε στις
επίμονες παρακλήσεις της.
Πήγε σ' έναν έμπορο άρ-
χαιοτήτων κι άγόρασε έ-
να σπάνιο πιάνο του 19ου
αίονος.

Η έκλογή αυτή δυσαρέ-
στησε τη φιλόδοξο γυ-
ναίκα του, ή όποια προτι-
μούσε ένα σύγχρονο πιάνο.

Ο σύζυγός της της άγό-
ρασε ένα... Η άγορά όμως
του πρώτου εξόπλησε τὰ...
συλλεκτικά ένστικτα του
συζύγου, ο όποιος άρχισε
να μεταφέρει σπίτι του πιά-
να διαφόρων έποχών και
τύπων. Όταν ή συλλογή
του αύξήθηκε βρέθηκε στην
ανάγκη να έγκατασταθί σ'
ένα άλλο μεγαλύτερο σπι-
τι. Άλλά και εκεί τὸ κακό
συνεχίστηκε, όπου στο τέ-
λος αναγκάστηκε να έκ-
ποιήση τη συλλογή του.
Είχε συλλέξει εκατό πιά-
να!

Γ. Ζ. ΜΑΤΣΟΝ

Η ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

Σε ένα μικρό χωριό της Μεσση-
νίας, ζούσε πρό τριάντα χρό-
νων ένα νεόπαντρο ζευγάρι.
Άριστομένης Μπραχνιάς έλεγόταν έ-
κείνος. Καί Χρυσούλα ή γυναίκα του.
Ήσαν και οι δύο πολύ νέοι. Καί
φτωχοί. Συνεδέθηκαν μ' έναν φλογε-
ρό έρωτα, που άνθισε στο ειδυλλια-
κό περιβάλλον του χωριού. Καί παν-
τρεύτηκαν.

Μιά πολύ μικρή περιουσία είχαν,
που δεν τους έπαρκούσε να ζήσουν
κάπως άνετα. Άλλ' είχαν αγάπη με-
ταξύ τους και πίστι στο μέλλον.
«Φτωχός, φτωχήν αγάπησε - λέγει
μιά παροιμία του τόπου των - και ο
Θεός τους ευλόγησε». Νέοι ήσαν, γε-
μάτοι δύναμι και ζωή, θά έδούλευ-
αν και θά δημιουργούσαν περιουσία.

Πέντε μήνες είχαν περάσει από
τότε που στεφανώθηκαν. Καί ο Ά-
ριστομένης έσκέφθηκε ένα σωτήριο
σχέδιο: Θά έφευγε για την Αμερι-
κή. Θά έδούλευε εκεί δύο, τρία χρό-
νια, θά έκέρδιζε μερικά χρήματα
και θά εγύριζε στην πατρίδα του. Θ'
άγόραζε κτήματα και θά ζούσε με
την γυναίκα του ευτυχισμένα.

Η άναχώρησις για την Αμερική
άποφασίστηκε όριστικά. Η Χρυσού-
λα ήταν άπαρηγόρητη. Δεν είχε προ-
φθάσει να χαρή το γάμο της, που
ήταν τὸ μόνο της όνειρο. Καί θάμε-
νε μόνη. Άλλά δεν μπορούσε να γί-
νη διαφορετικά. Η ζωή είναι σκληρή
και άπαιτεί θυσίες. Έσφιξε την καρ-
διά της και άπεχαίρετσε τὸν άγα-
πημένο της.

—Νά πς στο καλό, του είπε. Καί
να μου γράφης. Να μου γράφης τα-
κτικά.

Τὰ δάκρυα και οι λυγμοί την έ-
πνίγαν.

—Για ό,τι δήποτε χρειασθίς, της
είπε ο άνδρας της, να πηγαίνης σὸν
άδελφό μου τὸ Χρήστο. Αὐτός θά εί-
νε ο προστάτης σου όσο θά λείπω
έγώ.

Καί άποχωρίσθηκαν. Σπαρακτικός
και δακρυβρεκτός άποχωρισμός έ-
νός νέου άνδρουγύνου!

Ο ΚΑΚΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

Η Χρυσούλα ζούσε στο χωριό σάν
μια άλλη Πηνελόπη. Ο νοῦς της βρι-
κόταν πάντα πέρα από τὸν Ώκεα-
νό, στη μακρινή χώρα, όπου μοχθοῦ-
σε ο άνδρας της για την ευτυχία
τους. Εκείνον μονάχα σκεφτόταν.
Καί λαχταρούσε τὸν γυρισμό του.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Κάθε φορά που έλάβαινε γραμμα-
του, έφτερούγιζε ή καρδιά της από
τη χαρά. Κλαίοντας τὸ διάβαζε. Καί
τὸ φιλούσε. Καί τῶραζε τη νύχτα
κάτω από τὸ μαξιλάρι της, για να
τῶχη συντροφιά.

Ο άδελφός του άνδρός της, ο Χρή-
στος Μπραχνιάς, έρχόταν και την έ-
βλεπε τακτικά. Την ρωτούσε άν εί-
χε από τίποτε ανάγκη. Ήταν πάν-
τα πρόθυμος να την βοηθήσει και να
την περιποιηθί.

Καί ο καιρός περνούσε. Η Χρυ-
σούλα έννοσταλγούσε περισσότερο τὸν
άγαπημένο της σύζυγο. Η μοναξιά
της φαινόταν βαρύτερη. Ο κουριά-
δος της εγινόταν μέρα με την ήμέ-
ρα πὸ περιποιητικός. Της έκανε συ-
χνότερες έπισκέψεις. Καί στο τέλος
κατάντησε να μην ξεκολλά από τὸ
φτωχικό σπίτι της.

Η Χρυσούλα δεν ύπωπεύθηκε τί-
ποτε. Τὸν θεωρούσε άδελφό της τὸν
Χρήστο. Δεν είχε καταλάβει τὸν βδε-
λυρό του χαρακτήρα, μέχρις ότου ο
ίδιος της φανέρωσε τί παληάνθρω-
πος ήταν.

Μιά μέρα είχε πάει στο σπίτι της.
Ήταν θερμό απόγευμα Ιουνίου.
Έκαθόταν κοντά της και μίλουσαν.
Ξαφνικά την έκτύπησε μ' ένα έξαλ-
λο βλέμμα και με φωνή που έβγαί-
νε σάν στεναγμός πόθου, της είπε:

—Χρυσούλα σ' αγαπῶ. Είναι τόσος
καιρός τώρα που σ' αγαπῶ...

Καί έκαμε να την πλησιάσει. Η
νέα ξαφνιασθηκε. Μιά οδυνηρή φρί-
κη έχαραχθηκε στο ωραίο της πρό-
σωπο. Έτραβήχθηκε με όρμη πίσω
και τὸ φώναξε:

—Εσύ! Ο άδελφός του Άριστο-
μένη; Δεν ντράπηκες, παληάνθρω-
πε! Φύγε από τὸ σπίτι μου!...

Έτρεμε από τὸν θυμό της. ΈΚεί-

νος κατέβασε ντροπιασμένος τὸ κε-
φάλι. Έτραβήξε κατὰ την πόρτα να
φύγη. Έν τῷ μεταξύ έξόπλησε μέσα
του ή μανία να έκδικηθί για την τα-
πείνωσι που έπαθε. Έγύρισε τὸ βλέμ-
μα του γεμάτο μοχθηρία στη νύφη
του και της είπε:

—Καλά. Έννοια σου! Θά σοῦ δεί-
ξω έγώ...

Καί έφυγε. Η Χρυσούλα έξέσπασε
σέ πικρά κλάματα. Έκλαιε για την
παληανθρωπιά του κόσμου. Καί ή-
ταν τόσο δυστυχισμένη, που ο άν-
δρας της ήταν μακριά. Θά τούγρα-
φε να γυρίσει όσο μπορούσε γρηγο-
ρώτερα.

Άλλά επρόφθασε ο κακός άδελ-
φός. Έστειλε πρώτα εκείνος ένα
φαρμακωμένο γράμμα σὸν Άριστο-
μένη. Τὸ έγραφε ότι ή γυναίκα του
είχε πιάσει φιλίες μ' έναν συγχα-
ριανό του. Την είχε ιδί ο ίδιος, τὸ
έγραφε, με τὰ μάτια του, να τὸν δέ-
χεται στο σπίτι της.

Φρικτή συκοφαντία!...

Ήταν άρχές Αυγούστου του 1909.
Μόλις ξημέρωσε. Ένα δροσερό αὐ-
γινό φῶς έλουζε τὸ μικρό χωριό, που
κοιμώταν άκόμη. Στους έρημους
δρόμους του έβάδιζε με τὸ κεφάλι
κάτω, με τὸ βλέμμα σκοτεινό και
τὸ πρόσωπο άγριεμένο, ένας άνδρας.
Ήταν ο Άριστομένης Μπραχνιάς.

Έγύριζε από την Αμερική. Είχε
λάβει τὸ γράμμα του άδελφού του
και χωρίς να είδοποίηση κανέναν ε-
πέστρεψε για να τιμωρήση την «ά-
πιστη». Εφθασε στο σπίτι της και
έχτύπησε δυνατά την πόρτα.

—Ποιός είναι; άκουσε από μέσα την
φωνή της γυναίκας του.

—Εγώ! Άνοιξε!

Η Χρυσούλα ένοιωσε ένα γλυκό
εάφνιασμα. Εγνώρισε τη φωνή του.
Ήταν Εκείνος! Πετάρθηκε από τὸ
κρεβάτι και έτρεξε στην πόρτα.
Την άνοιξε και τὸν είδε, να στέκε-
ται μπροστά της. Ένα δυνατό φῶς
εὐτυχίας την έξάλισε.

—Άριστομένη! έψιθύρισε.

Καί άπλωσε ή καυμένη τὰ χέρια
της, που έτρεμαν, να τὸν άγκαλιά-
σει. Άλλ' εκείνος δεν της έδωσε και
ρό. Έτραβήξε τὸ πιστόλι του και
την έπυροβόλησε κατὰσθηα.

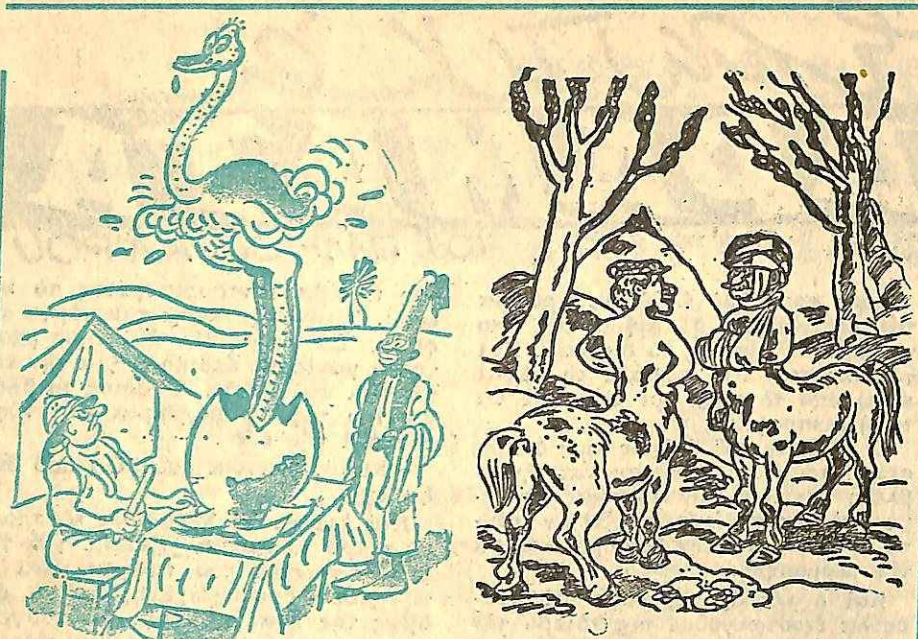
Έκλονίσθη. Καί έπεσε εκεί στο
άνοιγμα της πόρτας. Έκτύπησε τὸν
άνδρα της μ' ένα βλέμμα πονεμένο,
γεμάτο αγάπη και έκπληξι. Καί ρώ-
τησε με σβυσμένη φωνή:

—Γιατί;

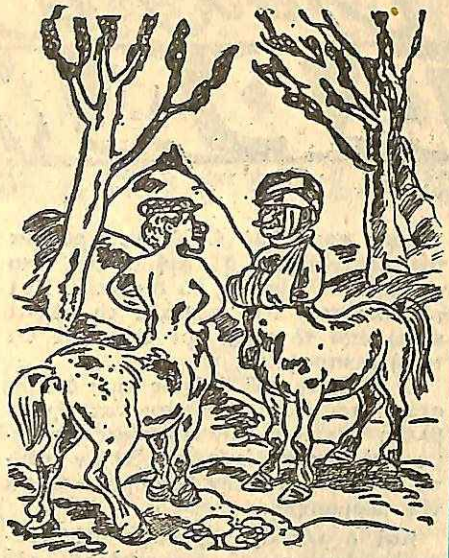
Δεν μπόρεσε να πῇ τίποτε άλλο. Η
τελευταία πνοή της έβγήκε μαζί μ'
αὐτὸ τὸ «γιατί», που ήταν ή τραγι-
κή άπορία της άθωότητος μπροστά
στο έγκλημα της συκοφαντίας.

Τὸ αὐγινό φῶς άπλωνόταν πάνω-
γυνο σάβανο τὸ Θεοῦ, επάνω στην
άδικοσκοτωμένη νεά...

ΒΕΡΘΕΡΟΞ

ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ
—Παντού τὰ ἴδια! Σοὺ σερβίρουν ἕνα
αὐγὸ «τῆς ἡμέρας» καὶ δοῖς κείνους μέ-
σα πούλακι!

ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΚΕΝΤΑΥΡΩΝ
—Τι ἔπαθες κι' εἶσαι ἐστὶν δεμένος;
—Ἄστα, φίλε μου. Θέλω νὰ κάνω ἰπ-
πασία!

ΓΑΜΗΛΙΟ ΤΑΞΙΔΙ

Εὐθυμο διηγηματάκι ὑπὸ Π. ΜΟΣ

Ο σιδηροδρομικὸς σταθμὸς εἶνε ἀνάστατος γιὰτὶ σὲ λίγα λε-
πτὰ πρόκειται νὰ φύγῃ τὸ τραί-
νο γιὰ τὴν Κυανὴ Ἀκτὴ. Καὶ εἶνε
ἕνα τραῖνο λαϊκὸ, ὅπου συμφύρονται
ἄνθρωποι ὅλων τῶν τάξεων καὶ τῶν
ἐπαγγελμάτων, ὅσοι δὲν ἔχουν τὰ
μέσα γιὰ νὰ πληρώσουν ἕνα εἰσιτή-
ριο μὲ τὸ ἐξπρές. Σώστο πανσαιμό-
νιο λοιπόν.

Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Ζινέτα βρίσκον-
ται μέσα σ' αὐτὴν τὴν ὄχλοβὴ καὶ
τὰ χάνουν σχεδόν. Τόσο εἶνε στενο-
χωρημένοι καὶ ἀπελπισμένοι. Γιὰτὶ
καταλαβαίνουν πὼς εἶνε ἀδύνατον
νὰ βροῦν ἕνα μοναχικὸ διαμέρισμα,
γιὰ νὰ κλειστοῦνε μέσα καὶ νὰ βρε-
θοῦν «ἐπὶ τέλους μόνοι!» ὅπως ἐλα-
χταροῦσαν ἀπὸ τὸ πρῶτ' αὐτοῦ παν-
τρευτήκαν. Γιὰτὶ εἶνε νεόπαντροι οἱ
δυὸ νέοι καὶ κάνουν τὸ γαμήλιο τα-
ξίδι τους.

Φαντάζεται λοιπόν, κανεὶς πόσα
πράγματα ἔχουν νὰ ποῦνε, πόσες
ἐντυπώσεις ν' ἀνταλλάξουν! Καὶ
αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡσυχία καὶ μοναξιά,
τὴν ὁποῖαν δὲν θὰ μπορέσουν βε-
βαία νὰ βροῦν ἐκεῖ μέσα. Καὶ ὅμως,
γιὰ νὰ βρεθοῦνε μόνοι, δὲν ἐπέτρε-
ψαν σὲ κανέναν νὰ τοὺς συνοδεύσῃ
στὸν σταθμὸ!

Τί καλά ποὺ θάταν, ἂν μπορού-
σαν νὰ ταξιδεύουν μὲ αὐτοκίνητο ἢ
νὰ κρατήσουν ἕνα ὁλόκληρο διαμέ-
ρισμα τοῦ τραίνου! Ἀλλὰ τὰ ὁίκο-
νομικά τους δὲν ἐπέτρεψαν τέτοια

πολυτέλεια. Νά, λοιπόν, γιὰτὶ τώρα
τρέχουν ἀπὸ τὴ μὴν ἄκρῃ στὴν ἄλλῃ
τοῦ τραίνου, στενοχωρημένοι, ἀπο-
γοητευμένοι, σχεδὸν κλαίμενοι.

Σὲ ὅλα τὰ βαγόνια ὅλων τῶν θέ-
σεων, οἱ ἐπιβάτες κρέμονται σχεδόν
ἀπ' τὰ παράθυρα. Καὶ κινδυνεύουν
νὰ μὴ βροῦν οὔτε θέσι, αὐτοὶ ποὺ ὑ-
πελόγιζαν νὰ κάμουν ὅλο τὸ ταξίδι
ὁλομόναχοι!

Τέλος, ἀπογοητευμένοι, κατακου-
ρασμένοι, ἀφήνουν τὶς βαλίτσες τους
στὴν ἀποβάθρα, μὲ μάτια βουρκω-
μένα ἀπὸ τὴν στενοχώρια καὶ σκέ-
πτονται μήπως πρέπει ν' ἀφήσουν τὸ
τραῖνο νὰ φύγῃ ἔστω καὶ ἂν πρόκει-
ται νὰ χάσουν τὰ εἰσιτήρια.

—Τί θὰ κάνωμε; λέει ἡ Ζινέτα στε-
νάζοντας.

—Στάσου, ἀγαπητή μου, φωνάζει
ἐξαφνὰ ὁ Παῦλος χτυπώντας θριαμ-
βευτικὰ τὸ μέτωπο σὰν τὸν Ἀρχι-
μήδη ὅταν βρῆκε τὴν περίφημη θεω-

ρία του. Στάσου καὶ θὰ ἴδῃς τί θὰ
γίγῃ!

Καὶ δίχως νὰ προσθέσῃ λέξι, τρέ-
χει πρὸς τὸ τελευταῖο βαγόνι τοῦ
τραίνου.

Ἐννοεῖται ὅτι καὶ τὸ βαγόνι αὐτὸ
ἦταν γεμάτο κόσμος, ποὺ ἐπρόκειτο
νὰ διανύσῃ χίλια διακόσια χιλιόμε-
τρα σὲ κατὰστασι σαρδελοποιή-
σεως.

Ὁ Παῦλος πηδαῖ ἐπάνω στὸ βα-
γόνι, παίρνει ὕψος καὶ φωνάζει δυ-
νατὰ, ἐπιβλητικὰ, ὥστε ν' ἀκουστῇ
ἀπὸ ὅλους:

—Κύριοι ἐπιβάται, κατεβήτε, σὰς
παρακαλῶ. Αὐτὸ τὸ βαγόνι δὲν πρό-
κειται νὰ φύγῃ γιὰτὶ ἔχει κάποια
βλάβη. Θὰ βρῆτε θέσι στὸ πρῶτο
βαγόνι μετὰ τὴν μηχανή.

Οἱ ἐπιβάται, θυμωμένοι καὶ στενο-
χωρημένοι, παίρνουν τὶς ἀποσκευές
τους καὶ κατεβαίνουν βιαστικοί, γιὰ
νὰ πᾶνε τρέχοντας στὰ πρῶτα βαγόν-
ια, ἐνῶ οἱ δύο νεόνυμφοι τοὺς πα-
ρακολουθοῦν καταenthουσιασμένοι, στὴ
σκέψι ὅτι θὰ μείνουν ἐπὶ τέλους μό-
νοι!

—Μὰ ἐσύ εἶσαι σοφός, ἀγαπητέ
μου! φωνάζει ἡ νέα ἀγκαλιάζοντας
τὸν ἀντροῦλῃ της. Πὼς τὰ κατάφε-
ρες ἔτσι! Σ' ἐπήραν γιὰ ἐπιθεωρητὴ
τοῦ σταθμοῦ, μὲ τὸ ὕψος ποὺ τοὺς
μίλησες!

—Εἶδες τί γρήγορα ποὺ μᾶς ἄ-
δειασαν τὴ γωνιά; Τίθρα θὰ ἴδῃς τί
ὥραία ποὺ θὰ περάσωμε στὸ ταξί-
δάκι μας! Κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ
μᾶς ἐνοχλήσῃ! Γιὰ σκέψου ὅτι θὰ
μείνωμε ὁλομόναχοι ἐπὶ τόσες ὥ-
ρες!...

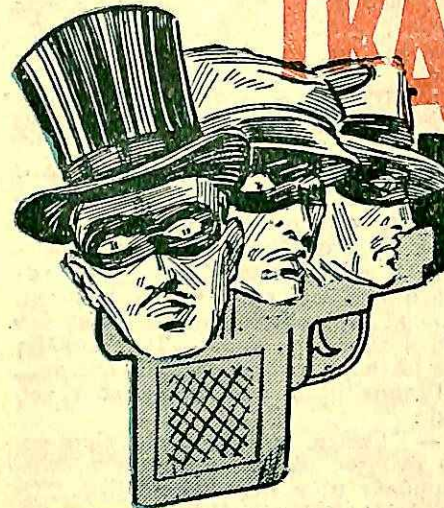
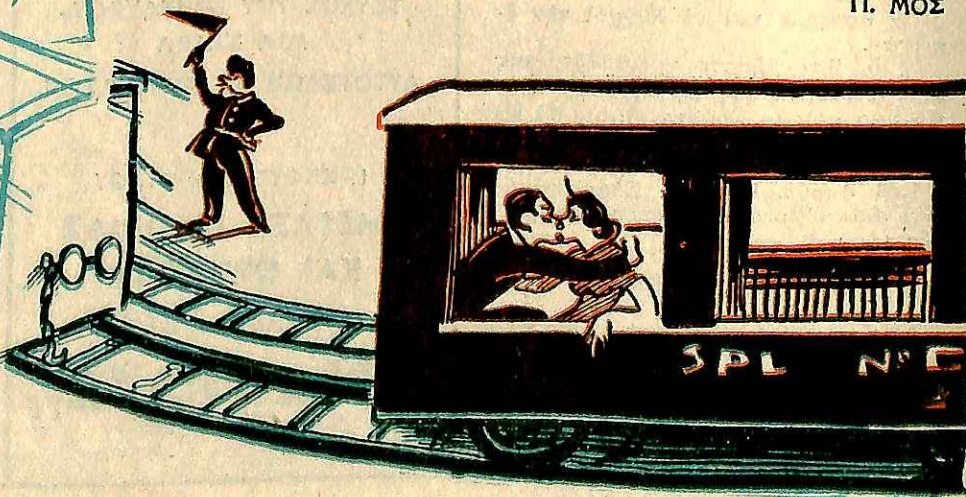
Εἶνε περιττὸ νὰ προσθέσωμε ὅτι
ἐσπευσαν νὰ κλειστοῦν στὸ βαγόνι
καὶ νὰ κατεβάσουν τὶς κουρτίνες.

Τέλος, ἀφοῦ ἔμειναν κάμποση ὥρα
ἀγκαλιασμένοι, ὁ Παῦλος σηκώθη-
κε καὶ ἄνοιξε λιγάκι τὸ παράθυρο,
γιὰ νὰ θαυμάσουν τὸ τοπίο. Ἀλλὰ
δὲν μπόρεσε νὰ πνίξῃ μιὰ κραυγὴ!
Τὸ τραῖνο εἶχε φύγῃ καὶ τὸ βαγόνι
τοὺς ἦταν ἀκίνητο στὸν σταθμὸ.

—Μὰ τί συμβαίνει, λοιπόν; ρωτᾷ
ἕναν ὑπάλληλο ποὺ περνοῦσε ἐκεῖνη
τὴ στιγμὴ.

—Κύριε ἐπιθεωρητά, ἔκαμε ὁ ὁ-
πάλληλος μὲ σεβασμὸ, ἐκτελέσαμε
τὴ διαταγὴ σας κι' ἐλύσαμε τὸ βα-
γόνι ἀπὸ τὸ τραῖνο.

Π. ΜΟΣ

ΓΚΑΡΝΙΕ ΜΠΟΝΩ, ΚΑΡΟΥ & ΣΙΑ

ΤΟΝ ΖΑΝ ΦΛΟΡΕΪ

Ἀριστουργηματικὸ ἀστυνομικὸ ἀνδγνῶσμα, γεμῆτο συγκλονιστικὲς περιπέτειες, ἔρωτες, πάθη καὶ μίσση

μα ποὺ ἔλεγε «μὲ δολοφόνησε ὁ γυιὸς
μου Ζάκ». Ὁ νεκρὸς δὲν ἦταν δυνατόν
νὰ ἔγραφε ἕνα τέτοιο πράγμα. Τ' ἀν-
τίθετο ἔγραψε. Κάποιος ἔκοψε τὸ
«δὲν» κι' ἔτσι τώρα τὸ σημεῖωμα λέγει
ὅτι ὁ Ζάκ εἶναι ὁ δολοφόνος.

—Καὶ ποὺς ἔκοψε τὸ «δὲν»; ἀπόρη-
σε ὁ εἰσαγγελεὺς.

—Ποὺς ἄλλος! Ἀσφαλῶς ἡ μητέ-
ρα τοῦ νέου, ἡ Κλάρα Ντενέ. Ὅπως
ποτε αὐτὸ μᾶς εἶναι ἀδιάφορο. Ὁ
Ζάκ Ντενέ κατηγορεῖται ὡς δολοφό-
νος. Φρόντισε νὰ γίγῃ ἡ δίκη του τὸ
γρηγορότερο καὶ ἡ καρατῶμησίς του
νὰ μὴν ἀργήσῃ περισσότερο ἀπὸ δε-
καπέντε μέρες.

Οἱ δυὸ συνένοχοι συζήτησαν κάμπο-
ση ὥρα ἀκόμη ἐπάνω σὲ διαφορὲς ἁλ-
λες λεπτομέρειες τῶν κ'κουργῶν σχε-
δίων τους καὶ μετὰ ὁ Μπονὼ ἔφυγε.

Μισή ὥρα ἀργότερα βρισκόταν στὸ

σπίτι τοῦ δ'που τὸν περίμενε ὁ Μαγγιέ,
ἕνας ἐκφυλὸς ἀγριάνθρωπος, ἀλλὰ πι-
στός στὸν κύριό του συμμορίτη.

—Μαγγιέ, τοῦ εἶπε, χτυπώντας τον
φιλικὰ στὸν ὄμο, πολλές φορές μοῦ
εἶπες πὼς σ' ἀρέσει ἡ ἀνηψιά τοῦ
εἰσαγγελέως. Θέλεις νὰ τὴν κάνῃς δι-
κή σου;

Τὰ μικρὰ στρογγυλὰ μάτια τοῦ σα-
τύρου ἀστράψαν μὲ μίαν.

Τέλειος τύπος ἐκφύλου ὁ συμμορί-
της αὐτός, ἦταν πρόθυμος νὰ δώσῃ
καὶ τὴ ζωὴ του ἀκόμα, προκειμένου
ν' ἀπολαύσῃ μιὰ νέα. Δέκα καὶ πε-
ρισσότερα κορίτσια, κάτω τῶν δέκα
χρονῶν εἶχε παραπλανήσει κατὰ και-
ροὺς.

Δὲν πῶτεψε ὅμως ὅτι ὁ Μπονὼ
τοῦ μιλοῦσε σοβαρὰ, γιὰτὶ ἤξερε πὼς
προώριζε γιὰ τὸν ἑαυτὸ του τὴ
Ματθίλδη ντὲ Βίλ.

—Ἀστετεύεσαι, θεέβια, ψιθύρισε.
Νά κάμω ἐγὼ δική μου τὴ Ματθίλ-
δη. Ἀδύνατον! Δὲν μ' ἀ-
ρῇνεις.

—Ξέρεις πολὺ καλά,
Μαγγιέ, ἀπήντησε ὁ λή-
σταρχος, ὅτι ἐγὼ δὲν ἀ-
στετεύω ποτέ.

Ὁ συμμορίτης ἔκαμε
σκίρτημα χαρᾶς.

Μ' ἕνα πῆδημα, ὁ Μπονὼ βρέθηκε κοντὰ στὸ κρεβάτι κι' ἄρπαξε τὸν Μαγγιέ ἀπὸ
τοὺς ὤμους.

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—
Ἐσυνήκωντας ἰδιαίτερως ὁ λήσταρχος Μπο-
νὼ μὲ τὸν συνένοχό του Εἰσαγγελεῖα Ρι-
χάρδο ντὲ Βίλ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς δολο-
φονίας τοῦ τραπεζίτου Λουδοβίκου Ντενέ,
τοῦ ἀνέφερε μετὰ τὸ ὅτι μὲσα ἀπὸ
τὰ χέρια τοῦ δολοφονηθέντος, ἄρπαξε ἕνα
κομμάτι χαρτιοῦ, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ἦσαν
γραμμένες διαφορὲς λέξεις ποὺ, μετὰ τὴν
ἀποκοπὴν τῶν ἀπὸ τὶς ἄλλες δὲν ἔλεγαν
ἀπολύτως τίποτε. «Ἐδῶ, ἀπὸ τὴν τσέπη
τοῦ τοῦ χαρτί αὐτοῦ—τὸ ἄλλο μισὸ τὸ εἶχε
ἔρῃ ὁ αὐτονόμος Ἀνρὺ Ντοσίλ, στὴ φούχτα
τοῦ δολοφονηθέντος— καὶ διάβασε ἐπάνω
σ' αὐτὸ τὰ ἑξῆς:

«...Αἰθεὶς τῆς φερούσης— τὸ δῶμα—
τομῦρία. Μετὰ τὸν θάνατον— οὐδὲν μου
Ζάκ νὰ τὰ— νὰ δώσῃ τὰ ἐν τῷ κωδιῶτι
— χωρὶς νὰ ἀναγνώσῃ τὸ —»).

9ον

Πιστεύοντας ὁ Μπονὼ πὼς, τὸ ἄλλο
κομμάτι τοῦ χαρτιοῦ ποὺ κρατοῦσε
τώρα στὰ χέρια του, ἐξακολουθοῦσε
νὰ βρίσκεται πάντοτε στὰ χέρια τοῦ
ἀστυνόμου, φανταζόταν πὼς τὴν ἄλλῃ
μέρα θ' ἀποστελλόταν, μαζί μὲ ὅλα τὰ
ἄλλα σχετικὰ ἔγγραφα, στὴν Εἰσαγ-
γελία. Κι' ἐπειδὴ καταλάβαινε πὼς τὸ
κομμάτι αὐτὸ τοῦ χαρτιοῦ ποὺ στήθηκε
στὰ ὄψο, ἀπεκάλυπτε κάποιο σπου-
δαῖο μυστικὸ τοῦ τραπεζίτου Ντενέ,
μυστικὸ ἀπὸ τὸ ὁποῖο μπορούσε νὰ ὠ-
φεληθῇ κανεὶς ἀρκετὰ σεβαστὸ χρημα-
τικὸ ποσὸ—καὶ σ' αὐτὸ δὲν γελίεταν
ὁ λήσταρχος— στράφηκε πάλι πρὸς τὸν
εἰσαγγελεῖα ποὺ δὲν καταλάβαινε τίπο
τε ἀπὸ τὸ διάβασμα τῶν κομμένων φρά-
σεων καὶ τοῦ εἶπε:

—Τὸ ἄλλο μισὸ κομμάτι τοῦ χαρ-
τιοῦ, ἔμεινε στὰ χέρια τοῦ νεκροῦ. Δὲν
πρόλαβα νὰ τὸ πάρω γιὰτὶ ἄκουσα θό-
ρυβο καὶ φοβήθηκα μήπως ἀνακαλυ-
φθῶ. Κατεσχέθηκε ὅμως ἀπὸ τὸν ἀστυ-
νόμο καὶ, φυσικά, αὐριο τὸ πρῶτ' αὐ-
τοῦ σταλῇ.

—Βέβαια...

—Πάρτο λοιπόν, μαζί σου καὶ φέ-
ρο μου. Εἶμαι θεβαίος πὼς τὸ περιε-
χόμενο τοῦ ἐγγράφου εἶναι ἀρκετὰ πο-
λύτιμο. Κάποιο μυστικὸ ἀποκαλύπτει.
Πρέπει νὰ τὸ μάθωμε...

Δὲν εἶναι δύσκολο πρᾶγμα. Θὰ τὸ
μάθωμε, τόνισε ὁ Ριχάρδος ντὲ Βίλ.

—Τὸ περιμένο, λοιπόν. Ἐκτὸς ὅμως
ἀπ' αὐτὰ, μέσα στὰ ροῦχα τοῦ Γκαρ-
νιέ, βρῆκαν ἕνα κομμάτι χαρτιοῦ, ἐ-
πάνω στὸ ὁποῖο εἶναι γραμμένη ἡ λέ-
ξις «Δὲν». Τί σημαίνει αὐτὸ δὲν κατα-
λαβαίνω. Ὑποπτεύομαι ὅμως πὼς εἶ-
ναι ἡ πρώτη λέξις κάποιοι σημειώμα-
τος ποὺ πρόφθασε νὰ γράψῃ ὁ δολο-
φονηθεὶς. Ὅπως ἄκουσα νὰ λέγῃ ὁ
ἀστυνόμος στὸν Ζάκ Ντενέ, τὴ στιγμὴ
ποὺ τὸν συνέλαμθαν, μέσα στὸ δωμά-
τιο τοῦ δράματος, βρέθηκε ἕνα σημεῖο-

— Μιλᾶς σοβαρῶς κι' αὐτὴ τὴ στιγμή; ρώτησε.
— Βέβαια...
— Καί μ' ἀφήνεις νὰ κάμω δική μου τὴ Ματθίλδη;
— Σὲ παρακαλῶ μάλιστα...
— Ὁ Μαγγιέ, ἀδυνατώντας νὰ καταλάβῃ γιὰ ποῖο λόγο ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἐνδιαφερόταν ν' ἀπολαύσῃ αὐτὸς τὴ θέλητρά της Ματθίλδης, στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμή, παρατηρώντας κατὰματα τὸν λήσταρχο.
— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ με παρακαλέσης, ἀρχηγέ! τοῦ εἶπε ἔπειτα. Δώσε μου τὴν ἀδεία, ἄφησέ με νὰ κάμω δική μου τὴν κοπέλλα αὐτὴ ποὺ εἶναι πιὸ ὁμορφὴ ἀπ' ὅσες ἔχω συναντήσῃ ὡς τώρα καὶ σοὺ χαρίζω τὴ ζωὴ μου. Μ' ἀφήνεις, λοιπόν;
— Ναί! Μὲ μιὰ συμφωνία ὅμως...
— Ποιᾶ;
— Μὲ τὴ συμφωνία καὶ τὴν ὑποχρέωσι νὰ τὸ κάμῃς σήμερα!
— Κι' αὐτὴ τὴ στιγμή ἀκόμα τελειώνω τὴ δουλειά μου ἐγώ. Θέλεις νὰ μοῦ πῆς τίποτε ἄλλο ἢ νὰ φύγω καὶ νὰ τρέξω γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι;
— Ἐχω νὰ σοῦ πῶ πολλὰ ἀκόμη...
— Ἀκούω, ἀρχηγέ.
— Σὲ λίγο ἡ Ματθίλδη θὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι της νὰ πάῃ κάπου ἄλλου.
— Μάλιστα.
— Θὰ τὴν πάρῃς λοιπὸν ἀπὸ πίσω. Ὅταν θὰ ῥῥῃς τὴν κατάλληλῃ εὐκαιρία, θὰ παρουσιασθῇς μπροστά της, θὰ τῆς πῆς ὅτι εἶσαι φίλος τοῦ Ζάκ καὶ ὅτι ἔξερεις ποῦ πάει, καὶ θὰ τῆς προτείνῃς, ἂν θέλῃ νάρθῃ μαζί σου νὰ τὴν ὁδηγήσῃς στὸ σπίτι του.
— Ἐξέρω... Θὰ τῆς πῶ ὅτι ἔφυγε ἀπ' ἐκεῖ ποὺ καθόταν, γιατί αὐτὸ ἀπαίτουσε ἡ ἀρρώστεια τοῦ παιδιοῦ του, ἐκεῖνον ποὺ κλέψαμε ἐδῶ καὶ λίγη ῥα...
— Πές της ὅτι θέλεις. Φθάνει νὰ τὴν πείσῃ νάρθῃ μαζί σου. Τὴν θάξεις τότε σ' ἕνα ἀμάξι, ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν δικούς μας ἀμαξάδες καὶ τὴν πηγαίνει πρὸς τὴν ἐγκατελειμμένη ἑπαυλὶ μου, ποὺ θρίσκει πρὸς τὸ μέρος τῆς λεωφόρου Γκράν-Αρμέ.
— ἔπειτα;
— Θὰ πάρῃς μαζί σου καὶ τὸν Βεμπώ. Ὅταν κανονίσῃς νὰ φύγῃς μετὰ τὴν Ματθίλδη, θὰ στείλῃς τὸν Βεμπώ νὰ με εἰδοποιήσῃ. Θὰ εἶμαι ἐδῶ καὶ θὰ περιμένω. Θὰ φύγω ἀμέσως ὡς αὐτοκίνητο καὶ θὰ πάγω πρὶν ἀπὸ σένα στὴν ἑπαυλὶ.
— Νὰ κάμῃς τί;
— Ὁ Μπονὼ δυσανεψήθηκε ἀπὸ τὴν ἐρώτησι ἐκεῖνῃ τοῦ συντρόφου του. Ἐκάμε ἕνα μορφασμὸ δυσφορίας καί:
— Πρέπει νὰ εἶμαι! εἶπε μετὰ. Θὰ σκεφθῶμε τί πρέπει νὰ γίνῃ μετὰ τὴν Ματθίλδη. Θὰ τὴν ἀφήσωμε νὰ γυρίσῃ σπίτι της ἢ θὰ τὴν ρίξωμε μέσα στὸ πηγάδι τοῦ κήπου!
— Καλὰ ἀρχηγέ, ἄλλο τίποτε με θέλεις;
— Ὁχι! Μόλις φθάσετε ὅμως στὴν ἑπαυλὶ, θ' ἀφήσῃς τὴν Ματθίλδη σ' ἕνα δωμάτιο καὶ θάρῃς νὰ με ἰδῇς...
— Καλὰ.
— Φύγε τώρα. Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ καὶ θὰ περιμένω.

★
Μιὰ ῥα σχεδὸν μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Μαγγιέ, ἔφθανε τρεχάτος

στὸ σπίτι τοῦ Μπονὼ ὁ Βεμπώ γιὰ ν' ἀναγγεῖλῃ στὸν ἀρχηγὸ τοῦ ὅτι ὁ Μαγγιέ εἶχε κατορθώσει νὰ ἐπιβιβάσῃ τὴ Ματθίλδη σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀμάξια μετὰ δικούς τους ἀμαξάδες.
Χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε στιγμή τότε ὁ λήσταρχος κατέβηκε κάτω, μπῆκε στὸ αὐτοκίνητό του καὶ διέταξε τὸν σωφὲρ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ ὁλοταχῶς πρὸς τὴν ἐγκατελειμμένη ἑπαυλὶ του, στὴν ὁποία καὶ ἔμπαινε, ὕστερα ἀπὸ μισὴ ῥα μὲ ἕνα σατανικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, ψιθυρίζοντας:
— Ὁχι! Δὲν θὰ γλυστρήσῃς ἀπὸ τὰ χεῖριά μου Ματθίλδη, ὅχι! δὲν θὰ μοῦ φύγῃς.
Ὁ Μπονὼ, μόλις πάτησε τὸ κατῶφλι τῆς ἐπαύλειός του, διέταξε τὸν σωφὲρ ν' ἀποκατευθυνθῇ ἀμέσως καὶ νὰ κρυφθῇ κάπου ἐκεῖ κοντὰ, ὥσπου νὰ φθάσῃ ἡ ἀμαξία τῆς Ματθίλδης, ποὺ τὴν εἶχαν συναντήσῃ πρὶν λίγη ῥα νὰ κατευθύνεται πρὸς τὰ ἐκεῖ, καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ νὰ σταθῇ μπρὸς στὴν πόρτα τῆς ἐπαύλειος, ὅταν ἡ νῆα εἶχε μῆτι πιά σ' αὐτήν.
Κι' ἔτσι ἔγινε. Ἐνῶ ὁ λήσταρχος ἀνέβαινε στὴν ἑπαυλὶ, ὁ σωφὲρ ἔφυγε κι' ὅταν σὲ λίγο ἔφθασαν ὁ Μαγγιέ μετὰ τὸ θῦμα του δὲν ῥῥῃσαν ἐκεῖ τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἡ Ματθίλδη δὲν ὑποπεύθηκε τίποτε.
Ὁ Μπονὼ κρύφθηκε μέσα σ' ἕνα δωμάτιο καὶ περιέμενε. Εἶχε συναντήσει τὴν ἀμαξία ποὺ μετέφερε τὴ Ματθίλδη σ' ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν ἑπαυλὶ τοῦ καὶ ὑπελόγιζε πὼς δὲν θ' ἀφθάνει σ' αὐτὴν πρὶν περάσῃ τοῦλάχιστον μισὴ ῥα.
— Ἐπομένως, σκέφθηκε, ὁ συνένοχος τοῦ Εἰσαγγελέως, ἔχω τὸν καιρὸ νὰ κανῶ ἕνα ταγιάρο.
Ἄναψε ἕνα, ἔσπλωθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ παραδόθηκε σὲ σκέψεις.
Ὁ Μπονὼ, ποὺ δὲν ἔθελπε τὰ πράγματα μετὰ τὸν φανὸς τῆς αἰσιοδοξίας, ὅπως ἔκαμε ὁ Ριχάρδος στὸν Βίλ, φοβόταν πολὺ, ὅτι τὰ ὡς ἐκεῖνῃ τὴ στιγμή γεγονότα, δὲν τοὺς ἐξησφαλίζαν τὴν βεβαίαν ἐπιτυχία.
— Μοῦ φαίνεται, διαλογίζοταν, δὲν πατοῦμε καὶ σὲ τόσο στερεὰ θεμέλια. Ἐγώ, δὲν ἐνδιαφέρομαι μόνο γιὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ Ζάκ Ντενέ, ποῦ, στὸ τέλος-τέλος, δὲ μοῖκαμε καὶ τίποτε. Ἐγώ, τὴν Ματθίλδη καὶ τὰ ἑκατομύριά της θέλω.
Κοινοῦσε τὸ κεφάλι του χαμογελώντας καί:
— Ὁχι! Ἐκάμα ὡς τώρα, πρόσθεσε, ἀφωρῶσε τὸν Ζάκ. Ὁχι! θὰ κάμω ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα, θὰ μοῦ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀπόκτησι τῆς ὁμορφῆς Ματθίλδης.
Ἐξηκολούθησε καννίζοντας ἡσυχὰ τὸ ταγιάρο του, ὁπότε στὸ δρόμο ἀκούστηκαν οἱ κρότοι τροχῶν ἀμαξιοῦ. Σηκώθηκε, ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρο, κύτταξε μέσα ἀπὸ τὰ τζάμια, εἶδε καὶ ἀνεγνώρισε τὴν ἀμαξία κι' ἕνα χαμόγελο ἱκανοποιήσεως ζωγραφίστηκε στὰ χεῖλη του καὶ ὡς ψιθύριζε:
— Ἐρχονται!
Τοποθετημένος σὲ μέρος ἀπ' ὅπου δὲν μπορούσε νὰ φαίνεται ἀπ' ἐκεῖνους ποὺ ἦσαν στὸ δρόμο, εἶδε τὴν Ματθίλδη καὶ τὸν Μαγγιέ νὰ μπαίνουν στὸν κῆπο, νὰ τὸν διασχίζουν με γρήγορο βῆμα καὶ νὰ προχωροῦν πρὸς τὴν κυρία εἴσοδο τοῦ ἐγκατελειμένου ἐκεῖνου σπιτιοῦ.

Σὲ λίγο τὰ θῆματ' αὐτῶν ἀκούστηκαν ν' ἀντηχοῦν στὸν εὐρὺ διάδρομο ποὺ διερχόταν μπρὸς ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο, μέσα στὸ ὁποῖο ἦταν καθισμένος καὶ ψιθύρισε εὐχαριστημένος:
— Τώρα πιά ἀρχίζω νὰ πιστεύω πὼς ὁ θρίαμβός μου θὰ εἶναι πλήρης.
Ἐσπλώθηκε καὶ πάλι στὴν πολυθρόνα του καὶ γιὰ δευτέρη φορὰ θυσίσθηκε στὴν σκέψιν του.
— Ὁ Ζάκ Ντενέ, ψιθύρισε ἑαυτῷ, θὰ κατατομήσῃ. Ὁχι! κι' ἂν κάμῃ ὁ Γκαρνιέ, ὅσο κι' ἂν κοπιᾷ, δὲν θὰ κατορθώσῃ τίποτε. Ἡ Ματθίλδη θὰ με πάρῃ ἀνδρὰ της, κι' ἔπειτα...
Ἐλάσε μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά του καί:
— ἔπειτα, πρόσθεσε, θὰ εἶμαι πολὺ ἀνόητος νὰ δώσω τὰ εἰκοσι ἑκατομύρια στὸν Ριχάρδο ντὲ Βίλ. Ὁλα ἐγώ! Καὶ τὴν Ματθίλδη, καὶ τὰ ἑκατομύρια της, ἐγὼ θὰ τὰ γλεντήσω ὅλα...
Ὁ λήσταρχος Μπονὼ, ποῦ, ἐνῶ συνεννοῦταν μετὰ τὸν Εἰσαγγελέα, δὲν παρέλειπε ὡστόσο νὰ φροντίζει γιὰ τὴν ἐξαπάτησι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἱδίου, θὰ θρίσκόταν ἀντιμέτωπος δῶλον.
Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἀνησυχούσε.
— Ἐχω πίσω μου, διαλογίζοταν, ἕνα δολοκλήρο στράτευμα γενναίων καὶ ἀφωσιωμένων συντρόφων μου. Ὁλη αὐτὴ τὴν τεραστίαν δύναμι θὰ τὴν κινητοποιήσω κατὰ τοῦ Γκαρνιέ καὶ τῆς ἀστυνομίας. Κι' ὁποῖος ἔχει τὴν τόλμη, ὁποῖος νοιώθει τὸν ἑαυτὸ του ἱσχυρό, ἂς ἔρῃ νὰ ἀναμετρηθῇ μαζί μου.
Σήκωσε σφιγμένη τὴ γροθιά του, καὶ μετὰ ἄγρια τώρα, ἔκφρασι στὸ πρόσωπό του:
— Θὰ τὸν λυώσω, πρόσθεσε, κάτω ἀπὸ τὴν πυγμὴ μου.
Ἐκεῖνῃ τὴ στιγμή, θῆματα καὶ πάλι ἀκούστηκαν στὸ διάδρομο, καὶ ὁ Μπονὼ σηκώθηκε ὀρθιος.
Ἦταν τοῦ Μαγγιέ ποῦ, σύμφωνα μετὰ τὴν διαταγὴν ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ του, πρὶν ἐπιχειρήσῃ τίποτε κατὰ τῆς νέας, ἔπρεπε νὰ πάῃ νὰ τὸν συναντήσῃ καὶ νὰ συνεννοηθῇ μαζί του γιὰ τὰ πράγματα γιὰ τὰ ὁποῖα ἀόριστα μονάχα τοῦ μίλησε ὁ Μπονὼ.
Ἐτοί, ἐγκατέλειπε μόνῃ τὴν ἀνυποπτη ὡς τὴ στιγμή ἐκεῖνῃ νῆα, ὅχι! καὶ πῆγε στὸ δωμάτιο ποὺ τὸν περιέμενε ὁ Μπονὼ.
— Ἐ, λοιπόν; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος μετὰ σιγανὴ φωνή.
— Τὴν ἔφερα ἀρχηγέ! ἀπήντησε ὁ συμμορίτης.
— Μήπως ὑποπεύθηκε τίποτε;
— Ὁχι!
— Πὼς δικαιολόγησες τὴν ἀφίξι τοῦ Ζάκ σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος;
— Ὁ Μαγγιέ διηγῆθηκε στὸν ἀρχηγὸ τοῦ τὸν τρόπο μετὰ τὸν ὁποῖο κατάρθωσε νὰ παρασύρῃ ὡς ἐκεῖ τὴν Ματθίλδη, ποὺ πίστευσε πὼς ὁ ἑραστής της, χάριν τοῦ ἀγαπημένου της παιδιοῦ, ἐγκαταστάθηκε στὸ ἐκτὸς τῆς πόλεως μέρος ἐκεῖνο καὶ σὲ σπίτι ποὺ εἶχε πρὸ καθαρὸ ἀέρα, ἀπ' ἐκεῖνο ποὺ κατοικοῦσε προηγουμένως.
— Καὶ ἦρθε μαζί μου, κατέληξε ὁ συμμορίτης, χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ καὶ χωρὶς νὰ καταλάβῃ τίποτε.
— Λαμπρά! Καὶ τώρα; Τώρα περιμένει τὸν Ζάκ βέβαια;

— Ναί!

Ὁ Μπονὼ σύσπασε τὰ φρύδια του καὶ γιὰ λίγες στιγμὲς παρέμεινε θυσιάζοντας στὴν σκέψιν του.
— Καλὰ! ἔκαμε μετὰ, σὰν ν' ἀπαντοῦσε σὲ κάποια ἐρώτησι ποὺ ἔβαλε ὁ ἱδίου στὸν ἑαυτὸ του. Καλὰ.
Ἐστερα, γυρίζοντας πρὸς τὸν σύντροφό του:
— Πήγαμε στὸ δωμάτιο ποὺ εἶναι ἡ Ματθίλδη, τοῦ εἶπε, καὶ ἀρχισε τὴ δουλειά σου.
— Νὰ τὴν κάμω δική μου ἀρχηγέ;
— Ναί! Θέλω ὅμως νὰ τῆς φερῇς μετὰ τὸν τρόπο ποὺ νὰ τὴν κάμῃς νὰ δοκιμάσῃ ὅλη τὴ φρίκη καὶ ὅλη τὴν ἀπόγνωσι ποὺ εἶναι δυνατόν νὰ νοιώσῃ κανεῖς. Θέλω, μετὰ τὰ λόγια σου, τίς φράσεις σου, μετὰ τὴν ἐν γένει συμπεριφορὰ σου, νὰ τὴν κάμῃς νὰ σπαρταρᾷ κάτω ἀπὸ τὰ νύχια τῆς ἀπελπισίας. Ἄν σὲ παρακαλέσῃ νὰ τὴν λυπηθῇς, κάμε τὴν νὰ πονέσῃ περισσότερο. Ὅταν θὰ κλαίῃ, γέλα σὰν διάβολος ἐσύ. Ξεγύμνωσέ τὴν ὅλη. Ἀποκάλυψε ὅλους τοὺς κρυμμένους θησαυροὺς της, δώσε της νὰ καταλάβῃ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ περιμένῃ θοήθεια ἀπὸ πούθενά, ρίξε τὴν μέσα στὴν ἀγκαλιά τῆς φρίκης καὶ, πρὶν τὴν κάμῃς δική σου, κάμε τὴν νὰ σπαρταρᾷ... Ἀκούε;
Ἦταν τόσο ἄγριο τὸ ὕφος τοῦ Μπονὼ, ἦταν τόσο ἀπαίσιος τὸ πρόσωπό του, ἦταν τόσο διαβολικὸ τὸ βλέμμα του, ποῦ, ὁ Μαγγιέ, παρ' ὅλο ποὺ τὴν γνώριζε καλὰ, τρέμαζε κι' αὐτός.
Φαίνονταν σὰν νάνοιweis ἄγρια ἡδονὴ στὴν σκέψιν τοῦ μαρτυριοῦ τῆς Ματθίλδης καὶ νόμιζε κανεῖς πὼς ἀνακουφίζοταν, φανταζόμενος τὴν ἀπελπισία τῆς αὐτῆς νέας.
— Καλὰ! ψιθύρισε ὁ Μαγγιέ. Θὰ τὰ κάμω... Θὰ τὰ κάμω ὅλα.
— Ὁ Ζάκ ἐξῶ ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ θὰ παρατηρῶ καὶ θὰ σὲ παρακολουθῶ, πῆγαίμε...
Ὁ συμμορίτης ἔφυγε κι' ἐπέστρεψε στὸ δωμάτιο ἐκεῖνο μέσα στὸ ὁποῖο ἦταν καθισμένη, περιμένοντας ἀνυπόμονα, τὴν ἐμφάνισι τοῦ Ζάκ, ἡ ἀνυποπτη νῆα.
Πίσω τοῦ ὁ Μπονὼ πατώντας στὰ δάχτυλα τῶν ποδιῶν του, προχώρησε καὶ τοποθετήθηκε μπρὸς τὴν πόρτα, καὶ ἔσκυψε καὶ κόλλησε τὸ ἕνα τοῦ μάτι στὴν κλειδαρότρυπα.
Μὲ ζωγραφισμένη τὴ χαρὰ ὅτι πρόσωπό του ὁ συνένοχος τοῦ Ριχάρδου ντὲ Βίλ, εἶδε τότε τὸν ἀντάξιο σύντροφό του Μαγγιέ, νὰ ἐκτελῇ κατὰ γράμμα τις διαταγές του, ἐσχίζοντας τὰ ρούχα τῆς Ματθίλδης, λέγοντάς τὴν λόγια αἰσχρὰ καὶ βρωμερὰ, κάμνοντάς τὴν νὰ νοιώσῃ ὅλη τὴ φρίκη καὶ τὴν ἀπόγνωσι τοῦ παθήματος ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ὑποστῇ. Ἡ ἀπελπισία τῆς νέας, καθὼς σπάρσε τώρα ριχμένη ἐπάνω στὸ κρεβάτι, εὐχαριστοῦσε κι' ἐνεθουσίαζε τὸν ἀπαίσιος λήσταρχο. Ἡ φρίκη ἀπὸ τὴν ὁποία κατελήφθη ἡ αὐτὴ νῆα, ἀντικρύνοντας σιμὰ τῆς τὴν ἄγρια μορφή τοῦ Μαγγιέ, καὶ νοιώθοντας ἐπάνω στὸ σῶμα της τὴν ἐκταστικὴν χεῖρα τοῦ σατύρου, ἔκαμε τὸν Μπονὼ νὰ νοιώσῃ ἄγρια ἡδονή.
Κι' ὁ ἀρχισυμμορίτης, ἀφοῦ γιὰ ἀρκετὴ ῥα, ἀπῆλθε τοὺς φρικτοὺς ψυχικοὺς κλονισμοὺς τῆς νέας, ὅταν εἶδε τὸν Μαγγιέ νὰ καθλώνῃ ἀκίνητὴ στὸ κρεβάτι, ὅταν κατάλαβε ὅτι ἡ Ματθίλδη κουρασμένη κι' ἀ-

νήμπορη πιά ν' ἀντισταθῇ, παραδιδόταν ἀνυπεράσπιστη στὴν αἰσχρὰ διαθέσει τοῦ συντρόφου του, σὰν νάθελε ν' ἀπολαύσῃ ὅλη κοντὰ τὴν καταστροφὴ τῆς αὐτῆς, ἀνοῖξε τὴν πόρτα καὶ μῆκε χαμογελώντας σατανικά...
Τὸ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΜΠΟΝΩ
Οὔτε ὅμως ὅταν ἀνοῖγε τὴν πόρτα τὸν εἶδε κανεῖς, οὔτε ὅταν μῆκε στὸ δωμάτιο τὸν εἶδαν. Ἡ Ματθίλδη θρίσκόταν σὲ τέτοιο διανοητικὴ κατάστασι, ὥστε πολὺ λίγο ν' ἀπέχῃ ἀπὸ τὴν τρέλλα. Ὁ Μαγγιέ εἶχε τυφλωθῇ τόσο ἀπὸ τοὺς πόθους ποὺ τὸν κατέκλυζαν, ὥστε νὰ μὴ βλέπῃ μπρὸς του, νὰ μὴν καταλαβαίνει, νὰ μὴ σκέπτεται τίποτε ἄλλο, ἀπὸ τὴν ἀπόλαυσι τῶν μυσθολογῶν ἐκεῖνων θησαυρῶν ποὺ πρόβαλλαν μπρὸς τὰ μάτια του.
Ὁ Μπονὼ, ἀφοῦ γιὰ μιὰ στιγμή στάθηκε παρατηρώντας τὸν σύντρόφό του καὶ τὴν Ματθίλδη, μ' ἕνα πῆδημα μετὰ, βρέθηκε κοντὰ στὸ κρεβάτι, ἄρπαξε τὸν Μαγγιέ ἀπὸ τοὺς ὤμους, τὸν τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα καὶ ὑψώνοντας τὴν κεφαλὴν του μετὰ:
— Ἀχρεῖ! βρυχήθηκε. Τί ἤθελες νὰ κάμῃς;
Ὁ Μαγγιέ, ποὺ δὲν περίμενε μιὰ τέτοια ἐνέργεια τοῦ Μπονὼ, τραβήχθηκε καταφοβισμένος πρὸς τὴν πόρτα καὶ στάθηκε κυττάζοντάς τον τρομαγμένος.
Γιὰ μιὰ στιγμή τοῦ πέρασε ἡ σκέψις ὅτι ὁ ἀρχηγὸς του, τοῦ εἶχε ἐπιτρέψει νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἀτίμωσι τῆς Ματθίλδης, μετὰ μόνον σκοπὸ νὰ δοκιμάσῃ τὴν εὐκρίνειά του καὶ νὰ δῇ κατὰ πόσον αὐτὸς ἐπιβουλευόταν τὴν τιμὴ ἐκεῖνης γιὰ τὴν ὁποία ἐνδιαφερόταν ὁ ἱδίου.
— Ἀχρεῖ! ἔναψε ὁ λήσταρχος ἀρπάζοντάς τον ἀπὸ τὸν λαιμό. Σὲ πνίγω ἄτιμε!
Καὶ μετὰ σιγανὴ φωνή, ἀμέσως:
— Φύγε γρήγορα Μαγγιέ! πρόσθεσε. Περιμένε με στὸ μέγαρό μου.
Περισσότερο τώρα καταπληκτος, ὁ συμμορίτης, ἔφυγε ἀπὸ τὰ χεῖριά τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ καὶ διάσθηκε νὰ ἐξαφανισθῇ. Ὁ λήσταρχος, διευθύνθηκε τότε πρὸς τὸ κρεβάτι, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ἔξακολουθοῦσε νὰ περιμένῃ καταφοβισμένη ἡ Ματθίλδη, ὑποκλήθηκε μετὰ εὐγένεια μπροστὰ τῆς καί:
— Δεσποινίς, τῆς εἶπε, καὶ φοβάσθε. Δὲν διατρέχετε πιά κανένα κίνδυνο. Σηκωθῆτε καὶ ντυθῆτε. Ἐγὼ ἀποσύρομαι...
Ὅταν θῆκε κι' ἔκλεισε πίσω τοῦ τὴν πόρτα, ἡ Ματθίλδη, ποὺ τὸ λογικὸ τῆς εἶχε πάθει βίαιο κλονισμό ἀπὸ τὴν συνείσθησι τοῦ κινδύνου ποὺ εἶχε διατρέξει, παρηκολούθησε ἀφῶν τὴ σκηνὴ ἐκεῖνῃ καὶ ὁχρόδον, στὴν ἀρχὴ, δὲν εἶχε καταλάβῃ τίποτε.
Ὅταν ὅμως εἶδε τὸν Μπονὼ ν' ἀπέρχεται, ὅταν τὸ λογικὸ τῆς ἠόρμησε κάπως, ὅταν θυμήθηκε τὴ θέσι στὴν ὁποία θρίσκόταν καὶ τὸν κίνδυνο ποὺ διέταζε, τινάχτηκε καὶ πάλι τρομαγμένη. Καὶ σὰν νὰ φοβόταν μήπως τὴν ἔδωκε κανεῖς, μ' ὅλο ποὺ ἦταν μόνῃ πιά στὸ δωμάτιο, τράβηξε τὰ κουρελιασμένα φορεμάτά της κι' ἐκάλυψε τὴν γυμνότητα τοῦ στήθους της.
Ριγώντας σύγκορμη, συσπειρώθηκε στὸν ἐπὶ τῆς σὰν νὰ τὴν ἀπειλοῦσε

ἀκόμα ὁ κίνδυνος τοῦ σατύρου, περιέτρεφε περίτρομα τὰ δάμνατά της ἕνα γύρω, γιὰ νὰ τὰ καρφώσῃ στὸ τέλος στὴν πόρτα, ἀπὸ τὴν ὁποία εἶδε νὰ φεύγῃ ὁ Μαγγιέ καὶ ὕστερα ὁ Μπονὼ.
Σὲ μιὰ στιγμή ποὺ τὸ λογικὸ τῆς ἐπανέκτησε ὅλη τὴν ἐννεργητικότητα καὶ οἱ σκέψεις τῆς τὴν διαύγειά της, θυμήθηκε τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεξε πρὶν λίγες στιγμὲς, τὴν ἀπροσδόκητη ἐπέμβασι τοῦ Μπονὼ, ποὺ τὸν γνώριζε ὡς κόμητα Βαρού, καὶ ἐπιθύρησε φοβισμένη:
— Θεέ μου! Σὺ ἔστειλες τὸν σωτήρα μου. Σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου.
Ἐκρυψε ὅσο μπορούσε καλύτερα τὴ γυμνότητα τοῦ στήθους της, φόρεσε τὸ λεπτὸ, σχεδὸν διαφανές ἐπανωφόρι της, ποὺ εἶχε θυγαλεῖ λίγες στιγμὲς μετὰ τὴν εἴσοδό της στὸ δωμάτιο ἐκεῖνο, καὶ κατευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.
Ὁ Μπονὼ, ποῦ, ὅπως καὶ πρῶτα, εἶχε παρακολουθήσει ὅλες τῆς τῆς "κινήσεις ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα, ὅταν τὴν εἶδε ἑτοιμὴ, ἀνοῖξε τὴν πόρτα καὶ πῆγε.
— Κύριε κόμη! ψιθύρισε ἡ Ματθίλδη, κοκκινίζοντας, σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε κόμη...
Ὁ Μπονὼ ὑποκλήθηκε εὐγενικά:
— Ὁ, μὴν εὐχαριστῆτε ἐμένα, ἀπῆντησε. Τὴν τύχη νὰ εὐχαριστῆτε ποῦ μ' ἔκαμε, ὥστε νὰ περνῶ ἀπὸ τὸν δρόμο, τὴν στιγμή ποὺ φωνάζατε βοήθεια...
Τῆς πρόσφερε μετὰ τὸ μπράτσο τοῦ καὶ μετὰ ἕνα λεπτὸ χαμόγελο:
— Πηγαίνετε; τὴν ρώτησε.
Ἡ Ματθίλδη ποὺ δὲν εἶχε ὑποπτευθῇ πὼς ὅλη αὐτὴ τὴν πλεκτηνὴ τὴν εἶχε ἐπινοήσῃ ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἀποκαλοῦσε κόμητα Βαρού, στηρίχθηκε στὸ μπράτσο τοῦ καὶ τὸν ἀκολούθησε νοιώθοντας τώρα ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη, πρὸς τὸν ἀνθρώπο, ποὺ πρὶν λίγες ὥρες ἀπεσπαστόταν. Εἶχε διατρέξει σοβαρὸ κίνδυνο, κι' ὁ Μπονὼ, τὴν εἶχε σώσει ἀπὸ τὴν ἀτίμωσι. Αὐτὸ τῆς ἔφθανε γιὰ νὰ νοιώθῃ τώρα εὐγνωμοσύνη γι' αὐτὸν καὶ νὰ ἐνδιαφερόται ἀκόμα γιὰ τὴν ζωὴ του.
Καθὼς κατὰβαιναν πρὸς τὴν ἐξοδο τῆς ἐπαύλειος:
— Κύριε κόμη, τοῦ εἶπε κάποια στιγμή, μήπως σὰς ἀπειλεῖ κανένας κίνδυνος, μ' αὐτὸ ποῦ κάματε;
— Ἦουχάστε, δεσποινίς Ματθίλδη, ἀπῆντησε ὁ Μπονὼ. Ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος ἀνθρώπος ποὺ προσπάθησε νὰ σὰς προδῇ κακῶς, ἐξαφανίστηκε. Τὸ αὐτοκίνητό μου περιμένει κάτω, θὰ φύγωμε ἀμέσως...
Κατέβηκαν, μῆκεν στὸ αὐτοκίνητο καὶ ὁ Μπονὼ ἔδωσε στὸν σωφὲρ τὴν διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Ριχάρδου ντὲ Βίλ.
— Κύριε κόμη, εἶπε ἡ Ματθίλδη στὸν Μπονὼ, ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε πρὸς τὴν πόλιν, δὲν βρίσκω λόγους νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη ποὺ νοιώθω πρὸς ἐσάς. Εἰσθε ὁ σωτήρας μου, κύριε Βαρού.
— Δὲν θέλω νὰ ἐπαναλάβετε αὐτὸ, δεσποινίς, εἶπε μετὰ κάποιο τόνο ἐπιπλήξεως ὁ λήσταρχος. Καὶ θὰ ἐνοιωθῇ μεγάλη τὴ χαρὰ μου, γιατί μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ σὰς ἐευημερήσῃ, ἂν ὅσα συνέβησαν δὲν ἐγίνονταν ἀφορμὴ τῶσαν θλιβερῶν συναισθημάτων γιὰ σὰς.

—Θλιβερόν μονάχα, κύριε ακόμη, ήκαμεν ή Ματθίλδη. Τρομερόν καί κάπι περισσότερο! κύριε κόμη. "Οσο θυμάμαι αυτά που ήγιναν, όσο σκέπτομαι τί ήπρόκειτο νά πάω από τόν άνθρωπον εκείνον, που ποτέ μου δέν συνήντησα άπαισιώτερον στή ζωή μου, ήνας ξαφνικός ήλιγγος μου σκοτίζει τόν μυαλό καί σκέπτομαι πώς δέν ήχω τή δύναμι νά νοιώσω γιά σάς τήν εύγνωμοσύνη που πρέπει...

— Ήξαστε, δεσποινίς, ήπεε ο Μπονώ, τά τόσο θλιβερά συμβάντα. "Εγώ από τήν στιγμή αυτή πάω νά τά θυμάμαι.

— Εύχαριστώ! Θά σάς παρακαλέσω όμως...

— Νά με διατάξετε...

— Θά σάς παρακαλέσω νά μη κάμετε λόγο σέ κανέναν, ούτε σ' αυτόν τόν θείο μου.

— "Εχετε τόν λόγο μου.

— Εύχαριστώ!..

Καί σώπασαν καί οι δυό γιά νά παραδοθή καθένας στίς ιδιαιτερές του σκέψεις. "Η Ματθίλδη σκεπτόταν, πώς θά μπορούσε ν' άρνηθή τώρα νά γίνη σύζυγος εκείνου που τήν ήσωσε, πώς θά παντρευόταν τόν Ζάκ, αφού ή άπόπειρά της γιά νά τόν θρήξεί μείνει χωρίς άποτέλεσμα, πώς θ' άντιμετώπιζε τέλος τά πράγματα, που θάδιδαν όλοταχώς πρὸς τὸ τέρμα τους!...

"Αντίθετα, ο Μπονώ χαιρόταν έξαιρετικά γιά τὸ άποτέλεσμα τοῦ κόλπου του. "Όπως ήθελε, τά αίσθήματα της Ματθίλδης άπέναντί του μετεβλήθησαν όλοκληρωτικά καί άντλή μίσους καί άπέχθειας ή άνύποπτη νέαν μονάχα εύγνωμοσύνη ήνοιθε γι' αυτόν.

"Όταν λοιπόν ή Ματθίλδη, μάθαινε τή σύλληψι τοῦ Ζάκ, όταν πίστευε στήν ένοχή του, όταν τόν ήθελε ν' άποκεφαλίζεται, δέν θά δεχόταν νά γίνη σύζυγος του, δέν θάπαυε ν' άρνείται νά συμμορφωθή με τίς συστάσεις τοῦ θείου της, καί δέν θάπαυε ν' άποκρούει αυτόν, πρὸς τὸν όποίον ήνοιθε τώρα τέτοια εύγνωμοσύνη, ώστε, όπως ήλεγε, νά μη θρίσκη λέξεις νά τοῦ τήν έκφράση!..

"Ετσι πίστευε πώς θά εξέλισσονταν τά πράγματα ο Μπονώ. "Όταν εξέλειπε ο λόγος που άνάγκασε τήν νέα νά μη τόν ήλθι ως άνδρα της, ή εύγνωμοσύνη της θά μεταβαλλόταν σέ συμπάθεια. "Όταν τήν ήκαμε νά πιστεύσει πώς τήν πάντρευε, ή συμπάθειά της θά μεταβαλλόταν σ' ήρωα, άποτέλεσμα τοῦ όποίου θά ήταν, σκεπτόταν ο Μπονώ, ο όλοκληρωτικός θρίαμβος τοῦ σχεδίου του.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

"Όταν μπήκαν στήν πόλι — μόλις χάραζε εκείνη τή στιγμή — μία διάτορη φωνή ήφημεριδοπώλου που διαλαλούσε τήν «συγερή νυκτερινή δολοφονία», ήπληξε τ' αὐτιά τους.

"Απορροφημένη στίς σκέψεις της ή Ματθίλδη, δέν ήδωσε καμμιά προσοχή σ' αυτήν. "Ο Μπονώ όμως που ήξερε γιά ποιάν δολοφονία ήπρόκειτο, όταν άκουσε κοντά τήν φωνή τοῦ ήφημεριδοπώλου, διέταξε τόν σωφὲρ νά σταματήσει κι' άγόρασε μία ήφημερίδα.

— "Εμπρός! ήπεε μετά στόν οδηγό τοῦ αυτοκινήτου, ξεδιπλώνοντάς τήν, προχώρα.

Κι' ενώ εκείνος προχωρούσε, ο λήσταρχος θρήκε τήν είδησι της δολοφονίας καί άρχισε νά διαβάξει με μεγάλη φωνή:

«Στυγερά καί άνήκουστος πατροκτονία, συνετελέσθη χθές τήν νύκτα υπό τας άκολούθους περιστάσεις:

«Ο Ζάκ Ντενέ, είσελθὼν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρὸς του Λουδοβίκου, τὸν ήδολοφόνησε, ήπήγαγε τὰ ἐν τῷ χρηματοκιβωτίῳ χρήματά του καί ήδραπέτευσε. "Η άστυνομία σπεύσασα ἐπὶ τόπου ήπελήφθη άνεκρίσεων καί συνέλαβε τὸν δράστην τῆς στυγεράς δολοφονίας, ο όποιος καί ήκλείσθη εἰς τὰς φυλάκας. "Επ' αὐτοῦ κατεσχέθησαν τὰ κλαπέντα τριάντα χιλιόφραγκα. Εἰς τήν υπόθεσιν φαίνεται ὅτι εἶναι άναμειγμένος καί ο άρχισυμμορίτης Γκαρνιέ, ο όποιος μάλιστα ήπολιορκήθη εἰς τήν οίκίαν τοῦ δράματος, χωρίς όμως καί νά συλληφθῇ.»

"Η Ματθίλδη, όταν άκουσε τὸ θνομα τοῦ άγαπημένου της Ζάκ, άποσάσθηκε ξαφνικά από τίς σκέψεις της, καί με προσοχή άκουε αὐτά που διάβαζε ο συνοδός της.

Μόλις όμως άκουσε τίς άποκαλυπτικές εκείνες κατηγορίες κατὰ τοῦ Ζάκ, τινάχθηκε κατόχλωμη, ήσπαξε τήν ήφημερίδα από τά χέρια τοῦ Μπονώ, καί σαν νά μην ήθελε νάπιστέψη ὅτι ήχε άκούσει καλά, διέτρεξε θιαστική τήν τρομερή εκείνη είδησι που δέν ήταν λιγώτερο τρομερώτερη από κεραυνό.

"Ενα ρίγος τρόμου διέδραμε τότε τὸ σώμα της κι' ένα κύμα φρίκης τήν συνεκλόνησε. Γιά μία στιγμή τά βλέμμάτα της σκοτείνιασαν. "Ενας κατάμαυρος πυκνὸς πέπλος ήπεκάθησε σὸ μυαλό καί στά μάτια της, ή Ματθίλδη κλονίσθηκε κι' ήπεσε λιπόθυμη.

"Ο Μπονώ, που τήν παρακολουθοῦσε με τήν άκρη τῶν ματιῶν του, προσποιούμενος τὸν έκπληκτο όταν τήν ήδε νά ταραζεται, χαμογέλασε ήρωικά, όταν ή άτυχη νέα ήγειρε λιπόθυμη.

— "Ωραία! μουμούρισε. Τὸ πρῶτο χτύπημα δόθηκε. "Ας δοῦμε τώρα τί θά γίνη.

Με λίγες έντριβές καί άθρόα εισπνοή αἰθέρος, που ήχε μαζί του σ' ένα μπουκαλάκι ο Μπονώ, ή Ματθίλδη κατάρθωσε ν' άνακτήσει τίς αισθήσεις της καί ν' άνοίξη τά μάτια της.

Στήν άρχή κύτταξε γύρω της έκπληκτη, μη μπορώντας νά θυμηθῇ που ήρισκόταν καί κάτω από ποιές συνθήκες ήταν εκεί. "Όταν όμως τὸ λογικό της επανέκτησε τήν κανονική του λειτουργία, όταν οί άναμνήσεις της ξανάρθαν ραγδαίες, όταν θυμήθηκε τί ήχε διαβάσει στήν ήφημερίδα, πρὶν λίγες στιγμές, άνασηκώθηκε ταραγμένη.

Τὰ μάτια της γλάρωσαν τρομαγμένα καί τά βλέμματά της που φάνερωναν όλη τή φρίκη από τήν όποία ήχε καταληφθῇ, καρφώθηκαν άπλανῇ επάνω στήν ήφημερίδα που ήταν ριχμένη σὸ άπέναντι κάθισμα.

— "Οχι! ψιθύρισε τέλος με υπόκοφη φωνή. Δέν είναι δυνατόν! Δέν μπορεί νά ήγινε ένα τέτοιο πράγμα! Δέν είναι αλήθεια! Δέν μπορεί νά είναι αλήθεια!..

Σάν νά μη συνωδεύταν από άλλον που μπορούσε νά παρεξηγήσει τίς φράσεις της εκείνες, πήρε καί πάλι τήν ήφημερίδα καί διάβασε γιὸ δεύτερη φορά τήν είδησι.

— Δεσποινίς, ήν ρώτησε ο Μπονώ, προσποιούμενος πάντοτε τὸν έκπληκτο, τί πάθατε;

"Η Ματθίλδη στράφηκε καί τὸν κύτταξε. "Είχε ξεχάσει τήν παρουσία του καί δέν ήχε σκεφθῇ πὸς δέν ήπρεπε νά δείξη τήν ταραχή της σ' ένα ξένον άνθρωπο που ήταν επόμενον νά καταλάβῃ τὸ γιά τὸν δολοφόνον ενδιαφέρον της.

— Με συγχωρεῖτε! ψιθύρισε φέροντας τὸ χέρι της σὸ μέτωπο καί προσπαθώντας ν' άνακτήσῃ τήν ψυχραιμία της. Εἶναι τόσο στυγερό, άπίστευτο καί τρομερό αὐτὸ τὸ κακούρημα που μούφερε κάποια ζάλη.

— "Εχετε δίκαιο! ήπήνησε ο Μπονώ. Αὐτὸς ο Ζάκ Ντενέ φαίνεται νά είναι κάποιο ανθρωπόμορφο τέρας...

"Η Ματθίλδη νόμισε πὸς τά λόγια αὐτά τρύπησαν σαν μαχαίρια τήν καρδιά της. Δέν ήπεε όμως τίποτε καί δέν άνέλαβε τήν υπεράσπισί του.

"Υποχρεωμένη νά κρύβῃ τά αίσθήματά της, συγκρατοῦσε τὸν εαυτό της καί δέν μιλοῦσε γιά νά μη προδοθῇ τὸ πρὸς τὸν Ζάκ ενδιαφέρον της καί περίμενε μ' άγωνία νά φτάσῃ σὸ σπίτι της γιά νά κλεισθῇ σὸ δωμάτιό της καί νά δώσῃ διέξοδο στήν τρικυμία που φούσκωνε στὰ στήθη της.

★

Σε λίγο τὸ αυτοκίνητο σταματοῦσε μπρὸς σὸ μεγάλο τοῦ Ριχάρδου ντὲ Βιλ καί ο Μπονώ πήδηξε πρῶτος γιά νά βοηθήσῃ τή νέα νά κατέβῃ. Τήν ώδήγησε μετά ως τήν πόρτα, τήν θεαίωσε πὸς δέν θάίκαμε ποτέ λόγο, σέ κανέναν, γιά ὅσα συνέβησαν, ξανανέβηκε μετά σὸ αυτοκίνητό του καί ήφυγε, χαμογελώντας σαρκαστικά καί ψιθυρίζοντας:

— Τώρα εἰμαι θέσιος πὸς ή Ματθίλδη δέν θ' άργήσῃ νάρθῃ στὰ νερά μου..

★

"Από τήν πόρτα που ήχε άφήσει άνοιχτή, τότε που ήφυγε ή δύστυχη Ματθίλδη, άνέθηκε σὸ μεγάλο καί, χωρίς νά άνταμώνῃ κανέναν σὸ δρόμο της, πήγε καί κλείσθηκε σὸ δωμάτιό της.

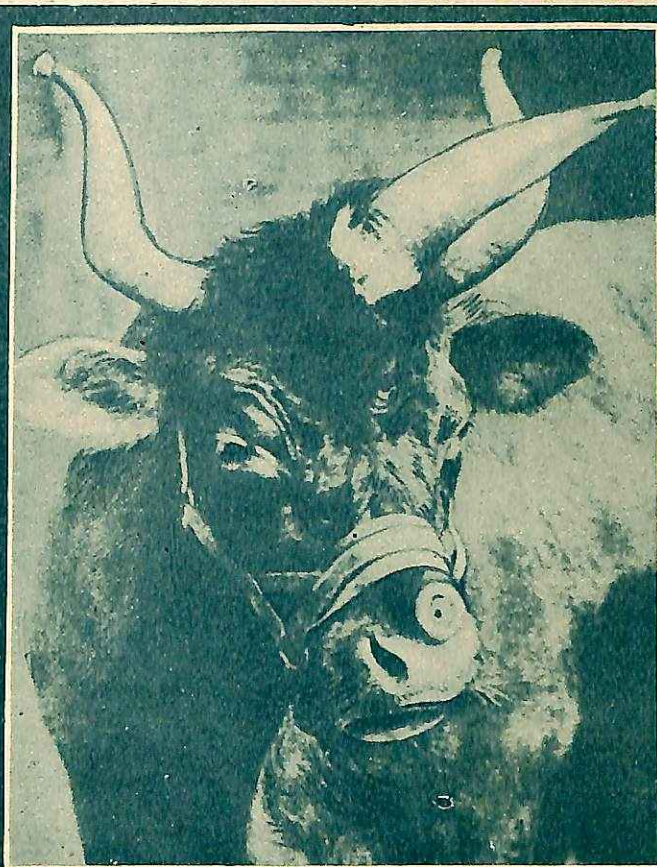
Ρίχτηκε άτονη σ' ένα κάθισμα, ήφησε νά ήξωτερικευθὸν τά συναισθήματά που δοκίμαζε καί ήσπασε σέ κλάματα.

Ξεδίπλωσε πάλι τήν ήφημερίδα, που τσαλάκωνε νευρικά μέσα στὰ χέρια της, καί γιά τρίτη φορά ξανάδιάβασε τή στυγερή δολοφονία.

Τι λοιπόν; ήταν αλήθεια;

"Ο Ζάκ της, ο εύγενικός, ο λεπτός, ο άριστοκράτης στούς τρόπους καί τὸ παρουσιαστικό, που τὸ πρόσωπό του τὸν ήδειχνε άγαθὸ στήν ψυχή, καί που στὰ μάτια τά δικά της φαίνόταν τόσο καλὸς καί πονόμυχος, δέν ήταν παρά ένας άπαίσιος δολοφόνος;

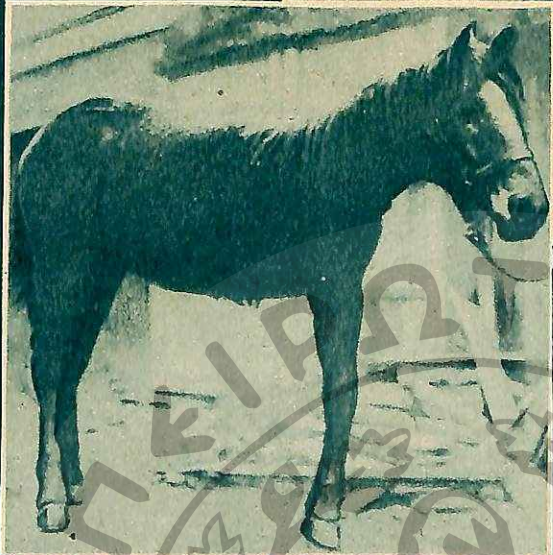
ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ

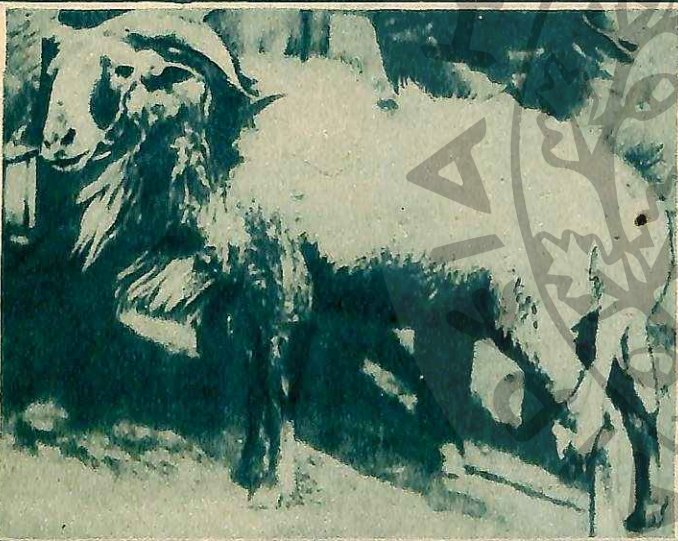
Αὐτὸ τὸ βῶδι τῆς Νοτίου Αφρικῆς ἔχει τρία κέρατα, τρία μάτια, καί επάνω ἀπὸ τὸ ρύγχος ἕνα τρίτο ρουθόνη

Ἐνα πρόβατο ἀπὸ τὴν Σιλεβία πραγματικά διηρῶνῃ!

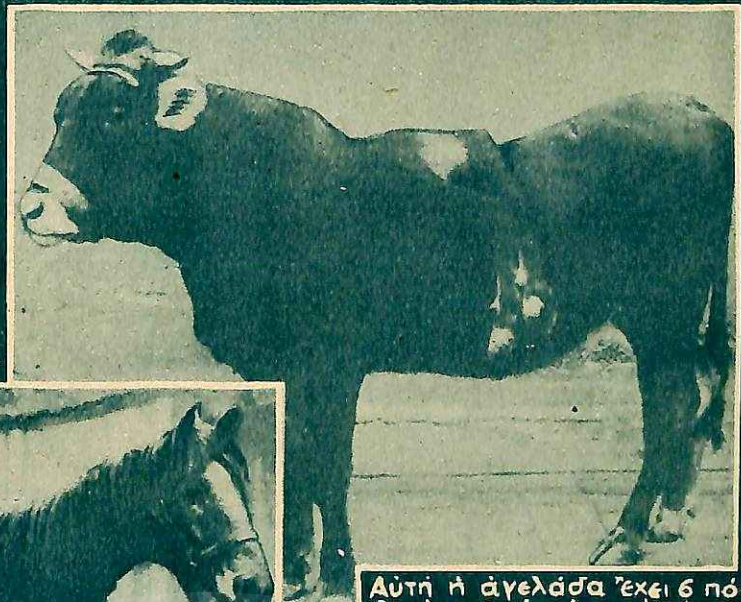
Ἄλογο με τρία πόδια, πού δέν τὸ έμποδίζει νά τρέξει...μετὰ τέσσερα!

Πρόβατο με τέσσερα πόδια καί...δύο άνταλ-λακτικά, πού κρέμονται κάτω ἀπ' τὴν οὐρά του.

Καπρίτσια τῆς φύσεως

Ἡ φύσις, αὐτὴ ἡ Ὑπερμυτέρα κάθε ζωῆς καί κάθε δυνάμεως, μέσα στόν ήλιγγο τῆς αἰδιάκοπης παραγωγῆς της, βρίσκει ἐν τέτοις τὸν καιρὸ νά διασκεδάξῃ. Καί μᾶς παρουσιάζει δημηρογήματά της τέτοια, πού μόνο ἡ φαντασία ενός τερατολόγου θά συνελάμβανε...

Αὐτὴ ἡ ἀγελάσα ἔχει 6 πόδια, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ δύο φυτρώνουν ἀπ' τὴν πλατὴ της!

Ἐνας σκύλος δίπους, πού περπατᾷ θαυμάσια σάν νά μην εἶχε πῆσινά πόδια.

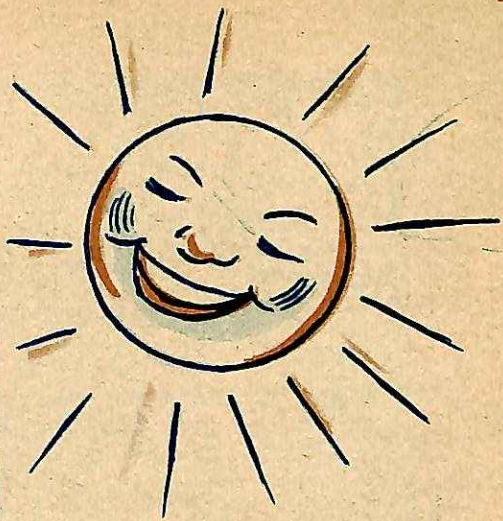
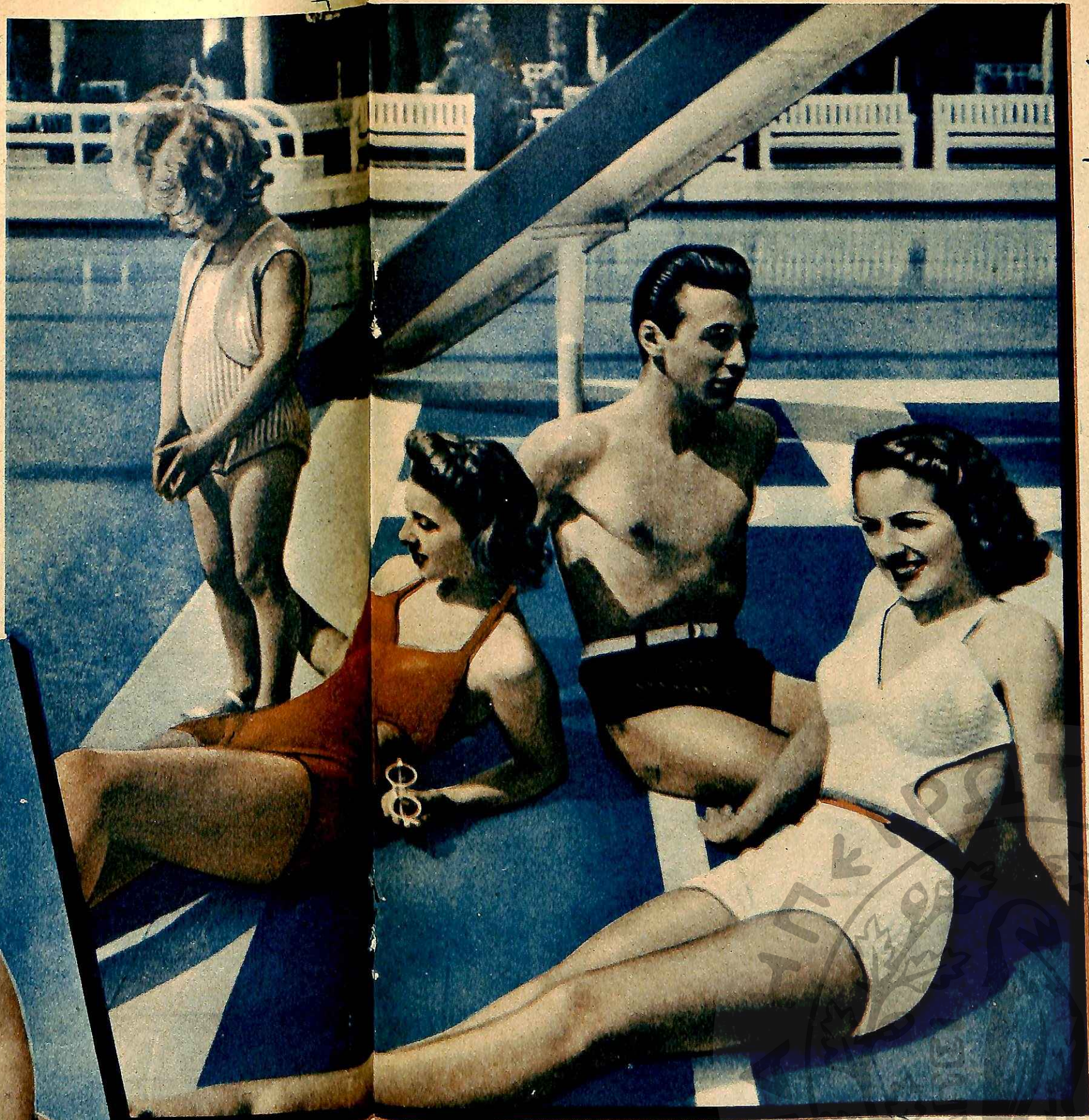
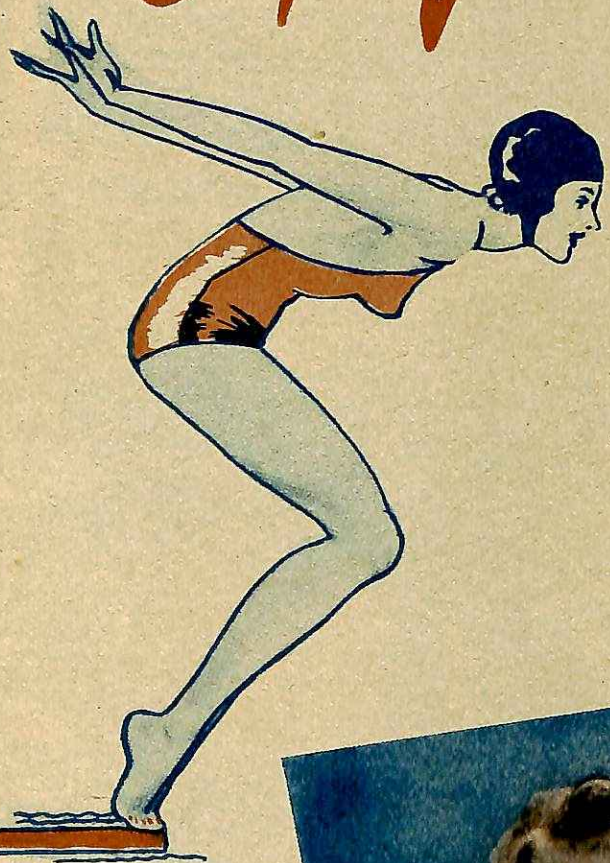
Ἐλαχίστες σαῦρες ἔχουν σάν αὐτὴ οὐρά με...διακλαδῶσεις!

Καί ἕνας σκύλος με τρία πόδια, πού ὡς τόσο κέρδιε σέ πολλές κυνοδρομίες

ΤΑ ΜΠΑΝΙΑ

Χρξίτουν....

ΑΠ ΔΕΠ ΗΣΑΠ ΟΤΙ ΕΙΠΕ.....

ΤΙ ΘΑ ΗΘΕΛΑΝ
ΝΑ ΕΙΝΑΙ.....

Η διάσημος Γαλλίς
Βεντέττα της Όθονης
ΜΕΓΚΛΕΜΟΝΙΕ
θα ήθελε να ήταν... ιατρός!

Ο κοσμοπολιτικός συγγραφέας
ΜΑΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ
θα ήθελε να ήταν... ταχυδακτυλουργός!

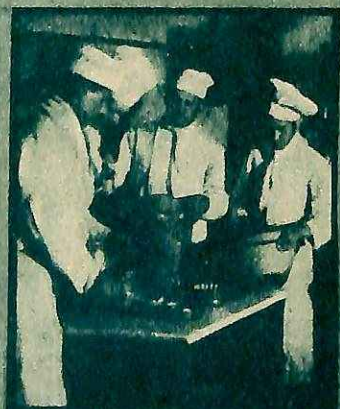
Η δημοφιλής μυθιστοριογράφος ΛΟΥΙΣ
ΝΤΕΛΑΡΥ ΜΑΡΝΤΡΥΣ
θα ήθελε να ήταν... γλύπτρια!

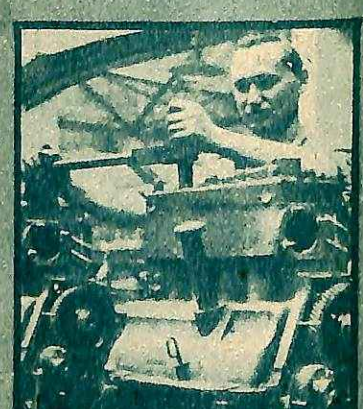
Ο διάσημος Γάλλος
στάρ
ΡΑΙΜΥ
θα ήθελε να ήταν... επιπλασποιός!

Ο περίφημος συγγραφέας
ΠΙΕΡ ΧΑΜΠ
θα ήθελε να ήταν... μάγιστρος!

Ο άσος του αέρος
ΛΙΝΤΜΠΕΡΓΚ
θα ήθελε να ήταν... μηχανικός!

Ο γόνος του κι/γράφου
ΚΑΛΡΚ ΓΚΕΪΜΠΛ
θα ήθελε να ήταν... χειρουργός!

Ο φαργναυτικός ποιητής
ΜΑΡΙΣ ΡΟΣΤΑΝ
θα ήθελε να ήταν... παπάς!

ΤΖΩΝ ΣΙΝΚΛΑΙΡ

ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ

ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ

Ο λόρδος Σίνκλαιρ απέτελει τον τουαλέττα του. Δίπλα του, ο Μπράντ εθαύμαζε την ήρεμία και την άταραξία του. Λίγη ώρα αργότερα, επρόκειτο να πάνε στην Όξφορντ Στρήτ, για να αδειάσουν το χρηματοκυβώτιο του τραπεζίτου Φέλιξ Μέγιερ Βόλφ.

Ο τζέντλεμαν - λωποδύτης ήταν έτοιμος τώρα.

—Πηγαίνουμε; είπε στον Μπράντ.

Μερικοί αστυνομικοί περιπολούσαν στην Όξφορντ Στρήτ. Άλλα κανείς δεν έδωσε προσοχή στους δυο κυρίους, που άνοιξαν άτάραχοι την πόρτα του τραπεζίτου και έμπηκαν στο εσωτερικό.

—Διάβολο! Αυτό που κάνουμε είναι επικίνδυνο, είπεν ο Μπράντ. Μπαίνουμε με αντίκλειδο σε μια τράπεζα κάτω από τη μύτη της αστυνομίας!

—Τούναντιόν, απάντησε ο Σίνκλαιρ. Δεν διατρέχουμε κανένα κίνδυνο. Οι αστυνομικοί παρακολουθούν μόνο τους ανθρώπους που προχωρούν φοβισμένοι στο δρόμο. Άλλ' όταν σε βλέπουν ν' ανοίγεις θασσαλέα μια πόρτα μπροστά τους, φαντάζονται ότι έχεις δικαίωμα να το κάνεις και δεν σε ενοχλούν.

Τέ ανοίγμα του χρηματοκυβωτίου του Βόλφ υπήρξε για τον Σίνκλαιρ, που είχε μέσα στο μπαστούνι του όλα τα απαραίτητα σύνεργα, υπόθεσις μερικών λεπτών. Άλλα το χρηματοκυβώτιον ήταν κενό. Τό μόνο που βρήκαν εκεί ήταν ένα πλήθος από χρεωστικά όμολογα, γιατί ο Βόλφ, σαν Έβραιος, ήταν ένας από τους μεγαλύτερους τοκογλύφους του Λονδίνου.

Καθώς όμως ήταν έτοιμοι να φύγουν, το βλέμμα του Σίνκλαιρ έπεσε σε μια μυστική κρύπτη, που βρισκόταν στο βάθος του χρηματοκυβωτίου. Βάζοντας το χέρι του μέσα σ' αυτή την κρύπτη, βρήκε ένα περιδέραιο από διαμάντια μεγάλης αξίας και μια επιστολή που απευθυνότο προς την δεσποινίδα Καίτη Μπρόουν, 16 Έσεξ Στρήτ.

Ο Σίνκλαιρ την έπηρε στα χέρια του και διάβασε:

«Αγαπητό μου παιδί,
Χθές έγινα κάτοχος της περιουσίας του θεού Κάρλεϊ από την Καλκούταν. Αποτελείται από ένα περιδέραιο με διαμάντια, που πολύ θα επιθυμούσα να το κρατήσω για σένα. Άλλ' ο μακαρίτης πατέρας σου έχει αφήσει πολλά χρέη και ένας από τους πιστωτές του, ο τραπεζίτης Βόλφ, με στενοχωρεί πολύ. Τα διαμάντια αυτά είναι πολύ μεγάλης αξίας. Αποφάσισα λοιπόν να τα πωλήσω, αφού μετά την πώλησή τους και τα χρέη του πατέρα σου θα μπορέσω να πληρώσω και σένα ν' αφήσω μια αξιόλογη περιουσία. Ελπίζω ότι θα συναντηθούμε γρήγορα.
Σε φιλώ
Η μητέρα σου

—Πώς βρίσκεται αυτή η επιστολή εδώ; είπαμε εκπληκτος ο Σίνκλαιρ. Άσφαλώς δεν θα έφθασε στον προορισμό της...

Την έβαλε κατόπιν μέσα στην τσέπη του, μαζί με το περιδέραιο και άπολον-θούμενος από τον Μπράντ έβγηκε έξω από την Τράπεζα, το ίδιο άτάραχος όπως και τη στιγμή που είχε έλθει.

Άλλωστε κανείς δεν άνησούχησε τους δύο φίλους.

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΕΝΟΣ ΤΟΚΟ- ΓΛΥΦΟΥ

ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

Την άλλη μέρα, ο Σίνκλαιρ έτρεξε στον αριθμό 16 της οδού Έσεξ. Ήταν ένα οικότροφείο για νέες καλές κοινωνικής τάξεως. Άλλ' η διευθύντρια τον έλη-ροφόρησε ότι η μίς Μπρόουν είχε φύγει από δυο μήνες και ότι έμενε τώρα στην οδόν Τόουερ Στρήτ 13.

—Μά γιατί έφυγε;

Η διευθύντρια έπηρε περίλυπο ύφος. —Η μητέρα της πέθανε ξαφνικά πριν από μερικούς μήνες. Η δυστυχισμένη νέα βρέθηκε τότε χωρίς πόρους και άναγκάστηκε να φύγει από το οικότρο-φείο... Θα την ξανάβλεπα με μεγάλη χα-

ρά, κοριτσάκι...
Άλλ' ο Σίνκλαιρ δεν έπεριμενε ν' άκούσει περισσότερα.

Έτρεξε άμέσως στην οδόν Σνάϊντερ αριθ. 13.

Βρήκε εκεί την μίς Μπρόουν μέσα σε μια άθλια σοφίτα, με τα μάτια κλαμένα και τό ύφος περίλυπο.

—Έρχομαι, είπε ο Σίνκλαιρ στη νέα, που σηκώθηκε ταραγμένη μόλις τον εί-δε, έκτελώντας μια επιθυμία της μητέ-ρας σας.

—Της μητέρας μου; είπαμε η μίς Μπρό-ουν. Άλλα η μητέρα μου έχει πεθάνει.

—Τό ξέρω, αλλά προτού πεθάνη άφη-σε κάτι για σάς, που δυστυχώς δεν έφθα-σε στα χέρια σας.

Και της έδωσε την επιστολή που είχε βρει στο γραφείο του Βόλφ. Έπειτα, όταν η νέα έτελείωσε το διάβασμα, της παρέδωσε επίσης και το περιδέραιο με τα διαμάντια.

—Πού; Πώς τα βρήκατε; ρώτησε η νέα.

—Στο γραφείο ενός τραπεζίτου, όνό-ματι Βόλφ.

—Είναι ο άνθρωπος που είχε δανείσει χρήματα στον πατέρα μου. Αυτός με εί-δοποίησε για τ' άν θάνατο της μητέρας μου. Μού είπε ότι έπηρε να την επισκε-φθώ για να κανονίσω τό ζήτημα των χρε-ών. Άλλ' όταν έμπηκε στο δωμάτιό της, την βρήκε νεκρή. Έκαμε μάλιστα και τα έξοδα της κηδείας της.

—Τάν άθλιον! έφώναξε ο Σίνκλαιρ. Τώρα καταλαβαίνω πώς συνέβησαν τα πράγματα. Φαίνεται ότι η μητέρα σας, όταν έτελείωσε τό γράψιμο της επιστο-λής, έπαθε ξαφνικά συγκοπή και πέθανε. Έπειτα έφθασε ο Βόλφ, ο όποιος είδε

τηνέπιστολή και τα διαμάντια. Σαν κα-
λός Έβραίος που είναι, τα έβαλε στην
τσέπη του και έφυγε...

—Μα σείς τότε πως τα πήρατε;
—Αυτό δεν σας ενδιαφέρει, μίς. Έχω
βάλει ως σκοπό στη ζωή μου να τιμωρώ
τους κακούς και όλους εκείνους που
παίρνουν χρήματα αδικώντας τους άλ-
λους. Αυτό θα κάμω και για τον Βόλφ.
Τώρα όμως έρχομαι και πάλι σε σας. Τα
χρέη του πατέρα σας είναι μηδανικά έμ-
πρός στην αξία αυτών των διαμαντιών.
Σας συνιστώ λοιπόν να τα πουλήσετε και
άφου εξοφλήσετε τα χρέη του πατέρα
σας να γυρίσετε και πάλι στο οικότρο-
φείο.

—Αυτό θα κάμω, απήντησε η νέα, άλ-
λά πέστε μου το όνομά σας, για να ξέρω
τον άνθρωπον που πρέπει να ευνωμονώ.

—Το όνομά μου θα σας έτρεμαζε, μίς.
Γι' αυτό προτιμώ να μην σας το πω.
Πρέπει όμως να ξέρετε ότι θα είμαι πάν-
τοτε κοντά σας και θα επαγρυπνώ επάνω
σας... Τώρα κρατήστε αυτή την διεύθυν-
ση, επρόθεσμε δίνοντας της ένα μικρό
χαρτί. Είναι του δικηγόρου μου. Πη-
γαίνετε άμεσα να τον ιδείτε. Του έδωσα
έντολή να κανονισή την υπόθεσή σας.

Και προτού η νέα προφθάση να τον εγ-
χαριστήση, ο Σίνκλαιρ κατέθεκε τις σιά-
λες και έφυγε.

ΜΙΣΟ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ ΛΙΡΕΣ

Την ίδια ώρα, ο έπιθεωρητής της
Σκώτλαντ Γουάιντ Μπάξτερ δεχόταν μια
έπιστολη.

Ήταν ο τραπεζίτης Φέλιξ Μέγερ Βόλφ.
—Κύριε έπιθεωρητά, σώστε με! Εφώ-
ναξε ο τραπεζίτης, μπαίνοντας στο γρα-
φείο του. Μ' έληστεψαν! Δεν μου άφη-
σαν τίποτε!

—Πότε έγινε αυτό; ρώτησε ο Μπάξτερ.
—Χθές το βράδυ. Άλλα τώρα μόλις
το έμαθα. Ήμουν στην έξοχό μ' έναν
φίλο μου. Σκεφθήτε, κύριε έπιθεωρητά!
Πεντακόσιες χιλιάδες λίρες στερλίνες!

—Όλα τα χρήματα που είχα στην Τράπε-
ζά μου! Οι καταθέσεις θάρθουν τώρα και
θα μου τα ζητούν. Τί να κάμω; Είμαι
έναν δυστυχισμένο άνθρωπο...

—Πού είχατε αυτά τα λεπτά;
—Μέσα στο χρηματοκιβώτιό μου. Κι
εκτός απ' αυτά είχα και κάτι ώραία δια-
μάντια, που άσφαλώς δεν βρίσκονται
άλλα όμοια σ' όλη την Άγγλία.

—Διάβολε! Έκαμε ο Μπάξτερ. Μόνο ο
Σίνκλαιρ μπορεί να είχε τη θρασύτητα
να κλέψει μια Τράπεζα, που βρίσκεται
στο κεντρικότερο μέρος του Λονδίνου.

Και άφου διεβεβαίωσε τον τραπεζίτη
ότι θα έκανε τα πάντα για ν' αποκαλύψει
τον δράστη, εκάλεσε μερικούς αστυνομι-
κούς, στους οποίους έδωσε τη διαταγή
να έπισκεφθούν την Τράπεζα Βόλφ και
να φροντίσουν μήπως ανακαλύψουν κα-
νένα ίχνος.

Το απόγευμα, όλες οι έφημερίδες ή-
ταν γεμάτες από λεπτομέρειες της θρα-
σύτητας κλοπής. Ο Σίνκλαιρ, έγραφαν,
έπειτα από δυο μηνών ανάπαυσι, έκαμε
την εμφάνισή του μέσα στην καρδιά του
Λονδίνου και κλήτεύσε μια Τράπεζα
κάτω από την αυλή της αστυνομίας.

Ο τζέντλεμαν-λοποδύτης, ξαπλωμένος
σε μια πολυθρόνα του μεγάρου του, έδιδε
βάβε κατάπληκτος αυτές τις λεπτομέρειες.
—Μήπως έκλεψες εσύ αυτές τις πεν-
τακόσιες χιλιάδες λίρες; ρώτησε γελών-
τας τον φίλο του Μπράντ.

—Άλλο τόσο όσο και σύ! απήντησε
εκείνος.

—Και όμως αυτές οι πεντακόσιες χι-
λιάδες στερλίνες εκλάπησαν, φίλε μου.
Με τη διαφορά ότι οι κλέπται δεν είμα-

στε έμεις, αλλά ο ίδιος ο Βόλφ. Γιατί
θα εκταλάβε, δάδαια, τί συμβαίνει;
Ο άρρεος αυτός προσπαθεί να έπωφε-
ληθή από την ευκαιρία για να κλέψει τα
χρήματα των καταθετών της Τραπέζης
του. Κανείς δικαστής στην Άγγλία δεν
θα τον υποχρεώσει να έπιστρέψει χρήμα-
τα που εκλάπησαν μέσα από το χρηματο-
κιβώτιό του. Νά, λοιπόν, που αντί να
κάμω κακό, προσφέραμε μια μεγάλη ύ-
πηρεσία στο Βόλφ.

Ο Σίνκλαιρ άρχισε να σκέπτεται. Έ-
πειτα από λίγη ώρα έσπρωξε το κεφάλι
και έλεγε:

—Φαίνεται όμως ότι δεν ελογάριασε
με τον αντίπαλο που έχει απέναντί του.
Γιατί φυσικά δεν θα τον αφήσω να παί-
ξη το παιγνίδι του. Άλλ' αυτό δεν αρ-
κεί. Πρέπει να τον τιμωρήσω συγχρόνως.

Και νομίζω πως έχω τον τρόπο. Επάνω
στο τραπέζι του είδα μια έπιστολή ενός
Ιταλού κόμητος, που τον παρακαλεί να
τον έπισκεφθή στα κτήματά του, γιατί
θέλει να τα υποθηκεύσει για ένα σεβα-

στο ποσό. Υποθέτω ότι ο Έβραίος θα
κάμει αυτό το ταξίδι και ίσως συνταξι-
δώμε μαζί. Πρό σ' το παρόν όμως έχωμε
κάτι άλλο να κάμωμε.

Και ύπηγόρευσε στον Μπράντ μια έπι-
στολή, αντίγραφο της οποίας έστειλε σ'
όλες τις έφημερίδες. Η έπιστολή αυτή
περιείχε τα εξής:

«Εδίδασκα στην έφημερίδα σας τα ό-
σα γράφετε για την διάρρηξη της Τρα-
πέζης Βόλφ. Η διάρρηξη αυτή είναι
ότι εκλεψα πεντακόσιες χιλιάδες λίρες
από το χρηματοκιβώτιό του Βόλφ. Το
νό. Το μόνο που έπληρα από την Τράπε-
ζα για ν' αποζημιωθώ για την νικητηρι-
νη, που τα επέστρεψα στον πραγματι-
κό του κάτοχο, γιατί άδικως κατακρατείτο
από τον Βόλφ. Αυτή είναι η πραγματική
αλήθεια.

Σίνκλαιρ».
—Άφου απέστειλε την έπιστολή, ο τζέν-
τλεμαν-λοποδύτης έξεκρέμασε το άκου-
στικό και έπηρε τον Βόλφ στο τηλέ-
φωνο.

—Είμαι ο μεσίτης Τζόν Σμιθ, έλεγε ο
Σίνκλαιρ. Σήμερα το πρωί έλαβα μια έ-
πιστολή του κόμητος Τραβέστι από την
Φλωρεντία.

—Τί έπιθυμεί ο κόμης; ρώτησεν ο
Βόλφ.

—Με παρακάλεσε να συνεννοηθώ μαζί
σας αν σκοπεύετε να διαπραγματευθήτε
το δάνειον που σας έχει ζητήσει και αν
θα έπισκεφθήτε τα κτήματά του. Έάν για
λγηθήτε μ' αυτή την υπόθεσι, με παρακά-
λεσε να την αναλάβω και να την δια-
πραγματευθώ εγώ.

—Για τ' όνομα του Θεού! διαμαρτυ-
ρήθη ο Βόλφ. Θα το δώσω αυτό το δά-
νην Φλωρεντία. Έπειτα όμως απ' αυτά
που μου συνέβησαν άπεφάσιμα να άνα-
βάλω το ταξίδι μου για το Σάββατο.

—Είναι οριστική η άπόφασίς σας, κύ-
ριε Βόλφ;

—Άπολύτως οριστική.

Ο Σίνκλαιρ άπόθεσε το άκουστικό και
έγυρισε προς τον Μπράντ.

—Απόψε φεύγω για την Φλωρεντία,
έλεγε. Προσπάθησε να παρακολουθήσει τον
Βόλφ και να με ειδοποιήσει άμέσως τη
λεγεγραφικά για την άναχώρησή του. Το
τηλεγράφημα θα το στείλεις στη διεύθυν-
ση: «Χάρου Βέμπερ, Πόστ Ρεστάντ, Φλω-
ρεντία».

—Όταν οι δύο φίλοι έδωγχαν για να
πάνε στο σταθμό, δόκληρος η πόλις έ-
χε άναστατωθή από τα παραρτήματα των
έφημερίδων, που έδημοσίευαν την έπι-
στολή του Σίνκλαιρ.

Εξω από την Τράπεζα Βόλφ, είχε
συγκεντρωθή άπειρο πλήθος κόσμου, που
εφώναζε και έχειρονομούσε άπειλητικά.

—Θέλω τις καταθέσεις μας! έκραύ-
γαζαν, δείχνοντας τους γρόνθους. Μας
έκλεψες!

Ο τραπεζίτης συνεδέθη τηλεφωνικά
με τον έπιθεωρητή Μπάξτερ και έζήτησε
την επέμβασί του.

—Οι άνθρωποι αυτοί δεν ξέρουν τί
ζητάνε, έλεγε. Ποιά λεπτά να τους δώσω
άφου μου τα έκλεψαν;

—Άφήστε τ' άστεία, κύριε Βόλφ, έ-
πήντησε θυμωμένος ο Μπάξτερ. Αυτά που
λέτε είναι ψέματα. Ο Σίνκλαιρ δεν σας
έκλεψε...

—Πιστεύετε, λοιπόν, ένα λοποδύτη;
—Ο Σίνκλαιρ είναι λοποδύτης, αλλά
δεν λείει ψέματα ποτέ! Για να διαβεβαιώ-
νι λοιπόν ότι δεν έπηρε τα λεφτά, αυτό
σημαίνει ότι δεν τα έπηρε.

—Σας όρκίζομαι, κύριε έπιθεωρητά!
Με έκλεψε. Μη θέλετε να καταστραφώ
έντελώς. Αυτοί οι άνθρωποι θα πιάσουν
το κατάστημά μου! Βοηθήστε με!

—Φροντίστε να ξεμπλέξετε μόνος σας,
άκούστηκε ο Μπάξτερ, άποθέτοντας το ά-
κουστικό.

Έτσι ο Βόλφ άναγκάστηκε εκείνο το
βράδυ να φύγη από μια όπισθία θύρα
της Τραπέζης του, για να μην πέσει στα
χέρια του πλήθους, που άπειλούσε να
τον λυντσάρη.

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Την άλλη μέρα, ο Έβραίος τραπεζίτης
έφευγε κρυφά για τη Φλωρεντία, άφου
προηγουμένως έτέρωσε από την Τράπε-
ζα της Άγγλιας και έβγαλε ένα τσέκ έπ'
ονόματί του για το ποσό των πεντακο-
σίων χιλιάδων λιρών έπ' της Τραπέζης
της μεγάλης Ιταλικής πόλεως.

Δεν ύπωπευθη όμως καθόλου ότι ο
Μπράντ τον παρακολουθούσε καθ' όλο αύ-
τό το διάστημα. Ο βοηθός του Σίνκλαιρ
όταν τέλος είδε τον τραπεζίτη να μπαίνει
στο τραίνο, έσπευσε να τηλεγραφήση ά-
μέσως στο φίλο του:

«Χάρου Βέμπερ, Πόστ Ρεστάντ, Φλω-
ρεντία».

Κόφλεϋ».
Το πρώτο που έκαμε ο Βόλφ, μόλις έ-
φθασε στη Φλωρεντία, ήταν να τρέξη
στην Τράπεζα να εξαργυρώση την έπι-
ταγή των πεντακοσίων χιλιάδων λιρών.

Έβαλε τα χρήματα σε μια μικρή βαλί-
τσα και έπληρε στο σταθμό για να πάρη
το τραίνο που έφευγε για την Τρέντη,
όπου έμενε ο Ιταλός κόμης. Εκεί όμως
έμαθε ότι το τραίνο έφευγε μετά εξη ώ-
ρες.

Η καθυστέρηση αυτή διασκέπτεσε τον
τραπεζίτη, γιατί από άρκετη ώρα, είχε
προσέξει έναν άνθρωπο, που τον παρα-
κολουθούσε και δεν τον άφηνε ούτε βήμα.

—Άπεφάσισε τότε να πάη σ' ένα κον-
ρείο για να κουρευθή.

Άλλ' ο Βόλφ δεν ήξερε Ιταλικά και
προσπαθούσε να συνεννοηθή με τον κου-
ρέα κάνοντας διάφορες χειρονομίες. Έ-
μεινος όμως φαίνεται ότι παρεξήγησε τις
κινήσεις του και σε μια στιγμή έχωσε το
φαλίδι του μέσα στα γένετα του και του
άπέκλωσε όλο το κάτω μέρος. Ο τραπεζί-
της έτιναχτηκε άμέσως επάνω έξω φρε-
νών.

—Άλλά δεν μπορούσε φυσικά να
βγίη σ' αυτή την κατάσταση. Έτσι ύπε-
ρεσώθηκε να ξανακαθήση και πάλι στην
καρέκλα του και ν' άφήση τον κουρέα να
συνεχισί το έργο του.

Όταν έσκηώθηκε τέλος για να φύγη,
την ίδια στιγμή το αίσθημα της άπτης
τον έκαμε να βγάλη ένα περιστρόφο, το
όποϊον διηύθυνε κατά το άνωστόν του.
—Θά άστεινέσθε, έλεγε. Μην κάνετε

κρο μυτερό γενάκι, που άλλαξε έντελώς
την φυσιογνωμία του και τον έκανε να
φαίνεται σαν Άγγλος ή Αμερικανός.

Λίγα βήματα π' όπερα, έπεσε επάνω
στο μυστηριώδες πρόσωπο που τον πα-
ρακολουθούσε. Ο άνθρωπος αυτός έκιν-
ταξε με μεγάλη προσοχή τον τραπεζίτη
και έπειτα έξηφανίσθη.

Έκείνη την εποχή, έμάστιζε τα ιτα-
λικά τραίνα ένας διάσημος λοποδύτης,
που η θρασύτης του θα μπορούσε να πα-
ραμοιασθή με την θρασύτητα του Σίν-
κλαιρ στην Άγγλία.

Ο τελευταίος —γιατί αυτός ήταν ο
μυστηριώδης άνθρωπος που παρακολου-
θούσε τον Βόλφ— έσκηώθηκε να έπωφε-
ληθή απ' αυτή τη σύμπτωση και άφου
μεταμφιεσθήκε καταλλήλως έτέρωσε στη
διεύθυνσι της αστυνομίας και κατέθεσε
ότι ήταν κ' αυτός θύμα του περιφημου
λοποδύτου. Συγχρόνως έδωσε τα χαρ-
κτηριστικά του, που ήταν τα χαρακτηρισ-
τικά του Έβραίου τραπεζίτου, όπως
τόν είχε μασκαρέψει ο Ιταλός κουρέας.

Η Ιταλική αστυνομία έδημοσίευσε τό-
τε στις έφημερίδες μια μεγάλη άνακοί-
νωση, στην οποία έδινε τα χαρακτηριστι-
κά του Έβραίου τραπεζίτου, τον όποιον
παρίστανε ως τον μυστηριώδη κλέπτη
των τραίνων, συγχρόνως δε ώριζε μια
σημαντική χρηματική άμοιβή για την
σύλληψή του.

Από εκείνη την στιγμή ο Μέγερ Βόλφ,
δεν μπορούσε να πάη πουθενά, χωρίς ν'
αντιληφθή ότι γύρω του τον κυτούσαν
με περιέργεια και ότι οι άνθρωποι σιγο-
ψιθύριζαν μεταξύ τους, σαν να έλεγαν
κάτι εις βάρος του. Το ίδιο έγινε στο
έστιατόριο, όπου έπηρε να φάη, το ίδιο
έγινε και σ' ένα φαρμακείο, όπου έμπηκε
για να πάρη λίγο γλωροφόρμιο για το
δόντι του που τον πονούσε.

Τα πράγματα όμως έσταμάτησαν εύτ-
ως ως εκεί. Γιατί κανείς δεν ήταν βέ-
βαιος και γι' αυτό δεν τον κατέδωσε
στην αστυνομία.

Τέλος, έφθασεν η ώρα που θα έφευγε
το τραίνο. Ο Μέγερ Βόλφ έτέρωσε γρήγο-
ρα στο σταθμό, έβγαλε ένα εισιτήριο πρώ-
της θέσεως και άνέβηκε σ' ένα βαγόνι.

Εδίδελε τότε ένα διαμέρισμα που ήταν
τελείως άδειο, εκάθησε στην γωνία και
δίπλα του έβαλε τη βαλίτσα με τα λεπτά.

Ο Έβραίος έτριβε τα χέρια του από
ευχαρίστησι, γιατί έφευγε τέλος από τη
Φλωρεντία. Άλλά τη στιγμή που το
τραίνο έσφύριζε για να φύγη ένας άν-
θρωπος ώρμησε προς το βαγόνι όπου
βρισκόταν ο Βόλφ και έγκατεστάθη στο
ίδιο διαμέρισμα μ' αυτόν.

Κρύος ιδρώς περιέλουσε τότε τον τρα-
πεζίτη. Γιατί στον νέο έπιβάτη είχε άνα-
γνωρίσει τον άνθρωπο που τον είχε πα-
ρακολουθήσει, όταν είχε φθάση στη
Φλωρεντία.

Το τραίνο έξεκίνησε σε λίγο με με-
γάλη ταχύτητα.

Όταν έπροχώρησαν άρκετά ο νέος έ-
πιβάτης έσκηώθηκε από τη θέσι του και
ήλθε προς το μέρος του Βόλφ. Ο τελευ-
ταίος έτρεμαζε και έφερε επάνω στα πό-
δια του τη βαλίτσα με τα λεπτά. Μήπως
λοιπόν ο άνθρωπος αυτός έσκόπευε να τον
κλέψη;

—Άλλά πόσο μεγάλη ήταν η έκπληξις
του, όταν τον άκουσε να τον λέη:

—Νομίζω πως σας άναγνωρίζω, κύ-
ριε.

—Δεν σας καταλαβαίνω...

—Είστε ο κλέπτης των τραίνων. Έ-
δίδασκα την περιγραφή που δίνουν για
σας οι έφημερίδες...

Ο τραπεζίτης έγινε κάτωχρος. Άλλά
την ίδια στιγμή το αίσθημα της άπτης
τον έκαμε να βγάλη ένα περιστρόφο, το
όποϊον διηύθυνε κατά το άνωστόν του.

—Θά άστεινέσθε, έλεγε. Μην κάνετε

την παραμικρή κίνησι γιατί πυροβολώ.

Άλλ' ο ξένος είχε μαντεύσει την χει-
ρονομία του και μ' ένα πήδημα βρέθηκε
στο διάδρομο, όπου έτράβηξε το σήμα
του κινδύνου.

Το τραίνο έσταμάτησε αυτόμάτως μ'
έναν τρομακτικό θόρυβο. Την ίδια στιγ-
μή, πλήθος από ύπαλλήλους ώρμησαν στο
διαμέρισμα, από το όποιον είχε άκουσθή
το σήμα κινδύνου.

Ο ξένος άρχισε τότε να φωνάζη.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΚΑΙ ΣΕ ΚΑΘΕ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ 'Θησαυρού,

από μια αότοτελήρ
περιπέτεια
του

ΛΟΠΟΔΥΤΗΣ
ΦΑΝΤΑΣΜΑ

του δημοφιλούς
Άγγλου συγγραφέως
ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

—Ο άνθρωπος αυτός θέλει να με λη-
στεύση. Μου έπηρε από τα χέρια μου τη
βαλίτσα μέσα στην οποία έχω πεντακό-
σιες χιλιάδες λίρες στερλίνες. Είναι ο
κλέφτης των τραίνων!

—Όλοι τότε τον άναγνώρισαν. Πραγμα-
τικά ο έπιβάτης αυτός είχε τα χαρακ-
τηριστικά του ανθρώπου που περιέγραφαν
οι έφημερίδες.

—Ο Βόλφ συνέληφθη άμέσως και μετε-

φέρθη και πάλι στην Φλωρεντία, συνο-
δεύόμενος από δυο αστυνομικούς, που
τον είχαν άφοπλίσει προηγουμένως. Οι
αστυνομικοί είχαν άνακαλύψει επίσης έ-
πάνω του ένα μικρό μπουκαλάκι με γλω-
ροφόρμιο, που, όπως έγραφαν οι έφημε-
ρίδες, ήταν το όπλο που έχρησιμοποιούσε
ο λοποδύτης των τραίνων για ν' άπο-
κοιμίζι τα θύματά του.

Όταν τον έπήγαν στον άνακριτή, ο
Έβραίος τραπεζίτης έπεσε σε τόσες άν-
τιφάσεις, που οι ύπόνοιες που ύπηρχαν
έναντίον του ένισχύθησαν άκόμη περισ-
σότερο.

Στο τέλος, ο άνακριτής άπεφάσισε να
τον φέρη σ' άντιπαράστασι με το παρ' ο-
λίγον θύμα του.

Ο συνεπιβάτης του Βόλφ εκλήθη τότε
στο γραφείο του άνακριτού και απήντησε
με ψυχραιμία, που έκαμε τις τρίχες του
τραπεζίτου να σηκωθούν από το κεφάλι
του.

—Όνομάζομαι Φέλιξ Μέγερ Βόλφ. Ό-
ρίστε τα χαρτιά μου.

Και παρουσίασε στον άνακριτή μια ταυ-
τότητα με την φωτογραφία του, θεωρη-
μένη από την αστυνομία.

—Ο άνθρωπος αυτός λείει ψέματα! έ-
φώναξε ο άληθινός Βόλφ.

Άλλ' ο άνακριτής δεν έδινε καμμιά
προσοχή στις διαμαρτυρίες του.

—Έταξίδεψα, συνέχισε ο ξένος, από
την Φλωρεντία για την Τρέντη, όπου εί-
χα να κανονίσω μια υπόθεσι με τον κό-
μητα Τραβέστι. Μέσα στη βαλίτσα μου
είχα ένα ποσό πεντακοσίων χιλιάδων
λιρών. Σε μια στιγμή, αίσθάνθηκα μια
όση γλωροφόρμιο που άλλοιόταν μέσα
στο διαμέρισμα του τραίνου. Συγχρόνως
είδα τον άνθρωπο αυτόν να όρμα επάνω
μου μ' ένα περιστρόφο στο χέρι. Βρέθηκα
τότε μ' ένα πήδημα στον διάδρομο κ' έ-
κτύπησα το σήμα κινδύνου.

Έπειτα, έκλήθησαν οι φαρμακοποί-
δες που άναγνώρισε επίσης τον Βόλφ, ο κου-
ρέας που κατέθεσε ότι ο άνθρωπος αυτός
του είχε ελπί να του κόψη τη γενειάδα
του, και τα γκαρβόνια του έστιατορίου,
στα όποια η στάσις και οι κινήσεις του
είχαν φανή πολύ ύποπτες. Στο τέλος
οι αστυνομικοί έφεραν το μπουκαλάκι με
το γλωροφόρμιο και το περιστρόφο που
είχαν βρή επάνω του.

Δεν ύπηρχε πιά καμμιά άμφιβολία ότι
ο άνθρωπος αυτός ήταν ο λοποδύτης των
τραίνων. Καμιά σωτηρία δεν φαινόταν
από πουθενά, για τον τραπεζίτη.

Ο δυστυχισμένος άρχισε να τα χάνη
πραγματικά. Ο πρόξενος της Άγγλιας,
που όποιον έζητησε την προστασία, δεν
θέλησε με κανένα τρόπο ν' άναμιχθή σ'
αυτή την υπόθεσι, συνεβούλευσε μόνο τον
κρατούμενο να όμολογήση όλη την αλή-
θεια και ν' άναβέση σ' έναν καλό δικη-
γόρο την υπεράσπισή του. Ίσως έτσι η
κατάδική του να ήταν έλαφρότερη.

Ο τραπεζίτης άκολούθησε αυτή την
συμβουλή και παρακάλεσε να του στείλουν
τον σινιόρ Καρόζι, που ήταν ένας από
τους π' όφημιμένους δικηγόρους της
Φλωρεντίας.

Ο σινιόρ Καρόζι άρχισε να γελάη ό-
ταν άκουσε τις διαμαρτυρίες του.

—Άκουσε, φίλε μου, έλεγε. Όλα όσα
μου λέτε είναι πολύ άστεία. Κανείς δι-
καστής δεν θα τα πιστέψη. Εδίδασκα τη
δικιογραφία προτού να έρθω εδώ. Όλοι
οι μάρτυρες καταθέτουν έναντίον σας. Τα
στοιχεία είναι έπιβαρυντικά για σας.

Δεν βλέπω σε τί μπορούν να χρησιμεύ-
σουν οι άνήσεις και οι διαμαρτυρίες
σας.

—Μά είμαι άθώος, έπέμνε πάντα ο
τραπεζίτης. Δεν έκαμα κανένα κακό.

—Όλοι μου οι πελάται λένε το ίδιο.

«Αν θέλετε ή ποινη σας να είναι ελαφρότερη, πρέπει να ομολογήσετε την αλήθεια. Τα ύπολοιπα αφήστε τα σε μένα. Θα δω κάποιο όμορφο ψέμα για να δικαιολογήσω τις πράξεις σας. Πιστέψτε με, είναι το μόνο που έχετε να κάμνετε. Ο σινιόρ Καρόζι έφυγε έπειτα, για να μελετήσει, όπως είπε, την υπόθεση.

Ο ΣΙΝΚΛΑΙΡ ΕΙΣ ΒΟΗΘΕΙΑΝ

Η δίκη του τραπεζίτου είχε ορισθή έπειτα από μια εβδομάδα. Είχε συλληφθή επ' αυτοφώρῳ και καμμία καθυστέρησης δεν χωρούσε.

Τὴν προηγουμένη τῆς δίκης, ὁ Βόλφ δέχθηκε τὴν επίσκεψιν ἑνὸς ἀνθρώπου μὲ αὐστηρὸν παρουσιαστικὸν καὶ μαύρην γενειάδα, πού εἶχε ζητήσει νὰ τὸν ἰδῇ.

—Εἶμαι Ἀγγλος δικηγόρος, εἶπεν ὁ ἄγνωστος, ὅταν τὸν ἔφεραν στὸ κελλὶ τοῦ Βόλφ, καὶ ἔρχομαι ἀπὸ τὸ Λονδῖνον γιὰ νὰ σὰς σώσω. Ἡ κατάστασηίς σας εἶναι ἀπελπιστική. Κάμετε ὅ,τι θὰ σὰς πῶ καὶ δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε.

—Πέστε μου, τί ζητεῖτε; ἀπήντησε ὁ Βόλφ.

—Ὁ ἄγνωστος ἐπλησίασε καὶ ρώτησε:

—Γνωρίζετε κάποια μὲς Μπρόουν;

—Ὁ τραπεζίτης ὠχρίασε.

—Τὴν ἴδια δὲν τὴν γνωρίζω, ἀλλὰ τοὺς γονεῖς τῆς τοῦς ἐγνώριζα, ἀπήντησε μὲ σδυμένη φωνή.

—Πῶς τοὺς ἐγνώριζατε;

—Εἶχα δανείσει στὸν πατέρα Μπρόουν 5000 λίρες. Μοῦ εἶχε καθυστερήσει μερικὸν τόπον καὶ ἔκαμα κατάσχεσι τῆς περιουσίᾳς του.

—Θυμάσθε, ἐξηκολούθησε ὁ ἐπισκέπτης, ὅτι ἡ μητέρα τῆς Μπρόουν εἶχε ἀφήσει μιὰ ἐπιστολὴ καὶ ἓνα κολλιὲ μὲ πολύτιμα διαμάντια στὴν κόρη τῆς; Τί ἐγιναν αὐτὰ τὰ πράγματα;

—Δὲν ξέρω... δὲν θυμῶμαι... ἔκαμε ὁ τραπεζίτης.

—Θὰ σὰς πῶ ἐγὼ, ἀπήντησεν ὁ ἄγνωστος. Ἐκλέψατε τὰ διαμάντια καὶ ἔξαφανίσατε τὴν ἐπιστολὴ. Ἄν θέλετε νὰ σωθῆτε πρέπει νὰ ομολογήσετε τὴν ἀλήθεια. Ὑπογράψατε αὐτὴ τὴν ἐπιστολὴ.

Καὶ παρουσίασε στὸν τραπεζίτη ἓνα ἔγγραφο, πού εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι ἐνοχος κλοπῆς τῶν κοσμημάτων τῆς μὲς Μπρόουν καὶ πεντακοσίων χιλιάδων λιρών, πού ἀνήκουν στοὺς καταθέτας μου. Μὲ τὸ παρὸν ἀναλαμβάνω τὴν ὑποχρέωσι νὰ ἐπιστρέψω τὰ κλοπιμαία στοὺς δικαιούχους. Ἐξ ἄλλου ὁ Σίνκλαιρ ὑπόσχεται νὰ μὴ μὲ καταγγείλῃ στὶς ἀρχές».

—Πῶς; ἔκαμε τρομαγμένος ὁ τραπεζίτης, σὲ λοιπὸν εἰσάσατε ὁ Σίνκλαιρ; Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ ὑπογράψω αὐτὸ τὸ ἔγγραφο, γιατί δὲν ἔχω οὔτε τὰ διαμάντια οὔτε τὰ χρήματα.

—Τὰ διαμάντια βρίσκονται στὰ χέρια τῆς μὲς Μπρόουν. Ὅσο γιὰ τὰ χρήματα τὰ ἔχω ἐγὼ. Εἶχατε καταθέσει ψέματα ὅτι σὰς ἔκλειψαν πεντακόσιες χιλιάδες λίρες. Ἦταν λοιπὸν λογικὸ νὰ σὰς τις κλέψω. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ τις κρατήσω. Θὰ σὰς τις ἐπιστρέψω μὲ μιὰ συμφωνία ὅμως. Ὅτι θὰ ἐξοφλήσετε ἀμέσως τοὺς καταθέτας τῆς Τραπεζῆς σας, τοὺς ὁποίους θελήσατε νὰ κλέψετε. Σύμφωνοι;

—Ὁ τραπεζίτης ἐδίστασε μερικὲς στιγμὲς ἀκόμη.

—Σύμφωνοι, εἶπε στὸ τέλος, καὶ ὑπέγραψε τὸ χαρτί πού τοῦ εἶχε δώσει ὁ Σίνκλαιρ.

—Πότε θὰ μοῦ δώσετε τὰ χρήματα; ρώτησε καθὼς ὁ τελευταῖος ἐπρόχωρουσε πρὸς τὴν πόρτα.

—Ὅταν θὰ γυρίσετε ἐλεύθερος στὸ

Λονδῖνον. Σὰς τὸ ὑποσχομαι. Καὶ ὁ Σίνκλαιρ ἔφυγε.

Η ΔΙΚΗ

Ἐφθασε τέλος ἡ ἡμέρα τῆς δίκης. Ἡ αἴθουσα τοῦ Κακουγοδικείου ἦταν γεμάτη ἀπὸ πλῆθος κόσμου, πού εἶχε ἐλθεῖ νὰ τὴν παρακολουθήσῃ.

Ἀφοῦ παρήλασαν οἱ διάφοροι μάρτυρες, ἦλθε καὶ ἡ σειρά τοῦ συνηγόρου.

«Κύριοι ἑνοχικοὶ, ἀρχίσει νὰ λέῃ ὁ σινιόρ Καρόζι, ἀνέλαβα αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, ὡς ἄνθρωπος ἀπὸ ἓνα αἶσθημα συμπαθείας πρὸς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, πού εἶναι ἓνα ἀπόδρασμα τῆς κοινωνίας. Ὁ πατήρ τοῦ πελάτου τοῦ ἐπέθανε ἀλκοολικός, ἡ δὲ μητέρα τοῦ ὑπῆρξε καθ' ὅλη τῆς τῆ ζωῆς τρέφοντος ἐνὸς φρενοκομείου τῆς Ρωσσίας. Ἡ κληρονομικότης θαρύνει ἐπάνω σ' αὐτὸν τὸν δυστυχισμένον. Δὲν εἶναι ἓνας ἱσορροπημένος ἄνθρωπος. Τὸ ἀντιλαμβάνεσθε, ἄλλωστε, ἀπὸ τὸ βλέμμα του καὶ τὴν ἐκφρασὴν τοῦ προσώπου του...»

Καὶ ὁ συνηγόρος ἐξηκολούθησε στὸν ἴδιον τόνο, προσπαθώντας ν' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἦταν θύμα τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν καὶ ὅτι οἱ ἑνοχοὶ ἔπρεπε νὰ ἐξαντλήσουν ὅλη τους τὴν ἐπιείκεια ἀπέναντί του.

Τὸ δικαστήριον ἦταν ἔτοιμο τώρα ν' ἀποσυρθῇ, ὅταν, ξαφνικὰ, ὁ πρόεδρος τῆς Ἀγγλίας ὤρμησε μέσα στὴν αἴθουσα.

—Ἐν ὀνόματι τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ, ἐφώνησε, σὰς παρακαλῶ νὰ διακόψετε αὐτὴ τὴ δίκη. Ὁ κατηγορούμενος δὲν εἶναι ἐνοχος. Εἶναι πραγματικὰ ὁ τραπεζίτης Φέλιξ Μέγερ Βόλφ, καθὼς μὲ τὸν Γιαντ πού ἔλαβα αὐτὴ τὴν στιγμὴ.

Συνχρόνως ἔδωσε στὸν πρόεδρο τὸ τηλεγράφημα τῆς Ἀγγλικῆς ἀστυνομίας.

Ὁ πρόεδρος, ἀφοῦ τὸ ἐδιάβασε, συνοφρυώθη. Ἐπειτα ἐσπρόκωθη ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ μὲ ἥρεμν φωνὴν εἶπε:

—Ἡ συνεδρίασις διαλύεται καὶ ἡ ὑπόθεσις κηρύσσεται περαιωμένη. Ἡ δικαιοσύνη ἐπλανήθη. Ὁ κατηγορούμενος εἶναι ἐλεύθερος.

—Ὁ Ἀγγλος πρόεδρος ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ στὸν Βόλφ.

—Συνγνώμη, εἶπε, δὲν μποροῦσα νὰ ἐπέμβω προτῆρα γιατί δὲν εἶχα στοιχεῖα. Εἶμαι εὐτυχὴς γιατί ἀπεδείχθη ἡ ἄθωότης σας. Μοῦ ἔστειλαν ἀπὸ τὸ Λονδῖνον ἓνα χρηματικὸν ποσὸν γιὰ τὰ ἔξοδα τῆς ἐπιστροφῆς σας.

—Πῶς; ἦταν ἔτοιμος νὰ ρωτήσῃ ὁ Βόλφ.

Ἀλλὰ συνεκράτησε τὴν ἐρώτησί του, γιατί κατάλαβε ἀμέσως ὅτι ὁ ἄνθρωπος στὸν ὁποῖον ὤφειλε τὴ σωτηρίαν του δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Σίνκλαιρ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἓνας διανομὲς τοῦ τηλεγραφεῖου ἔφερε ἓνα κατεπεῖγον τηλεγράφημα πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου.

Τὸ τηλεγράφημα ἀπευθύνετο πρὸς τὸν πρόεδρον τοῦ Κακουγοδικείου, πού εἰδείξε τὰ ἑξῆς:

«Ἐπειδὴ ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε ποῖος ἔκλεψε τὸν τραπεζίτη Φέλιξ Μέγερ Βόλφ μέσα στὸ τραῖνο, σὰς στέλνω τὴν διεύθυνσί μου.

Τῶν Σίνκλαιρ, Λονδῖνον».

Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ἐνευσσε στοὺς συναδέλφους του νὰ θγοῖν ἀπὸ τὴν ταξὶ τοῦ κόσμου.

ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟΝ

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρας, ὁ Βόλφ εἶχε ἐξαγγυρίσει στὸ Λονδῖνον.

Ὅταν ἐφθασε στὴν Τράπεζα του, δρῆκε ἐκεῖ ἓναν ἄνθρωπον πού ἦταν ἐγκατεστημένος στὸ γραφεῖο του καὶ ἔτακτο-ποιούσε μερικὰ ἔγγραφα. Στὴν ἀρχὴ ἵσταχώρησε ἐντρομος καὶ ἦταν ἔτοιμος νὰ καλέσῃ εἰς βοήθειαν. Ἀλλ' ὁ ἄγνωστος τοῦ ἔκαμε νεύμα νὰ πλησιάσῃ.

—Νομίζω ὅτι γνωρίζομαστε, εἶπε. Εἶμαι ὁ Σίνκλαιρ. Ἐλπίζω ὅτι τὸ μάθημα πού σὰς ἔδωσα θὰ σὰς εἶναι χρήσιμο. Τώρα θὰ σὰς βοηθήσω νὰ ξαναγίνετε τίμιος ἄνθρωπος.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Τράπεζα Βόλφ ἦταν γεμάτη ἀπὸ κόσμο.

Ὅλοι οἱ καταθέται ἦλθαν καὶ ἀπέσυραν τὰ χρήματά τους.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπάξτερ εἶχε μάθει τὰ συμβαίνοντα καὶ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί ἔτρεχε σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ τραπεζίτου καὶ ἡ περικύβητος του στὴν Ἱταλία τοῦ φαίνονταν πολὺ περίεργα πράγματα καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ ὑποθέσῃ.

Γι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ πάῃ στὴν Τράπεζα Βόλφ γιὰ νὰ ἰδῇ προσωπικῶς τὸν τραπεζίτη.

Ἀλλ' ὅταν ἐπλησίασε, δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸν Σίνκλαιρ, στὸν ἄνθρωπον πού στεκόταν δίπλα στὸν Βόλφ. Ἦταν βέβαια μεταμφιεσμένος καὶ πάλι, ἀλλὰ τὸ παράστημα καὶ τὸ ὄψος του δὲν ἄφηναν καμμίαν ἀμφιβολία.

Ὁ Μπάξτερ ὑπεχώρησε ἀμέσως, γιὰ νὰ ρεῖξῃ στὸ πλησιέστερον ἀστυνομικὸν τμήμα, ὅπου ἐξήγησε νὰ τοῦ δώσουν ἐνίσχυσι.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Σίνκλαιρ εἶχε ἀντιληφθῇ τὸν ἐπιθεωρητὴ καὶ τὴ στιγμὴ πού οἱ ἀστυνομικοὶ, μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Μπάξτερ, εἰσωροῦσαν στὴν Τράπεζα, ὁ τζέντλεμαν λοποδύτης ἔφευγε ἀπὸ μιὰ ὀπισθία θύρα χωρὶς ν' ἀφήσῃ κανένα ἔχνος πίσω του.

—Ποῦ εἶναι ὁ συνεταῖρος σου; ἐφώνησε ὁ Μπάξτερ πρὸς τὸν τραπεζίτη.

—Δὲν ἔχω κανένα συνεταῖρο, ἀπήντησε ὁ Βόλφ καὶ ἐξηκολούθησε ἀτάραχος τὴν ἐργασίαν του.

Ὁ Μπάξτερ καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἐψάξαν ὀλόγυρα ἀλλὰ χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα.

Ξαφνικὰ, ἀκούσθημε τὸ κουδούνι τοῦ τηλεφώνου.

Ὁ Βόλφ ἔκαμε νὰ τρέξῃ πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἀλλ' ὁ Μπάξτερ τοῦ ἔπρηε τὸ ἀκουστικὸ ἀπὸ τὰ χέρια.

—Ἐφ' ὅσον ἡ ἀστυνομία βρίσκεται στὸ γραφεῖο σου, εἶπε στὸν τραπεζίτη, δὲν μπορεῖς νὰ ἔχῃς καμμίαν ἐπισκευήν.

Καί, πλησιάζοντας τὸ ἀκουστικὸ στὸ αὐτί του, εἶπε:

—Ἄλλο!

—Ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπάξτερ; ρώτησε μιὰ φωνὴ στὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ σύρματος.

—Ὁ ἴδιος.

—Εἰσθε στὴν Τράπεζα Βόλφ, δὲν εἶν' ἐταί; ρώτησε καὶ πάλι ἡ φωνή.

—Ἀκριβῶς.

—Ἐγὼ ὅμως βρίσκομαι ἄλλοῦ. Ὁρ-δοῦναι.

—Μά... μά... ποῖος εἰσθε; ἔκαμε ὁ ἀστυνομικός.

—Ὁ φίλος σου Τῶν Σίνκλαιρ! ἀκούσθημε σαρκαστικὴ ἡ φωνὴ τοῦ συνομιλητοῦ του.

—Κατὰρα !, ἐφώνησε ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπάξτερ, ἀποθέτοντας μὲ ὀρμὴ τὸ ἀκουστικὸ. Μὰς ἔφυγε καὶ πάλι μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μας!

ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΑΠΟΡΡΟΦΟΥΝ ΤΑ ΥΨΗΛΑ ΤΩΝ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Πῶς περνοῦν τὶς ὥρες τῆς σχολῆς τῶν

ΟΙ ΑΡΧΗΓΟΙ ΤΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΚΡΑΤΩΝ

Ὁ πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν κ. Ροόζβελτ εἶναι ἀπὸ τοὺς πῶς περνοῦν τὴν ὥρα τοῦ γραμματισμοῦ.

Ἡ ἰδιωτικὴ ζωὴ τῶν βασιλέων καὶ τῶν ἀρχηγῶν τῶν διαφόρων κρατῶν, οἱ καθημερινὲς τοὺς ἀσχολί-εσ κατὰ τὶς λίγες ὥρες πού τοὺς μένουν ἐλεύθερες μετὰ τὴν ἐργασίαν, οἱ προτιμήσεις στὸ ζήτημα τῆς ψυχγωγίας τῶν, ἐπροκάλεσε πάντα τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινού, πού τοὺς φαντάζε-ται συνήθως καθισμένους ἐπάνω σ' ἓναν θρόνον, μὲ τὸ στέμμα ἡ μὲ τὶς δάφνες στὸ κεφάλι.

Ἐἰνε γνωστὸν ὅτι ὁ Ἀλβέρτος Α' τοῦ Βελγίου, ὁ «ἱππότης βασιλεὺς» ἦταν υἱὸς τοῦ Λεοπόλδου Γ' εἶναι κι' αὐτὸς φιλάθλος.

Κάθε πρῶτα ἐκτελεῖ πολὺ τάτη συλλογὴ νομισμάτων καὶ ἡ γνῶμη τοῦ σέ τέτοιου εἶδους ζητήματα ἔχει με-γάλο κύρος.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ Ἀλβέρτος Α' τοῦ Βελγίου, ὁ «ἱππότης βασιλεὺς» ἦταν υἱὸς τοῦ Λεοπόλδου Γ' εἶναι κι' αὐτὸς φιλάθλος. Κάθε πρῶτα ἐκτελεῖ πολὺ

ἔκτακτον ἐργασίαν πού δι-εκπεραιώνουν καθημερι-νῶς.

Ὁ Γεώργιος ΣΤ' τῆς Ἀγγλίας εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους παίκτης μπριτζ τοῦ Ἠνωμένου Βασιλείου. Καὶ ὁ πατέρας του Γεώργιος Ε' ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς πῶς περνοῦν τὴν ὥρα τοὺς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ πού πρέπει ὀπωσδήποτε νὰ ξεσκάσουν λιγάκι ἀπὸ τὴν τεραστία ἐργασίαν πού δι-εκπεραιώνουν καθημερι-νῶς.

Ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ Γ' τῆς Ἱταλίας, ὁ πρεσβύ-τερος τῶν βασιλέων, ἀσχο-λεῖται μὲ τὴν νομισματολο-γίαν. Ἐχει μιὰ σπουδαία

δυσκολία γυμνάσματα πού τοῦ τὰ ἔμαθε κατὰ τὴν δι-άρκειαν τοῦ πολέμου ἓνας Ἀμερικανὸς στρατιώτης. Ζωγραφίζει ἀρκετὰ καλὰ καὶ ἔχει σπουδαῖες γνώ-σεις ἐπιπλοποιίας καὶ φω-τογραφικῆς τέχνης.

Ἡ Βιλελμίνη τῆς Ὀλ-λανδίας, ἡ μόνη γυναῖκα πού βρίσκεται αὐτὴ τῇ στι-γμῇ σ' ἓναν θρόνον, περ-νάει τὴν ὥρα τῆς μὲ τὴν ζωγραφικὴ. Στὰ 1932 ἔ-γινε μιὰ ἐκθεσις τῶν ἔρ-γων τῆς πού ἐσημείωσε τε-ραστίαν ἐπιτυχίαν.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Γεώργιος ὁ Β' ἔχει πραγματικὸν πάθος μὲ τὴν ἀνάγνωσι. Τὰ στρα-τιωτικὰ συγγράμματα κα-τέχουν στὴ βιβλιοθήκη του τὴν πῶς ἐξέχουσα θέσι.

Στὴ Βουλγαρία, ὁ βασι-λεὺς Βόρις συζητεῖ πολὺ εὐχαρίστως μὲ τοὺς χωρι-κοὺς, ἐπισκέπτεται τὰ κτή-ματά τους καὶ πολλὰ φο-ρὲς τρώει μαζί τους. Ὅ-ταν ταξιδεύῃ μὲ τραῖνο προτιμᾷ τὴν ἀτμομηχανὴ ἀπὸ τὸ ἰδιαιτερο θαγόνι του καὶ ὁδηγεῖ ὁ ἴδιος τὸν συρμό.

Ὁ Χριστιανὸς Ι' τῆς Δα-νίας θρίσκειται διαρκῶς στὸ ποδήλατο καὶ ὁ Χάκων τῆς Νορβηγίας ἔχει τὴν φῆμν τοῦ καλύτερου γεω-γράφου τῆς ἐποχῆς μας.

Ὁ μικρὸς βασιλεὺς Πέ-τρος Β' τῆς Γιουγκοσλαβί-ας, ὡς πού νάρθῃ ἡ στιγμὴ ν' ἀναλάβῃ τὸ σκήπτρο, κα-τασκευάζει μικρὰ ξύλινα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα που-λά στοὺς φίλους του. Καὶ μὲ τὰ χρήματα πού συνά-ζει ἀπὸ τοὺς κόπους τοῦ σκοπεύει ν' ἀγοράσῃ ἓνα ἀεροπλάνο.

Υἱὸς τοῦ Οὐράνου καὶ κατ' εὐθείαν ἀπόγονος τοῦ θεοῦ Ἠλίου, ὁ Χιροχίτο Τεκόκου, αὐτοκράτωρ τῆς Ἰαπωνίας, ἔχει ἐγκαταστή-σει μέσα στὰ ἀνάκτορα τοῦ Τόκιο ἓνα μεγάλον ἐπι-στημονικὸν ἐργαστήριον, ὁ-που κάνει ἐρευνες ἐπάνω στοὺς νόμους τῆς κληρονο-μικότητος.

Στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ, ὁ Πρόεδρος Ροό-σβελτ περνᾷ τὸν διαθῆσιμο καιρὸ τοῦ μαζεύοντας γραμματισμὸν ἢ ψαρεύον-τας μὲ καλάμι ἀπὸ μιὰ βενζινάκατο. Καὶ στοὺς δη-μοσιογράφους πού τοῦ

Ἡ βασιλομήτωρ Βιλελμίνη τῆς Ὀλλανδίας δὲν ἐννοεῖ νὰ λησμο-νήσῃ τὸ ἀγαπημένον της σπορ τοῦ ποδήλατου, παρ' ὅλη τὴν σεβα-σὴ τῇ ηλικίᾳ τῆς.

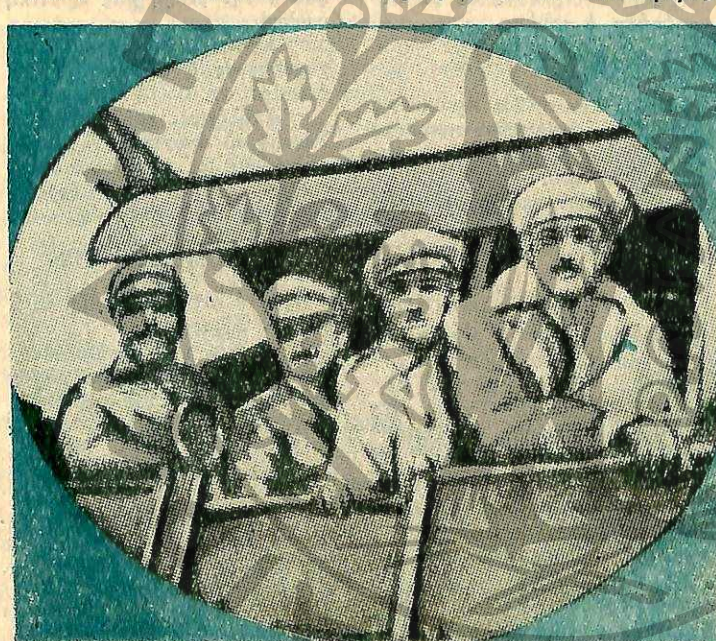
ἀλλὰ πηγαίνει συχνὰ στὰ Ἱπποδρόμια.

Ὁ Χριστιανὸς Ι' τῆς Δα-νίας θρίσκειται διαρκῶς στὸ ποδήλατο καὶ ὁ Χάκων τῆς Νορβηγίας ἔχει τὴν φῆμν τοῦ καλύτερου γεω-γράφου τῆς ἐποχῆς μας.

Ὁ μικρὸς βασιλεὺς Πέ-τρος Β' τῆς Γιουγκοσλαβί-ας, ὡς πού νάρθῃ ἡ στιγμὴ ν' ἀναλάβῃ τὸ σκήπτρο, κα-τασκευάζει μικρὰ ξύλινα ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα που-λά στοὺς φίλους του. Καὶ μὲ τὰ χρήματα πού συνά-ζει ἀπὸ τοὺς κόπους τοῦ σκοπεύει ν' ἀγοράσῃ ἓνα ἀεροπλάνο.

Υἱὸς τοῦ Οὐράνου καὶ κατ' εὐθείαν ἀπόγονος τοῦ θεοῦ Ἠλίου, ὁ Χιροχίτο Τεκόκου, αὐτοκράτωρ τῆς Ἰαπωνίας, ἔχει ἐγκαταστή-σει μέσα στὰ ἀνάκτορα τοῦ Τόκιο ἓνα μεγάλον ἐπι-στημονικὸν ἐργαστήριον, ὁ-που κάνει ἐρευνες ἐπάνω στοὺς νόμους τῆς κληρονο-μικότητος.

Στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ, ὁ Πρόεδρος Ροό-σβελτ περνᾷ τὸν διαθῆσιμο καιρὸ τοῦ μαζεύοντας γραμματισμὸν ἢ ψαρεύον-τας μὲ καλάμι ἀπὸ μιὰ βενζινάκατο. Καὶ στοὺς δη-μοσιογράφους πού τοῦ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Βουλγαρίας Βόρις ὁδηγεῖ πολὺ συχνὰ ἀτμο-μηχανάς.

παιρνουν συνέντευξη, αφηγείται διάφορα αλιευτικά του κατορθώματα, τα περισσότερα όμως των οποίων είνε φανταστικά.

Στο γειτονικό Μεξικό, ο Πρόεδρος Καρντάνες παίξει περιφημη κιθάρα και όταν έχη καλεσμένους, δεν διστάζει να κάνει επίδειξη της ικανότητός του αυτής. Στην Βραζιλία ο Πρόεδρος Βάρκας, όταν δεν έχη άλλες ασχολίες, σκαλίζει τον κήπο του.

Ας ξαναρθώμε όμως στην Εύρωπη.

Ο Ιωσήφ Τζουγκασβίλι, έπιλεγόμενος Στάλιν, περνάει τις θραυές του κάνοντας συντροφιά της μητέρας του σ' ένα μικρό σπιτάκι των περιχώρων της Μόσχας, όπου, προστατευόμενος από μίαν ισχυρά σωμα τοφυλακή, παίζει πιάνο με τους φίλους του και πρό παντός με τον Βοροσίλοφ.

Ο άρχηγός της πολωνικής διπλωματίας κ. Ιωσήφ Μπέκ, έχει μεγάλην αδυναμία για τα καλά πούρα και είναι καλοφάλας. Ντύνεται στο Λονδίνον και έχει περισσότερες από τριακόσιες γραβάτες, διαλεγμένες όλες με πολύ γούστο.

Ο Ισμέτ Πασάς, Πρόεδρος της τουρκικής Δημοκρατίας, είναι άσφαλως ο μόνος άρχηγός κράτους, που δεν έχει ιδιωτική ζωή. Γιατί αναπαύεται από την ύπαιθρία του... έργαζόμενος.

Ο Αδόλφος Χίτλερ, που έχει μανία με την αρχιτεκτονική, περνάει τις θραυές του στο μικρό δωμάτιο της Καγκελαρίας όπου είναι εγκατεστημένος, κάνοντας διάφορα αρχιτεκτονικά σχέδια ή ζωγραφίζοντας. Οι πινάκες του δεν έχουν μεγάλη καλλιτεχνική αξία. Τελευταίως όμως, στο Βερολίνο μιά ακουαρέλλα του πουλήθηκε 15.200 μάρκα.

Ο Μουσσολίνι επιδίδεται πολύ στον άθλητισμό: πιλοτάρει το αεροπλάνο του ή οδηγεί ένα από τα τόσα αυτοκίνητά του, διανύοντας εκατοντάδες χιλιόμετρα χωρίς να σταματήσει ποθενά. Επίσης πηγαίνει με μοτοσυκλέτα, κάνει ιππασία και είναι περίφημος κολυμβητής.

Όσον αφορά τον Φράνκο, πολύ ευχαρίστως θγάζει τις μπότες του για να φορέση παντοφύλες. Η οικογενειακή ζωή του άρρει πάρα πολύ και όταν δεν είναι άπασχολημένος με έπειγοντα ζητήματα περνάει τις θραυές του στο σπίτι με την γυναίκα του και τα παιδιά του.

Ο δόκτωρ Σαλαζάρ, δι-

κτάτωρ της Πορτογαλίας, κάνει μιά ζωή πολύ μετρημένη. Θεωρείται όμως πολύ τσιγκούνης και στην Λισσαβώνα κυκλοφορούν ένα σωρό ανέκδοτα για την τσιγκουνιά του.

Ο Νέβιλ Τσάμπερλαιν, ο άνθρωπος της ειρήνης, αγαπά τα πούρα, το ούισκυ και το ψάρεμα. Έχει κλίση στην πτηνοτροφία και παρ' όλες τις σοβαρές ασχολίες του θρίσκει τον καιρό ν' ασχοληθί με τα πουλιά.

Και οι άλλοι, εκείνοι που έχασαν το θρόνο τους με τί ασχολούνται;

Πριν απ' αυτούς, ο Άλφόνσος ΙΓ' της Ισπανίας, από τότε που έγκατέλειψε τη χώρα του ασχολείται με τον άθλητισμό και με το μιλιάρδο.

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΠΡΟΤΙΜΗΣΙΣ

—Η κυρία Άριδον ύπαιθεύθηκε ότι ένας από τους γιούς της είχε σχέσεις με την ύπαιθε. —Ανήσυχη να ξεκαρδίσω με ποιόν από τους δυο, έρωτησε μιά μέρα την ύπαιθε.

—Αν υποθέσωμε, Μαρία, ότι είχες την τύχη να πιάς μ' ένα από τα παιδιά μου στον κινηματογράφο, ποιόν θα προτιμούσες να σε συνοδεύση;

—Μου είναι δύσκολη αυτή ή έκλογή, απήντησε η ύπαιθε, γιατί και με τους δυο έχω περάσει γρήγορα ώρες, γι' αυτό θα σάς παρακαλούσα να μου επιτρέψετε να με συνοδεύση ο κύριος.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

—Ενας Σκωτσέζος κρεοπώλης έλαβε το ακόλουθο σημείωμα από έναν πελάτη του και συμπαιρώτη του:

«Παρακαλώ, να μη μου στείλεις σήμερα της μιάς πέννας το πλεμόνι. Η γάτα μου έπιασε ένα ποντίκι».

Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΣΕΙΡΗΝ

Ο μικρός Τάκης είχε κάμει σύγχυσι σ' ένα έρωτημα του δασκάλου, σχετικό με την Έλληνική Μυθολογία και την σύγχρονη επιστήμη, και απήντησε ως εξής:

«Μιά σειρήνα είναι μιά επικίνδυνη γυναίκα που συναντά ανείς τακτικά σ' ένα εργοστάσιο».

ΤΙ ΔΕΝ ΣΥΖΗΤΕΙΤΑΙ

—Μις Άννα, τί θα προτιμούσες να ήσουνα; ώραία ή πλουσία;

Στο Ντόρν της Όλλανδίας, ο τέως Κάιζερ Γουλιέλμος Β' σπουδάζει αρχαιολογία. Όταν ο καιρός είναι καλός, κόβει δένδρα με την άξιν. Και έπειδή έκοψε όλα σχεδόν τα δένδρα του κτήματός του, ένας καλός φίλος και γείτονας του, ο κόμης Μπόνταρτ Μπέντεκ ντ' Αμπρόγκεν του επέτρεψε να κόβη έλεύθερα όσα δένδρα θέλει από το κτήμα του.

Από την ημέρα της παραίτησώς του, ο Έδουάρδος Η' της Αγγλίας, δηλαδή ο Δούξ του Ουίνδσορ, ταξιδεύει διαρκώς. Και σε κάθε ταξίδι γυρίζει ο ίδιος μιά κινηματογραφική ταινία. Αν δε καμμιιά φορά σταθί πουθενά, τότε μεταβάλλεται σε κηπουρό και άνθοκόμο.

ΣΑΡΑ ΝΟΥΑ.Ι.Γ

Το ίδιο βράδυ έφθασε πρσγματι το τηλεγράφημα. Ήταν σύντομο και έγραφε τα εξής: «Έσπασα ένα σπόνδυλο και ένα πλευρό».

—Πολύ καλά, ανέφώνησε νευριασμένος ο πατέρας. Άλλα δεν μās γράφεις ποιός έκέρδισε.

ΚΑΘΗΓΗΤΙΚΕΣ ΕΡΕΥΝΕΣ

Ο καθηγητής είχε άποκτήσει εσχάτως κάποιον επίτιμο τίτλο και ο ρεπόρτερ έτρεξε να άρυσθί μερικώς πληροφορίες από την σύζυγο του μεγάλου άνδρος.

—Και ποιές είναι οι ειδικές έρευνες στις όποιες επιδίδεται ο κύριος καθηγητής; έρωτησε.

—Να σās εξηγήσω, απήντησε η σύζυγος. Ο κύριος καθηγητής επιδίδεται ειδικώς στην άνευρεσι των... γυαλιών του!

ΑΝΟΗΤΗ ΑΠΕΙΛΗ

Η οικοδέσποινα απειλεί τον διαρρήκτη που εισέδυσε στο διαμέρισμά της μ' ένα ρεβόλβερ του συζύγου της — άδειο όμως — που βρήκε πρόχειρο. —Δείξε μου πώς μπορώ να γεμίσω αυτό το ρεβόλβερ, του έλεγε, ή... πυροβολώ!

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ

Ο πράκτωρ μιάς Ασφαλιστικής έταιρείας κατά του πυρός έφερε στην οικοδέσποινα τον λογαριασμό.

—Η απόδειξις, κυρία, για την έτησία δόσι των ασφαλιστρων, της έλεγε. Είναι δέκα λίρες.

—Τί άτυχία! Έκαμε η γυναίκα. Δεν έχω τώρα χρήματα! Πέστε στην έταιρεία, κύριε, να περιμένη. Και στην ανάγκη άς μου αφαιρέση από ό,τι θα μου όφειλη όταν πιάση το σπίτι μου φωτιά.

ΠΑΡΑΒΟΛΗ

—Μαμά, έλεγε ο μικρός Τόμυ. Αν ένα φτωχό, πεινασμένο και μικρό παιδί κτυπήση την πόρτα της κουζίνας και ζητήση κάτι να φάη θα του δώσετε αυτό το κομμάτι της τούρτας που έμεινε το μεσημέρι;

—Βέβαια, θα του το δώσω, απήντησε η μητέρα. —Λαμπρά! Περιμένε, λοιπόν, μαμά, να τρέξω απ' έξω και να κτυπήσω την πόρτα της κουζίνας.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Κάποιος Σκωτσέζος μπήκε σ' ένα κατάστημα και άγόρασε μιά βαλίτσα.

—Θέλετε να σās την τυλίξω και να την δέσω; έρωτησε ο καταστηματάχης.

—Όχι, ευχαριστώ, απήντησε ο πελάτης. Βάλτε όμως τον σάβανο και το χαρτί μέσα στη βαλίτσα.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΠΛΟΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ;

ΑΠΟ ΠΟΥ ΠΡΟΗΛΘΕ Η ΦΡΑΣΙΣ «ΒΓΗΚΕ ΑΣΠΡΟΠΡΟΣΩΠΟΣ»;

Το «Κουήν Έλίζαμπεθ» 85.000 τόννων. Το πλωτό αυτό μεγαθήριο καθελκύσθηκε στις 27 Σεπτεμβρίου π. έ. και πρόκειται να χρησιμοποιηθί στην γραμμή Νέας Υόρκης—Σαούθαμpton. Το «Κουήν Έλίζαμπεθ» θα έκτελεση το πρώτο του ταξίδι κατά την άνοιξιν του 1940 επ' ευκαιρία του έορτασμού της εκατονταετηρίδος της άτμοπλοικής έταιρίας «Κιούναρ Λάιν» στην οποία και άνήκει ο πλωτός καλοσσός.

2ον) Το «Νορμανδία» τόννων 82.799	
3ον) Το «Κουήν Μαίρη» 81.235	
4ον) Το «Μπερνεζάρια» 52.226	
5ον και 6ον) Τα «Ευρώπη» και «Μπρέμεν» 51.000	
7ον) Το «Ρέξ» 50.000	
8ον) Το «Κόντε ντι Σαβόια» 48.600	
9ον) Το «Ακουϊτάνια» 45.467	
10ον) Το «Ιλ-ντε-Φράνς» 43.153	
11ον) Το «Εμπρέξ όφ Μπρί-ταιν» 42.500	
12ον) Το «Παρλ» 34.569	
13ον) Το «Μαυριτάνια» (που καθελκύσθηκε τον Ιούλιο του 1938) 34.000	
14ον) Το «Αύγουστος» 32.650	
15ον) Το «Ρώμα» 32.582	
16ον) Το «Παστέρ» 30.000	

Τον Ιούνιον του 1935 το «Νορμανδία» έκέρδισε την Κυανή Ταινία του Άτλαντικού από το «Ρέξ, την όποιαν απέσπασε για την Αγγλία οτ «Κουήν Μαίρη» τον Αύγουστο του 1936. Τον Μάρτιο του 1937 το «Νορμανδία» ξαναέκέρδισε την Ταινία, την όποια όμως κατά τον Αύγουστο του 1938 απέσπασε και πάλι και κατέχει μέχρι σήμερα τα «Κουήν Μαίρη».

ΠΩΣ ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΟΝΤΑΙ ΕΥΚΟΛΑ ΟΙ ΚΑΤΣΑΡΙΔΕΣ

Τα ένυχλητικά αυτά έντομα ποί καταστρέφουν και λερώνουν το σπίτι, εξολοθρεύονται εύκολάτα με τον παρακάτω πρόχειρο τρόπο: Βράζετε λίγο μέλι μέσα σ' άρκετο νερό κι' όταν κρυσώση το κράμα, το άδειάζετε μέσα σε βαθεία πιάτα ρίχνοντας μαζί και μερικά κομμάτια ψωμιού. Τα πιάτα αυτά τ' αφήνετε τη νύχτα στα μέρη που περισσότερον συχνάζουν τα ένυχλητικά έντομα, άφου πρώτα φροντίσετε με μικρά ξυλαράκια ή κομματάκια χαρτονιού να διευκολύνετε την άνάβασι τους από το πάτωμα στα χείλη των πιάτων. Το θέαμα, που θα άντικρύσετε το πρωί, θα είναι τραγικότατο: Τα βαθεία πιάτα θα είναι γεμάτα από μαύρα πτώματα.

Η παράδοσις λέγει ότι η φράσις αυτή όφείλεται στο ακόλουθο ανέκδοτο: Κάποιος Τούρκος της Σμύρνης, προκειμένου να ταξιδεύη για την Ιερή πόλι Μέκκα, άφισε πηνήντα πρόβατα σε κάποιον φίλο του για να τα φροντίξη όσον καιρό θ' άπουσίαζε. Μόλις τα παρέλαβε ο φίλος, τα πούλησε με μιάς και γλάντησε για κάμψουν καιρό με το χρήμα που εισέπραξε. Όταν ύστερα από λίγο επέστρεψε ο κύριος των προβάτων, ο φίλος του, παίρνοντας έναν μεγάλο κεσέ γιαούρτι το πήγε ως δώρο στον έπιστρέψαντα Χατζή, λέγοντάς του ότι απ' όλο το κοπάδι που τό άφησε δεν έμεινε παρά μονάχα ο κεσές αυτός, γιατί τα πρόβατα τα είχε δωρήσει στους φτωχούς, έπειδή έμασε ότι ο κύριός τους προσεβλήθη από πανούκλα και πέθανε στη Μέκκα. Άγανακτημένος ο Χατζής για την άναίδεια αυτή του φίλου του, άρπαξε τον κεσέ, το άδειασε το γιαούρτι επάνω στο πρόσωπο και τον πέταξε έξω από το σπίτι. Κάποιος περαστικός που τον είδε να θγαίνει από την πόρτα του Χατζή μ' αυτό τον τρόπο και σ' εκείνα τα χάλια, τον ρώτησε τί είχε πάθει. Κι' εκείνος, σκουπίζοντας το πρόσωπο με το μανίκι του απήντησε γελαστός: «Έ, φίλε μου, όποιος δίνει καλό λογαριασμό, θγαίνει άσπροπρόσωπος».

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ;

Η άπέραντη άμερικανική πόλις, που άλλοτε λεγόταν Νέον Άμστερνταμ, αριθμεί περί τα 7 εκατομμύρια κατοίκων, που κατοικούν έντός της κυρίας πόλεως και άλλα τρία, που διαμένουν στα διά-

Με λίγα λόγια

• 33.000.000 άτομα σ' όλο τον κόσμο, δεν πιστεύουν σε καμιά θρησκεία.

• Έφευρέτης της γλώσσας των κωφαλάων είναι ο άσθας Ντελεπέ, που γεννήθηκε πριν από 227 χρόνια.

• Τις πατάτες τις πρωτοεισήγαγε στην Ελλάδα ο Κομποδίστριας, που έπωνομάσθη γι' αυτό από τον λαό «Γιάννης Πατάτας».

• Η Έθνική Βιβλιοθήκη μας κτίσθηκε με έξοδα των Κεφαλήνων ζαπλουτών άδελφών Βαλιάνων. Για τον σκοπό αυτόν έξόδευσαν 2.800.000 δραχμές προπολεμικές.

φορά προάστειά της. Η Νέα Υόρκη έκτείνεται επί μήκους 45 χιλιομέτρων, το δε πλάτος της, σε πολλά σημεία, φθάνει τα 40 χιλιόμετρα. Ο λιμην της Νέας Υόρκης είναι ο μεγαλύτερος των δύο Άμερικών.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ Η ΓΑΛΑΚΤΟΡΡΟΙΑ;

Γαλακτόρροια είναι η υπερβολική έκκρισις γάλακτος που συμβαίνει συνήθως στις θηλάζουσες γυναίκες κατά τις πρώτες ημέρες μετά τον τοκετό, ότε εισβάλλει άθρόον το γάλα ή μετά τον άπογαλακτισμό του θρέφους. Η γαλακτόρροια μπορεί να έπιφέρη άναιμία και νευρικές διαταραχές. Αν η μητέρα κατά τις πρώτες μέρες του τοκετού ή μετά τον άπογαλακτισμό υποφέρη από γαλακτόρροια και έχει συγχρόνως πυρετό, αυτό όφείλεται σε άλλα αίτια και συνιστάται η άμεσος κλήσις ιατρού. Για να καταπολεμηθί η γαλακτόρροια τις πρώτες μέρες του θηλασμού, συνιστάται άπλως και μόνον η χρήσις στηθοδέσμου τη νύχτα.

ΠΟΙΕΣ ΕΙΝΕ ΟΙ ΕΚΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ;

Το Ειρηνικό, 63.986.000 τετρ. μίλια, με μέσον βάθος 2½ μίλ. Το Άτλαντικό, 30.000.000 τετραγ. μίλια, με μέσον βάθος 2 μίλια.

Το Ινδικό, 28.350.000 τετραγ. μίλια, με μέσον βάθος 2 μίλια. Το Άνταρκτικό, 5.541.000 τετρ. μίλια. Βάθος άκαθόριστον.

Οι άμέσως έπόμενες μεγαλύτερες θάλασσες ποί δεν χαρακτηρίζονται ως άκεανοί είναι η Μαλακική θάλασσα (3.107.000 τ. μίλ.) και η Μεσόγειος (1.145.000 τ. μίλια, με μέγιστον βάθος 14.400 πόδια, μεταξύ Μάλτας και Κρήτης).

(Σημ.: 1 μίλι = 1609.315 μ. 1 πόδι = 0.3048 μέτρου).

ΠΩΣ ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΕΤΑΙ ΤΟ ΒΡΑΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΡΕΑΤΟΣ;

Όταν το κρέας είναι σκληρό κι' άμφισβάλλετε αν θα βράση στην ώρα του, ρίξτε μέσα στη χύτρα, την ώρα που το εαφρίζετε, δυο ποτηράκια ρακιού ανά μίαν όκα κρέατος.

σανε στην εκατοστή παράστασι της «Α-φροδίτης εν εξορία», όπου έπαιζε τον ρόλο του πρωταγωνιστού. Αυτά χρόνια περάσανε από τότε...

—Μου φαίνεται περίεργο, πού σε συναντώ εδώπέρα και μάλιστα τέτοια ώρα. Αν δεν κάνω λάθος, θυμούμαι, πως έσύ συνήθιζες νάρχεσαι στα κέντρα μετά τα μεσάνυχτα.

—Έχεις δίκιο, μα τώρα άλλαξα συνήθειες. Έξ' άλλου, αυτές τις μέρες πήρα την άδειά μου. Το κέντρο αυτό είναι αρκετά συμπαθητικό. Είναι η τρίτη μέρα, κατά συνέχεια, που το επισκέπτομαι.

—Ναί, έχει καλή όρχηστρα και πολλές όμορφες γυναίκες. Παραδείγματος χάριν νά, εκείνη εκεί...

—Ποιά; Εκείνη που κάθεται κάτω από το παράθυρο; Σ' αρέσει;

—Βέβαια! Τί, δεν είναι ωραιότατη;

—Χυ! Μια έξωτική όμορφιά!...

—Θελκτική γυναίκα. Αίγυπτος. Τουρ κία... κάτι τέτοιο!

—Δεν ξέρεις ποιά είναι;

—Πώς να ξέρω; Τό γκαρσόνι μας δέν την γνωρίζει. Θάνα ξένη.

—Είναι η τρίτη βραδυά που την βλέπω να κάθεται μόνη της... Για σκέψου, τέτοια γυναίκα, και νάναι μόνη!

—Αλήθεια. Και πως είναι ντυμένη!

—Ε, και νάμουνα είκοσι χρόνια μικρότερος...

—Ω, ναι, δέν είμαστε πιά νέοι...

—Τί, εγώ; Εγώ, για νάμαι ειλικρινής, ποτέ δέν άρεσα στις γυναίκες. Μα έσύ, έσύ!

—Τέτοιος κατακτητής γυναικείων καρδιών! Τί γελάς αφού ξέρω καλά; καμιά δέν σου αντιστάθηκε. Οι ωραιότερες περνούσαν απ' τα χέρια σου. Ήσουν το είδωλό τους, έσύ, ο ώραίος, ο κομψός, ο ένδοξος...

—Ακόμα και τώρα είσαι περίφημος. Πάντα έχεις θαυμαστάς, παρ' όλα τα γερατιά σου... Έτσι δέν είναι;...

—Και θαυμάστριες, απήντησε χαμογελώντας ο Στέφ. Όσο για τα γεράματα, μου φαίνεται πως είσαι υπερβολικός!

Είσαι βέβαιος πως εγώ έπαφα πιά να άρρώσω στις γυναίκες; Και εγώ σου λέω πως με κιντάνε περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Θέλεις αποδείξεις; Όρίστε, λοιπόν: Σ' αυτό το καρνέ κρατώ τον λεπτομερή κατάλογο των κατακτήσεών μου. Κίτταξε! —έδώ ο τελευταίος αριθμός: 331, Βαρσοβία, 18 Φεβρουαρίου. Όνομα: Στεφανία, χαρακτηριστικά... κ.λπ., αλλά αυτό δέν μας ενδιαφέρει. Είναι τώρα μια δδομάδα που την κατέκτησα... Σου λέγω, έξαιρετική γυναίκα... Και τώρα, ξέρεις τί έχω όρεξι να κάνω; Θάρχισω

να κορτάρω αυτήν την άγνωστη της όποιας ή παρουσία τόσο σε θέλγει. Θα είναι ή κατάκτησις ύπ' αριθ. 332. Δέν πιστεύεις;

—Μου φαίνεται πως υπερτιμάς τις δυνάμεις σου. Στην ηλικία σου...

—Εάν άμφιβάλλης —ας δάλωμε στοιχημα, σύμφωνος;

—Εγώ μόνο θαυμάζω το θάρρος σου...

—Τί να στοιχηματίσωμε;

—Τόν άναπτήρα π.χ. Τί λές;

—Χυ! Πάει πολύ! Άν χάσης θα με βλαστημάς.

—Δέν πειράζει! Δέχομαι. Μα πως θα με πείσης πως κέρδισες;

—Θάρω μαζί της αύριο το πρωί σπίτι σου. Θα μιλάμε στόν ένικό. Θα σου επιτρέψω να μάς κρυφοβλέπης. Ω, καυμένε, υπάρχουν χίλιοι δυο τρόποι.

—Εν τάξει! Μα να θυμάσαι, πως το στοιχημα είναι αρκετά μεγάλο!

—Για μένα το σπουδαιότερο είναι ότι στο παιγνίδι αυτό θ' άποδειχθί άν πράγματι έχω ακόμη τα προσόντα που λέγαμε.

★

Μόλις ο Στέφ έμεινε μόνος του, ή άγνωστη άρχισε να έτοιμάζεται για να φύγει. Τού φάνηκε πως φεύγοντας τούρρεξε μια λοξή ματιά... Βιάστηκε να την ακολουθήσει και στο δρόμο την πλησίασε με μια υπόκλησι. Εκείνη φοβισμένα έκύτταξε γύρω της.

—Όχι άκόμα, ψιθύρισε. Καλύτερα ή ακολουθήστε με...

Περπατούσε, σε λίγη απόστασι πίσω της, χαρούμενος και υπερήφανος για την από εύκολη έπιτυχία του.

Μπήκανε σ' ένα μέγαρο. Με δυσκολία μπόρεσε να ακολουθήσει την άγνωστή του στη σκάλα, έπειτα στους διαφόρους διαδρόμους. Σε μια στιγμή, εκείνη τούδωσε το χέρι της.

—Προσέχετε, τού ψιθύρισε, αυτή είναι ή είσοδος.

Έφίλησε πολλές φορές το λεπτοκαμωμένο της χεράκι. Είχε ένα περίφημο κέφι. Η περιπέτειά του άποκτούσε όλο και μεγαλύτερο ενδιαφέρον.

Όταν, επί τέλους, βρεθήκανε σ' ένα μεγάλο, καλά επιπλωμένο δωμάτιο, ο Στέφ βγάδοντας το παλτό του, σκεφτότανε:

—Θάνα το δωμάτιό της. Μα, στο κάτω της γραφής, τί μ' ενδιαφέρει; Τό σπουδαιότερο είναι πως είμαστε μόνι και πως εκείνη χωρίς κατέλλο είναι όμορφότερη...

Εκείνη την στιγμή, ή άγνωστη άφησε τον καθρέφτη και πλησίασε τόν Στέφ λέγοντάς του με χαμόγελο:

—Επί τέλους, μαζί σας! Έδώ δέν πρόκειται νάρθη κανείς. Άς καθήσωμε σ' αυτό τόν καναπέ. Σας παρακαλώ να με ονομάζετε Όλγα. Άσφαλώς θα παραξενεύεσθε για την συμπεριφορά μου, έ; Θα σας γεννά την περιέργεια...

—Όχι τόσο την περιέργεια, όσο την ευχαρίστησι, την εύτυχία... Δεσποινίς Όλγα, θ' άνάψετε;

—Σας ευχαριστώ, δέν καπνίζω. Άκου-μήποτε έδώ στο μαξιλάρι το κεφάλι σας. Καθήστε μ' όλη την άνεσι σας. Έχω να σας πω πολλά. Περάσανε τόσα χρόνια... Εσείς νομίζετε πως έσείς με κληνήσατε. Λάθος. Εγώ σας άρπαξα, σας έκλεψα και τώρα δέν θα σας αφήσω.

—Ω, τί χαρά!...

—Τρεις μέρες έπρεπε να περιμένω σ' εκείνο το κέντρο... Ένόμιζα πως άμέσως θα με πλησίαζατε να με χαιρετήσετε, μα έσείς βέβαια δέν με γνωρίζατε...

—Όστε σας έγνώριζα από πριν; Γνωρίζομασταν...

—Για την ακρίβεια όχι. Δηλαδή, έγώ σας έγνώριζα μόνο, γιατί έσείς τότε δέν (Τό τέλος στη σελίδα 58)

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΟΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΓΚΑΣΤΟΝ ΡΙΖΑΡ

Σ ΤΕΦ! Έσύ έδώ! Πώς έτσι; Είσαι για πολλόν καιρό;

—Γεια σου, Μάριε! Μια δδομάδα θα μείνω. Γιατί δέν κάθεται;

—Επιτρέπεται; Δέν περιμένεις κανένα;

—Όραία! Τώρα τελευταία σάν πολύ τακτικά μάς έρχεσαι!

—Πάντα, όταν εύκαιρό! Κάτι με τραβάει στην πόλι σας. Ίσως, έπειδή έδώ έπέρασα τα παιδικά μου χρόνια... Θ' άνάψης;

—Εύχαριστώ! Πώ, πώ, τί ώραίος άναπτήρας! Για να δώ! Χρυσός έ; Μπράβο! Και τό μονόγραμμα από διαμάντια!

Μα αυτός στοιχίζει μια όλόκληρη περιουσία! Δέν φοβάσαι να τόν κρατάς επάνω σου;

—Όχι. Ός τώρα κανένας δέν μου τόν έξήλεψε. Μια φορά τόν έχασα και για φαντάσου: κάποιος υπερβολικά τίμιος άνθρωπος, που τόν βρήκε, μου τόν έφερε και όσο μπορούσε τό... γρηγορότερο! Έξερεις, για μένα αυτός ο άναπτήρας είναι μια εύχαριστη άνάμνησις. Μου τόν δωρή-

Η Τζέσου ήταν εξαλλή τώρα από θυμό.
—Γιατί, λοιπόν, δεν με πετάτε έξω, αφού δεν με πιστεύετε; είπε. Δώστε μου ένα αλεξίπτωτο και αφήστε με να πέσω!
—Ξέρετε καλά ότι δεν μπορούμε να το κάνουμε αυτό, είπε γελώντας σαρκαστικά ο Ζάκ Παίην. «Α, τα έχετε πολύ καλά υπολογίσει όλα αυτά, όφειλω να ομολογήσω ότι είδατε αρκετά έξυπνη! Μια νέα που διασχίζει τον Ατλαντικό με αεροπλάνο, κρυμμένη μέσα στη ρεζέρβα, τι ώρα αεροπλάνο για σας... ε; «Το πάθος του κινδύνου, θα γράφουν οι εφημερίδες, έκανε μια νέα να γίνει λαθρεπιβάτης! Σίγουρα αυτό θα σας έξασφα- λήσει περίφημα την είσοδο στο Μπρουντγουάι και στα στούντιο του Χόλλυγουντ!... Έξακολουθούσε να λέει σαρκαστικά ο Ζάκ.
—Σωπάστε, έλαψε η Τζέσου. Είναι ντροπή να μου μιλάτε σ' αυτόν τον τόνο. Σας επαναλαμβάνω ότι δεν είχα καμιά διάθεση να ταξιδέψω μαζί σας.

Πέρασαν δεκαπέντε ώρες από την στιγμή της αναχώρησης και το τέρας του ταξιδιού άρχισε ακόμα πολύ. Ο καιρός ήταν άθλος: ομίχλη και βροχή με μεγάλα κενά αέρος που τινάζαν το αεροπλάνο δυνατά και το έκαναν να τρέιζε ολόκληρο.

Η Τζέσου ωστόσο είχε αρχίσει να συνηθίζει στις νέες αυτές έντυπώσεις και είχε επιποσύνη στην ικανότητα των δύο πιλότων κι' αυτή δεν ήξερε γιατί. Δεν αισθανόταν φόβο, εκείνο μόνο που την πλήγωνε πραγματικά, ήταν η έχθρότης που της έδειχναν.

Ο Ζάκ Παίην φαινόταν ότι πιστεύει πραγματικά ότι όλη αυτή η ιστορία ήταν ψεύτικη και ότι ο σκοπός που την έκανε να τρυπώσει στο αεροπλάνο, ήταν να υποκλέψει ένα μέρος από τη δόξα που προωριζόταν γι' αυτούς τους δύο αεροπόρους.

Όσο για τον Φρέντ Νεβίλ, η Τζέσου είχε την εντύπωση ότι πίστευε στην ειλικρίνεια της. Φαινόταν κι' εκείνος δυσαρεστη- μένος και στενοχωρημένος, δεν παρέλειπε όμως να κάνει παρα- τηρήσεις στον συνάδελφό του για την σκληρότητα του και γιό το προσβλητικό ύφος του προς την νέα. Κάθε φορά που ο Ζάκ παρεφέρετο, εκείνος προσπα- θούσε με ένα βλέμμα γεμάτο συμπάθεια, να την παρηγορή.

Χρειάζεται αρκετή γενναιότητα και ψυχραιμία για να διασχίσει κανείς τον Ατλαντικό. Οι δυο αεροπόροι είχαν να διεξάγουν σκληρή πάλη με την φρικτή κακοκαιρία, τα πυκνά σύννεφα που διέσχιζαν, και τις απότομες πτώσεις στα κενά του αέρος, η Τζέσου όμως που δεν είχε επίγνω- σι του κινδύνου δεν καταλάβαινε τίποτε από τις μανούβρες που τους έβλεπε να κάνουν, προ- σπληόμενοι κι' οι δυο στο καθήκον τους. Γύρω, βασιλευε βαθύ σκότος και σ' όλη την ατμόσφαι- ρα ήταν απλωμένη η φρικτή απειλή του κιν- δύνου.

Η Τζέσου αισθανόταν πολύ δυστυχισμένο τον εαυτό της. Μέσα στο βάθος της ψυχής της ό- μως ένιωθε ότι η παράξενη περιπέτειά της, μαζί με όλα τα τόσα δυσάρεστα, είχε και κάτι το μεθυστικό, κάτι που της έ- δινε μια ευχαρίστηση ύπνου νείδητη...

Ηρωϊς...χωρίς να δέλη

ΥΣΤΕΡΑ από μια νύχτα άπνιγας και τρόμου, ξημέρωσε επί τέλους και μακριά στον ορίζοντα κάτι γκρίζο άρχισε να διαγράφεται μέσα στην αεραντοσύνη του άκεανου.
—Φάνηκε το ημερά! είπε εξαλλος από χαρά ο Φρέντ Νεβίλ που κρατούσε το τιμόνι, γυρίζοντας προς τους δυο συνταξιδιώτες του. Κερδίσαμε!

—Δόξα σοι ο Θεός! ψιθύρισε η Τζέσου κάτωχωρη από συγκί- νηση. Είχα έναν φόβο...

—Αυτά θα πήτε στους δημοσιογράφους, όταν θα σας ρωτούν τις εντυπώσεις σας; είπε ο Ζάκ. Ξέχασα όμως. Θα ποζάρετε ίσα-ίσα σαν ήρωες ατρόμητη μπροστά στους φακούς. Έτσι θα κάνετε ζωηρότερη εντύπωση, στα πλήθη που θα θαυμάζουν το κοινό γιο μιας νέας κοπέλλας δέκα εκατ χρόνια.

Η Τζέσου κούνησε το κεφάλι.
—Γελίστε, κύριε, είπε. Σας ζητώ ως χάρι ίσα-ίσα να μ' αφήσετε να κρυθώ μέσα στη ρεζέρβα και όταν όλος ο κόσμος αποσυρθεί, να βγω χωρίς κανείς να με αντιληφθεί. Έτσι δεν θα συμμεριζώ τη δόξα σας!

—Είπατε ακόμα πιο υποκρίτρια απ' ό,τι είχα φαντασθεί! είπε ο Ζάκ. Ξέρετε ότι αυτό που ζητάτε είναι αδύνατον, αφού η αεροπορική αστυνομία θα κοινολόγησε το αεροπλάνο, μόλις προσγειωθεί. Κι' έτσι θα επιτύχετε αυτό που θέλετε, οι εφη- μερίδες όλες θα μιλούν για σας και θα έχουν τη φωτογραφία σας. Έξ' άλλων έχω αναγγείλει με τον ασύρματο την άφιξή σας και θα σας περιμένουν.

—Οι Αμερικανοί δημοσιογράφοι των Παρισίων, θα σας ζη-

τήσουν συνεντεύξεις, είπε ο Φρέντ και θα είναι ενθουσιασμένοι να ξέρουν την γενναιότητα μιας συμπατριώτισσας των!

Η γαλλική γη, παρουσίαζε ωραιότατο πανόραμα. Η Τζέσου απελάμβανε το υπέροχο θέαμα που απλωνόταν κάτω από τα μά-τια της: Τα χαριτωμένα γεωμετρικά σχήματα των κελιεργημέ- νων αγρών και τα σπιτάκια των χωριών που έμοιαζαν σαν παι- γνίδια παιδιών.

Επί τέλους, έφθασαν επάνω από την πρωτεύουσα.

—Κύττα, Ζάκ, είπε ο Φρέντ. Έχουν ανεβεί ακόμα και επά- νω στις στέγες των σπιτιών για να μας δουν.

Το αεροπλάνο ήταν μαύρο από κόσμο. Χιλιάδες άνθρωποι είχαν μαζευτεί για να υποδεχθούν το αεροπλάνο.

Από ψηλά έφαινονταν σαν μυμήνια.

—Ελπίζω η Αμερική του αεροδρομίου να συγκρατήσει τον κόσμο σε απόσταση! είπε ο Νεβίλ. Να μην έχουμε και κανένα δυστύχημα στην προσγείωση.

Το αεροπλάνο άρχισε να κατεβαίνει και από τα πλήθη έφθα- ναν τώρα στα αυτιά των αεροπόρων οι έπαιρτες του κοινού.

—Έχουμε καθυστέρηση, είπε ο Ζάκ. Περιμένουν από ώρα.

Τα πλήθη ήταν άσυγκρατητα από ενέθουσιασμό.

—Διάβολε! φώναξε ο Φρέντ, αν εξακολουθήσουν έτσι, δεν θα μπορέσω να κάνω προσγείωση...

Την στιγμή που το αεροπλάνο ήταν έτοιμο να προσγειωθεί, ένα δυνατό τινάγμα, με ένα φοβερό κρότο, έκανε τον Φρέντ να μπηξεί μια φωνή και τον Ζάκ να τιναχθεί τόσο δυνατά ώστε να πέσει επάνω στη Τζέσου. Ο κόσμος είχε κυκλώσει το αε- ροπλάνο από όλες τις μεριές.

Η Τζέσου δεν καταλάβαινε τί συνέβαινε γύρω της. Ένοιωσε μόνο έναν δυνατό πόνο στο κεφάλι και έχασε τις αισθήσεις της.

Όταν η Τζέσου συνήλθε, αντίκρισε άγνωστα πρόσωπα σκυ- μένα πάνω της ανήσυχα βλέμματα που την κοιτάζαν προ- σεκτικά.

—Είπα καλύτερα, δεσποινίς; είπε γαλλικά ένας από αυτούς.

—Ασφαλώς, απάντησε κάποιος άλλος. Υ- πέστη ένα δυνατό σοκ, αλλά δεν φαίνεται να έπαθε τίποτα το σοβαρό.

Τώρα θυμόταν η Τζέσου την τρομερή στιγμή της προσγειώσεως. Οι φωνές του πλήθους και ίδιος ή έκφρασις της φρίκης που αντίκρισε την τελευταία στιγμή στα μάτια του Φρέντ Νε- βίλ, όλα επανέρχονταν τώρα ζωηρά στη μνή- μη της.

—Βιάστηκε να προσγειωθεί, για να μη σκο- τώση κανέναν, δεν είν' έτσι; είπε με μισοσβη- σμένη φωνή. Φοβόταν τόσο μην συμβή κανένα δυστύχημα!

—Ξέρομε, ξέρομε, διέκοψε κάποιος που φαι- νόταν να είναι ο γιατρός. Μην είστε ανήσυχη, δεν πάθατε τίποτα.

—Μά... οι άλλοι; ρώτησε ανήσυχη η Τζέσου.

Τί έγιναν οι άλλοι; Πέστε μου, σας παρακαλώ, που έτρεμε από την αγωνία.

Ο γιατρός άρκεσθηκε στην σηκώση τους ώμους και βγήκε ά- φήνοντας την νέα με την νοσοκόμα. Της εξήγησαν αργότερα ότι ο ένας από τους δυο αεροπόρους είχε τραυματισθεί αλλά δεν μπορούσαν ακόμη να ξέρουν κατά πόσον ήταν σοβαρά η κατάσταση τους.

—Μήπως είναι ο Φρέντ Νεβίλ; ψιθύρισε τρομαγμένη η Τζέσου.

Η νοσοκόμα που της είχε δώσει την πληροφορία της επα- νηλίκου συμπνετικά:

—Σας δεβαίω, δεσποινίς, ότι δεν ξέρω για ποιόν από τους δυο πρόκειται. Πρέπει να είστε λογική και να μένετε ήσυχη. Θα σας μεταφέρουμε στο Αμερικανικό νοσοκομείο του Νεϊγύ, όπου θα είστε καλύτερα.

Όταν η Τζέσου φάνηκε, στηριζόμενη στο μπράτσο της νοσο- κόμου, πλήθος κόσμου περιέμενε την έξοδό της στη μεγάλη αίθουσα.

—Μπράβο, μπράβο! της φώναζαν με βλέμματα γεμάτα συμ- πάθεια και συγκίνηση. Ζήτω η Αμερική!

—Το θάρρος σας υπήρξε υπέροχο, δεσποινίς!

Μέσα σε είκοσι τέσσερες ώρες το όνομα της Τζέσου Χέντεν καθόσ και των δυο αεροπόρων, έγιναν διάσημα, σ' όλο τον κό- σμο. Οι εφημερίδες είχαν την φωτογραφία της και έπλεκαν το εγκώμιον του θάρρους της.

Στο νοσοκομείο κατέφθαναν άφθονα δώρα και άνθη.

—Σας ζητούν, δεσποινίς, της είπε η νοσοκόμος μόλις μπό- ρεσε να σηκωθεί. Στο σαλόνι είναι συγκεντρωμένοι οι αντιπρο- σωποι του Τύπου και επιθυμούν να σας πάρουν συνέντευξη.

Καθώς έτοιμαζόταν να βγεί από το δωμάτιό της η Τζέσου, το πρόσωπό της έλαμψε από χαρά: Ο Φρέντ Νεβίλ βρισκόταν μπροστά της.

—Δεν πάθατε λοιπόν τίποτα! Ω! τί ευτυχία! είπε η νέα που δεν μπορούσε να κρύψει τον ενθουσιασμό της.

—Οχι! Δόξα τω Θεώ, είπε ο Φρέντ. Ο καυμένος ο Ζάκ

είναι τραυματισμένος, εύτυχώς όμως όχι βαρεια. Θα μπορέση να σηκωθεί σε δυο-τρεις μέρες. Βλέπετε λοιπόν ότι φτηνά τη γλυτώσαμε.

Η Τζέσου κατέβασε τα μάτια, χωρίς να πη λέξει.

—Ω! ξέρομε, συνέχισε ο Φρέντ πλάνοντας το χέρι της. Ο Ζάκ δεν σ' ας φέρθηκε καλά, τώρα όμως όλα αυτά τελειώσαν.

Οι δημοσιογράφοι έπλεσαν μια φανταστική ιστορία και όλοι πιστεύουν ότι και οι τρεις είμεθα σύμφωνοι κατά την αναχώ- ρησι. Εμένα, πολύ λίγο με ενδιαφέρει η δόξα, ο Ζάκ όμως είχε πάντα τον πόθο να γίνει διάσημος, γιατί έτσι θα εξασφαλί- ζε μια ξεχωριστή θέση στην καρριέρα του, την οποίαν αγαπά με πάθος. Γι' αυτό ήταν τόσο θυμωμένος που θα συμμεριζόμαστε και σεις την επιτυχία του!

—Φυσικά, δεν δικαιούμαι σε καμιά απολύτως από τις εκδη- λώσεις που μου κάνουν! Δεν νομίζετε ότι θα ήταν πιο τίμιο να δώσωμε καθαρά τις εξηγήσεις που χρειάζονται; ρώτησε η Τζέσου.

—Οχι, προς Θεού! είπε ο Φρέντ. Τώρα που οι εφημερίδες έπλεσαν το μυθιστόρημά τους, δεν θα στεκόταν ν' αρχίσωμε τις διαψεύσεις. Το κοινόν δεν θα μάς το συγχωρούσε ποτέ.

Σας παρακαλώ μόνον ιδιαιτέρως, να μιλήσετε με ενθουσιασμό για τον Ζάκ στους δημοσιογράφους.

—Ω! πόσο ευτυχισμένη είμαι που βλέπω πως δεν με μι- σείτε πιά, είπε η Τζέσου στον Φρέντ, σφίγγοντας το χέρι του. Καταλάβετε πόσο ειλικρινής είμουν, πιστέψατε πως δεν ή- θελα...

Σταμάτησε μια στιγμή και έπειτα συνέχισε:

—Θα κάνω ό,τι μου πείτε, ό,τι μου ζητήσετε. Πού είναι ο Ζάκ; Θέλω να τον δω και να του πω, πόσο λυπούμαι γι' αυ-τόν. Τώρα τελειώσαν πιά όλα, θα είμαστε φίλοι, δεν είν' έτσι;

Ο Φρέντ δεν απάντησε άμεσα.

—Τί έχετε; είπε ανήσυχη η Τζέσου. Γιατί δεν απαντάτε;

Ο Φρέντ έκανε μια άδριστη χειρονομία.

—Τίποτα, τίποτα... ψιθύρισε.

Η Τζέσου κατάλαβε ότι παρ' όλη την καλω- σύγη με την οποίαν της φερόταν ο Νεβίλ, δεν μπορούσε να ξεχάσει την πρώτη τους συνάντησι, που τον έκανε να την χαακτηρίσει άσχημα...

σ' ένα τέτοιο κέντρον, συνοδευόμενη από τον Τζών... γι' αυτό η στάσις του είχε πάντα κάτι το επιφυλακτικό.

Όταν βρέθηκε μπροστά στους δημοσιογρά- φους η Τζέσου, δεν ήξερε σε ποιόν να πρωτα- παντήση. Οι ερωτήσεις έπεφταν βροχή: Πώς είχε αποφασίσει να διαπλεύσει τον άκεανό; Δεν αισθάνθηκε κανένα φόβο; Τι θα έκανε όταν έ- πέστρεφε στην Αμερική; Ποιό ήταν το επάγ- γελμά της; Μήπως θα γινόταν αεροπόρος;

—Δεν είχα τίποτα να φοβηθώ, είπε η Τζέσου, αφού έμπιστευθήκα την τύχη μου στα χέρια των δυο δεινών αεροπόρων συντρόφων μου. Αν τους βλέπατε όπως εγώ, επάνω στο καθήκον τους, θα σχηματί- ζατε την βεβαιότητα ότι δεν μπορεί να έχω κανείς καμιά επι- φύλαξη όταν πρόκειται να εμπιστευθώ τη ζωή μου στα χέρια τους...

Υπήρξαν και οι δυο αξιοθαύμαστοι.

Λίγα λεπτά αργότερα οι δυο νέοι βρισκόταν μπροστά στον Ζάκ, που ήταν ξεπλωμένος με έναν επίδεσμο γύρω στο κεφάλι.

Η Τζέσου ακούμπησε ένα μπουκέτο γαρύφαλλα επάνω στο κρεβ- βάτι του τραυματισμένου συντρόφου της.

—Ηλθα να σας εκφράσω την συμπάθειά μου, Ζάκ, είπε με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση η Τζέσου, και να σας ζητήσω να...

—Να μου ζητήσετε τί; διέκοψε άγρια ο Ζάκ.

—Να σας ζητήσω να συγχωρήσετε την αερισκεψία μου και να πιστέψετε στην ειλικρίνεια μου...

—Μη μου το ζητάτε αυτό, είπε ο Ζάκ, με μια άγρια φωνή, ανασκάνοντας το κεφάλι του. Αυτή η πηγή, ήταν το παν για μένα, όλη μου η ζωή, όλες μου οι ελπίδες!...

Αντιπροσώ- πευε για μένα ένα σωρό πράγματα που δεν μπορείτε να κατα- λάβετε σεις. Η παρέμβασίς σας με ζήλωσε και ίσως γίνω αιτία να καταστρέψω την καρριέρα μου...

Η Τζέσου προσπαθούσε να πνίξη ένα λυγμό.

—Είσαι υπερβολικός, Ζάκ, είπε ο Φρέντ. Δεν μπορεί παρά να αναγνωρίσθ' όπως αξίζει, το κατόρθωμά σου στην Αμερι- κή. Όλος ο κόσμος ξέρει πόσο είχατε προετοιμάσει αυτή την πηγή. Η Τζέσου έφταιξε ίσως, αναγνωρίζει όμως το λάθος της ή μήπως νομίζετε ότι τα άνθη και τα δώρα που λαμβάνει, θα σκιάσουν τη δική σου τη φήμη;

—Δεν σημαίνει, απάντησε ο Ζάκ. Θάκανε πάντως καλύτερα αυτή η μικρή να έμενε με την συντροφιά της, αντί να μάς φορτωθώ!

Οι δυο αεροπόροι και η Τζέσου έμειναν μια βδομάδα στο Πα- ρίσι. Ο Ζάκ έπρεπε να αναλάβει εντελώς και να θεραπευθί από το τραύμα του.

Με τον Φρέντ για μοναδικό της καθάλλετο, η Τζέσου έπε-

σκέφθηκε όλα τα αξιοθέατα της φημισμένης πρωτεύουσας. Μου- σεία, εκθέσεις, θέατρα. Ασφαλώς αν δεν συνέβαινε αυτή η άπροσδόκητη περιπέτεια, η Τζέσου δεν ήλπιζε ποτέ να γνωρίση τα θέλγητρα του Παρισιού για τα οποία είχε ακούσει να μι- λούν με τόσο ενθουσιασμό στην Αμερική. Παρ' όλη όμως την ευχαρίστησι που της έδιναν όλα αυτά και ιδιαιτέρως η συν- τροφία του Φρέντ, δεν έπαυε να συλλογίζεται και να την πει- ράζει η επίμονη έχθρηκή στάσις του Ζάκ απέναντί της.

Προσπάθησε να αποφύγη ώρισμένες επίσημες δεξιώσεις προς τιμήν των δυο αεροπόρων, με το να προφασισθί ότι είχε δυνατό πονοκέφαλο.

Ο Φρέντ φαινόταν να είχε ξεχάσει την πρώτη του επιφυλα- κτικότητα και η Τζέσου αισθανόταν τον εαυτό της τόσο εύτυ- χισμένο για την συμπάθεια και την καλωσύνη που της έδειχνε.

Ήταν πάντα εξαιρετικά περιποιητικός και διαχτυκός μαζί της. Στο βλέμμα του η Τζέσου διέκρινε πολλά περισσότερα ά- κωμα απ' όσα άφηνε να εκδηλωθούν. Αισθανόταν η Τζέσου τό- ρα, ότι ο Φρέντ ήταν έρωτευμένος μαζί της.

Μια μέρα ο Φρέντ αισθάνθηκε την ανάγκη να ομολογήση στη νέα, ότι είχε πιστέψει στα όριστικά στην ειλικρίνεια της.

—Δεν φαντάζεσθε πόσο ευτυχισμένη με κάνει αυτό, είπε η Τζέσου μέσα στον ενθουσιασμό της. Μου ήταν τόσο οδυνηρό να αισθανώμαι ότι με είχατε παρεξηγήσει.

Σιγά-σιγά η νέα εξιστόρησε στον Φρέντ, τα κυριώτερα έ- πεισόδια της ζωής της, τον θάνατο των γονέων της, την γνω- ρμία της με τον Τζών Μπέιλι, παλιό γνωστό του πατέρα της, του οποίου δέχονταν με τόση δυσφορία τις περιποιήσεις.

—Ωστε, είναι αλήθεια ότι έρχόσαστε για πρώτη φορά στο ρεστοράν του αεροδρομίου; ρώτησε ο Φρέντ.

—Σας το ορκίζομαι, απάντησε η Τζέσου.

—Δεν ξέρετε με πόση ανακούφιση με κάνει αυτό, είπε η Τζέσου κατάρκοντας τη νέα στα μάτια.

—Πόσο θα ήθελα να συμμεριζόταν κι' ο Ζάκ την έμπιστοσύ- νη που μου δείχνετε, είπε η Τζέσου.

—Πρέπει να καταλάβετε, Τζέσου, ότι για μένα αυτή η πηγή δεν ήταν παρά ένα σπόρο που έ- κανα από αγάπη προς το συναισθημα του κιν- δύνου και της περιπέτειας. Έχω αρκετά χρή- ματα ώστε να μη με απασχολή το μέλλον. Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο και με τον Ζάκ. Στη δόξα ζητούσε και το πραγματικό μέρος του πράγ- ματος. Ήθελε να εξασφαλίση ένα μέλλον.

Η προθεσμία της διαμονής στο Παρίσι πλη- ραίε να λήξει. Το πρωτοεπίτιό της αεροπορικής εταιρείας είχε κρατήσει στη «Νορμανδία» τρεις καμπίνες, για τους δυο ηρωϊκούς αεροπόρους και την σύντροφό τους.

Η ημέρα της αναχώρησης έφθασε. Έπρεπε- λούθησαν νέες εκδηλώσεις. Ο ύπουργός έστει- λε τον ιδιαίτερό του στη Χάβρη να τους συνο- δεύση και ολόκληρη τελετή έγινε προς τιμήν τους.

Η Τζέσου προσπαθούσε να περνά άπαρηγόρητη, η όμορ- φιά της όμως και η χάρις της, έκανε τους θαυμαστάς της να την περιτοίχιζον και να την έπαιρουν αδιάκοπα.

Όταν το υπερωκεάνειο βγήκε από το λιμάνι, η νέα άνε- πνευσε. Της ήταν τόσο φορτικές αυτές οι εκδηλώσεις, στίς ό- ποιες είχε λάβει τόσο λίγο δικαίωμα.

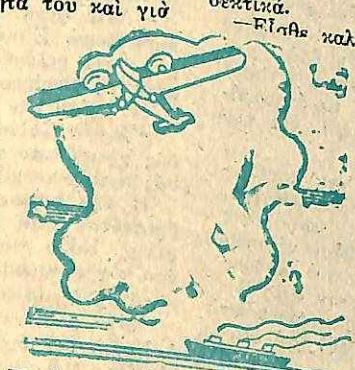
Το ταξίδι ήταν πολύ ευχάριστο και για μια νέα δέκα οκτώ χρόνων είναι άπειρα τα θέλγητρα που προσφέρει ένα τέτοιο άγειρευμένο ταξίδι. Γιατί, χοροί, επίσημα γεύματα, σπόρ και γίγλια-δυό άλλα, ήταν οι ψυχαγωγίες που προσφέρονταν στους ταξιδιώτες της «Νορμανδίας».

Ένα βράδυ, την παραμονή που θα έφθαναν πιά στη Νέα Υ- όρκη, η Τζέσου θέλησε να αποφύγη τους διαφόρους καθάλλε- ρους και θαυμαστάς που την περιτοίχιζαν και ανέθηκε στη γέ- φυρα για να αναπνεύση. Αισθανόταν μια μελαγχολία να πλημ- μυρίσει την ψυχή της.

Ήταν φεγγάρι, ο ουρανός έλαμπε σαν ένα ασμόχρυσό σεν-τόνι και είχε μια βελουδένια απαλάδα, μέσα στη θεία γαλήνη της νύχτας.

Η Τζέσου ακούμπησε επάνω στην κουπαστή μιας γέφυρας και άρχισε να συλλογίζεται την νέα φάσι της ζωής της, που θα επακολουθούσε την παράξενη και μεθυστική Οδύσσεια που είχε περάσει. Θα ξαναγύριζε στην μικρή περιορισμένη ζωή της, την τόσο μονότονη ύστερα από τις ώραιες εντυπώσεις που της εί- χαν αφήσει αυτές οι οκτώ μέρες της ζωής του Παρισιού. Μέσα στο λίγο αυτό διάστημα που μεσολάβησε από την αναχώρησή της από την Νέα Υόρκη, η Τζέσου είχε ζήσει μια ζωή εντελώς καινούργια, γεμάτη μυστήρια, μέθη, πολυτέλεια, κι' όλα αυτά της έφαιναν τώρα σαν ένα όρατο όνειρο, που δεν θα ξεχνού- σε όμως ποτέ.

Η Τζέσου ένοιωσε τώρα ότι ο Φρέντ Νεβίλ, απασχολούσε το πρώτο πλάνο των σκέψεών της. Τα αισθήματά της για τον

Το αεροπλάνο πετούσε τώρα επά- νω από τον Άκεανό...

Με μια ανθοδέσμη στα χέρια έπε- σκέφθη τον τραυματισμένο Ζάκ.

Φρέντ, είχαν πιά αποκορυφωθή μέσα της κι' αυτό την έκανε να αισθάνεται αυτή την μεγα-
χολία τώρα που πλησίαζε πιά η ώρα του χωρι-
σμού.

«Μετά την δόξα ό έρως»

ΚΑΘΩΣ ήταν έτσι αποροφωμένη στους συλ-
λογισμούς της, άκουσε θήματα πίσω της
και μια φωνή την έκανε να στραφεί.

Ήταν ο Φρέντ.

— Έδώ βρισκόσθε, Τζέσσυ;

— Αί! ναι, είπε η νέα.

— Τι ύπεροχη νύχτα, αλήθεια! είπε ο Φρέντ
ακουμπώντας πλάι της. Και να σκεφθώ κανείς
ότι αύριο θα βρισκόμαστε μέσα στους ουρανο-
ξύστες, τα ταξί και τόν πυρετό της καθημε-
ρινής ζωής. Δεν σάς κάνει να λυπάστε αυτό;

— Όσο δεν φαντάζεσθε, απήντησε η Τζέσσυ, με φωνή που έ-
κρεμε από συγκίνηση.

Ο Φρέντ πήρε το χέρι της νέας και το κράτησε σφιχτά μέσα
στα χέρια του. Η Τζέσσυ θα ήθελε να μην τελείωνε αυτή η
στιγμή.

— Θα ξαναϊδωθούμε, δεν είν' έτσι; ρώτησε ο Φρέντ.

— Τι άφελει; είπε πικρά η Τζέσσυ. Παρ' όλο που η τύχη μ'
έριξε μέσα στο αεροπλάνο σας, μην ξεχνάτε ότι είμαι μια ξέ-
νη, μια περαστική. Ο ρόλος μου τελείωσε, πρέπει να ξαναγυ-
ρίσω στην άφανεση, να ξαναγίνω αυτό που ήμουνα. Οι τύχες
μας είναι τόσο αλλοιώτικες... Πάντως, Φρέντ, ποτέ δεν θα ξε-
χάσω το ότι κάνατε για μένα. Χάρη σε σάς έζησα στιγμές ύ-
περοχες και τώρα δεν μετανοώ για την απερισκεψία μου...

— Είναι αλήθεια αυτό που λέτε; ρώτησε ο Φρέντ πλησιάζον-
τας την νέα, χαϊδεύοντας τα ώραια μαλλιά της που έκαναν χυ-
σές ανταύγειες κάτω από το φως του φεγγαριού.

Η Τζέσσυ δεν άπληντησε, άφείθηκε μόνο χωρίς αντίσταση στον
Φρέντ, που την τραβήξε στην αγκαλιά του και την φίλησε τρυ-
φερά.

Ακουμπισμένη ακόμα στον ώμο του νέου, η Τζέσσυ κατέβηκε
στο σαλόνι, όταν μια σιλουέτα ξεπετάχτηκε ξαφνικά μπροστά
στα μάτια τους.

Ήταν ο Ζάκ Παϊν.

Η Τζέσσυ τραβήχτηκε, ήταν όμως αργά. Ο Ζάκ είχε συλλά-
βει το μυστικό των δύο νέων.

— Μπα; Όραία, λοιπόν, είπε σε τόνο σαρκαστικό ο Ζάκ. Εί-
ναι, βλέπω, άφορταγη ή δεσποινίς! Μετά την δόξα, ο έρως,
σίγουρα ξέρει τι ζητάει αυτή η κοπέλλα!

Ο Φρέντ με σφιγμένες τις γροθιές, πλησίασε τον Ζάκ.

— Πάψε, Ζάκ, είπε θυμωμένα ο Φρέντ. Θάπρεπε να ντρέπε-
σαι για μιλάς έτσι!

— Έχεις δίκιο, Φρέντ, συνέχισε ο Ζάκ. Άδικα άνακατεύο-
μαι στις δουλειές σου. Δεν μπορείς όμως να έμποδίσω έναν
παλιό φίλο δέκα πέντε χρόνων, να σου πη την αλήθεια και να
σου φανερώσει πόσο άφελής του φαίνεται!...

Μόλις πρόφερε τις τελευταίες λέξεις ο Ζάκ απομακρύνθηκε
δραστικά.

— Αγάπη μου, λυπάμαι πολύ, είπε ο Φρέντ στη νέα.

Ήταν όμως τόσος ο πόνος της Τζέσσυ, που χωρίς να σκε-
φθί τίποτα, άφεικε άσάτομα τον Φρέντ και έτρεξε να κλεισθί
στην καμπίνα της.

Ενοχλητικές έκδηλώσεις

Ο ΤΑΝ ή «Νορμανδία» μπήκε στο λιμάνι της Νέας Υόρκης,
πλήθος κόσμου ήταν συγκεντρωμένο στην παραλία, για
να υποδεχθί τους ένδοξους αεροπόρους.

Είναι γνωστόν πόσο οι Άμερικανοί τρελαίνονται για τέ-
τοιες έπιτυχίες. Οι δυο νέοι είχαν έπιτυχη ρεκόρ πτήσεως.
Άξιζε λοιπόν να τους γίνη έπίσημη υποδοχή.

Ο δήμαρχος της Νέας Υόρκης και όλες οι άρχες περίμεναν
να υποδεχθούν τους αεροπόρους. Η στρατιωτική μπάντα παιά-
νιζε τον έθνικ ύμνο, όλα ήταν διακοσμημένα και σμήνος από
δημοσιογράφους και ρεπόρτερς είχαν καταλάβει έξέ έφδου τη
γέφυρα του ύπερωκεανείου. Χρειάστηκε να έπέμβη η αστυνο-
μία για να άνοιξη δίοδο, στους δυο νέους.

Η Τζέσσυ προσπαθούσε να ξεφύγη όλες αυτές τις έκδηλώσεις
άλλα ήταν άδύνατον. Έδώ περισσότερο ακόμα από την Γαλλία,
την έπνιγαν, με τις έπευφημίες, τους ένθουσιασμούς, τις ζη-
τωκραυγές. Αναγκάστηκε να ύποστή την έφοδο των ρεπόρτερς,
να άπαντήση σε ένα σωρό έρωτήσεις, να άνταλλάξη χίλιες χει-
ραφίτες.

Στο άγμαρχείο έπρόκειτο να γίνη ή έπίσημη δεξίωση. Ό-
λοι οι έπίσημοι ήταν εκεί παρατεταγμένοι.

Η Τζέσσυ έκανε την θριαμβευτική της είσοδο, άνάμεσα στους

«Έλαβε μέρος σ' όλες τις διασκε-
δάσεις που έγιναν έπάνω στη
«Νορμανδία»»

δυο συντρόφους της.

Ξαφνικά ή νέα κοντοστάθηκε. Στην πρώτη
γραμμή είχε άντικρύσει τόν Τζών Μπέιλυ ο ό-
ποιος έσπευσε να την πλησιάση.

— Αγάπη μου! Πόσο εύτυχής είμαι που σε
ξαναβλέπω. Άν ήξερες πόσο μου έλειψες! της
είπε άπλώνοντας τα δυο του χέρια, σε τόνο με-
γάλης διαχτυκότητος.

Η σκέψις ότι θα προσείλκυε μ' αυτόν τόν
τρόπο μια κολακευτική δημοσιότητα, τόν έκανε
να κρατήση σφιχτά τη νέα κοντά του.

— Σας παρακαλώ, Τζών, άφήστε με, έλεγε έ-
ξαλλη ή νέα. Δεχ νομίζετε ότι αυτές οι έκδηλώ-
σεις δεν έχουν τη θέσι τους μεταξύ μας;

— Καθόλου, αγάπη μου, επανέλαβε ο Τζών
Μπέιλυ χαϊδεύοντας τη νέα στο κεφάλι. Ξέ-
ρεις πόσο σ' αγαπώ! Περίμενα την έπιστροφή
σου, για να σου ζητήσω να γίνης γυναίκα μου.

— Θα ξαναμιλήσωμε γι' αυτό, είπε βιαστικά η Τζέσσυ που
ζητούσε με κάθε τρόπο να απομακρυνθί, να ξεφύγη από τόν
Τζών.

Κύτταξε άνήσυχη τόν Φρέντ, του οποίου ή φυσιογνωμία δεν
έδειχνε τίποτα.

Το κακό ώστόσο είχε γίνη. Η Τζέσσυ από εκείνη τη στιγμή
αισθάνθηκε την ψυχρότητα του Φρέντ.

Δεν άντλήσαν πιά παρ' αμικες τυπικές φράσεις σχετικά
με τους δημοσιογράφους και την ύποδοχή.

Όταν τελείωσαν όλες αυτές οι διατυπώσεις, ή Τζέσσυ προ-
φασίστηκε ότι ήταν κουρασμένη, πήρε ένα ταξί και βρέθηκε
στο μικρό της διαμέρισμα, τσακισμένη από τόν πόνο.

Δύο αναπάντεχες κατηγορίες

ΥΣΤΕΡΑ από τόσους κλονισμούς και συγκινήσεις, ή Τζέ-
συ είχε άνάγκη ήσυχίας άπόλυτης. Δεν την άφηναν όμως
οι δημοσιογράφοι που άνεγκάλυναν την διεύθυνσί της και
οι διάφοροι ένθουσιώδεις περιεργοί. Έλάμβανε συνεχώς προσ-
κλήσεις και προτάσεις, διάφορες. Δεν άπαντούσε όμως σε καμ-
μία, γιατί ήθελε να άφήση τόν Ζάκ και τόν Φρέντ, να άπο-
λαύσουν μόνοι τους τις τιμές και τη δόξα που τούς άνήκε.

Δεν είχε τολμήσει ακόμα να παρουσιάσθί ούτε τόν διεύθυν-
τή της ή Τζέσσυ. Εκείνο όμως που της ήταν πιά έφιαλτικό από
όλα, ήταν ή φορτικότητα του Τζών Μπέιλυ, ο οποίος της τηλε-
φωνούσε κάθε μέρα και την έπίεζε να δεχθί «έπ'ι τέλους τις
προσκλησεις του. Η έπιμονή του ήταν τρομερή, γι' αυτό ή Τζέ-
συ άπεφάσισε να καταφύγη για λίγον καιρό, σε μια θεία της
που κατοικούσε σε ένα έξοχικό κτήμα, στα περιχώρα της Νέας
Υόρκης.

Η Τζέσσυ προσπαθούσε να μη σκέπτεται πιά τόν Φρέντ. Ή-
ταν άποφασισμένη να μη τόν ξαναϊδή, ύπέφερε όμως τόσο για
την κακή έντύπωσι που τού είχε άφήσει.

Λίγες μέρες μετά την εγκατάστασί της στην έξοχή, ή Τζέσσυ,
αισθάνθηκε την άκατανίκητη έπιθυμία να γράψη στον Φρέντ,
για να του δικαιολογηθί για τελευταία φορά:

«Δεν πρόκειται να ξαναϊδωθούμε, τού έγραψε. Σας γράφα
αυτά τα λίγα λόγια, μόνο και μόνο για να σας κάνω να έχετε
λιγότερο κακή ιδέα για μένα. Σας βεβαιώ ότι λυπάμαι τόσο
για το κακό που προέξηνσα άθελά μου και ύπέφερα τόσο γι'
αυτό, παρ' όλες τις γλυκιές στιγμές που έζησα και που μου
είναι άλησμόνητες. Ξέρετε τί ήταν για μένα ο Τζών Μπέιλυ ή
καί ή άνόητη σιγή που έγινε μεταξύ μας κατά την ύποδοχή,
ήταν δική του έπιπόνησις άποκλειστικά, χωρίς καθόλου την συγ-
κατάθεσί μου. Από τότε δεν τόν ξαναϊδα, ούτε πρόκειται να
σας; Τώρα όμως που πήραμε ο καθένας το δρόμο του, είμαι
έλευθερη πιά να σας ύολογήσω ότι βαραίνει την ψυχή μου...»

Η Τζέσσυ διάβασε και ξαναδιάβασε δέκα φορές το γράμμα
κούφισι. Δυστυχώς όμως ή ήσυχία της δεν διήρκεσε για πολύ.

Ένα πρωί, καθώς περπατούσε στον κήπο τού σπιτιού, ένα
αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στην πόρτα και δυο άνθρωποι
κατέβηκαν και την έπλησίασαν, δείχνοντας την ταυτότητά τους.

Ήσαν άστυνομικοί. Η νέα άχρίασε, προαισθάνθηκε ότι κάτι
δυσάρεστο είχε συμβή.

— Είσατε ή δεσποινίς Τζέσσυ Χέυντεν, που διέσχισε τόν ά-
νεανό; ρώτησε ο ένας άστυνομικός.

— Μάλιστα, έγω εί μαι, απήντησε ταραγμένη ή Τζέσσυ.

— Τότε λοιπόν, θα σας παρακαλέσωμε, δεσποινίς, να μάς
άκολουθήσετε στη Νέα Υόρκη. Ο άστυνόμος τού τρίτου τμή-
ματος έπιθυμεί να σας ύποβάλλη μερικες έρωτήσεις.

— Σας άκολουθώ, είπε ή κοπέλλα.

— Ύστερα από μια διαδρομή μισής ώρας, το αυτοκίνητο στα-
μάτησε μπροστά στο άστυνομικό κτήριο. Η Τζέσσυ ήταν τρομε-
ρά άνήσυχη. Βρέθηκε άτιμέτωχη με έναν ψηλό άνδρα, με άύ-
στηρό έξωτερικό, ο οποίος άρχισε να την έρωτά:

— Αναγνωρίζετε, δεσποινίς, ότι όνομάζεσθε Τζέσσυ Χέυντεν;

ήλικία δέκα όχτώ χρόνων, ότι είσατε τηλεφωνήτρια στο Μόν-
τεν-Μπίλνταϊν;

— Άκριβώς, κύριε, είπα χωρίς να διστάση ή νέα.

Ο άστυνομικός άνέτρεξε σε μερικες σημειώσεις και ξανα-
ρώτησε κατόπιν:

— Κατηγορείσθε για δυο πράγματα, δεσποινίς. Το πρώτο εί-
ναι ζήτημα ήθικης: Όμολογείτε ότι τη βραδυά της δεκάτης
ογδόης Ιουλίου παρελθόντος, βρισκόσαστε στο ρεστωράν τού
αεροδρομίου και φύγατε κρυφά, την στιγμή που ή αστυνο-
μία ένεργούσε έρευνα στο κατάστημα;

— Το άναγνωρίζω, είναι αλήθεια, είπε ή Τζέσσυ που έτρεμε
τώρα από την ταραχή της.

— Η περίπτωση σας δεν πρόκειται να έξετασθί αυτή την
στιγμή εδώ, συνέχισε ο άστυνομικός. Θα ήθελα μόνο να σας
τονίσω ότι δεν έχει κανείς το δικαίωμα να διαφείγη την ά-
στυνομική έρευνα. Έξέ άλλου, θα μου έπιτρέψετε να σας πώ,
ότι το ρεστωράν τού αεροδρομίου δεν είναι πώ ένδοδειγμένο
μέρος για μια νέα άνήλικη που ίσχυρίζεται ότι ζή από την έρ-
γασία της!...

— Ήμουνα προσκεκλημένη, ψιθύρισε ή κοπέλλα.

— Θα μιλήσωμε γι' αυτό αργότερα. Άς δούμε τη δεύτερη
κατηγορία που είναι και σοβαρότερη. Κατηγορείσθε ότι εί-
σατε χωρήσατε λαθρορία μέσα σε ένα αεροπλάνο που έπρόκειτο να
ανάλαβη ειδικήν πτήσιν και δεν παρουσιάστηκε στους άε-
ροπόρους παρ' όταν πιά ήταν άργά και δεν μπορούσαν να σας
έπαναφέρουν στην ξηρά. Ύπάρχει λοιπόν σ' αυτό κατάχρησις
έμπιστοσύνης και παράνομος άναχώρησις. Ό-
λα αυτά βαρύνουν πολύ τη θέσι σας.

— Μπορώ να ρωτήσω, πούδς κατέθεσε αυτήν
την κατηγορία έναντιόν μου; έλεγε ή Τζέσσυ.

— Μάλιστα. Ο μνηστής είναι ο ένας από τους

Η ωραιότερη άνταμοιβή

Η ΤΖΕΣΣΥ ένοιωσε μια φρίκη να γεμίση
την ψυχή της. Ώστε λοιπόν ο Ζάκ δεν
ήκεσθ' σ' όλες τις προσβολές που τις
έκανε κατά το διάστημα τού ταξιδιού και δεν
έδίστασε να την παραπέμψη στην άστυνομία
και να κηλιδώση την ύπόληψί της στα μάτια
του κοινού!

Η σκέψις αυτή την έκανε να επαναστατή μέσα της κυριολε-
κτικώς. Όλες οι τύψεις και ή συμπόνια που ένοιωσε για τόν
Ζάκ, έσβησαν με μιās μέσα της.

— Περιμένω, από τη μιὰ στιγμή στην άλλη την έπίσκεψι και
του άλλου αεροπόρου, του Φρέντ Νεβίλ, είπε ο άστυνόμος, για

να τού ζητήσω να έπιβεβαιώση την κατηγορία τού συναδέλφου
του.

★

Όταν ο Φρέντ μπήκε στο γραφείο τού άστυνομικού, ή Τζέσσυ
αισθάνθηκε ότι ή καρδιά της πήγαινε να σπάση από την συγ-
κίνηση και την άγωνία.

Με λίγες λέξεις ο άστυνόμος έξήγησε στον Φρέντ τί είχε
συμβεί. Μια έκκληξις ζωγραφί σθηκε στο πρόσωπο τού νέου.

— Πώς; ψιθύρισε, ο Ζάκ μπόρεσε να το κάνει αυτό;

Σκέφθηκε λίγα λεπτά και ύστερα κύτταξε την Τζέσσυ στα μά-
τια. Ήταν μιὰ στιγμή έξαιρετικά συγκινητική για τούς δυο
νέους. Στο βλέμμα της Τζέσσυ, καθρεφτιζόταν όλος ο πόνος
και όλη ή αγάπη που ένοιωσε για τόν Φρέντ.

— Κύριε άστυνόμε, είπε άποφασιστικά ο Φρέντ. Ύποθέσα-
τε ότι αυτή ή νέα ήταν ή μνηστή ένός από τούς δυο αεροπό-
ρους και ότι έπρόκειτο να γίνη σύντομα γυναίκα του. Θα έ-
ξαικολουθούσαν να ύφίστανται λόγοι κατηγορίας;

— Φυσικά όχι! είπε χαμογελώντας ο άστυνομικός. Γιατί τό-
τε θα μπορούσε να ύποτεθί ότι ή νέα ήταν σύμφωνη με τήν
μνηστήρα της ή τουλάχιστον ότι θρισκόταν υπό την προστα-
σίαν του. Άλλωστε δεν μπορεί πιά να ύπάρξη κατάχρησις
έμπιστοσύνης μεταξύ δυο ανθρώπων που πρόκειται να γίνουν
σύζυγοι. Ο κ. Ζάκ Παϊν και σεις είχατε ανάλαβει από κοι-
νού αυτή την πτήσιν και δεν έπιβεβαιώνεται και
δεν μπορεί να ίσχυση μιὰ κατηγορία να μη έπι-
βεβαιώνεται και από τούς δυο συντρόφους μαζί!

— Έν τοιαύτη περίπτωσηί άποσύρω την κα-
τηγορία, για να θεωρηθί λήξασα αυτή ή ύπό-
θεσις... Η δεσποινίς Τζέσσυ Χέυντεν είναι μνη-
στή μου και δεν μπορεί να ύπάρξη ζήτημα...
Σ' όλη αυτή τη στιχομυθία ή Τζέσσυ δεν είχε
βγάλει από το στόμα της. Αισθανόταν τόν
εαυτό της έτοιμο να λιποθυμήση από συγκίνη-
σι. Τα μάτια της ήταν θολά από τα δάκρυα και
ένοιωσε το κεφάλι της να γυρίζη.

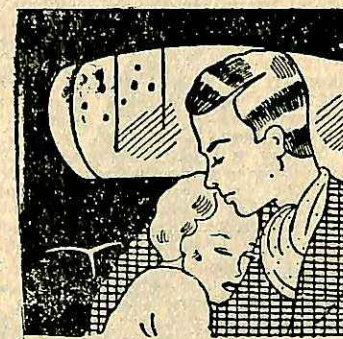
Δεν κατάλαβε πώς βρέθηκε έξω από το ά-
στυνομικό γραφείο, πλάι στον Φρέντ, μέσα σ'
ένα αυτοκίνητο.

Ο νέος την είχε άγκαλιάσει προστατευτικά.
— Αγάπη μου, ψιθύρισε ή Τζέσσυ. Είναι λοι-
πόν αλήθεια ότι μ' αγαπάς, ότι όλα αυτά δεν
είναι όνειρο;

— Για μένα είναι ή πιά ύπεροχη πραγματικότης, είπε ο Φρέντ
και εύλογώ την τύχη που σ' έκανε να γίνης ακούσια μιὰ «λα-
θρεπιβάτις», ή «λαθρεπιβάτις» που λατρεύω...

Κι' έπάνω στα χείλη της νέας, ο ένδοξος αεροπόρος έδρεψε
την ωραιότερη άνταμοιβή του: την μέθη τού έρωτος.

Τ Ε Λ Ο Σ

Κι' ούτε κατάλαβε πώς βρέθηκε
μαζί του μέσα στο άμάκι...

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΟΤΑΝ ΟΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΚΑΝΟΥΝ ΤΟΝ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

ΕΠΕΙΓΟΥΣΑ ΑΝΑΓΚΗ

— Δεν ξέρω τί ώρα γύρισε ο κύριος στο σπίτι, αλλά
πάντως στις 8 ή ώρα το πρωί τα παπούτσια του ή-
σαν ακόμη ζεστά.

— Δεν θα σας καλ' ούσα, γιατρέ, αλλά ξέρετε... δεν
μπορούσα ν' άνοιξω το σωληνάριο με τα κινίνα.

Οδόννη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ
ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ
ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ

Τά τρία ονόματά της. — Τά βασανι-
σμένα πρώτα της χρόνια. — Περιπέ-
τειες, περιπέτειες, περιπέτειες. — Έ-
ξ τέλους στο θέατρο. — Και στὸν
Κινηματογράφο.

Την Τζόαν Κράουφορντ την έλεγαν μὴ
πορὰ Λουσίλ Λέ Σουέρ και την Λουσίλ Λέ
Σουέρ την έλεγαν μὴ πορὰ Μπίλλυ Κάσιν.
Γὰ τρία αὐτὰ ονόματα θυμίζουν τις μετα-
μορφώσεις τῶν εντόμων. Ἡ Μπίλλυ ἦταν τὸ
ικρὸ σκουλήκι, ἡ Λουσίλ ἦταν ἡ χρυσάλλι-
α καὶ ἡ Τζόαν εἶνε σήμερὰ ἡ πεταλούδα.
Γι' αὐτὸς βλέπετε ἔχει τρία ονόματα καὶ μαζί
αὐτὰ τρεῖς διαφορετικὲς ζωές. Ἀς ποῦ-
με πρώτα τὴν δυστυχεμένην ζωὴ τῆς μι-
κρῆς Μπίλλυ Κάσιν.

Ἡ Μπίλλυ γεννήθηκε στὸ Σάντ - Ἀντό-
νιο τοῦ Τέξας στὸς 23 Μαΐου τοῦ 1904. Ὁ
πατέρας της ἦταν ἕνας φτωχὸς θεατρῶνης
καὶ εἶχε ἕνα «καφὲ σατάν». Στὸ θεατρικὸ
ἐκείνο ἡ Μπίλλυ ἐνοίωσε γιὰ πρώτη φορὰ
τὸν πόθο νὰ γίνῃ μεγάλη χορεύτρια. Ἐθαύ-
μαζε τὶ χορεύτριες τοῦ κέντρου καὶ εἶπετα
ἄρες ὁλόκληρες προσπαθοῦσε νὰ μιμηθῇ τὰ
βήματά της. Κι' ὅταν πιά κουραζόταν ἔ-
τρεχε νὰ παίζῃ μὲ τὰ ἀγρία τῆς γειτονίας,
γιατὶ δὲν τῆς ἄρεσαν οἱ φίλες μὲ τὰ κορί-
τσια.

Μιὰ μέρὰ ἡ μητέρα της, ποὺ τῆς εἶχε
φερθῇ πάντοτε σκληρὰ, σὺν νὰ μὴ ἦσαν
παιδί της, τὴν ἔστειλε διασωτικὰ μὲ τὸν με-
γαλύτερο ἀδελφὸ της σὲ μιὰ θεὰ τῆς στὸν
Φοίνικα τῆς Ἀριζόνας. Ἡ Μπίλλυ ἔφυγε μὲ
τὸν ἀδελφὸ της χωρὶς νὰ προφθάσῃ νὰ ἀπο-
χαιρετήσῃ τὸν ἀγαπημένον τῆς πατέρα. Κατὰ
τὴν διάρκεια τοῦ ταξιδίου ἔκλαιγε, ἀπαρη-
γόρητη, καὶ κάθε τόσο ρωτοῦσε τὸν ἀδελφὸ
τῆς γιατί τὴν ἔδιωξαν ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἐ-
κείνος ἀνίει τότε ἕνα σακκίδιο, ἐξάγει
τὴν φωτογραφία ἑνὸς ὑψηλοῦ ἀνδρὸς μὲ
μαύρα σγουρὰ μαλλιά καὶ τῆς εἶπε: «Αὐ-
τὸς εἶνε ὁ πατέρας σου!... Ὁ Χένρυ Κάσιν
δὲν εἶνε πατέρας σου!... Σὲ λένε Λέ Σουέρ
καὶ ὄχι Κάσιν...»

Ἡ Μπίλλυ κατάλαβε τὴ στιγμή ἐκείνη ὅτι
εἶχε ἀπομείνει ὁλομόναχη στὸν κόσμο
Ποῦ θὰ τὸν ἔβρισκε!...
Στὸν Φοίνικα, ἡ Μπίλλυ ἔμεινε μερικὲς
μέρες κοντὰ στὴ θεὰ της. Μιὰ μέρὰ ὅμως
ἤρθε ἡ μητέρα της καὶ τὴν πήρε. Ἡ κ.
Κάσιν εἶχε ζητήσει διαζύγιον ἀπὸ τὸν ἀν-
δρα της. Ὁ φτωχὸς θεατρῶνης τοῦ Λάουτον,
εἶχε ἀνακατευθῇ σὲ - κάποιον λαθρεμπόριον
χρυσῶ καὶ ἦταν στὴ φυλακὴ. Ἡ Μπίλλυ, ὅ-
ταν ἔμαθε τὴν συμφορὰ αὐτῆς τοῦ μόνου ἀν-
θρώπου ποὺ τὴν ἀγαποῦσε, ἄρχισε νὰ κλαίῃ
ἀπαρηγόρητα, ὡς τὴν ὥρὰ ποὺ ἡ μητέρα της
τὴν ἔδειρε γιὰ νὰ ἀσπασθῇ.

Στὸ Κάνσας - Σίτυ, ὅπου πῆγε μὲ τὴν
μητέρα της, αὐτὴ τὴν ἔκλεισε ἐσωτερικὴ σ'
ἕνα Παρθενάγειο, μιὰ πραγματικὴ φυλα-
κὴ γιὰ τὴν Μπίλλυ. Καὶ ὅμως δύο χρόνια
ἀργότερὰ, προτίμησε νὰ μείνῃ ἐκεῖ παρὰ νὰ
ἐπιστρέψῃ στὸ ὑποπτό ξενοδοχεῖο ποὺ εἶχε ἀ-
νοίξει ἐν τῷ μεταξύ ἡ κ. Κάσιν. Ἐπειδὴ
ὅμως δὲν ἐπλήρωνε κανεὶς τὰ δίδακτρά της
ἡ Μπίλλυ ἔκανε τὴν καμαριέρα στίς φίλες
της... Ἡ ζωὴ αὐτῆς ἦταν ἀδάσκαχη καὶ
μιὰ μέρὰ ἡ Μπίλλυ ἔφυγε γιὰ τὸ Λάουτον,
θέλοντας νὰ συναντήσῃ τὸν Χάρυ Κάσιν.
Ἀπὸ τὴν ἡμέρὰ ἐκείνη ἄρχισε ὁ τραγικὸς
Γολγοθὰς της.

Ἐφθάσε στὸ Λάουτον πεννησήμερὸν καὶ αὖν

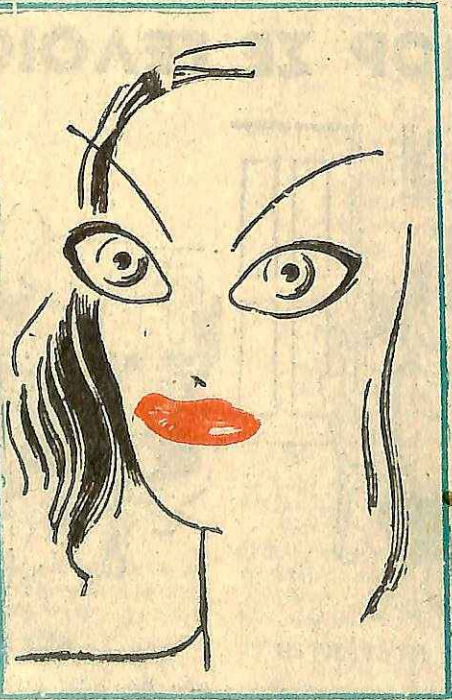
ἀλητίσσα, κι' ἔπειτα ἀπὸ ἀφάνταστες περι-
πέτειες κατ' ὁρμήν νὰ δοῇ τὸν «πατέρα» της,
ποὺ μόλις εἶνε ὅγῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴ... Ἀ-
πένταρος ὅμως καὶ ἐκεῖνος, τῆς ἀπεκάλυψε
τὴν ἀπόφασίν του νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Νέα Ὑ-
όρκη ἢ τὸν Καναδὰ καὶ νὰ ἐργασθῇ. Ἡ
Μπίλλυ, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, τὸν παρε-
κάλεσε νὰ τὴν πάρῃ μαζί του. Ὁ Κάσιν ὁ-
μως, ποὺ ἐτοιμαζόταν γιὰ μιὰ τυχερὴ κτι-
κὴ ζωὴ, δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἔξῃ μαζί του:
«Εἶσαι τόσο νέα καὶ τόσο ὁμορφὴ, τῆς εἶπε,
μὴ φοβῆσαι... Μιὰ μέρὰ, εἶμαι ἐξέδιος, ὅτι
θα ἐπιτύχῃς στὴ ζωὴ καὶ θὰ κερδίσεις τότε
πολλὰ χρήματα».

Ἐπειτα τὴν πήρε στὸ σταθμὸ, τῆς ἀνέ-
ρασε ἕνα εἰσιτήριο γιὰ τὸ Κάνσας - Σίτυ
καὶ ἀφ' οὗ τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν φίλησε πολ-
λές φορές, σὺν νὰ ἦταν πραγματικὴ κόρη
του. τὴν ἀπεχαιρέτησε καὶ χάθηκε γιὰ πάντα.
Ἀπὸ τὴν ἡμέρὰ ἐκείνη, οὐτὴ ἡ Μπίλλυ Κά-
σιν, οὐτὴ ἡ Λουσίλ Λέ Σουέρ, ἀλλὰ οὐτὴ καὶ
ἡ Τζόαν Κράουφορντ ξαναεἶδε τὸν Χάρυ
Κάσιν.

Ὅταν ἡ Μπίλλυ γύρισε στὸ Κάνσας - Σί-
τυ, πῆγε καὶ ἐβρήκε τὴν μητέρα της. Οἱ δου-
λειές τοῦ ξενοδοχείου δὲν πῆγανον καθόλου
καλὰ, καὶ ἡ Μπίλλυ ἀποφάσισε νὰ ζητήσῃ
μιὰ θέσιν ὑπηρετίρας. Μὴ βρίσκοντας ὅμως
οὐτὴ αὐτὴ τὴ θέσιν, ἀναγκάστηκε νὰ ξανα-
πάσῃ στὸ Παρθενάγειο, ὅπου καὶ ἄλλοτε
ἦταν καμαριέρα. Ἡ διευθύντρια τοῦ αὐτοῦ
ροῦ ἐκείνου ἰδρυσματος δέχθηκε νὰ τὴν πάρῃ
πάλιν, μὲ τὴν συμφωνία ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ
θὰ ἐργαζόταν περισσότερὸν. Θὰ ἔπλενε, θὰ
ἐντυνε καὶ θὰ κοίματε τὰ μικρὰ κορίτσια καὶ
θὰ βοηθοῦσε τὴ μαγειρίσσαν στὴν κουζίνα. Μὲ
ἀλλὰ λόγια, κάθε ὁράδι, θὰ ἐπεφτε τελευ-
ταία στὸ κρεβάτι καὶ θὰ σηκωνόταν
πρώτη...

Τὶ μποροῦσε νὰ κάνῃ ἡ Μπίλλυ; Δέχθηκε
ὅλους αὐτοὺς τὸς ὁρῶς καὶ ἄρχισε πάλιν
τὴν ἀδάσκαχη ζωὴ ἐκείνης τῆς φυλακῆς. Οἱ
μέρες της ἀρχίσαν λοιπὸν νὰ περνῶν μὲ
σκληρὰ δουλειὰ καὶ μὲ στενοχωρίες. Ἡ μό-
νη ἀκτίνα χαρὰς στὴ μαύρην δυστυχίαν της ἦ-
ταν ἕνας νέος ποὺ τὴν ἐγνώρισε μιὰ μέρὰ
σ' ἕνα παρκο. Τὸν λέγανε Ταῦ Στέρλιγκ.
Ἦταν ὁ ἀνθρώπος ποὺ τῆς ἔστειλε ἡ μοῖρα
γιὰ νὰ τὴν σώσῃ. Ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν, ἔ-
δειξε μεγάλη συμπάθεια γιὰ τὴν φτωγὴ κα-
μαριέρα ποὺ ἦταν ἐν τούτοις τόσο ὠραία.
Τῆς ἀγόρασε τὴν πρώτην τῆς σουλεττά καὶ
κάθε φορὰ ποὺ εἶχε ἔξοδο τὴν ἔπειραν καὶ
ἐπήγανον νὰ χορεύουν σὲ διάφορα κέντρα.

Ὁ Ταῦ Στέρλιγκ ἦταν ὁ πρώτος ἀνθρώ-
πος ποὺ τῆς ἔδωσε θάρρος καὶ τῆς εἶπε ὅτι
μιὰ μέρὰ θὰ γινόταν μεγάλη χορεύτρια. Ὅ-
ταν ὅμως ἡ Μπίλλυ, ποὺ ἦταν τοιολαῖ ἐρω-
τευμένη μαζί του, τοῦ ζήτησε νὰ τὴν παν-
τρεψθῇ, ὁ Ταῦ ἀρνῆθηκε λέγοντάς της:
— Ὁχι, Μπίλλυ, δὲν μπορῶ νὰ σὲ παν-
τρεψῶ παρ' ὅλο ὅτι σὲ ἀγαπῶ πολὺ, γιατί
καταλαβαίνω ὅτι «ιὰ μέρα θὰ γίνω ἐχθρὸς
σου... Πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃς μόνη σου τὸ
δρόμο σου. ἐλεύθερη ἀπὸ κάθε ἐσθμὸν, γιὰ
νὰ μπερδέσῃς νὰ γίνῃς μιὰ μέρὰ μεγάλη χο-
ρεύτρια! Ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ σὲ βοηθήσω!...

Ἡ ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ
ὅπως τὴν φαντάστηκε ὁ διάσημος γε-
λοιογράφος Ντόναλντ Σκίπερ.

Καὶ ὁ Ταῦ κράτησε τὸν λόγο του. Ἐπει-
τα ἀπὸ μερικὲς μέρες, κατ' ὁρμήν νὰ τῆς
ἔρῃ μιὰ θέσιν μπαλλαρῖνας στὸ θέατρο
Στρίγκφιλντ, στὸ Μισσουρί μὲ 20 δολάρια
τὴν ἑβδομάδα... Ἡ Μπίλλυ, τὸ φτωχὸ σκου-
λήκι εἶχε μεταμορφωθῇ σὲ χρυσάλλιδα. Τὸ
«γκέρλ» τοῦ Στρίγκφιλντ λεγόταν πάλιν
Λουσίλ Λέ Σουέρ.

Ἡ καταστροφή τοῦ Στρίγκφιλντ τὸ 1924
ἀνάγκασε τὴν Λουσίλ νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Σι-
κάγο. Ἐφθάσε ἐκεῖ μὲ δύο δολάρια. Ὁ
θάρρος καὶ ἡ κίνησις τῶν δρόμων τὴν ἔκα-
ναν νὰ τὰ χάσῃ ἀπὸ τὴ πρώτη στιγμὴ. Εὐτυ-
χῶς ὅμως ἔβρισκε σύντομα ἕναν φίλον ποὺ ἐ-
κέρδισε τὴν ἐμπιστοσύνη της.

Ἐνα πρωί, ἐν τούτοις ὅταν ξύπνησε, εἶδε
ὅτι ἦταν μόνη της στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδο-
χείου! Ὁ φίλος της ὁ Φρέντ εἶχε φύγει ξα-
φνικὰ γιατί εἶχε μιὰ ἐπείγουσα δουλειὰ στὴ
Νέα Ὑόρκη. Τῆς εἶχε ἀφήσει μόνον ἕνα γράμ-
μα καὶ τὴν παρακαλοῦσε νὰ τὸν περιμένῃ
μιὰ ἑβδομάδα... τῆς εἶχε πληρώσει μάλιστα
τὸ ξενοδοχεῖο γιὰ δεκαπέντε μέρες. Καὶ τῆς
ἔφησε καὶ 500 δολάρια γιὰ τὰ ἔξοδά της.

Ἡ Λουσίλ, παρ' ὅλο ὅτι λυπήθηκε ποὺ ἔ-
χασε τὸν καλὸ αὐτὸ φίλον της, ἀνέκτησε σύν-
τομα τὸ θάρρος της καὶ χωρὶς νὰ διατάσῃ
τὸ ἴδιον ἀπόγευμα ἐπληρώθηκε στὸν Ἔρνι
Γιούγκ, τὸν ἱμνησάριον τῆς μεγαλύτης... ἐ-
πιθεωρήσεως τοῦ Σικάγου, τὸν περίφημον
ἀντίπαλον τοῦ Στρίγκφιλντ. Κατάπληκτος ἔ-
πὸ τὸ θάρρος αὐτοῦ, ὁ ἱμνησάριος τὴν ἐπε-
σκέφθη στὸ ξενοδοχεῖο τῆς καὶ τὸ ἴδιον ἑρά-
δι ὑπέγραψε μαζί της συμβόλαιον.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸν καὶ ἀφ' οὗ ἡ
Λουσίλ εἶχε πιά ἀρχίσῃ νὰ θριαμβεύῃ, ὁ
Χάρρυ Ράφφ, ἕνας ἀπὸ τοὺς διευθυντὰς τῆς
«Μέτρο - Γκόλντμιν - Μάγερ», ποὺ ζητοῦσε
νέους ἀστέρους, τὴν ἀνεκάλυψε καὶ τῆς ἐ-
πρότεινε νὰ τὴν δοκιμάσῃ στὸ Χόλλυγουντ.
Ἡ Λουσίλ δὲν ἐδίστασε καὶ τὴν Πρωτοχρο-
νιά τοῦ 1925 ἔπλεσε τὸ τραῖν γιὰ τὴν πρω-
τεύουσα τοῦ κινηματογράφου.

Στὴν ἀρχὴ ἔπαιξε τρίτους ρόλους. Τέλος
ὅμως μιὰ μέρὰ ἐσημείωσε μεγάλην ἐπιτυχίαν
στὸ «Σάλλυ», τὸ πρῶτον τῆς ἀξίον λόγου
φίλμ. Καὶ ἡ Λουσίλ Λέ Σουέρ ἔγινε τότε
Τζόαν Κράουφορντ. Ἐτοί ἡ χρυσάλλιδα με-
ταμορφώθηκε σὲ πεταλούδα.

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΕΡ Σ Νέα ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ

Ἰδοὺ ἕνας αὐθεντικὸς πῖναξ τῶν ἀμοιβῶν
ποὺ ποιοῦνται τὸν Χόλλυγουντ οἱ εἰδικοί ἐ-
κείνοι ἀνθρώποι ποὺ ἀντικαθίστανται τοὺς ἡθο-
ποιῦς στίς ἐπικίνδυνες σκηνές. Φυσικά, ἡ ἀ-
μοιβὴ ὑπολογίζεται σὲ δολάρια:

- 1) Πτώσις ἀπὸ ἀεροπλάνου: 50
- 2) Σὺγκρουσις μὲ αὐτοκίνητον κατὰ δια-
δρόμην ἐμποδίου: 25
- 3) Σὺγκρουσις μοτοσυκλέτας: 25
- 4) Πλῆγμα ἀπὸ ἕνα σπῖτι σὲ ἄλλο: 25
- 5) Πλῆγμα ἀπὸ ἕνα τραῖν ποὺ τρέχει σὲ
ἐλκὸ: 25

- 6) Πλῆγμα μὲ ἀλεξίπτωτο: 10
- 7) Ἐπιπλοὶς διαδρομῆς μέσα σ' ἕνα φλε-
γόμενο δάσος: 10

- 8) Εἰσόδος σ' ἕνα σπῖτι ποὺ καίεται: 3.
- Σὰς φαίνονται ἀσφαλῶς μηδαμινὰ τὰ πο-
σὰ αὐτὰ! Τῆς αὐτῆς γνώμης εἶνε καὶ οἱ δυ-
στυχημένοι ἐκείνοι ποὺ διακινδυνεύουν τὴν
ζωὴν τοὺς γιὰ νὰ κερδίσουν τὸ καθημερινὸ
τοὺς ψωμί.

Ἐχει ὑπολογισθῇ ὅτι κατὰ μέσον ὅρον μιὰ
ταινία ἀπαιτεῖ 6 μηνῶν ἐργασία, ἀπὸ τὴν στι-
γμὴ δηλαδὴ ποὺ θὰ παραδοθῇ τὸ χειρόγραφον
στοὺς σεναριογράφους ὡς τὴν ἡμέρὰ τῆς προ-
βολῆς της στὸν κινηματογράφον. Ἐξαιρεσι ἀ-
ποτελοῦν οἱ μεγάλες ταινίες ὅπως τὸ «Ἀν
ἡμῶν Βασιλῆας», «Αἰχμαλωτὶ τοῦ αἰθέρος»
«Ποσειδών», κ. α. ποὺ ἀπαιτοῦν ὁλόκληρον σχε-
δὸν χρόνον.

Μέσα σὲ τρεῖς μηνες ὑπολογίζεται ὅτι θὰ
τελειώσῃ ἡ ταινία «Στάνλεϋ καὶ Λιδίγια»
ἡ μεγάλη αὐτὴ ἀφρικανικὴ ἐποποιία τῆς ὁ-
ποίας οἱ ἐξωτερικὲς σκηνές γυρισθῆκαν πέ-
ρσι κατὰ τὴν ἐξερευνητικὴν ἀποστολὴν Τζέιν
Ταῖνια μεγάλης δράσεως καὶ περιπετει-
ας μέσα στὴν καρδιά τῆς Μαύρης Ἡπείρου,
ἔχει γιὰ πρωταγωνιστὰς τῆς τοὺς Ρίτσαρ
Γκρήν, Νάσου Κέλλυ καὶ Σέντρικ Χάρ-
ντουκ.

Ὁ Ντικ Πάουελ καὶ ἡ Τζόαν Μπλαντὲλ οἱ
ὅποιοι εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ πῶ ἀγαπημένα καὶ
εὐτυχημένα ἀντρίγωνα τοῦ κόσμου, τραβοῦν
40 μέτρα ταινίας κάθε ἑβδομάδα μὲ τὸν ὑπὸ
τοὺς Ντικ, ὁ ὅποιος εἶνε ἡλικίας 12 μηνῶν.
Φαντασθῆτε ὅταν μεγαλώσῃ ὁ Ντικ θὰ
ἔξῃ ὑπὸ τὴν κατοχὴν τοῦ ταῖνιαν ἡλικίας με-
γαλύτερην ἀπὸ ἐκείνης τῆς ἀπορίας ἔχει γυρί-
σει μέχρι σήμερον ὁ μπαμπού ται καὶ ἡ να-
ριτωμένη μαμά του.

Ἡ ΠΙΟ ΖΗΛΟΥΤΥΠΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἐνας φοβερὸς ἔρως στὸ πε-
ριδῶριον τῆς ἱστορίας

ΤΑΝ ἡ λαίδη Καρολίνα
Λάμπ συνήντησε γιὰ πρῶ-
τὴ φορὰ τὸν λόρδον Βύ-
ρωνα, τὴν ἀνοίξῃ τοῦ 1812.
εἶπε:

— Αὐτὸς ὁ νέος, μὲ τὸ ὠραῖο
ὠχρὸ πρόσωπον θὰ εἶναι ὁ μοι-
ραῖος ἀνδρας γιὰ μένα!

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ
Βύρων παραπονιόταν στοὺς φί-
λους του:

— Καταδιώκομαι ἀπὸ ἕναν
σκελετό!

Πράγματι, ἡ Καρολίνα, μο-
λονότι ὀρηκτικὴ στὰ αἰσθημα-
τά της καὶ γερὴ στὸ μυαλό, ἦ-
ταν τρομερὰ ἀδύνατη στὸ σώ-
μα. Ἐν τούτοις, ὁ ἔρως της
πρὸς τὸν Ἀγγλο ποιητὴ ἦταν
ὁ πῶ ἀγριὸς καὶ χεμαρρῶδης
τῆς ἱστορίας.

Ἡ Καρολίνα πάντρευθηκε
μικρὴ καὶ χωρὶς τὴ θέλησί της
τὸν νέον χόμητα τῆς Μελβούρ-
νης Οὐίλλιαμ Λάμπ. Τὴν ὥρὰ
τοῦ γάμου της τόσο πολὺ ἔξα-
γριώθηκε ἀπὸ τὴν ἀκουσίαν αὐ-
τὴ καθυπόταξίν της, ὥστε ἐσχί-
σε τὸ νυφικὸν τῆς φόρεμα κι.
ἔπεσε λιπόθυμος, μέσα στὴν
ἐκκλησίαν.

Τρία χρόνια μετὰ τὸ γάμο
της, γνωρίστηκε μὲ τὸν Βύ-
ρωνα.

Ὁ ποιητὴς ἐσύχναζε τακτι-
κὰ στὴ βίλλαν της. Ἐπικολού-
θησε τρομερὴ ἀλληλογραφία
μεταξὺ τῶν ἐραστῶν, καὶ ἀπε-
φάσισαν νὰ παντρευτοῦν στὰ
...ψέματα ἀλλάζοντας δακτυλί-
ους ἀρραβώνες.

Ἐκτοτε ἡ ἀμοιβαία ζήλεια
καὶ τῶν δύο ἐραστῶν παραμέ-
νει παροιμιώδης.

Ὁ Βύρων ἀπήντησε ἀπὸ τὴν
ἀγαπημένην του νὰ κοιμᾶται
μόνη στὸ συζυγικὸ σπῖτι, νὰ
μὴ χορεύῃ μὲ κανέναν ἄλλον
καὶ νὰ τὴν βλέπῃ τοῦλάχιστον
τὶς 20 ὥρες - ἂν ἦταν δυνα-
τὸν! - τοῦ 24ώρου.

Ἡ Καρολίνα, ἐξ ἄλλου, ποὺ
πλειοδοτοῦσε στὸ κεφάλαιο
αὐτό, βλέποντας ἕνα βράδι σὲ
μιὰ δεξιῶσιν τὸν ἀγαπημένον
της νὰ ψιθυρίζῃ κατὰ τὸ αὐ-
τὴ μὴς ὠραίας κυρίας, ἐδάγ-
κωσε τὸ ποτήρι τῆς σαμπάνιας
της καὶ τὸ ἔσπασε, ματώνοντας
τὰ χεῖλιν της.

«ΦΕΡΕ ΜΟΥ ΑΜΕΣΩΣ ΤΟΝ
ΒΥΡΩΝΑ!»

Ἐπειτα ἀπὸ λίγους μηνες
ὥστόσο, ἡ πεθερὰ τῆς Καρολί-
νας προετοίμασε μὲ ἐπιτυχίαν
τὴν διακοπὴν τῶν σχέσεων τῶν
δύο ἐραστῶν, ξελογιάζοντας
τὸν Βύρωνα, γιὰ ὠρισμένες
μέρες ὅμως.

Στὸ μεταξύ αὐτὸ ἡ Καρο-

Ἡ Καρολίνα ἔσπασε ἕνα
ποτήρι κι' ἐβύθισε μὲ μα-
νιὰ τὰ αἰχμηρὰ κομμάτια
τοῦ στοῦ γυνὸν μπράτσου
της.

νωσε στὴν γενετείρὰ της, τὸ
χωρὶς Μπρόκετ, ἀναψε μιὰ
φωτιά, τροφοδοτώντας τὴν μὲ
ὅλα τὰ... δῶρα του ποὺ τῆς
εἶχε κάμῃ, ἐνῶ ἕνα - γύρω ἀ-
πὸ τὶς φλόγες τῆς ἐκδιήσεως
ἐχόρευαν νέες τοῦ χωριοῦ ἀ-
παγγέλοντας ὠρισμένους στί-
χους του, ποὺ τῆς εἶχε ἀφιε-
ρώσει.

Συγχρόνως τοῦ ἔστειλε ἕνα
γράμμα ἱκετευτικῶς τὸν γιὰ
δύο - τρεῖς λέξεις, γιὰ μερι-
κὲς τρίχες ἀπὸ τὰ μαλλιά του,
γιὰ ἕνα ραντεβού. Ὁ Βύρων
τῆς ἔστειλε μερικὲς τρίχες, μὲ
τὴν διαφορὰ ὅτι προέρχονταν
ἀπὸ τὰ μαλλιά μιᾶς ἀντιλήλου
της, τῆς λαίδης Ὁξφορντ!

ΜΥΤΕΡΑ ΓΥΑΛΙΑ ΣΤΑ
ΜΠΡΑΤΣΑ ΤΗΣ

Ἡ ζήλεια της ἐφθάσε στὸ
κατακόρυφον, ὅταν συναντήθη-
καν σ' ἕναν χορὸ ποὺ εἶχε δό-
σει στὸν πύργον της ἡ λαίδη
Χέθκοτ. Τὸν πλησίασε ἀμέ-
σως καὶ τοῦ εἶπε:

— Τολμῶ νὰ σοῦ πῶ ὅτι δι-
κατοῦμαι νὰ χορεύω μαζί σου

375

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΒΑΙΝΜΙΣΤΙΑ

Και πάλιν ο κοσμάκιος βουτά εν τοις κυμάτοις. Γίνονται γάρ μβαίνιμιστα ακόμη κι' εν τοις νύχτοις. Πάντες δροσολογίζονται καθ' ο φρεσὶ ὁ μβάτης και βασίλειει στὰς ἀκτὰς ἔως λεβεντοπνίχτης. Ἐμὲ δὲν μοὶ ἀρέσκουσιν τὰ ἀναμῖξ τὰ μβάνια καὶ τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐκεῖνα τὰ χαρμάνια. Τὸ εἶδος τοῦτο τῶν λουτρῶν τὸ θεωρῶ ἀνοίκειον καὶ ἔχω πάθει ἐξ αὐτοῦ ἓνα τρανὸν καζίκιον. Κατ' ἄλθον κάποτε κάγω μὲ κόμην δεβαμμένην ἵνα ποιήσω μβάνιον εἰς τὴν Βεβουλιανήν. Εἰσῆλθον οὖν ἐνδραπάλλῃς ἐντὸς τῆς καμινὸς κι' ἐντὸς ὀλίγου ἐβγαίνον ὡς ἐγγιστα γυμνός. Ἐφθόρουν τὸ μαγίον μου, τουτέστι ἐν θρακάκιον κι' ἐμοιᾶζον μὲ μειράκιον.

Προχώρησον εὐθυτενὴς πατῶν ἐπὶ βοτσαλῶν ἐπιδεικνύων ἅπασι τὸν τοῦ ποδὸς μου κάλον καὶ ἐβυθίσθην αὐτανδρὸς στὰ βάθη τὰ ἀνήλια, ποιήσας «μβλοῦμ» μὲς' στὸ νερό, σὰν νύμωνα δανίλις. Ἐκολυμβούσαν περὶ μου ὠραῖοι Ποσειδάωνι, Τριτωνες καὶ... Τεταρτονες, πλὴν ὅμως καὶ Γοργόνα.

Πλὴν ἐκολύμβων καὶ ἐγὼ μὲ θαυμαστοῦς Μαιάνδρους. Δὲν θὰ μὲ ἤλλαξε κανεὶς μὲ εἰκοσι... Λεάνδρους. Ἐπλεον μὲ ταχύτητα κάπου ἐννέα κόμβων καὶ αἰφνης προσωμοιάσων τὸν παλαιὸν Κολόμβον τουτέστιν εἶδον ἐκ μακρὰν μὴ νέαν πλοηγὸν νὰ κολυμβᾷ μὲ ἄνεμον εἰς τὰ πλευρά της οὐρίον, τὸ πρόσωπόν της ἐβλεπον καὶ ἦτο ὡς γοργὸν καὶ παρευθὺς διεπλάσα φρικτῶδες καλαμβούριον.

—ὦ, εἶπον, αὕτη ἡ γυνὴ καίτοι μακρὰν ἀπέχει ἄχ, εἶναι πράγματι γοργὸν... γοργὸν καὶ χαρὶν ἔχει! Ἐκεῖνη ἐκυτάξατο πρὸς τὸ δικό μου μέρος καὶ αἰφνης κατακούτελα μὲ ἐπληξεν ὁ ἔρως.

Περιφλεγὲς τὸ βλέμμα της ἐστράφη κατ' εὐθείαν μου καὶ ἐπροξένησε βαθὺ ἔγκαιμα στὴν καρδίαν μου, ὅς κῆμα ἐθερμάνθηκε πολὺ ἐντατικῶς καὶ ἔγινεν ὁ Σαρωνικὸς εὐθύς... Θερμαῖκος.

Ἐπλευσα οὖν πλησίον της κι' ὀλίγον τὴν ἐγραύωσον ἀλλὰ ἐκεῖνη ἔκαμιν εὐθύς ἀμέσως «ἄπωσον».

Ἐγέλασεν, ἄχ, μὲ φωνὴν ἐξόχως ἡχηρὰν κι' ἐγλύκανε ἡ θάλασσα ἡ πικροκυματοῦσα.

—Ἐλα, μοῦ εἶπε, γρήγορα νὰ βοῦμε στὴν ξηράν. Ἐκεῖνη ἐπλεον ἐμπρὸς κι' ἐγὼ ἀκολουθοῦσα.

—ὦ, ὅταν θὰ ἐξήρχετο ἐκ τοῦ ἀφρώδους σάλου ὡς Ἀφροδίτη θάμιαζε, ὡς ἦθεά τοι κάλλου!

Τοιαῦτα γὰρ σκεπτόμενος, εἶδον τὴν Ἀφροδίτην μου νὰ βγαίνει ἐκ τοῦ κύματος καί... λύθηνεν ἡ μύτη μου.

Θὰ ἦτο γὰρ ὡς ἐγγιστα τριάκοντα χρόνων καὶ Ἀφροδίτη ἦταν, ἀλλὰ... τῶν φαλαινῶν.

Τί νὰ εἰπῶ! Δὲν ἦταν ἀπλῶς χοντρήλλα μόνον ἀλλὰ ὡς σκάφος ἐμοιάζε πέντε χιλιάδων τόννων.

Βαθῶς ἐφρικίασα καὶ τὴν μορφήν μου χάλασε ἰδὼν τὰ ὀγκωδέστατα τὰ κάλλη της ἐκεῖνα καὶ ἀντ' αὐτῆς, ὡ φίλτατοι, προτίμησα τὴν... θάλασσα.

Ἐβούτηξον τρανὴν βουτιὰν κι' ἐξῆλθον... στὴν Ἀθήνα.

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 332

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 46)
μὲ προσέχατε. Ἦμιον ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴν δεκάξη χρόνων, ἓνα μικρὸ κοριτσάκι... ὦ, πόσος καιρὸς πέρασε ἀπὸ τότες!... Κατοικοῦσαμε στὴν Μεγάλῃ οδῷ... θυμώσαστε, Στέφ, ἐκεῖνο τὸ διαμέρισμά σας; Σὰς ἐβλεπα τότε κάθε μέρα...

—Βέβαια! Ἐκεῖ εἶχα ἓνα δωμάτιο, ποῦβλεπε στὴν αὐλή...

—Ακριβῶς! Τὰ βράδια, σιγὰ-σιγὰ, κατέβαινα τὴς σκάλες καὶ σὲ κρυφονυχτοῦσα... Σ' ἀγαποῦσα... ἦσαν ἡ πρώτη μου ἀγάπη... Ἐγὼ ὅμως οὔτε κἂν ἤθελες νὰ μὲ νυτάξεις. Ἐγὼ χανόσουνα μὲς' στὸν πλοῦτο, τὴ δόξα, τὸν θαυμασμὸ τῶν ὠραίων γυναικῶν. Μὰ βέβαια,

ἐγὼ ἦμιον ἓνα ἄσχημο ὠχρὸ κοριτσάκι μὲ κάτι μακρὰν πέδια... καὶ μὲ μακρὴς κοτσίδες... Σοὺ ἔγραφα τρελλὰ ἐρωτικά γράμματα. Δὲν μ' ἀπήντησες ποτέ σου. Ἰσως καὶ νὰ μὴν τὰ ἐδιάβαζες... Ἀπὸ κανένα δὲν ὑπέφερα τόσο, ὅσο ἀπὸ σένα... Ὑστερα ἔφηνες... περάσανε χρόνια. Μεγάλωσα, ἐγνώρισα πολλοὺς ἀνδρες, μὰ κανέναν δὲν ἤξεῖς σὰν κι' ἐσένα... Ἀλλοὶ μὲ λατρεύανε, ἐγὼ δὲν μ' ἐπρόσεξες κἂν. Αὐτὴ ἡ σκέψις δηλητηρίαζε πολλὰς στιγμὲς τῆς ζωῆς μου. Ὅταν ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια σὲ ξαναῖδα, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ἀποφάσισα νὰ σ' ἐκδικηθῶ. Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη σκέψις. Ἡ δευτέρα ἦταν νὰ σὲ τραβήξω κοντά μου, νὰ μ' ἀγαπήσης. Κι' ἡ τρίτη καὶ τελευταία: νὰ

σ' ἀγαπῶ παντοτενᾶ... συνεπλήρωσε ἡ Ὀλγα σχεδὸν ψιθυριστᾶ.

—Εἶναι ἀλήθεια αὐτό; τὴν ῥώτησε κυτρίζοντάς τὴν ἐπίμονα.

Ἐκεῖνη δὲν κατέβασε τὰ μάτια της. Σαφνικὰ ἀκούστηκε στὸ διπλανὸ δωμάτιο τὸ τηλέφωνο. Ἡ Ὀλγα σηκώθηκε, φανερόντως στὸ πρόσωπο τὴν δυσἀρεσκεία της.

Ὁ Στέφ, ἐν τῷ μεταξύ, ἀκούγοντας πὺς μιλοῦσε μὲ γυναῖκα, ἀνασηκώθηκε ἀπὸ τὸν καναπέ καὶ κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη. Ἀφοῦ θεβαιώθηκε πὺς φαινόταν ἀρκετὰ καλὰ, πλημμυρισμένος ἀπὸ μιὰν ἀπέραντη χαρὰ, ἄρχισε νὰ πηγαίνετο ἐκεῖ στὸ δωμάτιο.

—Τί περίφημη περιπέτεια!, ἔλεγε μέσα του. Τί ἐκπληξίς! Νὰ γνωρίσης τέτοια γυναῖκα κι' αὕτη νὰ σὲ κρυφαγαπᾷ! Ὁ Μάριος, ἂν μπορούσε νὰ διήποσε εὐκολὰ εἰς ἐξαφάνισαι τὸ στοίχημα, ἤσπαγε ἀπὸ τὴν ζήλεια του!

Ὅταν ἡ Ὀλγα γύρισε, τὴν τραβήξε μὲ πάθος κοντά του.

—Πόσο λυπᾶμαι, ἀγάπη μου, τοῦ ψιθύρισε σφιχταγκαλιάζοντάς τον, μὰ ἐγὼ πρέπει τώρα νὰ φύγω...

—Τώρα; Δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ πᾶς πονερά! Ποιὸς σοὺ τηλεφώνησε;

—Ἦταν μιὰ συνάδελφός μου ἀπὸ τὸ ράδιο. Βλέπεις, ἔξασα νὰ σοῦ πῶ, πὺς τραγουδῶ στὸ ράδιο καὶ μοῦ διέφυγε πὺς ἔχω σήμερα μιὰ δοκιμὴ. Ὅπως οὐδὲ ποτε, πρέπει νὰ πᾶω. Γι' αὐτὸ, κάνε μου τὴν χάρι, Στέφ, νὰ βγῆς ἔξω μόνος σου, γιὰ νὰ μὴ μᾶς δοῦν μαζί. Θὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω ὅλα αὐτὰ. Θὰ ξαναῖθης ἐδωπέρα αὐριο, σύμφωνα;

Τὸν ἐφίλησε, βάζοντας τὸ χεῖρ της ἐπάνω στὴν καρδιά του.

—Πὺς μπορῶ τώρα νὰ φύγω; ἐμουρμούρισε ἀνταποδίδοντας τὰ θερμὰ φιλιὰ της.

—Αὐριο στὴς ὀχτὼ, τοῦ φώναξε προσπαθώντας νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του.

Τὸν βοήθησε νὰ φορέσῃ τὸ παλτό του κι' ἐλαφρά, τὸν ἐσπρωξε ὡς τὸ χῶλλο.

Σὰν βρέθηκε στὸ δρόμο, ὁ Στέφ ἄρχισε νὰ περπατᾷ ἀσυναίσθητα, σκοπεύοντας στὸ κάθε βήμα του. Μπήκε στὸ πρῶτο τραμ πλὴν συνήντησε καὶ τραβήξε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα τσιγάρο. Ζήτησε τὸν ἀναπτήρα του γιὰ ν' ἀνάψῃ. Δὲν ὑπῆρχε! Ἐψάξε ὅλες τὴς τσέπες του. Ἀδύνατος κόπος! Ὁ ἱναπτήρας εἶχε κάνει φτερά!

Τότε συνήλθε. Πήδησε ἔξω ἀπὸ τὸ τραμ, κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ. Μὲ δυσκολία ξαναβρέθηκε τὴν γνωστὴν του πόρτα —τὴν πόρτα τοῦ παραδείσου— πὺς ἄλλοιμονο, αὕτη τὴν φορὰ ἦταν ἐμμητικὰ κλειστή!...

Μέσα στὸ θυμὸ του ἄρχισε νὰ τὴν χτυπά μὲ τὴς γροθιές του.

—Ἐ, κύριε, τί κάνετε αὐτοῦ; Τρελλὰ θήκατε!

Ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου ἀκούστηκε μιὰ φωνή, γεμάτη φρίκη, μιὰς γρηῃς γυναικοῦλας.

—Εἶναι δικό σας τὸ διαμέρισμα; Ἐδῶ μένει μιὰ κυρία... ἔτσι ὁμορφῇ... Γιατί, ἔχετε...

—Μένει ἐδῶ ἀλλὰ καὶ σὴν νὰ μὴν μένῃ! Δὲν τὴν γνωρίζω καθόλου. Οὔτε ξέρω πὺς ὀνομάζεται. Σήμερα κῦταξε τὸ δωμάτιο, εἶπε, πὺς θὰ τὸ νοικιάσῃ, μοῖδωσε προκαταβολὴν κι' εἶπε πὺς θὰ «ῥεφ» αὐριο τὰ πράγματά της.

—Τότε... δὲν θὰ τὴν ξαναῖθε ποτέ σας! γάμους ὁ Στέφ, κατεβαίνοντας γρήγορα τὴν σκάλα.

Κι' ἀφοῦ ἐτραβήξε τὸ καπέλλο του ὡς τὰ μάτια, ἐποικισμένη...

ΙΩΑΝΝΑ ΣΕΦΕΛ

Κουβεντούλε,

Μιὰ μικρούλα, πὺς ὠρισμένος βρίσκεται στὴν δυσῶρη ἐποχὴ τοῦ πρώτου της ἔντοτος, τὴν ἐποχὴ αὕτη πὺς κάνει πάντοτε τὴς νεαρὲς ὑπάρξεις νὰ νομίζουν ὅτι ὁ κόσμος ὅλος εἶναι δικὸς τους, ἡ δὲ ζωὴ τοὺς ἐτελείωσε γιὰτὶ εἶχαν κάποις ἄτυχον αἰσθημα, μοῦ γράφει καὶ μοῦ ἐκμυστηρεῖται τὸν πόνο της. Εἶναι ἀρραβωνιασμένη, λατρεύει τὸν ἀρραβωνιαστικό της καὶ τὸν βλέπει μὲ μεγάλῃ της ἀπελπισίᾳ νὰ ἀπομακρύνεται ἀπ' αὐτὴν κάθε μέρα πὺς πολὺ. Δὲν εἶναι ἡ ἑλλειψὶς ἀγάπης ἐκ μέρους του, μὰ εἶναι φιλόδοξος καὶ νομίζει ἴσως πὺς ὁ γάμος θάτῃν ἐμπόδιο στὴν καριέρα του. Ἡ μικρούλα μοῦ γράφει μὲ ὅλη τὴν εἰλικρίνεια: «Δὲν εἶμαι καμωμένη σὰν κι' αὐτόν, δὲν ἔχω τὴν οἰκογενειακὴ ἀνατροφή τὴ δική του, γιὰτὶ εἶμαι ἀπὸ ταπεινὴ, φτωχὴ οἰκογένεια. Κι' ὅλα αὐτὰ καταλαίνο πὺς τὸν πειράζουν. Βλέπω πολλὰς φορὲς στὸ βλέμμα του μιὰ μεγάλῃ ἀποδοκιμασία γιὰ ὅ,τι κάνω, γιὰ ὅ,τι λέω καὶ νοιώθω πὺς μὲ συγκρίνει μὲ τὴς ἄλλες γυναῖκες καὶ ἡ σύγκρισις αὕτη δὲν εἶναι βέβαια ὑπὲρ ἐμοῦ. Κι' ὅμως τὸν ἀγαπῶ! Τὸν ἀγαπῶ. Βλέπω μὲ ἀπελπισίᾳ μου πὺς μᾶς χωρίζει μιὰ ἄβυσσος κι' ὅμως τὸν θέλω. Συμβουλευσάτε με τί νὰ κάνω γιὰ νὰ μὴ τὸν χάσω».

Ἡ ἀγάπη σας γι' αὐτὸν θὰ σας ὁδηγήσῃ τί νὰ κάμετε, καλὴ μου φίλη. Εἶναι λιγὴν λυπηρὰ ὅσα μοῦ γράφετε, μὰ ὅχι ἀπελπιστικά. Προσπαθήστε νὰ προσαρμοσθῆτε, ἐν ἀνάγκῃ μελετήστε μερικὰ πράγματα χωρὶς νὰ τοῦ τὸ πῆτε, δείξτε του πὺς ἐνδιαφέρεσθε γιὰ ὅ,τι τὸν ἐνδιαφέρει, δώστε του νὰ καταλάβῃ πὺς θέλετε νὰ φθάσετε στὸ ὕψος του. Ἄν δὲν συγκινηθῇ μὲ αὐτὰ καὶ δὲν θελήσῃ νὰ σας βοηθήσῃ, σημαίνει ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιμένετε σ' αὕτη τὴν ἐνωσι γιὰτὶ θὰ γίνετε δυστυχισμένη.

Καλύτερα νὰ χωρισθῆτε πρὶν κάμετε ἓνα γάμο τελείως ἀταίριαστο πὺς εἶναι ἐκ τῶν πρῶτων καταδικασμένους.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ

δηλαδή τὴς τουαλέτες, πὺς ἀπαρτίζονται ἄλλοτε ἀπὸ φούστα καὶ ζακέττα καὶ ἄλλοτε ἀπὸ φορματᾶν καὶ ζακέττα.

Ἡ μόδα αὕτη δίδει ἀφορμὴν σὲ χίλιους δυὸ συνδυασμούς, τὸν ἓναν ὠραιότερον ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Ἄλλοτε βλέπομε τὸν συνδυασμὸ τῆς ἀνοιχτόχρωμης τουαλέττας ἢ φούστας μὲ τὴν θαύχρωμην ζακέττα καὶ ἄλλοτε ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο.

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΑ ΣΥΝΟΛΑ

Ἡ ἀνοιξὶς εἶναι πράγματι ἡ ἐποχὴ πὺς εὐνοεῖ τὰ σύνολα.

Ἰσοῦς δυὸ κομψὲς ἐμφανίσεις μὴτέρας καὶ κόρης γιὰ ἓνα ἀπὸ γεωμανιὸν τσάι. Ταγερὸ ἀπὸ κρέμ-μους «σομπόν» ἐμπριμέ, μὲ μεγὰλο καπέλλο. Τὰ γάντια ἢ τὰ γόυτα καὶ τὰ παπούτσια ὁμοίχρωμα. Γιὰ τὴν γέα, σαντοῦγκ μὲ πικρὰ σὲ δυὸ ἀντίθετους τόνους.

Ἄλλοτε συνδυασμὸν ἐκκοσμοῦ ὑφασμάτων ἢ ριγωτῶν μὲ μονόχρωμον ὕφανση καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Οἱ τουαλεττίτσες αὐτὲς ἔχουν φυσικὰ τὴν σπορτίβ γραμμὴ, δηλαδὴ φούστα κοντὴ καὶ πλισσεδωτὴ, ζακέττα πὺς μὸλις καλύπτει τοὺς γοφούς καὶ συμπληροῦται σχεδὸν πάντοτε μὲ τσέπες καὶ μὲ ζώνη. Τὰ πλεκτὰ σύνολα ἔχουν φυσικὰ ἐδῶ τὴν θέσι τους καὶ συνδυάζουν καὶ αὐτὰ. Δυὸ διαφορετικὰ χρώματα ἐνῷ ἄλλοτε πάλι τὴν μονόχρωμην ζακέττα συμπληρώνει μιὰ ριγωτὴ φούστα.

Πλὴν ὅμως τῶν σπορτίβ ἐμφανίσεων, βλέπομε τὸν αὐτὸν συνδυασμὸν νὰ ἐφαρμόζεται καὶ σὲ ἀπογευματινὲς καὶ βραδυνὲς τουαλέτες.

Ἐνα χαριτωμένο ἀνσάμπλ π. χ. μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῇ μὲ μιὰν ριχτὴ ζακεττούλα ἀπὸ μαῦρη δαντέλλα.

Ἡ ζακέττα αὕτη συνοδεύεται μὲ φούστα ἀπὸ μαῦρον κρέτ, ὅλη πλισσαρισμένη, ἀποτελεῖ μιὰ χαριτωμένη ἀπογευματινὴ ἐμφάνισι, ἐνῷ ἂν τὴν πλισσὲ φούστα τὴν ἀντικαταστήσωμε μὲ μιὰν μακρὰν φούστα ἀπὸ τὴν ἴδια δαντέλλα, κομμένη ἂν φόρμ, οὕτως ὥστε νὰ παρουσιάσῃ μεγάλῃν ἀμπελὲς πρὸς τὰ κάτω, ἔχομε ἀμέσως μιὰν πολυτελὴ βραδυὴν ἀμψίσει.

ΓΑΡΝΙΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Ἐνῷ δι' ὠρισμένες περιστάσεις οἱ σπορτίβ ἐμφανίσεις κρατοῦν πάντοτε τὰ σκήπτρα δι' ἄλλας πάλι βλέπομε τὴς τουαλέτες νὰ προσλαμβάνουν χαρακτηριστὰ καθαρῶς γυναικεῖον καὶ νὰ δανειζοῦνται ἀπὸ τὴς μόδες τοῦ παλαιοῦ καιροῦ τὴς γαρνιτούρες τους.

Ἡ κορδέλλα, στὴν περίπτωσιν αὕτη παῖζει ἓνα πρωτεύοντα ρόλον. Εἰς εἶδος λεπτῆς τρέσσης σχηματίζει διάφορες ἐνкруστασιὸν, πὺς καταλήγουν σὲ μικροσκοπικὰ φιογκάκια.

Ἐνα ἄλλο εἶδος γαρνιρίσματος μὲ κορδέλλα, εἶναι ἐκεῖνο πὺς ἐπιτυγχάνεται μὲ φαρδύα κορδέλλα ἀπὸ σατέν ἐλαφρὰ συρραμμένη καὶ ἀπὸ τὴς δυὸ της πλευρῆς, καὶ χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ περιβάλλῃ τοὺς νομῖτες ἢ νὰ στηρίξῃ τὸ ἄνω μέρος τοῦ μανικιού.

Ἐπίσης λεπτότατες τρέσσοι λεγ., πὺς σχηματίζουν σὰν εἰ-

δος φρεστώνει είναι και αυτές πολύ της μόδας, και είναι επίσης εμπνευσμένες απ' τον παλιό καιρό.

Γαρνίρουν τις ζώνες, τον τέλοσ του μανικιού, τον γύρο του λαιμού και εν γένει σχηματίζουν διάφορα πρωτότυπα σχέδια επάνω στα μονόχρωμα φορεματάκια.

Έτσι η μόδα όπως σχεδόν πάντοτε, τα τελευταία αυτά χρόνια, επιτρέπει στην κάθε κυρία να ντυθεί σύμφωνα με τον τρόπο που περισσότερο της ταιριάζει, φθάνει να έχει το ταλέντο να πραγματοποιήσει ή ίδια ποιά πράγματα είναι ό τύπος της και ποιά είδος εμφανίσεως είναι εκείνο που της ταιριάζει καλύτερα.

Σ' αυτό, πρέπει να ξέρετε, φίλες αναγνώστριες, ξεκινάει κυρίως το μυστικό της πραγματικής κομψότητας.

Ο καλλωπισμός

ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ

Μερικές αναγνώστριες με ρωτούν αν ωφέλη ή κολώνια την επιδερμίδα. Δεν θα μπορούσα όμως ν' απαντήσω κατηγορηματικά σ' αυτό, γιατί κάθε επιδερμίδα έχει τις ιδιοτροπίες της κι' έτσι ωφέλει την μία, μπορεί να βλάψει την άλλη. Γενικά όμως όσες επιδερμίδες σκάζουν με το σαπούνι, μπορεί να χρησιμοποιηθείται νερό μέσα στο οποίο στήνεται λίγο καλή κολώνια 80 βαθμών. Αυτό καθαρίζει όπως το σαπούνι. Για τον ίδιο λόγο συνιστώνται τα «ω ντε τουαλέτ» που έχουν ως βάση το οινόπνευμα. Χρησιμοποιείται για την κατασκευή τους οινόπνευμα 80 βαθμών και ένα τέτοιο νερό δεν βλάπτει. Άλλως τε η κολώνια όταν είναι καλή ποτέ δεν βλάπτει και τα πιο ντελικάτα δέρματα που δεν μπορούν ν' άνεχθουν τίποτα, ανέχονται περίφημα το ελαφρό τρίψιμο μ' ένα μπαμπάνι πουτημένο σε νερό και κολώνια.

Ακόμη όμως και αν δεν το άνεχθι στην αρχή η επιδερμίδα πρέπει να επιμεινώνται αρχίζοντας με πολύ νερό και ελάχιστη κολώνια αυξανοντας κάθε μέρα την δόση της, διότι το σπέρτο είναι περίφημο για την διατήρηση του προσώπου. Πολλές γυναίκες διέτηρησαν μέχρις εσχάτος γήρατος την ανθηρότητα του προσώπου μόνον και μόνον χάρις στην χρησιμοποίησι της κολώνιας. Το σπέρτο έχει την ιδιότητα να τονώνει τους ιστούς και να μην αφήνει την επιδερμίδα να χαλαρώνεται. Το τρίψιμο με νερό και κολώνια θα γίνεται χρησιμοποιώντας νερό χλιαρό, γιατί τόσο το ζεστό όσο και το κρύο βλάπτουν την επιδερμίδα.

Έκείνο που είναι επίσης περίφημο για το πρόσωπο είναι

το νερό της βροχής. Λένε δε ότι οι Ρωσίδες και οι Πολωνίδες που έχουν τόσο ωραίες επιδερμίδες, πλύνουν το πρόσωπό τους με χιόνι.

Κάτι που ωφέλει επίσης είναι δυο σταγόνες άμμονια σε λίγο νερό.

Επικαιρότητες

ΣΤΟ ΥΠΑΙΘΡΟΝ

Με την όμορφη εποχή αρχίζουν και οι όμορφες ασχολίες: μπάνια, θάλασσα, εκδρομές, πικ-νίκ, Σαββατοκύριακα. Όσοι είναι προνομιούχοι, μπορούν να λείπουν από την πόλη περνώντας κανένα μήνα στην έξοχή, οι άλλοι όμως που είναι καρφωμένοι στη θέση τους περιορίζονται σε περιπάτους, εκδρομές, Σαββατοκύριακα και άλλα παρόμοια. Αν φύγει κανείς από το Σάββατο και Δευτέρα πολύ πρωί, ξεκινάει περίφημα, φθάνει να ξεχρη τον κοινό νουν να μη ξεχασθεί αυτές τις ώρες που θα περάσει στην ακροθαλασσιά ή στο βουνό. Και το μπάνιο του θα κάνει, και τα παιγνίδια του μέσα στη θάλασσα και την ήλιοθεραπεία του, αλλά όλα να γίνουν με μέτρον, με λογική και χωρίς να παραγκωνισθεί η ωρισμένη ανάπαυσις που είναι απαραίτητη.

Αυτός που κάνει καθιστική ζωή χρειάζεται φυσικά λίγη κίνηση, λίγη αντίδρασις, οι άλλοι όμως που κουράζονται και σωματικώς και διανοητικώς όλη την εβδομάδα έχουν απόλυτη ανάγκη να ξεκουράσουν και τα νεύρα τους και το σώμα τους και τη σκέψι τους.

Για τα Σαββατοκύριακα λοιπόν διαλέγει ο καθένας ό,τι του πάει, βουνό ή θάλασσα, κι' αναλόγως ξεκινάει για παραβόλαςιο μέρος ή για βουνό.

Τρόφιμα, καλόν είναι να παίρνουμε μαζί μας τα κυριώτερα και το πολύ-πολύ να ζητούμε από το ξεχωτικό μαγαζάκι λίγη σαλάτα, τυρί, κρασί. Έτσι θάμαστε βέβαιοι ότι δεν θα ξεφύγουμε από την τακτική μας διαίτα και δεν θα φάμε κάτι που μπορεί να μας πειράξει. Εκτός απ' αυτό στοιχίζει και πολύ λιγότερο η εκδρομή μας.

Στον εκδρομικό μας σάκκο μπορούμε να τα βάλουμε όλα αν θέλουμε, ακόμη και τον καφέ μας μέσα σε «Τερόν», και φαγητό ζεστό αν δεν μας αρέσουν τα κρύα φαγητά.

Εκείνο που σάς συνιστούμε είναι ν' αποφεύγετε το καλοκαίρι τα αλλαντικά και τις κονσέρβες. Αυτά είναι καλά για τους χειμωνιάτικους μήνες.

Όταν η συντροφιά είναι τακτική μπορεί να φέρει και τρόφιμα από κοινού. Γνωρίζει ο ένας τα γούστα του άλλου ή συμφωνούν εν των προτέρων τί θα φέρει ο ένας και

τί ο άλλος. Έτσι ικανοποιούνται όλα τα γούστα και τα έξοδα μοιράζονται εξ ίσου.

Η καλή συμπεριφορά

ΛΕΠΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Είναι πολύ λεπτό το σημεινός μας θέμα, εν τούτοις θα προσπαθήσουμε να το θίξουμε με όλη την απαιτούμενη λεπτότητα, διότι δεν μπορούμε να μη μιλήσουμε και γι' αυτό.

Η οικοδόσποινα που έχει στο σπίτι της καλεσμένους ξέρει βέβαια ότι όλοι είναι άνθρωποι και οι άνθρωποι είναι υποκειμένοι σε διαφόρους ανάγκας φυσικά. Αυτό λοιπόν πρέπει να το πρόνοιη και να υποδεικνύει με όλη τη λεπτότητα στις κυρίες τα διάφορα μέρη του σπιτιού: τουαλέττα, μπάνιο κ.λπ. Για τους κυρίους θα το κάνει ο οικοδεσπότης.

Εξ άλλου οι καλεσμένοι δεν πρέπει να νομίζουν ότι είναι ντροπή να... αποχωρήσουν για λίγο από το σαλόνι και ας έχουν υπ' όψει τους ότι πρέπει να το κάνουν χωρίς τον παραμικρό διαταγμό. Με όλη τη διακρισι, αλλά και με όλη την απλότητα.

Περαιτό να συστήσουμε στην οικοδόσποινα να έχει επιβλέψει από της υποδοχής ώστε όλα τα μέρη του σπιτιού, ακόμη και τα... πιά απόκρυφα να είναι καθαρά.

Αυτό υποτίθεται πως το προσέχει κάθε μέρα η καλή νοικοκυρά, όχι μόνον όταν έχει καλεσμένους.

Τό πως θα μιλήσει γι' αυτό το ζήτημα η οικοδόσποινα στις καλεσμένες της εξαρτάται από αυτήν την ίδια. Δεν μπορούμε να της προσδιορίσουμε τί ακριβώς θα πη αλλά θα βρεθι αυτό μορφή φράσι. Κάτι σαν αυτό: «Μήπως θέλετε να πλύνετε τα χέρια σας; Μήπως έχετε ανάγκη από τίποτα;» ή κάτι παρόμοιο.

Αν βρεθί στην ανάγκη να συνοδεύσει την καλεσμένη της το κάμνει με όλη τη διακρισι και προσπαθεί να δείχνει με το ύφος της ότι δεν δίδει καμιά ιδιαίτερη σημασία στο γεγονός, όπως και δεν πρέπει να δίδει.

Για την ευτυχία σας

ΜΕΤΑΣΥ ΣΥΖΥΓΩΝ

Ο σύζυγος έχει την μεγαλύτερη ευθύνη του σπιτιού, αυτός φροντίζει ώστε να μη λείπει το παραμικρό απ' όλα τα μέλη της οικογενείας, αυτός εφοδιάζει, αυτός κοπιάζει, αυτός μοχθεί. Γι' αυτό κύριον μέλημα της συζύγου είναι να προσπαθή όσο μπορεί να το καθιστά αυτό το έργο λιγότερο βαρύ.

Μόλις ξημερώσει ο κύριος πετιέται από το κρεβάτι του, γιατί είναι άνθρωπος του καθήκοντος και δεν έννοει ποτέ

να πάη άργά στη δουλειά του. Τρέχει άμέσως στο δωμάτιο του λουτρού, κάνει το λουτρό του με ξαφνικά δεν βρίσκει την ξυριστική μηχανή του.

—Πού είναι; Ποιος την πήρε; —Η σύζυγος όμολογεί πως την είχε πάρει αυτή γιατί της χρειάστηκε να δεν θυμάται που την έβαλε. Έτσι εξ αιτίας της άργοπορεί ο σύζυγος.

Σε λίγο πάει να φορέση το γιλέκο του και βλέπει πως το κουμπί του λείπει.

—Αγάπη μου, δεν σου είπα από χθες πως; μου ξηλώθηκε! Τώρα θ' άργησω.

Δεύτερη άργοπορία.

Τρίτη: Το πρωινό πρόγευμα δεν είναι έτοιμο στην ώρα του, γιατί την τελευταία στιγμή έσκαφθηκε η κυρία πως δεν υπήρχε ψωμί. Έτσι ο δυστυχής σύζυγος πλένει χωρίς να φάγη τίποτα. Πίνει διασπινά να να καφέ και δρόμο για το γραφείο του.

Καθώς φέρνει η σύζυγος δεν διστάζει να του δώσει ένα σωρό παραγγελίες για το μεσημέρι ενώ όλα αυτά θα έπρεπε να τ' αναλαμβάνει αυτή για να μη επιβαρύνουν τον σύζυγο που κουράζεται τόσο με τη δουλειά του γραφείου του και θα έπρεπε να τα βρήκε όλα έτοιμα στο σπίτι του.

Η αλληλογραφία μου

Δα' Α λ έ κ α ν, Ένταύθα. —Υπάρχουν πολλά πράγματα που μπορούν να ωφεληθούν και σάς συνιστώ να τα δοκιμάσετε όλα ή μάλλον ύστερα από ένα μήνα ν' ε'λλάξετε για να μη συνηθίση ο οργανισμός σας. Αρχίσετε με το απλούστερο: Κάθε πρωί νηστική ν' πίνετε ένα ποτήρι νερό άφοψάτε μια κουτάλια μέλι. Εάν δεν σάς ωφελήσει αυτό ή σάς ωφελήσει για κάμποσο καιρό και ύστερα το συνηθίσετε πάλι

νέτε κάθε πρωί νηστική μια πορτοκαλάδα με 2 πορτοκαλάκια. Έπειτα κάθε βράδυ μαρμελάδα σύκο ή διαμυκινό.

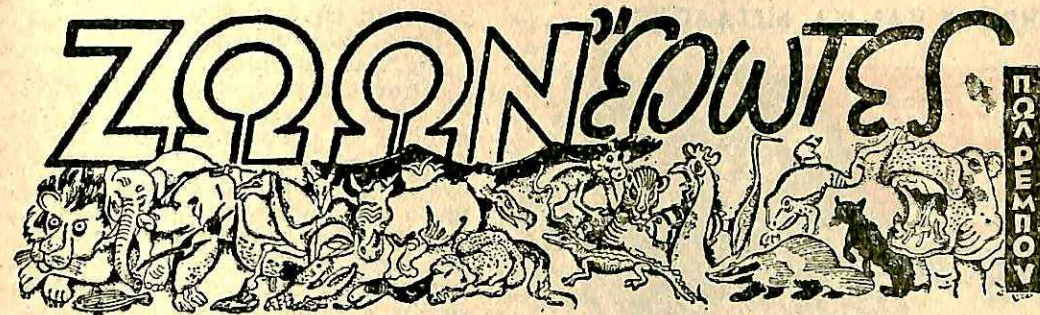
Αν όλα αυτά δεν σάς ωφελήσουν θα καταφύγετε σε ελαφρό καθαριστικό κάθε βράδυ όπως είναι η Λαξείνη, ή Μαγνησία, ή Ένος φρουτ σάλτ κ.λπ. Έξαντήστε όμως προηγουμένως όλα τα φυσικά μέσα που σάς αναφέρω.

Α π ε λ ι σ μ έ ν η ν. —Δοκιμάστε το Πετρόλι Χάν. Τίποτα άλλο δεν γνωρίζω.

Σ μ α ρ ά γ δ α ν Κ.Α., Λάρισα. —Χρησιμοποιείτε κρέμαν Ροδαλίνα και πούδρα, ρουζ και χειλέων Ρέα. Είναι άνα και αθηνά. Χρώμα θα διαλέξετε μόνη σας ό,τι σάς πηγαίνει πιο καλά.

Τό κρεβάτι σας θα καθαρίση με το υγιό εκείνο σπέρμα που είναι σαν τσίχα και που λέναι 5 δραχ. σε όλα τα καταστήματα κυγκαλειρίας.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

ΤΟ ΠΑΓΩΝΙ

Τό πα γ ω ν ι θα μπορούσε να διεκδικήσει το πρώτο θραβείο της ματαιοδοξίας. Παντοδύου δήποτε και αν θρίσκεται, είτε μέσα σ' ένα πυκνό δάσος, είτε μέσα στο κλουβί ενός πύργου, είναι ντυμένο με μεγάλη επισημότητα και επιδεικνύει με πολλή περηφάνεια τον πλούσιο στολισμό που φέρει επάνω του.

Τό γαμήλιο ένδυμά του είναι επιβλητικό. Τό περπατήμά του γίνεται τότε πιο περήφανο και το πρόσωπό του πιο ευγενικό. Είναι ένα ξεχωριστό όν. Και η φύσις το έχει προικίσει με πλούσια βώρα για να μπορεί να ξεχωρίση ανάμεσα σ' όλα τα άλλα. Στο κεφάλι του έχει ένα ελαφρό και εύκινητο λοφέο, που το στολίζει χωρίς να το φέρει βάρος. Και τό απαράμιλλο φτέρωμα του συνδυάζει τους χρωματισμούς των λουλουδιών, τις ανταύγειες των πολυτίμων πετραγών και τη λάμψη τοι ούρανίου τόξου.

Άλλ' από τοι λοιπόν προέρχονται οι λαμπεροί χρωματισμοί μερικων πουλιών, όπως οι καλιακούδες, τα ψαροπούλια, τα κολίβρια και τα παγώνια;

Οι χρωματισμοί αυτοί προέρχονται από το γεγονός ότι το νεφ' α τους δεν εκπαιδεύονται για την αποβολή από τον οργανισμό τους ωρισμένων ουσιών που άπορροφούν.

Έτσι, η όμορφιά τους είναι αποτέλεσμα της κακής λειτουργίας ενός από τα όργανά τους.

Κατά τον ίδιον τρόπο, η ανθρώπινη όμορφιά προέρχεται πολλές φορές από έναν έκφυλισμό του είδους που είναι αποτέλεσμα μιας εξαντλητικής διασπαρσεως μεταξυ των φυλών. Κατά τον ίδιον τρόπο, η μεγαλοφυία οφείλεται πολλές φορές σε μια δόσι παραφροσύνης ή στον πυρετό που προκαλεί η ύπαρξις του θακίλου του Κόχ μέσα στον οργανισμό.

Εάν κάψουμε τα φτερά των παγωνιών, θα βρούμε κάτω ιτη στάχτη. Τα μεταλλοειδή και τα μέταλλα, των οποίων τα άλατα παράγονται αυτά τα λαμπερά χρώματα

αποβάλλονται από τον οργανισμό των θηλυκων παγωνιών, μέσα στον κρόκο των αυγών που γεννούν.

Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο και με τα αρσενικά παγώνια που δεν γεννούν αυγά. Γι' αυτό οι περιττές αυτές ουσίες στον οργανισμό τους έρχονται να αποσπληθούν δια μέσου των φτερών, που ανανεώνονται κάθε χρόνο. Άλλά στο διάστημα αυτό τοις δίνουν τον υπέροχο χρωματισμό τους.

Οι έρωτες των παγωνιών έχουν ένα ξεχωριστό θέληγτρο.

Μόλις εμφανισθί το θηλυκό παγώνι, τό αρσενικό αρχίζει άμέσως να επιδεικνύει την όμορφιά του. Κινεί τό λοφίο του που θρίσκεται επάνω στο κεφάλι του και άπλώνει τα φτερά της ούρας του, που λαμποκοπούν. Συγχρόνως φέρνει ποδός τα πύσω με ευγένεια και περηφάνεια τό κεφάλι και τό λαίμο του.

Όπως θρίσκεται σ' αυτή τη θέση, άρκεί και η πιο παραμικρή κίνησης τοι κορμιού του, ένα απλό ρίγος που θά τό διατρέξει, για να δώση καινούργιες άποχρώσεις στο φτέρωμά του.

Και θά ενόμιζε κανείς πως έφρει πολύ καλά αυτή τη λεπτομέρεια. Γιατί, καθώς περιμένει τη θήλεια, τό σώμα του αναταράσσεται δολόκληρο και τα πόδια του κτυπούν με νευρικότητα τό έδαφος.

Άλλ' η θηλυκή φαίνεται άδιάφορη σ' όλες αυτές τις όμορφιες τοι συντρόφου της.

Προπατάει με νωχέλεια και πολλές φορές μάλιστα κάνει να φύγη, ως που, στο τέλος, έσπλώνεται κουρασμένη χαμό.

Τό αρσενικό παγώνι θλάζει τότε έναν ελαφρό αναστεναγμό.

Όλόκληρο τό φτέρωμά του αναταράσσεται και τό σώμα του κυριεύεται από ένα είδος σπασμού. Ό θεός τοι έρωτος έχει μπη μέσα στην ψυχή του.

Μ' ένα πήδημα, τρέχει άμέσως κοντά στη θηλυκή και ξεφυσάει από τό στόμα του, όπως ακριβώς κάνει μια άτμομηχανή, όταν σταματά άποτόμως.

Η θηλυκή δεν φέρνει καιμιά αντίσταση τώρα.

Και τα φτερώματά τους, με τις λάμψεις των ζαφειριών και των σμαραγδιών, ένώνονται σε έναν θερμό έναγκαλισμό, με τον όποιον αρχίζουν οι έρωτικές έκδηλώσεις τους.

Άλλ' η άδιαφορία των θηλυκων παγωνιών είναι φαινομενική. Ό Μπουφόν παρέτήρησεν ότι είναι πολύ ήδυπαθείς και ότι από τη στιγμή που θά παραδοθούν στις περιπτώσεις τοι άρρενος δύσκολα άποχωρίζονται απ' αυτόν.

Δεν συμβαίνει όμως τό ίδιο και με τα αρσενικά παγώνια. Φαίνεται πως σ' αυτή η μανία να επιδειχθούν υπερισχύει από τον έρωτα. Και έπειτα από μερικές περιπτώσεις, κάπως θιαστικές, φεύγουν για να μωρέσουν να επιδείξουν και πάλι στην πρώτη εύκαιρία που θά τοις παρουσιασθί, τό υπέροχο φτέρωμά τους.

Ό Ανρ' Κουπέν παρετήρησε ότι η μανία τους αυτή είναι τόσο μεγάλη, που δεν διστάζουν να κάμουν τις επιδείξεις και όταν ακόμη θρίσκονται έμπρός σε μια θηλυκή, που έχει γεράσει από καιρό.

Τα παγώνια είναι πραγματικά οι Δόν Ζουάν τοι περρωπού βασιλείου. Δεν ζήτουν τον έρωτα, αλλά την κατάκτηση. Η κατάκτησις αυτή ικανοποιεί τον έγωισμό και τη ματαιοδοξία τους.

ΤΑ ΑΗΔΩΝΙΑ

Όπως τό παγώνι επιδεικνύε τό φτέρωμά του, κατόν ίδιον τρόπο τό αηδώνι επιδεικνύει τό τραγούδι του.

Ό Γαβριήλ ντ' Ανιούντσι, σε μια υπέροχη σελίδα που έχει αφιερώσει στο αηδώνι, διακρίνει ώρισμένες φάσεις στο τραγούδι αυτό.

Άρχίζει μ' ένα μελωδικό έξοσπασμα χαράς, με μερικές εύκολες τρύλλιες, που μωθούν με τον ήχο μαργαριταριών που πέφτουν επάνω σ' ένα κρύσταλλο.

Έπειτα, οι τρύλλιες αυτές σταματούν ξαφνικά. Και έπακολουθεί ένα άρμονικό

τραγούδι, με πολύ δύσκολες στροφές, που μοιάζει σαν μια πρόκλησις σ' έναν ύποθετικό αντίπαλο.

Ένα νέο σταμάτημα. Κι' έπειτα ένα θέμα από τρεις νότες, με έναν έρωτηματικό τόνο, διακόπτει άπότομα τη σιωπή.

Τό τελευταίο αυτό θέμα είναι η πρόσκλησις που απευθύνεται προς τη θήλεια.

Άλλ' έκείνη δεν εμφανίζεται τόσο εύκολα και πολλές φορές δεν εμφανίζεται καθόλου. Δεν έχει άκούσει ή δεν δίνει προσοχή στην έρωτική πρόσκλησις που τόσο μελωδικά απευθύνεται σ' αυτήν.

Αν είχε άκούσει την προσκλησις ή αν ήθελε ν' άπαντήσει σ' αυτή, τό τραγούδι των δύο έρωτευμένων αηδωνιών θά γινόταν τόσο δυνατό και θά έπαιρνε τόνο τόσο μελωδικός και άρμονικός, που θά έσκαίριζε κάθε άλλη φωνή μέσα στο δάσος.

Άλλ' αυτό, όπως είπαμε, δεν γίνεται πάντα. Και ο έρωτευμένος τραγουδιστής άπομένει τις πιο πολλές φορές χωρίς άπάντησι.

Τό τραγούδι του γίνεται τότε μια έλεγεια, γλυκό κι' αδύνατο σαν άναστεναγμός και σαν παράπονο.

Είνε τώρα πιο σιγαλό, ώστε μόλις άκούγεται. Μοιάζει σαν ένα μελωδικό κλάμα και έκφράζει τη λύπη τοι έραστού που άπόμεινε μόνος, τη θλίψη του για όλη τη μάταιη άναμνή του, τον πόνο και την άπελπισία του γιατί η έπιθυμία του έμεινε άνικανοποίητη.

Άλλά τό μελωδικό αυτό κλάμα δεν διαρκεί πολλή ώρα.

Μια κρίσις άγωνίας κυριεύει τό αηδώνι, που οι φωνές και οι προσκλησεις του στη θήλεια έμειναν χωρίς καμιά άπάντησι.

Και αφήνει τότε μερικές σπαρακτικές κραυγές, που μοιάζουν σαν μια ύστατη έκείσις προς την σύντροφο που δεν έρχεται.

Άλλά τό αηδώνι φιλοσopheί.

Δεν παραδίδεται στη θλίψη και την άπελπισία του.

Και έπειτα από ένα μικρό ξεκούσασμα, αρχίζει και πάλι τό τραγούδι του, σιγαλό στην αρχή και άπλο, δυνατό και πολύπλοκο έπειτα.

Άλλ' αυτή τη φορά δεν περιμένει τίποτα πιά. Τραγουδάει για τον έαυτό του.

Και, σιγά-σιγά μεθάει μόνο με τό τραγούδι του.

ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ

61

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΝΕΡΑΪΔΑΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ
ΘΥΛΟΣ ΤΟΥ ΜΟΥΖΑΙΟΥ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. —
Εξαγριωμένοι οι κάτοικοι της γύρω από το
Κάστρο του Άρπαχτοχόρη του Τρομερού,
χώρας, επέτρεψαν μία μέρα έναντιον του
και αφού έσκώσαν τον τρομερό Ιππότη ξε
χύθηκαν μέσα. Έφαζαν όσους έρχον
μπροστά τους, λεηλάτησαν το Κάστρο και
στο τέλος, το παρέδωσαν στις φλόγες. Μέσα
σ' όλη εκείνη τη φασαρία η μικρή Ματθίλδη,
χρησιμοποιώντας το μαγικό μωσχόκαρδο της
νουνάς της, πέρασε απαρατήρητη άναμεσά
πό το έχθρικό στρατόπεδο και έφυγε έξω ά-
πό το πατρικό της σπίτι με την καρδιά σφι-
γμένη από τη λύπη, χωρίς να ξέρη ποιόν
δρόμον να πάρη).

90v

Όσο βαστούσαν τα τρυφερά της
πόδια έτρεχε - έτρεχε μακριά από
τον τόπο της έρημώσεως. Προχώρη-
σε ώσπου η νύχτα και η κούρασις
την σταμάτησαν.

Αποφάσισε να περάση τη νύχτα
κάτω από μια άχλαδιά. Κάθισε έ-
πάνω στα όγρ'α χορτάρια και άφησε
να τρέξουν ελεύθερα τα δάκρυά της.
Έστριψε να κυττάξη άλλη μια φο-
ρά προς τον τόπο εκεί που έζησε τα
παιδικά της χρόνια, κι' ένα κόκκινο,
σαν αίμα φώς είδε να λάμπη στον
ουρανό. Κατάλαβε πως η κατοικία
των προγόνων της είχε παραδοθή
στη φωτιά. Βαρύθυμη πήρε το βλέμ-
μα της από κείνο το φοβερό θέαμα
και παρακάλεσε να χλωμιάσουν γλή-
γορα τα άστέρια και να φανή η
αυγή.

ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑ-ΓΕΡ-
ΤΡΟΥΛΔΗΣ

Πρίν ακόμα ξημερώση πρίν ακό-
μα η πρωινή άχνη μαζευτή σε μι-
κρές σταγόνες επάνω στο γρασίδι,
ξανάρχισε το δρόμο της η άνηξερη
όδοιπόρος.

Σε λίγο έφθασε σ' ένα χωριό. Έ-
κει μία καλή γυναίκα την πήρε σπίτι
της και την τόνωσε με λίγο ψωμί
και με μία κούπα γάλα. Έδωσε σε
κείνη τη γυναίκα τα φορέματά της
πήρε και ντύθηκε με φορέματα χω-
ρικής και ένώθηκε με ένα караβάνι
που μετέφερε έμπορεύματα και πή-
γαινε στο "Αουγκμπουργκ".

Στην κατάστασι που βρισκόταν, τί-
ποτα άλλο δεν μπορούσε να κάμη
παρά να πάη υπηρέτρια. Έπειδή ό-
μως ο καιρός είχε περάσει επί πολ-
λές μέρες δεν μπορούσε να βρῆ
σπίτι.

Ο άρχοντας φόν Σβάμπερ, ένας
Γερμανός σταυροφόρος και υπερα-
σπιστής της έπισκοπής του "Αουγκ-
μπουργκ", είχε εκεί ένα παλάτι, ό-
που κατοικούσε το χειμώνα. Κατά
την άπουσία του διηύθυνε το νοικο-
κυριό του εκεί, μία γρηά οίκονόμος
που την έλεγαν κυρά Γερτρούλδη.
Αυτή η κυρά Γερτρούλδη ήταν γνω-
στή σε όλη την πόλι, ως μία μέγαι-
ρα. Κανένα υπηρετικό δεν μπορού-
σε να κρατήση πολύ καιρό κοντά

της. Γκρίνιαζε και τριγύριζε όλο το
σπίτι κάνοντας φασαρία σαν ένα τυ-
ραννικό πνεύμα.

Το κουδούνισμα των κλειδιών της
φόβιζε τις υπηρέτριες, όπως ο μπα-
μπούλας τα παιδιά. Την παραμικρή
άπροσεξία ή την κακοκεφία της, έ-
πρεπε να την πληρώσουν κατασάρ-
λες και κεφάλια, ώπλιζε τα σκληρά
της χέρια μ' έναν όρμισαδό κλειδιά
και μαύριζε μ' αυτά τις ράχες των
υπηρετριών.

Μία μέρα είχε ρίξει τόσο ξύλο που
όλο το προσωπικό τώσκασε και έφυ-
γε. Τότε παρουσιάστηκε η καλή Ματ-
θίλδη και ζήτησε να προσφέρη τις
υπηρεσίες της.

Για να κρύψη το εύγενικό της πα-
ρουσιαστικό, παραγνέμει το σακκά-
κι της στην πλάτη, έτσι που να φαί-
νεται σαν καμπούρα, έκρυψε τα μάλ-
λιά της με ένα πανί και άλειψε τα
χέρια της και το πρόσωπό της με
καπνιά, για να μοιάζη σαν τσιγ-
γάνα.

Μόλις πλησίασε και τράβηξε το
κουδούνι της πόρτας, άμέσως πρό-
βαλε στο παράθυρο το κεφάλι της
κυρά Γερτρούλδης. Μόλις είδε η
γρηά εκείνη την άλλοιωτική μορφή,
την νόμισε για ζητιάνα που ζητούσε
έλεημοσύνη και φώναξε άπ' επάνω.

— Έδώ δεν είνε φτωχοκομείο, έμ-
πρός δίνε του, και έκλεισε με θυμό
το παράθυρο.

Η Ματθίλδη δεν φοβήθηκε άπ' αυ-
τό και άρχισε να τραβάη το κουδού-
νι ώσπου η κυρά ξαναπαρουσιάστη-
κε έτοιμη να την βρίση. Άλλα πρίν
προφθάση ν' άνοιξη το φαφούτικό
της στόμα, η Ματθίλδη της έδωσε
να καταλάβη τί ζητούσε.

— Ποιά είσαι; την ρώτησε η κυρά
Γερτρούλδη, και τί δουλειά μπορείς
να κάνης;

Ο κοπέλλα άπάντησε:

— Είμαι μία όρφανή.

Ματθίλδη με λένε...

Ξέρω να πλένω

να σιδερώνω

να ράβω

και να υπαλώνω.

Ξέρω να ύφαινω

να γνέθω

να πλέκω

και να ζυμώνω.

Ξέρω και να τηγανίζω και να

βράζω

φαγητά να έτοιμάζω.
Είμαι γρήγορη στη δουλειά
και πολύ παστροκιά.

Όταν η οίκονόμος άκουσε αυτά
τα λόγια και είδε ότι εκείνο το κο-
ρίτσι με το μαυροκίτρινο σαν καρύ-
δι πρόσωπο, είχε τόσες ικανότητες,
άνοιξε την πόρτα, συμφώνησε για το
μισθό και την πήρε στην κουζίνα.

Ήταν τόσο τακτική στις δουλειές
της ώστε η κυρά Γερτρούλδη δεν
μπορούσε να της βρῆ το παραμικρό
να την μαλώση. Και αν και όλοένα
γκρίνιαζε, φερόταν αυστηρά και τα
ζητούσα όλα καλύτερα, η αλήθεια
είνε ότι το νοικοκυριό ποτέ δεν πή-
γαινε τόσο καλά όπως τώρα.

Η ΑΦΙΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΑ

Μόλις πλησίαζε ο χειμώνας, έβαλε
η νοικοκυρά και σφουγγάρισαν όλο
το σπίτι, έπλυναν τα τζάμια, κρέ-
μασαν τις κουρτίνες και έτοιμάσαν
όλα για την υποδοχή του κυρίου που
θαρχόταν να κατοικήση εκεί όλο το
χειμώνα.

Και μία μέρα με μία μεγάλη συ-
νοδεία από υπηρέτες, άλογα, κυνη-
γετικά σκυλιά κλπ. έφθασε ο άρχον-
τας.

Η Ματθίλδη λίγο ένδιαφέρθηκε
για την άφιξη του σταυροφόρου. Η
δουλειά της κουζίνας αύξηθηκε τό-
σο που δεν της έμενε καιρός να
βλέπη τί γινόταν έξω.

Μία φορά όμως, ενώ έπαιρνε νε-
ρό από τη βρύση είδε τον κύριο στην
αύλη.

Ο ώραιότερος νέος που είχε δῆ
ποτέ, βρισκόταν εκεί μπροστά της.
Τα άστραφτερά του μάτια, οι τρό-
ποι του, το εύγενικό του παρουσια-
στικό, τα μαλλιά του, που έκαναν έ-
λαφρές μπούκλες και η πλούσια έμ-
φάνισή του, έκαμαν την καρδιά της
να χτυπά δυνατά.

Για πρώτη φορά ένοιωσε η Ματ-
θίλδη λύπη για την ταπεινή θέσι που
βρισκόταν. Πῆγε σκεπτική στην κου-
ζίνα και για πρώτη φορά έκκαμε λύσ-
σα στο άλάτι όλα τα φαγητά, πρῶ-
γμα που της το πλήρωσε άκριβά η
κυρά Γερτρούλδη.

Μέρα και νύχτα τώρα πια έμφα-
νιζόταν μπρός στα μάτια της η μορ-
φή του ωραίου Ιππότη. "Ησ'αλε όλο
να τον βλέπη και όταν άκουγε να
ήχουν τα σπληρούνια του στην αυλή,
εύρισκε πως το νερό στην κουζίνα
είχε σωθῆ και έτρεχε με τον κουβά
στο βρύσι. αν και ποτέ ο υπερήφα-
νος νέος δεν είχε γυρίσει να την δῆ.

Ο άρχοντας Κόνραντ φαίνεται ότι
Ήταν καμωμένος για να ζῆ εύχάρι-
στα. Δεν έλειπε από καμιά εύχάρι-
στη συντροφιά και καμιά διασκέ-
δασι, που γίνονταν άφθονες μέσα
στην πλούσια εκείνη πόλι. Πότε πῆ-
γαινε σε άγώνες και σε ιπποδο-
μίες, και πότε σε γορούς και άλλες
δημιους μεγαλόποτες διασκεδάσεις.
Όταν ἤρθαν οι "Αποκομῆς τότε ο
θύρνος των διασκεδάσεων έφθασε
στο κατακόρυφο.

Η άμορφη Ματθίλδη δεν έπαιρνε
καθόλου μέρος σ' αυτά. Καθόταν
στη νεύατη καμνους κουζίνα της
και έκλαιγε. Συλλογιζόταν με πα-
ράπονο τις ιδιοτροπίες της νοίρας,
που σε άλλους σκορπούσε άφθονη τη
γαρά της ζωῆς και σε άλλους δεν
χάριζε ούτε μία εύχάριστη στιγμή.

Η καρδιά της ήταν πονεμένη χω-

ρίς κι' αυτή να ξέρη την πραγματι-
κή αίτία. Τη νύχτα έβλεπε περίεργα
όνειρα. Τώρα έβλεπε πως περπατοῦ-
σε δίπλα στον Ιππότη μέσα σε ένα
ώραίο κῆπο γεμάτον λουλούδια. Σε
λίγο πως βρισκόταν κλεισμένη πίσω
από τους ιερούς τοίχους ενός μονα-
στηριού και λαχταρούσε να μιλήση
με εκείνον που στεκόταν πίσω από
την καφασωτή πόρτα, αλλά η αυ-
στηρή ἡγουμένη δεν το επέτρεπε.
Ύστερα πάλι έβλεπε πως χόρευε
μαζί του τον πρώτο χορό, σε μία
χαρούμενη συγκέντρωσι.

Αυτά τα θαυμάσια όνειρα τα διέ-
κοπτε το κλίν-κλιν του όρμισαδό των
κλειδιών της κυρά Γερτρούλδης που
καλούσε κάθε πρωί το υπηρετικό στη
δουλειά.

Η έρωτευμένη Ματθίλδη σκέφθη-
κε-σκέφθηκε καιρό ώσπου βρῆκε έ-
να μέσο να πραγματοποιήση ένα ά-
πό τα όνειρά της. Είχε το μαγικό
μωσχόκαρδο της νουνάς της, της
Νεράιδας, που θα της ικανοποιούσε
τρεις έπιθυμίες της. Άκόμα δεν το
είχε άνοιξει. Τώρα σκέφθηκε να κά-
μη την πρώτη δοκιμή.

ΣΤΟ ΧΟΡΟ ΤΗΣ ΔΗΜΑΡΧΙΑΣ

Οι κάτοικοι του "Αουγκσμπουργκ
διωργάνωσαν στα γενέθλια του πρί-
γκιπος Μάξ μια μεγάλη γιορτή
πρός τιμήν του Κάιζερ Φρειδερίκου.
Ήταν μία δεξίωσις με μουσική και
χορό που θα κρατούσε τρεις μέρες
και όπου προσκάλεσαν όλη την άρι-
στοκρατία των γειτονικών πύργων
και πόλεων.

Την ημέρα θα γίνονταν άγώνες και
το βράδυ θα προσκαλούσαν στο δη-
μαρχείο τα όμορφοτερα κορίτσια
και θα χόρευαν μαζί τους όλοι οι
Ιππότες ως τα ξημερώματα.

Ο Ιππότης Κόνραντ δεν έλειψε να
είνε από τους πρώτους σε όλη αυτή
τη φασαρία και το βράδυ στο χορό
Ήταν ο τρυφερότερος ἥρως ανάμεσα
στις κυρίες και στα κορίτσια.

Η Ματθίλδη είχε πάρει την από-
φασι να ζῆση μία περιπέτεια μ' έ-
κείνη την εύκαιρία.

Την πρώτη λοιπόν μέρα της γιορ-
τής, το βράδυ, αφού συγύρισε την
κουζίνα και όλα στο σπίτι ἡσύχα-
σαν, πήρε ζεστό νερό και άνέβηκε
στην κάμαρά της. Εκεί αφού πλύ-
θηκε καλά με σαποῦνι και έβγαλε
από το πρόσωπό της την καπνιά που
το μαύριζε, πήρε στα χέρια της το
μωσχόκαρδο και ζήτησε να της φέ-
ρη ένα καινούργιο φόρεμα με όλα
τα άλλα που χρειάζονταν για να
ντυθῆ: παπούτσια, κάλτσες κλπ. και
τόσο ώραία όσο ήταν δυνατόν να γί-
νουν.

Ύστερα άνοιξε το καπάκι του μω-
σχόκαρδου και άμέσως είδε να
βγαίνει από εκεί άμέσα, να χύνεται
σαν άφθονο νερό και να άπλώνεται
μπρός της ένα θαυμάσιο μεταξωτό
ύφασμα. Μόλις έσκυψε να το πιάση,
έγινε ένα τελειωμένο φόρεμα με ό-
λα τα στολίσια και ό,τι άλλο είχε
ζητήσει. Τα φόρεσε όλα και είδε πως
της πήγαιναν σαν χυτά στο σώμα
της. Τότε έτριψε τρεις φορές στα
χέρια της το μαγικό καρύδι και εί-
πε:

«Όλα τα μάτια έδω κλειστά,
Ήσυχία άπλώνεται στη σκοτεινιά».

Άμέσως ένας βαρύς ύπνος έπεσε

επάνω σ' όλο το προσωπικό του σπι-
τιού, από την αυστηρή οίκονόμα ως
τον φρουρό της έξωπορτας.
Σαν άέρας βγήκε από την πόρτα
η Ματθίλδη, άθέατη πέρασε από τους
δρόμους, έφθασε στο Δημαρχείο και
μῆκε στην αίθουσα του χορού.

Κάθε ένας θαύμαζε την ύπεροχη
όμορφιάς που σκόρπιζε περνώντας η
παρθένας. Άλλοι μιλούσαν για την
λεπτή της σιλουέττα, άλλοι για το
εξεχωριστό γούστο που είχε το ντύ-
σιμό της και άλλοι ρωτούσαν να μά-
θουν ποιά ήταν και από που είχε έρ-
θει. Κανείς όμως δεν μπορούσε να
δώση καμιά πληροφορία γι' αυτήν.

Ανάμεσα στους εύγενεις Ιππότες
που στριμώχονταν να ιδούν την ξέ-
νη κόρη, ο σταυροφόρος δεν ήταν ο
τελευταίος. Αυτουνού του φάνηκε
πως τέτοια ώραία μορφή και τόσο
θελκτική εμφάνισι δεν είχε ποτέ του
ξαναίδη. Την πλησίασε και της ζή-
τησε να χορέψουν. Εκείνη τούδωσε
με μετριοφροσύνη το χέρι της και
χόρεψε μαζί του έτσι που όλοι θαύ-
μασαν. Τα έλαφρυά της πόδια φαί-
νονταν σαν να άκούμπον μόλις τη
γῆ. Και οι κινήσεις του σώματός

της ἦσαν τόσο εύγενικές και φυσι-
κές, ώστε να σκιρτούν από ένθου-
σιασμό τα μάτια όλων.

Ο Ιππότης Κόνραντ όλο το βρά-
δυ δεν το κούνησε από δίπλα της
και χόρεψε μόνο μ' αυτήν. "Ηθελε
να μάθη ποιά ήταν η όμορφη άγνω-
στη και που κατοικούσε, οι προσπά-
θειές του όμως πάνω σ' αυτό πήγαν
χαμένες. Εκείνη δεν άπαντούσε σε
καμιά του έρώτησι και με μεγάλο
κόπο πήρε την ύπόσχεσί της πως θα
έρχόταν στο χορό και την άλλη
μέρα.

Είχε πια ξημερώσει και τότε μόλις
κατάρβωσε να βρῆ κάποια εύκαιρία
να ξεφύγῃ από τον Ιππότη και να
βγῇ άπ' εκεί που χόρευαν. Μόλις
βρέθηκε έξω από τη σάλα έτριψε
πάλι τρεις φορές στα χέρια της το
μωσχόκαρδο και είπε τα γνωστά
της Εώρκια:

«Πίσω μου σκοτάδια, μπρός μου
(είνε φῶς).

Μάτι δεν με βλέπει κανενός».

Και έτσι έφθασε στην κάμαρή της
χωρίς να την ιδῇ κανείς.

Εκεί έβγαλε τα καινούργια της
φορέματα, τα κλείδωσε μέσα στο
μπαούλο της, φόρεσε τα παλιά της
και έτρεξε στην κουζίνα πρίν από το
άλλο προσωπικό, που έυπνούσε τώ-
ρα με το κουδούνισμα των κλειδιών
της κυρά Γερτρούλδης. Πῆρε μάλι-

στα γι' αυτό και έναν μικρόν έπαι-
νο άπ' τη γρηά.

★
Ποτέ ως τώρα δεν του φάνηκε του
Ιππότη τόσο μεγάλη η ημέρα όσο έ-
κείνη μετά το χορό.

Κάθε ώρα του φαινόταν χρόνος
ολόκληρος. Η λαχτάρα να την ξα-
ναειδῇ και ο πόθος τον έκαιγαν, η
άμφιβολία και η άνησυχία μήπως
τον γελάση και δεν ξανάρθῃ η ξένη,
τούσφιγγαν την καρδιά του.

Κατά το θράδυ έτοιμάστηκε για
το χορό. Ντύθηκε με έξαιρετική έ-
πιμέλεια από τις άλλες μέρες και
δεν παρέλειψε αυτή τη φορά να
καρφώση στον σταυρωτό του γιακά
το σῆμα του εύγενικού του τίτλου:
τρία χρυσά δακτυλίδια.

Ήταν από τους πρώτους που έ-
φθασαν στον τόπο της διασκεδάσε-
ως. Με θλέμμα διαπεραστικό σαν
του άητού, κύτταζε κάθε μία που
έμπαινε, περιμένοντας με άνυπομο-
νησία να ιδῇ την βασίλισσά του.

Ο έσπερος είχε άνέβει αρκετά
ψηλά από τον όρίζοντα, όταν η ό-
μορφη Ματθίλδη, βρῆκε καιρό να
άποτραβηχτή στο δωμάτιό της. Σκε-
πτόταν τί έπρεπε να κάμη. Να ζητή-
ση τώρα να της έκπληρώση μια δεύ-
τερη έπιθυμία της το μαγικό κα-
ρύδι η να αφήση να ζητήση κάτι,
άλλοτε σε μια πιο δύσκολη στιγμή
της ζωῆς της;

Η έπιτολαιότης νίκησε. Ζήτησε
από το μαγικό καρύδι, να της φέ-
ρη, ένα άλλο φόρεμα από ροζ άτλά-
ζι μαζί με τα διαμαντικά και χρυ-
σαφικά. Και παρακάλεσε να ειναι
τόσο ώραία και μεγαλόπρεπα όλα
όπως εκείνα που φορούν οι βασίλο-
πούλες.

Το πρόθυμο μωσχόκαρδο, της έ-
φερε, όλα όσα ζήτησε και τόσο ό-
μορφα και λαμπρά, όσο δεν τα φαν-
ταζόταν. Ντύθηκε με ένθουσιασμό
και χωρίς στο φυλαχτό της Νεράι-
δας έφθασε απαρατήρητη εκεί που
ο Ιππότης με τόση λαχτάρα, την πε-
ρίμενε.

Ήταν χίλιες φορές πιο θελκτική,
από την προηγούμενη μέρα. Μόλις
την είδε ο σταυροφόρος έτρεξε κον-
τά της με χαρά και της ζήτησε να
χορέψουν.

Όταν τελείωσε ο χορός, ο άρχον-
τας, ώδηγησε την κουρασμένη του
ντάμα, με την πρόφασι να πιούνε
κάτι, σε ένα διπλανό σαλόνι. Εκεί
άρχισε να της κάνη ένα σωρό κοι-
μιμέντα όπως και την προηγούμε-
νη μέρα, στην γλώσσα την τυπική
των σαλονιών. Χωρίς να το κατα-
λάβῃ όμως, άφησε να μιλήση η καρ-
διά του και της έκαμε μία τρυφερή
έξομολόγησι αγάπης.

Η Ματθίλδη άκουσε με χαρά,
αλλά ντροπαλά τον Ιππότη και του
είπε, συνεσταλμένη.

— Αυτά που μοῦ λέτε, εύγενικέ Ιπ-
πότη για την αγάπη σας, φέρνουν
μεγάλη χαρά στην καρδιά μου, για
τι πιστεύω ότι δεν είνε άπατηλά λό-
για. Άλλά, πως μπορώ να σας άν-
ταποδώσω την αγάπη σας, αφού εί-
σθε ένας σταυροφόρος και έχετε
κάμει τάμα να μείνετε σε όλη σας
τη ζωή άνύπανδρος;

Ο Ιππότης άπάντησε σοβαρά και
με ειλικρίνεια:

κατάστασις του αδελφού σας δεν παρουσιάζει καμμίαν καλύτερυν-
σιν προς το παρόν. Το ελάττωμα
αυτό θα το παραμείνι, άλλ' εις
πολύ μικρότερον βαθμόν. Υπόκει-
ται εις πολλὰς και συχνὰς αλβε-
νείας, όχι όμως σοβαράς.

Φ ρ ε τ ι α ν. — Έχει κλιώσει
ένα μεγάλο μέρος της ζωής σας.
σας, ώστε δεν αξίζει να σας πώ
μεγάλα πράγματα. Η ζωή σας
υπέρβη πολύ ταράχους και όχι
εὐτυχίας. Θα ζήσετε αρκετά χρό-
νια ακόμη, αλλά πρέπει να περιο-
ρίσετε την θειότητα και την νευ-
ρικήτητα του χαρακτήρος σας.
Θα αποκτήσετε ανελλιπώς χρή-
ματα και η ὑπόλοιπη ζωή σας
κυλίω πολύ εὐτυχότερα από το
πρώτον μέρος.

Ρ ι α — Ρ ι α — Ρ ι α. — Ο γάμος
σας θραύει αρκετά ακόμα, αλ-
λά θα είναι αρκετά εὐτυχής. Η
ζωή σας θα κυλίω ἥρεμος και
χωρίς περιπέτειας. Θα ἀρνήσετε
ὅμως να ἔγνηκε από την σημερι-
νήν κάπως ἀδιέξοδον κατάστασιν
στην ὅποιαν ἔβρισκαθε. Χρῆστα
μέτρια. Ὑγεία σχετικῶς καλή.
Δεν βλέπω περιπτώσιν μετακινή-
σεως. Η ζωή σας θα μεταβληθῇ
μετά το ἔτος 1941. Χρῶμα πρῶ-
σινον. Ἡμέρα Παρασκευή.

Λ α ε ρ τ η ν Β α λ. — Η ζωή
σας είναι γεμάτη από ἀναλλα-
γὰς και περιπέτειας. Δεν πρέπει
ν' ἀπελπίζεσθε ὅμως γιατί ἔχετε
πολύ καλὰ προσόντα. Σὰς λεί-
πει η ἱκανότης προσαρμογῆς. Πε-
ριβάλλον δυσμενές. Ἀσθενεία.
Οἰκονομική ἀσθένεια. Πρέπει
να στήριχθε εις τὸν ἑαυτὸν σας
και να ἐνισχύσετε την θεληματι-
κότητα σας διότι κινδυνεύετε να
μεινέτε εις τὸ περιθώριον. Χρῶ-
μα Κιντρινόν. Μετάλλον χρυσοῦ.
Πολύτιμος λίθος Ρουμίνι. Ἡμέ-
ρα Κυριακή.

Κ α ρ ο ν 13. — Σταδιοδρο-
μία δύσκολος και κοπιώδης. Πολ-
λά ἐμπόδια, ἀναβολαί και παρελ-
κύσεις. Προσέξτε την ὕγιαν
σας. Η αίσθηματικὴ σας ὑπόθε-
σις θα σὰς ποτίσῃ με πολλὰς πι-
κρίας. Βραδύτερον ὅμως θα λυ-
θῇ εὐνοϊκῶς. Διὰ τὸ πτυχίον σας
η δύσκολία αὐτὴ θα παραταθῇ
ἐπ' ἀρκετόν. Δεν βλέπω ἀμεσον
λύσιν, παρὰ μόνον διὰ πλαγίας
δδου.

Α + Β + Γ. — Έχετε ἐλπίδας να
ἐπιτύχετε εις τὸ δεύτερον ἔτος
της ζωῆς σας μετά το ἔτος 1951.
Ὡς τότε η ζωή σας θα κυλίω
με πολλὰς δυσκολίας. Ὑγεία ἐ-
πιφορῶν. Πολλὰ αίσθηματικά
περιπέτεια. Γάμος ἐξ ἔρωτος. Θα
συναντήσετε σημαντικὰ ὑποστη-
ρίξεις εις την ζωὴν σας.

Τ ρ ε λ λ ο. — Ζωὴ δύσκολή
και Πείσμα και ἰσχυρογνωμοσύνη. Ἀ-
δράνεια χαρακτήρος. Γάμος ἐξ ἔ-
ρωτος, όχι ὅμως πολὺ σύντομος.
Ὑγεία καλή. Θα ἀποκτήσετε πε-
ριουσίαν.

Φ α ρ λ η ν. — Κέρκυρα — Φο-
δοῦμαι ὅτι ἔχετε ἐκτεθῇ εἰς πε-
ρίπετεια, ἡ ὅποια κινδυνεύει να
ἐκθέσῃ την ὑπόληψιν σας και να
καταστρέψῃ την οἰκονομικήν
εὐτυχίαν σας. Ο γάμος με τὸ
πρόσωπον ποὺ μοῦ γράφετε θα
γίνῃ, άλλ' ὅμως από πολλὰ ἐμ-
πόδια και θύα ἀπεισδοῖα. Βρί-
σκεσθε σὲ πραγματικὸ ἀδιέξοδο.
Κάμετε ὅτι μπορεῖτε γιὰ να κα-
λυτερεύετε τὴ θέσιν σας. Η θέ-
σις τοῦ φίλου σας ἀσταθῆ. Θα
κοιτάσῃ πολύ, άλλ' ἡ τύχη θα
τὸν βοηθήσῃ. Ἐνισχύετε τον και
σεῖς.

Η τ α λ λ υ. — Η κακοτυχία
θα συνεχισθῇ ἐπὶ μικρὸν ἀκόμη
διάστημα, άλλ' ἡ ζωή σας θα
μεταβληθῇ κάπως τελείως. Θέ-
δοκίμαστε ἕνα ἰσχυρὸν αἰσθημα-
τικὸν και θα ἀποκατασταθῇτε καλῶς.
Περιουσιακὴ κατάστασις καλή,
αλλ' ὅχι σταθερά. Συχνὰ μετα-
λαγὰί της τύχης. Συχνὰ μετα-
καί μετακινήσεις. Προσέξτε την
ὕγιαν σας.

Φ. Β. Κ. Καβάλλαν. — Πολ-
λὰ ἐναντιότητες εις την αἰσθη-
ματικὴν σας ζωὴν. Η ἀποκατά-
στασις σας θα συναντήσῃ ἐμ-
πόδια. Πάντως θραύει ἀκόμη. Θα
ζήσετε ὅμως εὐτυχία και θα ἀπο-
κτήσετε καλὴν οἰκονομίαν. Συ-

χνὰ μεταβολαί εις την οἰκονομι-
κήν σας κατάστασιν. Ἐνα μεγάλ-
ο αἰσθηματικὸν θα ταράξῃ την ζωὴν
σας. Περιπτώσιν κληρονομίας δεν
εἶπω.

Δυστυχισμένη γ. ὁ-
παρξίν. Καβάλλαν. — Ζωὴ ἡ-
ρεμος και ὁμαλὴ. Γάμος σχετι-
κῶς σύντομος. Οἰκονομικὴ κατά-
στασις μετρία, άλλὰ χωρίς στε-
νοχωρίας. Η οἰκονομική σας
ζωὴ θα ταράχῃ από πολλὰς ἐρι-
δας και διχονοίας. Ο δύστροπος
και ἀπαισιόδοξος χαρακτήρ σας
ἐμποδίζει την τύχην σας. Η ση-
μερινή σας κατάστασις δεν παρο-
σιάζει μεταβολήν. Μίαν μικρὰν
δελτίωσιν από τοῦ προσεχέος ἔ-
τους. Κληρονομία δεν εἶπω.

Σ α π φ ὁ. Πειραιά. — Χαρα-
κτήρ αἰνιγματικὸς. Διάθεσις δι-
αρκῶς μεταβαλλομένη. Οἰκονο-
μικὰ διχόνοια. Ἀπεισθε ἀπό
ποσιν πολλὰν ἐμπεδίων. Η θέ-
σις τοῦ συζύγου σας θα εἶναι ὁ-
πληρική και θα ἐπισκεφθῇτε
πολλὰ μέρη. Μία περιπτώσις γά-
μου θα παρουσιασθῇ πιθανόν ἐν-
τός τοῦ τρέχοντος ἔτους. Χρῶμα

Κυρίες μου,
Τὰ ἐργαστήριά μας κάθε μῆνα θα σὰς
παρουσιάζουν τὰ νέα μοντέλλα της Περμα-
νάντ και Μιζ - ἄν - πλῖ.
Πάντοτε θα θριαμβεύωμεν εις ὠραιότη-
τα και γούστο.

Τιμαί: Περμανάντ δρ. 125
Ράδιο Περμανάντ δρ. 150
Μιζ - ἄν - πλῖ δρ. 25
Ἐργαστήρια Περμανάντ

ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ
Χαλκοκονδύλη 13, ἀριθ. τηλ. 53.277

Κύριοι, Κύριοι Κομνωταί ἐξασφαλίζετε τὴν πελατεία σας
χειρίζομενοι διὰ τὴν Περμανάντ τὸ φάρμακο ΡΕΑΛΗ Σ

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ

Παντὸς τύπου και εἰς τιμὰς ἐξαιρετικὰς θα
εὑρετε εις τὸ κατάστημα Ἀδελφ. Π. Φιλῆ. Ἐπι-
σης ὅλα τὰ ὀρειχάλκινα εἶδη εις ποικιλίαν σχε-
δίων.

ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΩΝ
ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
Πειραιῶς και Γερανίου 30.— Τηλέφωνον 55.283

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

Α. ΖΑΛΙΜΗ ΚΑΙ Σ. ΣΤΑΜΑΤΙΔΗ

Ὁδὸς Γερμανοῦ Παλ. Πατρῶν, ἀριθ. 3
Πλατεία Κλαυθμῶνος—Ἀ θ ῆ ν α ι

Ἐφαρμογὴ τελεία. Ὑλικά ἄριστα. Τιμαὶ λογικαί.
Παρέχονται μεγάλα εὐκολία πληρωμῆς.
Εἰδικότης και τελεία ἐφαρμογὴ εις τὰ Ταγιέρ.

Κυανθόν. Ἡμέρα Πέμπτη.
Κ λ ε ο π ἄ τ ρ α ν. Πειραιά. —
Πολλὰ ἐναντιότητες εις την αἰ-
σθηματικὴν σας ζωὴν. Ο γάμος
σας θα συναντήσῃ δυσκολίας αλ-
λά θα εἶναι ἀρκετά εὐτυχής. Θα
ἀποκτήσετε οἰκονομίαν και οἰ-
κονομικήν ἀνεσιν. Ὁχι ὅμως
πολύ. Θεσις μάλλον ἀσταθῆς.
Συχνὸι ἀγῶνες, άλλ' οἱ ὅποιοι
δεν θα ἐμπράσσουν την εὐτυχίαν
σας. Ταξίδια και μετακινήσεις.
Οἰκονομικὰ ἀνωμαλία. Χρῶ-
μα Γκριζόν. Ἡμέρα Τετάρτη.

Δόκτωρ ΚΑΜΑ

Ο δόκτωρ Κάμα ἔλαβε και θα
ἀπαντήσῃ στὰ ὑπὸ τὰ κάτωθι
ψευδώνυμα, με τὴν σειράν κατα-
χωρήσεως:

Γενναροπούλου, Ὁρφανού-
λα Α. Β., Ἐλπίς, Ἰπληγμένη
Πεταλούδα, Ξενητεμένο Πουλί,
Κερκυρούλα Ε., Μπαϊκέρ, Ρε-
νάντε, Μυρωμένη Αὐγὴ, Βικτω-
ρία Σ. Ο. Σ., Σουλαιτίς Α. Ι.,
Βιρτζίνια Α., Κλῶ-Κλῶ, Τακτική
ἀναγνώστρια, Ψυχικό, Νανά Υ.,
Ζάν ντ' Ἀρκ. Ἀπαισιόδοξο Κ.

ρίτσι. Νανά Ζολῆ. Ἀμαρὸν ρό-
δον. Ἀπογοητευμένη Ὑπαρξίς
Β., Ἰλεάνα, Ἀπαρηγόρητη Ρ.,
Ντεροδο-Λαούρ, Νάουσα, Χίλιμ,
108 Ἀρσταν Ζεῦρος, Κ. Καμέ-
λια Βόλος, Σ κλαδωμένο Πουλί
Γ. Α., Ἐλσα Ν., Ἀπελπισμέ-
νη μικρούλα, Αἴγυπτος Ν. Σ.,
Μ. Μυτιλήνη, Ἐλίζα, Ὁβαν Μπα-
ζίγος, Ἀτυχος Γ. Β. Ι. Χανιά, Τα-
κτικός Ἀναγνώστης, Ξανθὸ Χε-
ρουδεῖμ Α. Μ., Νώτας, Φραντζέ-
σκα Νταρμίνι, Ἀρ-εμς, Κλεῖω,
Μαμή Α. 48 και Μίρζα Ἀλεξάν-
δρεα.

Χαριτωμένη Μικρούλα, Ἀγέ-
νον δεν ζήλευα. Κοριδαλὴ Ν.
Α. Π., Γιολάντι, Ἀετός, Μή με
λημονέι, Ἀνοῖξες, Ἀντουανέτα-
Ρόδο τ' Ἀπριλῖ, Κόμα της θα-
λάσσης, Ἐπαρχιωτοπούλα, Ε. Σ.
Α. Θεογνίκη, Ὑολάνδα Περτίρ
Κ. Ε., Ἐλφρίντα Σ. Χ.

Τὰ ἀνωτέρω γράμματα ἔληφθῃ
σαν μέχρι τῆς μεσημέριος τοῦ
Σαββάτου 27 Μαΐου.

Ο Κ. Ν. Μ. ἐπὶ τῆς δδου
Ἀντιγονιδῶν Θεογνίκη παρακα-
λεῖται να μοῦ στείλῃ ἕνα ψευδῶ-
νυμο γιὰ να τὸ ἀπαντήσω. Δεν
μπορῶ να στείλω προσωπικὴν ἐ-
πιστολήν παρ' ὅλον ὅτι ἡ πολυ-
λογία του εἶναι εὐχάριστη και
με ἐνθουσίασε. Με ἐνδιαφέρει ἡ
ψυχασύνθεσις και ἡ περιπτώσις
του. Η ἀπάντησις μου καθυστε-
ρεῖ διότι ἐπερίμενα ὅτι θα μοῦ
ἱπενθύμιζε την ἐπιστολήν του και
θα μοῦ ἔστειλε ψευδῶνυμο.

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

ΣΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΚΡΟΠΟΛ

ΠΑΡΕΛΗΘΗΣΑΝ

Γὰ νέα βαμβακερά ὑφά-
σματα τῆς μεγάλης μας
συλλογῆς με τιμὰς ἐξαιρε-
τικές:

ΜΕΡΙΚΑ ΕΙΔΗ:

Κρέπ φανταίξ' Ἀγγλίας 12
» κρουσταλίζε » 16
Λινὰ ἡμιτασιὸν πολύχρ. 14
ριγέ 14
Πικὲ ἔμπριμὲ 18
Κρέπ Μαρινέλα 18
» πικαντὴν ριγέ 20
Βουάλ νινόν 25
Πικὲ ριγέ ἔξτρα πολύχρ. 26
Ταφτάδες σκατωσέζικοι 28
Ζωρζέτ ἔμπριμὲ
» νέα σχέδια . . 30—35—40
Λινὰ ἐμφρουασάμπλ σκέ-
τα και φανταίξι και
πουά 60
Πικέδες ἔμπριμὲ 45
Σαμαροκούτια βαμβακ.
πολύχρωμα ριγέ 16-18
Ἐπωφεληθῆτε να ἀγορά-
σετε ὅλα τὰ μοντέρνα σας
καλοκαιρινὰ ὑφάσματα με
τὰς ἐξαιρετικὰς τιμὰς προ-
τοῦ ἐξαντληθούν αἱ νέαι
συλλογαί.

Προσοχή! Βλέπετε
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΑΚΡΟΠΟΛ»
Ὁδὸς ΕΡΜΟΥ 18 α'.

ΝΙΚ. Γ. ΜΠΑΛΑΝΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ
Τ. Ἐσωτερικὸς Νοσοκομεί-
του Α. Συγγροῦ, Δερματι-
κά — Γυναικολογικά.
Κουμουνδούρου 21
Ἀθήναι
(Ἐναντὶ Βασ. Θεάτρου) 10
—1.30 π.μ. και 5—8 μ.μ.
Τηλέφ. 25.623

Γιὰ νὰ γνωρίσετε τὸν χαρακτήρα σας

Ἡ ἐπιστολὴ ποὺ θα ἀπευθύνωμαι «Πρὸς τὴν Γραφολογόν» τοῦ
«Θραυροῦ» (Λεωχάρους 19, Ἀθήνας), πρέπει να περιέχουν σα-
φὴ και συγκεκριμένα ἐρωτήματα. Ἐὰν ἡ συμβουλή ζητήται δι'
ἄλλο πρόσωπον και ὅχι γιὰ τὸν γράφοντα πρέπει ἀπαραίτητα
να περιέχεται και ἕνα ἀποκόμωμα ἐπιστολῆς ἡ σημειώματός του.
Προσέξτε ὅμως: Ὅταν καθίσετε να γράψετε, προσπαθήστε
να εἰσθε ἐντελῶς φυσικοί. Μὴν ἐπιτεθευθῆτε να μιμηθῆτε αὐτὸν ἡ
ἐκείνον τὸν χαρακτήρα, γιατί αὐτὸ θα σὰς ἐλάττωσῃ χωρίς να σὰν
ὠφέλησῃ ἐξ τίποτε. Τὸ σημεῖον αὐτὸ εἶναι κεφαλαιώδες.
Ἀπαραίτητος ἐπίσης πρέπει να περιέχεται ἐπὶ ἐπιστολῇ σας τὸ
ψευδῶνυμον στὸ ὅποιον θέλετε να σὰς ἀπαντήσωμε.
Ἐκάστη ἐπιστολὴ πρέπει να συνοδεύεται και ἀπὸ κέντε δραχ.
εἰς γραμματόσημα, δι' ἐκάστην ἀπάντησιν.

ΜΙΜΙΚΑΝ Κ. Α. — Τὸ ση-
μεῖωμά σας εἶναι τόσο μικρὸ ποὺ
δεν ἀφίνει να ἴδω μεγάλα
πράγματα. Ἀντὶ να διασώθῃ
σας δώσω μιὰ πρόχειρη ἀπάν-
τησι, προτιμῶ να περιμένω να
μοῦ στείλετε κάτι καλλιτέρον. Ὑ-
πενθυμίστε μου τὴν προηγουμέ-
νη ἐπιστολή σας, γιὰ να σὰς
ἀπαντήσω ἀμέσως.

Τ.Τ.Τ. 123. — Χαρακτήρ ἀνή-
συχος και μετὰ ἀνωμάλιας.
Διάθεσις ἀσταθῆς και συ-
χνὰ μεταβαλλομένη. Αἱ προσά-
θειαι σας δειλαί και ἀδέξαιαι.
Εἰς τὴν ζωὴν σας ὑπάρχουν πολ-
λά κενά, διότι σὲ σας αἱ περί-
οδοι τῆς δράσεως ἐναλλάσσονται
με μικράς περιόδους ἀδρανείας.
Καμία σταθερότης και συνεχί-
σις τὰς ἐπιδιώξεις σας. Χρήμα-
σασθῆσις και τρυφερότητα. Δι-
τα θα ἀποκτήσετε. Εἰς τὴν αἰ-
σθηματικὴν ζωὴν δεν θα εἰσθε
ἀπολύτως εὐτυχής, διότι δεν θα
κοιτηρώσετε να ἐμπνεύσετε ἕνα
θερμὸ αἰσθημα σὲ μιὰ γυναῖκα.
Εἰς τὴν ζωὴν σας τὰ σταδιοδρο-
μήσετε ἀλλὰ με κάποιαν θραύ-
τητα.

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΑΛΕΞΑΝ-
ΔΡΙΝΗ. — Θα παντρευθῆτε ἐξ
ἔρωτος, άλλ' ἔπειτα ἀπὸ ἐπανε-
λημμένες ἀναβολὰς. Η ἀποκα-
τάστασις σας θα εἶναι ἀπὸ πολ-
λὸν ἀποψῆαν εὐτυχής, διότι και
καλὴν θέσιν θα καταλάβετε εις
τὴν κοινωνίαν και χρήματα θα
ἀποκτήσετε. Πρὸς τὸ παρόν μὴν
εἰάξεσθε. Ο ἄνθρωπος τοῦ ση-
μεῖωματος εἶναι λιγνὸν ματιό-
δοξος και ἐπιδεικτικός. Πάντως
ἔχει θερμὰ αἰσθηματά και
θα εἰσθε με σταθερὸ ἔθιμα στὴ
ζωή. Ο ἐγωισμὸς ὅμως και τὸ
αἰσθημα τῆς προσωπικῆς ἱκανο-
ποιήσεως ὑπερισχύουν ἀπὸ ὅτι
ἐρίπτετε ἄλλο μέσο του.

Μ.Χ.Π. — Ο ἄνθρωπος τοῦ ση-
μεῖωματος ποὺ μοῦ στείλατε εἶ-
ναι ἄνθρωπος κάπως τραχὺς ἐ-
ξωτερικῶς, άλλὰ δεν στερεῖται
τρυφερότητας και σφογῆς. Ο
ἐγωισμὸς του ὅμως ὑπερισχύει.
Σὰς θέλει πὺ πολλὴ σάν ἀπόκτη-
μα του και γιὰ τὰ ἄλλα πολὺ
λίγο ἐνδιαφέρεται. Αἰσθηματά ἀ-
σταθῆ και ἀρκετὰ θάλα. Ἀδέξιος
και ἀπότομος στὰς ἐκδηλώσεις
του. Περιπτώσιν γάμου πρὸς τὸ
παρόν δεν εἶπω.

ΜΑΡΛΕΝ. Ἰσπανίαν. — Εἰ-
σθε χαρακτήρ πολὺ συγκεντρω-
μένο και κλεισμένο. Η καρ-
διά σας δεν συγκινεῖται εὐκόλα.
Διὰ τὸν μάλον τὴν ἐντύπωσιν τῆς
ψυχρότητος και πρέπει να σὰς
πλησιάσῃ κανεὶς περισσότερο γιὰ

...δὰ σπαῖτε σίδερα
ὅταν πέρνετε...

ΔΕΞΤΡΟΖΗ

Η ΔΕΞΤΡΟΖΗ δεν εἶναι φάρμακο ἀλλὰ Τροφὴ πλουσία εις
βιταμίνες. Ἀπορροφᾶται ἀκαριαίως εις τὸ Αἷμα και ἀνα-
πληρῶ ἀμέσως τὰς μυϊκὰς δυνάμεις. Ἐνεργεῖ ἀποτελεσμα-
τικὰ κατὰ πάσης ὀργανικῆς ἀνωμαλίας, τῆς ΑΝΟ-
ΡΕΞΙΑΣ, Α'ΥΠΝΙΑΣ, ΠΑΘΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΥΠΑΤΟΣ, τῆς ΚΑΡ-
ΔΙΑΣ, τῆς ΑΔΕΝΟΠΑΘΕΙΑΣ και τῆς ΗΜΙΚΡΑΝΙΑΣ. Εἶναι
ἀπαραίτητος διὰ τοὺς Στοιμαχικούς και πάσχοντας ἀπὸ
Ἐντερικά. Εἶναι ἡ Σαυματογρῶς τροφὴ διὰ τὰ ΒΡΕΦΗ
και ΠΑΙΔΙΑ Καταπολεμεῖ τὸν Ὑποσιτισμόν. Καὶ εἰς τοὺς
ΑΘΛΗΤΑΣ συνιστᾶται ἰδιαίτερως.

Κεντρ. Ἀποθ.: Ὁδὸς ΝΙΚΗΤΑ 20 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ - Τηλ. 43.757
Ἐν Ἀθήναις: ΣΤΟΑ ΠΕΡΟΚΕ

Πωλεῖται εις ὅλα τὰ Φαρμακεία και Ἐδωδιμοπωλεῖα πρὸς
δραχ. 15 ἑκαστον κυτίον.

τὸ παρόν. Θα συναντήσετε πολλὰ
ἐμπόδια και ἀντίξοους περιστά-
σεις.

ΑΛΚΗΝ. — Χαρακτήρ δύστρο-
πος, άλλὰ κατὰ βάθος καλός.
Ὀλίγον ἐπιπόλαιος και χωρίς θέ-
λησιν. Σταδιοδρομία θαρρα-
λὴ. Καλὰ τάσεις, άλλ' ἐλλείπει
πρωτοβουλία και τόλμη. Θα ἀνα-
πνεύσει και θα ἀγαπηθῇ. Ἀλλὰ
τὸ αἰσθημα θα εἶναι πρόσκαιρον
και παροδικόν. Δεν θα μπορεῖτε
να ἀσσυκράτησετε. Θα παντρευ-
θῆτε πολὺ ἀργά κατόπιν συναινε-
σεως.

ΗΡΩ — ΛΕΑΝΔΡΟΝ, Πάτρας.
— Δεν προβλέπω σύντομον γάμον.
Πολὺ ἀργότερα, ἐξ αἰσθηματος.
Οἰκονομικὴ ζωὴ ἀνεπὶ και ἀρ-
κετὰ εὐτυχής. Θα ἀποκτήσετε
ἀρκετὰ χρήματα ἀπὸ μίαν ὑπό-
θεσιν ἡ ὅποια θα λυθῇ εὐνοϊκῶς
πρὸ τοῦ γάμου σας. Θα ἀγωνι-
σοῦν ὅμως πολὺ διὰ να τὸ ἐπι-
τύχετε. Ο φίλος σας χαρακτήρ
μεμπυμωρὸς και ζηλότυπος. Αἱ
ἐπιθυμίες σας θα εἶναι ἀσταθῆ.
Θα σταδιο-
δρομήσῃ εἰς ὄριμον και θετικήν
ἐργασίαν και εἰς θέσιν ὅχι ἀνε-
ξάρτητον.

ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΝ. — Τελείως
ἀσυνάρτητος εις τὰς σκέψεις και
τὴν ζωὴν σας. Μεγάλῃ θειότητι
και ἀταξίᾳ Παρασυρθε ἀπὸ τὰ
πάθη και τὰ αἰσθηματά σας. Ὁ-
ἐθυσμός και φιλονεικός. Σταδιο-
δρομία δύσκολος, τὴν ὅποιαν πολ-
λὰς φορές θα καταστρέψετε ἀνά-
τοῦ χαρακτήρος σας. Ἐρωτικὴ
ἀπογοητεύσεις. Γάμος ὅχι πρὸς

ΝΑΝΑΝ. — Χαρακτήρ τρυφε-
ρός, ἀνεπιπόλαιος και πολὺ αἰσθη-
ματικός. Ἐλλείπει θελήσεως.
Μοιρολατρικὴ διάθεσις. Θερμὴ αἰ-
σθημα δύστροπος ἐρημνῇ. Δεν ἀν-

ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡ-
ΙΝΗ. — Χαρακτήρ ἀκατάστα-
τος και ἀσυνάρτητος. Ὁρμητι-
κὴς ποὺ τὴν διαδέχονται περίοδοι
μεγάλῃς καταπτώσεως. Σκέψεις
και πράξεις χωρίς σύνδεσμον και
ρυθμόν. Η ζωή σας περνάει μὲ
ἐκκρίνου καμψί. Προσέξτε.
Ο φίλος σας εἶναι πολὺ καλὸς χα-
ρακτήρ. Ἀλλὰ δεν τελειώνει
τὸν ἀπὸ ὅτι αἰσθηματῶν. Τὰ
σῆμεια ἐπὶ μέση. Μεγάλῃ ἀταξίᾳ
στην σκέψιν του. Ἀρκετὰ ἐγω-
ιστής. Λιγνὸν ἀστάτος. Χωρὶς πρῶ
τοδούλιον.

ΣΕΝΙΟΡΙΤΑΝ Ε. Κ. — Εἰ-
σθε χαρακτήρ πολὺ κλεισμένος,
δυστακτικός και ἀναποφασιστός.
Θειότης και σὰ αἰσθηματῶν ἀκό-
μη φυσικὴ ἀδεξιότης και ἀδυνα-
μία ἐκδηλώσεως. Στὸν ἔρωτα θα
γνωρίσετε μερικὰς ἀπογοητεύσεις
αλλὰ σὲ τέλος, θα ἔρθετε ἕναν
ἀνδρα, ὁ ὅποιος θα σὰς ἀγα-
πήσῃ πολὺ και τὸν ὅποιον θα παν-
τρευθῆτε. Ἀφήστε πὺ ἐλευθέρου
τὸν ἑαυτὸ σας. Μ' αὐτὸν τὸν τρό-

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ετήσια έσωτερικού Δρχ. 250
Εξάμηνος » 125
Ετήσια έξωτ. ληρ. Άγγ. 1.10
Εξάμηνος Άμερ. δολλ. 6

Υπεύθυνος συντάξεως
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Λεωφόρος 19)

Εκδότης: Εταιρία
«Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & ΣΙΑ»
Διευθυντής Τυπογραφείου
ΣΤΕΦ. Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ
Δαμάρεως 4

Γενικός αντιπρόσωπος του
Θησαυρού
Διά την Γαλλικήν Δυτικήν
Αφρικήν

Ι. ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

πο καταπνίγεται κάθε καλή διάθεσι μέσα σας.

ΧΑΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑΝ. — Τα αισθήματά σας είναι θιασά και επιπόλαια. Θα παντρευθήτε εξ έρωτος, αλλά όχι τώρα. Μην διαλέξετε καθόλου. Η καταστάσι της ύγείας παρουσιάζει στασιμότητα. Ο φίλος σας είναι ευθύς και ελκρινής χαρακτήρ αλλά πολύ εγωιστής. Προς το παρόν, το αίσθημά του δεν είναι βαθύ. Αργότερα όμως θα σας αγαπήσει περισσότερο.

Α.Μ. Σιδιρόκαστρον. — Δεν πρέπει να φοβήσθε τίποτε διά το έρχον έτος. Μεταβολή της καστώσεως σας δεν βλέπω, αλλά το σημερινόν σας επάγγελμα σας έχει φέρει εις μεγάλην κούρασι και απογοήτευσιν. Θα αναγκασθήτε αργότερα να το εγκαταλείψετε. Η ζωή σας παρουσιάζει μιάν μεγάλη κατάρθεια. Θα δυσκολευθήτε πολύ έως ότου σταδιοδρομήσετε. Θα υποστηρίχθε όμως πολύ και κατά τρόπον ανέλπιστον. Περίπτωσης γάμου προς το παρόν δεν παρουσιάζεται.

ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ. — Σας διακρίνει μιάν μεγάλη μικροψυχία, η οποία δεν σας αφήνει να σταδιοδρομήσετε εύκολα. Απογοητεύεσθε πολύ εύκολα. Σας λείπει το θάρρος για τη ζωή. Μεταβολήν δεν προβλέπω. Ταξίδια ελάχιστα και χωρίς σημασίαν. Οι ανησυχίες σας είναι αποτέλεσμα της ψυχικής σας ατομίας που σας χαρακτηρίζει. Στον έρωτα αδύνατο να εμπνεύσετε ένα θερμό αίσθημα. Η ιδέα του γάμου δεν πρέπει να σας απασχολή προς το παρόν.

ΑΝΘΙΣΜΕΝΗΝ ΜΥΡΤΙΝΗΝ. — Χαρακτήρ ατολμος, δειλός, όχι ευθύς. Σας διακρίνει μεγάλη διατακτικότητα και έλκρινής αποφασιστικότητις. Ο γάμος θα συναντήση εμπόδια, αλλά θα είναι ευτυχής. Θα αποκτήσετε οικογένειαν. Επίσης αρκετά χρήματα. Εις την ζωή σας κάνατε διαρκώς αναποδιές. Προσέχετε. Προς το παρόν δεν βλέπω καμμίαν αναβολήν. Δημιουργείτε γύρω σας την δυσπιστίαν και την αντιπάθειαν.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ

Η Γραφολόγος Χ, έλαβε και θα απαντήσει κατά σειράν στα όποια κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα, ληφθέντα μέχρι της μεσημβρίας του Σαββάτου 27 Μαΐου, Άτυχος έρωτευμένος, Λαλίνα Χ., Μόνα Λίζα Πειραιά, «Αλήτισσος», Βέμπο, Ψυχή Πονεμένη, Λαούρα, Άμαζόνα, Ξιχρά Σόρος, Ραδινισμένος Κάμπας Ν., Ίλένα, Θάως Τσετσέ, Γόπε του Πόλου, Δίνις Τσίντιν Αίγυπτος, Πιπρό-Δάκρυ Άλεξάνδρεια, Μισσηλός Χανιά, Μικρή Ξανθούλα, Μικρή Φαντασία,

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ «ΦΙΛΗΣ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ»

Η έλκτικη λογοτέχνης που κρύπτεται κάτω από το ψευδώνυμο Ρέα Ρ. απαντά από της παρούσης σελίδος σε όλες τις ερωτήσεις των αναγνωστών μας της επισημασμένης ψυχικής τους πόνου ή μιαν αισθηματική τους περίεργεια, για την οποία θα είχαν ανάγκη κάποιας συμβουλής

Κόρα Κ.

Με ρωτάς αν είναι σωστό να δώσης θάρρος στον νέο που έσυμπάθησες και που κι αυτός σ' έσυμπάθησε — όπως υποθέτεις — ώστε να λάβη αυτός την ευκαιρία να εκδηλωθή. Μά φυσικά, καλή μου φίλη. Το «θάρρος» όμως αυτό δεν πρέπει να είναι τέτοιο που να σ' έκθέτη. Πρέπει απλώς, με την στάσι σου, να μην αποκλεί-

σης την εκδήλωσί σου. Με καταλαβαίνεις, υποθέτω. Δεν σου λέω να του ξανοιχτής. Απλώς, να μη του φέρεσαι ψυχρά.

Πληγωμένη καρδιά

Άπ' όσα μου γράφεις, φίλε μου, δεν συμπεραίνω ότι είναι και τόσο πληγωμένη η καρδιά σου. Εάν όμως κρίνης ότι η κοπέλλα αυτή θα σου χαρίσει την ευτυχία,

Ρέτολε- Hahn (Πετρόλ Χάν) έξαλείφει την Πυτιρίδα.

κι' εάν σκοπεύς να την κάμης σύντροφο του βίου σου, μπορείς να το άποκαλύψης αυτό στην άδελφή της αφού δεν έχεις το θάρρος να το πής στην ίδια.

Σασά Κ.

Όχι, μικρή μου φίλη, δεν θα χαρακτηρίσω το αίσθημά σου ως «άσημαντο». Ήρω καλὰ — υπήρξα κι' εγώ νέα της ηλικίας σου κάποτε — ότι κι' αν στο έλεγα αυτό, ... δεν θα γινόμουν πιστευτή. Έφ' όσον διατελείς υπό το κράτος του αισθηματός σου, είναι φυσικόν να φαντάζεσαι ότι δεν υπήρξε δυνατότερος έρωας στον κόσμο απ' αυτόν που νοιώθεις τώρα έσύ για τον επιπόλαιο φίλο σου.

Γιατί ο νέος που έσυμπάθησες είναι, δυστυχώς, επιπόλαιος — κι' αυτό θα σου πω μονάχα — φταίς βέβαια κι' έσύ που του έδειξες με το ψέρισμό σου την αδυναμία που τρέφεις γι' αυτόν. Την καλύτερα λύσι την έδωσαν, νομίζω, οι γονείς σου, και δεν σ' αφήνουν να θγαίνεις το θράδυ... Έτσι μοιραία, θα πάψετε να βλέπεστε και θα σού δοθή η ευκαιρία ν' αντιληφθής αν είναι σταθερά τα αισθηματά του... Κι' όταν πεισθής πως δεν τον άδικησα με τον παραπάνω χαρακτηρισμό μου, είμαι βέβαια πως θα τον λησμονήσης, γιατί θέλω να σέ φαντάζομαι ως ένα φιλότιμο κορίτσι.

Δειλή καρδιά

Η δειλία γιατρεύεται μόνο με την αυθυποβολή. Συλλογίσου ότι η νέα αυτή δεν είναι... κανένα υπερφυσικό όν, πές από μέσα σου: «ή μιση ντροπή δική μου και ή μιση δική της», και... τόλμησε! Μίλησέ της αυθόρμητα και με ελκρινεία, με τρόπο τέτοιον όμως ώστε να μπορείς εύκολα να υποχωρήσης εάν όπς ότι άποκορύεται το αίσθημά σου. Άν και από το ύφος της ήδη δταν την γαιρετήσης, θα καταλάβης εάν αξίζει να προχωρήσης ή όχι.

M.M.

Η ιστορία της φίλης μου «Λευκής Προϊσταμένης» οέν είναι θεσάια άσυνήθιστη. Η φίλη μου είναι, φαίνεται, νευρική, κάποια μέρα «τά έθαλάσσωσε» έπάνω στα νεύρα της, και τώρα μου ζητεί να τη συμβουλευσω πως μπορεί να διορθώση το...θαλάσσωμά της.

Η φίλη μου εργάζεται σ' ένα μεγάλο ίδρυμα. Έπειδή είχε κουρασθή από την έπιπονη εργασία της, είχε πάει πέρυσι το καλοκαίρι σε κάτι συγγενείς της, στην Κηφισιά, για να παραθερίση και να ξεκουρασθή. Έκεί έγνωρισε έναν νέο, με τον όποιον συνεδέθη. Ο σύνδεσμός της αυτός φαίνεται ότι έγινε αρκετά στενός, γιατί όπως μου γράφει η φίλη μου άρχισαν να θγαίνουν τακτικά έξω μαζί, να τρώνε τα θράδυα στις ταβέρνες, να κάνουν παρέα με τους φίλους του φίλου της... Φαίνεται ακόμη πως ο νέος είναι ζηλιάρης και ή φίλη μου κάπως άσυλλόγηστη, κι' έτσι συνέβη ότι ήταν φυσικό να συμβή: Παρά τας διαρκείς συστάσεις του φίλου της να είναι σοβαρή, ή μικρούλα «Λευκή Προϊσταμένη» όχι βέβαια με κακή πρόθεση, αλλά από έπιπολαιότητα έφέρθηκε κάπως έλαφρά μ' έναν νέο. Και ή... μόρτα έξέσπασε.

Την επομένη κιόλας, ο φίλος της άρχισε να την γκρινιάζει, να την πειράζει, να εκδηλώνη με κάθε τρόπο την ζηλοτυπία του. Και φθάσαμε στην κλασσική σκηνή: «...Ξεκίνησαμε να πάμε στο γιορμά όπου εργαζόμασταν, γιατί ή ώρα ήταν περασμένη — άφηγείται ή ίδια ή φίλη μου. Έπήραμε ένα ταξί... Σ' όλη τη διάρκεια της διαδρομής δεν μου μίλησε καθόλου. Όταν έφθάσαμε, τέλος, στην πόρτα του ιδρύματος, πριν χωρισθούμε, άρχισε πάλι τα ίδια... Μου συνέστησε να διορθωθώ. Έκνευρισμένη τότε έγώ του αντιμίλησα.

«Δεν πρόρεσαν να με διορθώσουν οι γονείς μου, του είπα, και θα με διορθώσης έσύ!...»

«Ούτε θυμολογώ τί άλλα του είπα. Θυμολογώ μόνο ότι του έπείταξα ένα δαχτυλίδι που μου είχε χαρίσει κι' ένα ρολόι... Κι' από εκείνη τη θραδυά δεν ξανα-συναντηθήκαμε».

Άλλ' όσα μου νοάφει κατόπιν ή «Λευκή Προϊσταμένη» πείθομαι ότι παρ' όλα όσα συνέβησαν, και μολονότι διέκοψαν τις σχέσεις, ούτε αυτή ούτε ο φίλος της έχουν λησμονήσει ο ένας τον άλλον... Και στο τέλος με ρωτά: «τί να κάνη; να του ξαναμιλήση, ή να κρα-

τήση τον εγωισμό της;

Φοβούμαι, καλή μου φίλη, πως ό,τι και αν σου πω...δεν θα το άκολουθήσης. Νοιώθοντας ότι το άδικο είναι με το μέρος σου, ότι έσύ έπροκάλεσες την σκηνή του χωρισμού, θα επιδιώξης να ξαναβείς τον φίλο σου... Δεν θα σέ άποτρέψω, λοιπόν, από αυτό. Θα σέ συμβουλευσω μόνο, στην πρώτη σας συνάντησι, να φροντίσης να δοθή μιάν καθαρή έξηγησις μεταξύ σας. Γιατί υποπτεύομαι ότι όλες αυτές οι γκρινιές — και, κυρίως, ή νευρική της — όφείλονται στο ότι δεν έχετε καθορίσει άμοιβαίως πως έχετε υπό όψει να έξελιχθούν οι σχέσεις σας. Με άλλα λόγια, δεν έξηγήθηκε αυτός τί σκοπούς έχει για το μέλλον...

Δούκισσα πόνου

Υπάρχουν πολλοί άνδρες, άγαπητή μου, που ένώ τους άρέσει ένα κορίτσι και έπιζητούν την συντροφιά του, ενώ νοιώθουν κάτι να τους τραβά σε μιάν νέα, δειλιάζουν εν τούτοις να «προχωρήσουν» περισσότερο για να μη έκτεθούν, για να μη «μπλέξουν», για να μην αναλάβουν ευθύνες. Οι άνδρες αυτοί δεν αγαπούν, βέβαια, ελκρινά. Δεν άποκλείεται όμως το αίσθημά τους να φουντώση με τον καιρό. Αυτό όμως θα γίνη —έτσι διδάσκει ή πείρα —μόνον αν έυπνήση μέσα τους —αν τους έυπνήση, δηλαδή, με τέχνη, ή ένδιαφερομένη — το αίσθημα της ζήλειας.

Σ' αυτήν την κατηγορία των άνδρων άνκει, νομίζω, και ο φίλος σου. Συνεπώς...

Άπογοητευμένη

Έκανες ένα μεγάλο σφάλμα. Όχι μόνον γιατί

εμπλέξες μ' έναν άνθρωπον ανάξιο σου (όπως άποδεικνύεται από το γεγονός ότι κατέχετο να σου ζητή χρημάτων) αλλά κυρίως για τι νόμισες ότι θα μπορούσες να εύρης την ευτυχία σε μιάν ένοχη σχέση. Σβύσε από τη ζωή σου ως και την άνάμνησι άκόμη της περιπέτειάς σου αυτής και προπάθησε να γίνης στο μέλλον υπόδειγμα συζύγου. Την άληθινή ευτυχία την θρίσκομε μόνο μέσα στον έαυτό μας όταν νοιώθουμε καθαρή την συνειδήσι μας. Πίστεψε μιάν γυναίκα που είδε πολλά στη ζωή της.

«Θέλω ν' αγαπήσω»

Η ιστορία σου, σε βεβαιώνω, με συνεκίνησε. Άγάπησες μιάν νέα από τη φωτογραφία της, σ' άγάπησε κι' αυτή χωρίς να σ' έχη διή προσωπικά, ή μητέρα σου εύχεται αυτόν τον γάμο γιατί άγαπά σαν κόρη της τη νέα, και οι γονείς της αυτής φαντάζεσαι πως δεν θα φέρουν εμπόδια στην έννοσί σας. Μά τότε... γιατί στενοχωρείσαι; Γράψε σε κανέναν συγγενή της ή και απ' ευθείας στην ίδια. Όχι, όμως, βέβαια, στην έξαδέλφη της...

Ούνλουσκη

Από το γράμμα σου βλέπω ότι είσαι λογικός και σοβαρός νέος. Έξυγισες πολύ σωστά τα πράγματα, έψυχολόγησες όρθότατα την νέα, κατά την γνώμη μου, και έφέρθηκες όπως έπρεπε να φερθής.

Ν. Π.
Φοβούμαι, καλή μου φίλη, πως είναι κάπως δύσκολο αυτό που ζητείς. Για να μπορέσης να «παίξης ρολάκια» σ' ένα θέατρο, πρέπει ά έχης την έγκρισι της έ-

πιτροπής άδειας. Σ' αυτήν ν' άπευθυνθής πρώτα. Κι' αν σου δοθή ή έγκρισι, μπορείς ν' άπευθυνθής σε κανένα από τους γνωστούς μας συγγραφείς, όπως είναι ο κ. Λάσκαρης, ο κ. Σακελλαρίδης, ο κ. Συνάδινος, και να τους ζητήσης να σέ βοηθήσουν.

Χαδιάρια

Αφού έδωσες έσύ άφορμή στην δημιουργηθείσα παρεξήγησι, σωστό είναι έσύ να ήρπης την παρεξήγησι αυτή. Όποτε... άφησε τον εγωισμό κατά μέρος και έπεζήτησε μιάν έξηγησι μαζί με τον νέο που άγαπάς.

Άπελπισμένη ύπαρξις

Α, καλή μου φίλη! Έμεις οι γυναίκες όλα μπορούμε να τα συγχωρήσωμε στον άνδρα, όχι όμως και την άδιαφορία του άπέναντί μας. Ο νέος αυτός —κακά είναι τα φέματα— άδιαφορεί για σένα. Η —κι' αυτό είναι— χειρότερο — δεν έχει το θάρρος ν' αναλάβη ευθύνες άπέναντί σου. Δεν αξίζει, συνεπώς, να τον συλλογίζεσαι. Ούτε, φυσικά, και να στενοχωρείσαι που τον έναςες. Ένας άνδρας τόσο δειλός μπρός στη ζωή,

ΚΥΡ.ΑΙ ΠΡΟΣΕΛΤΕ !

Όταν αγοράζετε τας γνωστας Γερμανικας Βαρφας Φορεματων «ARTI» προσέχετε το πακετιδιον που σας δίδουν ν' αναγράφη την παγκοσμίου φήμης Γερμανική μάρκα

ARTI

διότι σ'ύτω και μόνον θα είσθε βεβαία ότι αγοράσατε γνήσιαν Γερμανικήν βαφήν μάρκας «ARTI». Μόνον αι βαφαί μάρκας «ARTI» είναι γνήσια Γερμανικά και έρχονται απ' ευθείας έκ Γερμανίας εντός κλειστών πακετιδίων. Όλοι αι άλλαι βαφαί, αι σημερον διαφημιζόμεναι ως δήθεν παγκοσμίου φήμης και με ξενόφανες μάρκες χωρίς όμως ν' αναφέρουν ότι είναι Γερμανικά, δεν είναι όχι μόνον Γερμανικά βαφαί, αλλά ούδ' καν ευρωπαϊκά.

Συνεπώς προσέχετε, το πακετιδιον που σας δίδουν ν' αναγράφη την γνωστήν μάρκα ARTI.

ΤΑ ΑΣΦΥΓΙΟΓΟΝΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΚΟΡΕΩΝ

Από τριετίας ήδη συζητείται εύρύτατα ή παρατηρουμένη κατ' έτος τεραστία ελάττωσις των κορέων. Τοιούτο όφείλεται εις τας άσφυγιόγονους χημικάς συνθέσεις του «ΚΟΡΕΟΛ», μοναδικού είδικου κορεκτόνου, που έξολοθρεύει ταύτοχρόνως κορέους τε και ώάρια, του έγκεκριμένου παρ' του Υπουργείου Υγιεινής και πολυμένου μόνον εις ένσφράγιστα δοχεία εις όλα τα Φαρμακεία και Έδωδιμοπωλεία.

Γεν. Άντ)ποι Έλλάδος, Βαλκανίων και Άνατολής

ΛΕΥΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ Α.Ε.

Κάνιγγος 17, Άθήναι-Τηλ. 32.718.

Βράδυ...
τομεγαλειότερο effet μόνον με
ΠΟΝΔΡΑ-ΚΡΑΓΙΟΝ
Lea
ΑΡΟΜΑΤΟΠΟΙΙΑΣ CANA

δεν αξίζει την αγάπη μιας γυναίκας.

Κουφή αγάπη

“Ωστε έτσι; Ακολουθή-
σες τη συμβουλή μου και
τώρα είσαι ευτυχισμένη;
Δεν ξέρεις πόσο χάρηκα γι’
αυτό.”

Για το άλλο που μου γρά-
φεις, μην ανησυχείς. Πρόκει-
ται, ασφαλώς, περί παιδικού
αισθήματος της αδελφής
σου, το οποίο θα σβύση μό-
λις μάθω πως αρραβωνιάσθη-
κες με αυτόν τον νέο...

Με την εύχή μου, λοιπόν:

ΡΕΑ Ρ.

**Μ'ένα γέλιο
δείχνει τη χάρη της**

Τι θαυμάσια εμφάνιση, μία σειρά γερά δόντια,
λευκά σαν μαργαριτάρια! Και σεις μπορείτε να
έχετε τέτοια δόντια εάν μεταχειρίζεσθε τακτικά
όδοντόπαστα Χλωροδόντ. Η όδοντόπαστα Χλωρο-
δόντ καθαρίζει τα δόντια τόσο ριζικά, ώστε να
ξαναβρίσκουν μετά μερικές ημέρες την φυσική
τους ωραιότητα. Η όδοντόπαστα Χλωροδόντ δεν
περιέχει καμιά βλαβερή ή σκληρή ουσία.

**Όδοντόπαστα
Χλωροδόντ**

ΔΕΥΤΕΡΑ

12

ΙΟΥΝΙΟΥ

1939

ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ

Απογευματινή έφημερίς

Macys